NEW YORK TIMES BESTSELERIS NR. 1

HIČKOKIŠKAS ĮELEKTRINANTIS TRILERIS *DINGUSIOS* FANAMS

MER-GINA TRAU-KINY

PAULA HAWKINS

baltos lankos

PAULA HAWKINS

MER-
GINA
TRAU-
KINY

Iš anglų kalbos vertė Anita Kapočiūtė

baltos lankos

UDK 821.111-31
Ha476

Versta iš:
Paula Hawkins, *The Girl on the Train*,
Doubleday, Transworld Publishers,
London, 2015

Redaktorė
Asta Bučienė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Viršely panaudota nuotrauka:
© FreeImages.com / Bjarne Henning Kvaale

ISBN 978-9955-23-863-8

Skiriu Kate

Ji palaidota po sidabriniu beržu, netoli senojo geležinkelio, jos kapą ženklina iš akmenų sukrauta piramidė. Ar veikiau – tik nedidelė akmenų krūvelė. Nenorėjau, kad jos amžinojo poilsio vieta pernelyg trauktų kieno nors akį, bet palikti visai nepaženklintos, be jokio atminimo, irgi negalėjau. Ten ji ramiai miegos, niekieno netrikdoma, tyloje, drumsčiamoje tik paukščių giesmių ir pravažiuojančių traukinių dundėjimo.

Galvoje sukasi eilutės iš vaikiškos dainelės apie šarkas. Viena – liūdesio tik lauk, dvi – daug džiaugsmo skirta tau, trys – mergaitei skirtos bus... Trys – mergaitei skirtos bus. Čia ir įstringu. Nebeprisimenu, kaip toliau. Galva išsipūtusi nuo garsų, burnoje kliuksi kraujas. Trys – mergaitei skirtos bus. Girdžiu šarkų klegesį, jos juokiasi, šaiposi iš manęs, nesiliaujantis triukšmingas čerškimas. Žinia. Bloga žinia. Dabar jau matau jas, juodas dėmes saulės nutviekstame fone. Ne paukščiai, kažkas kita. Kažkas ateina. Kažkas prabyla, kreipiasi į mane. Tik pažiūrėk. Žiūrėk, ką privertei mane padaryti.

Reičelė

2013 liepos 5, penktadienis

Rytas

Prie geležinkelio bėgių kūpso krūvelė drabužių. Sumaigytas šviesiai mėlyno audeklo rūbas, gal marškiniai, ir dar kažkas murzinai baltas. Gal tik gniutulas skarmalų, atsiritęs čionai, kam nors nemačiomis iškračius maišą šiukšlių varganame miškelyje, užžėlusiame pylimo keterą. O gal drabužius paliko geležinkelio darbininkai, prižiūrintys šį bėgių ruožą, – čia juos išvysi gana dažnai. O gal tai ir kas nors kita. Mama sakydavo, kad mano vaizduotė pernelyg laki, tą pat sakydavo ir Tomas. Nieko negaliu sau padaryti: pamatau tuos numestus skudurus, purvinus marškinėlius ar vienišą batelį ir nebegaliu galvoti apie nieką kita, tik apie antrąjį batelį, ir apie kojas, andai apautas jais.

Traukinys krūpteli, trūkteli, sudžeržgia ir vėl pajuda iš vietos, drabužių krūvelė dingsta iš akių, ir mes vėl kapstomės Londono link tokiu greičiu, kad vargiai pralenktume žmogų, bėgantį ristele. Kažkas man už nugaros sudirgęs tik bejėgiškai atsidūsta: lėtasis traukinys, išvykstantis iš Ašberio į Justoną 8.04, gali virsti per sunkiu kantrybės išbandymu net ir visko mačiusiam keleiviui, kasdien važinėjančiam į darbą ir atgal. Numatyta kelionės trukmė – penkiasdešimt keturios minutės, bet į jas sutilpti pavyksta retai: šis geležinkelio ruožas – senas

kaip pasaulis, apiręs, nuolat kamuojamas signalizacijos problemų ir niekad nesibaigiančių remonto darbų.

Traukinys šliaužia pirmyn, tirtėdamas slenka pro sandėlius ir vandens bokštus, tiltelius ir depus, pro kuklius Viktorijos laikų namus, atsukusius bėgiams užpakalinę pusę.

Atrėmusi galvą į vagono langą, stebiu pro šalį slenkančius namus lyg kokia ant judančios platformos įtaisyta kino kamera. Taip, kaip juos matau aš, kiti nemato, tikriausiai tokiu kampu jų nemato netgi savininkai. Dukart per dieną man švysteli galimybė pažvelgti į kitų gyvenimus, tegul tiktai akimirksnį. Nepažįstamų žmonių, saugiai leidžiančių laiką namie, reginys mane keistai guodžia.

Suskamba kažkieno telefonas – čia visai netinkama linksma ir džiugi melodija. Savininkas neskuba atsiliepti, dainelė tilindžiuoja aplinkui ir niekaip nenutyla. Jaučiu, kaip kiti kasdieniai traukinio keleiviai bruzda savo vietose, šnarina laikraščius, minko nešiojamųjų kompiuterių klavišus. Traukinys krūpteli ir pasvyra, įveikdamas posūkį, ir tuojau ima lėtėti – priekyje žybsi raudonas semaforo signalas. Stengiuosi nė nepakelti galvos, mėginu skaityti nemokamą laikraštį, kurį man įbruko dar stotyje, bet žodžiai liejasi, akis už nieko neužkliūva, niekas neprikausto dėmesio. Mintyse vis dar regiu tą krūvelę skarmalų šalia bėgių, kažkieno numestus drabužius.

Vakaras

Džino su toniku kokteilis šnypšdamas veržiasi per angos kraštą, aš keliu skardinę prie lūpų, gurkšteliu. Aitrus, šaltas, skoniu primenantis mano pirmąsias atostogas su Tomu 2005-aisiais, žvejų kaimelyje Baskijos pajūryje. Rytais mes nuplaukdavome pusmylį iki mažytės salelės įlankoje, ten mylėdavomės

slaptuose atokiuose paplūdimiuose, popietėmis sėdėdavome bare, gerdavome stiprų, karstelėjusį džiną su toniku ir stebėdavome spiečius chaotiško paplūdimio futbolo žaidėjų, gal po dvidešimt penkis vienoje komandoje, per atoslūgį gainiojančių kamuolį drėgname smėlyje.

Sriūbteliu dar vieną gurkšnį ir dar vieną, skardinė jau pustuštė, bet nieko baisaus: plastikiniame maišelyje prie kojų turiu dar tris. Penktadienis, tad galiu sau gurkšnoti traukinyje nežnaiboma kaltės jausmo. Ačiū Dievui, penktadienis. Linksmybės tik prasideda.

Savaitgalis bus puikus, bent taip mums žadama. Saulutė žeme ridinėsis, danguj – nė debesėlio. Anais laikais galbūt būtume nuvažiavę į Korli Vudą su iškylos užkandžiais popieriniuose maišeliuose ir visą dieną gurkšnoję vyną, drybsodami ant pakloto, nutaškyto mirguliuojančiomis šviesos ir šešėlių dėmėmis. Arba būtume pasikvietę draugų ir kieme čirškinę kepsnius ant grotelių. Arba būtume patraukę į „Rožę“, įsitaisę alaus sode, o paskui, popietei slenkant vakarop, įraudę nuo saulės ir alkoholio, susikibę už parankių parsverdėtume namo ir sumigtume ant sofos.

Saulutė žeme ritinėsis, danguj – nė debesėlio, ir nėra su kuo smagiai leisti laiką, nėra ir ką veikti. Gyvenant taip, kaip dabar gyvenu aš, visada sunkiau vasarą, kai dienos ilgos ir šitiek šviesos, taip maža sutemų, kuriomis galėtum prisidengti, kai niekas nerūgsta namuose, kai visi zuja aplinkui tokie pasibaisėtinai, agresyviai laimingi. Tai sekina ir negalėdamas prie jų prisidėti jautiesi išties bjauriai.

Savaitgalis tįsta priešais mane – tuščios keturiasdešimt aštuonios valandos, kurias reikės kuo nors užpildyti. Vėl pakeliu skardinę prie lūpų, bet joje nebelikę nė lašo.

2013 liepos 8, pirmadienis

Rytas

Vėl sėdžiu aštuntos valandos traukinyje – kokia atgaja. Tiesa, nepasakyčiau, kad laukiu nesulaukiu, kada vėl atsidursiu Londone pradėti naujos savaitės – iš tikrųjų labai nė nesiveržiu į Londoną. Noriu tiktai patogiai prasmegti minkštoje, sudubusioje, veliūru aptrauktoje sėdynėje, jausti pro langą srūvančios saulėkaitos šilumą, mėgautis vagono siūbavimu ir raminančiu ritmingu ratų trinksėjimu bėgiais. Niekur kitur ir nenorėčiau būti, tik čia, ir dairytis į pagelžkelės namus.

Daugmaž pusiaukelėje šiame geležinkelio ruože riogso sugedęs semaforas. Ar bent jau aš manau, kad jis veikiausiai sugedęs, mat mus beveik visada pasitinka raudonas signalas. Bemaž kasdien ten ir sustojame, kartais – vos kelioms sekundėms, o kartais prastovime bent kelias minutes. Jeigu sėdžiu vagone „D", o jame aš paprastai ir sėdžiu, ir jei traukinys sustoja prie raudono semaforo signalo, o taip būna beveik visada, man atsiveria puikus vaizdas į penkioliktąjį numerį – šis pagelžkelės namas mano mėgstamiausias.

Penkioliktasis numeris beveik niekuo nesiskiria nuo kitų namų, išsirikiavusių palei šį geležinkelio ruožą: Viktorijos laikų vienbutis, viena siena prigludęs prie gretimo pastato, dviaukštis, su langais, žvelgiančiais į siaurą, kruopščiai prižiūrimą sodelį, nusidriekusį gal dvidešimt pėdų iki tvoros, už kurios jau nėra nieko, tik kelių metrų pločio niekieno žemės ruožas, skiriantis tvorą nuo bėgių. Šį namą aš pažįstu kaip savo kišenę. Pažįstu kiekvieną plytą, žinau, kokios spalvos užuolaidos kabo antro aukšto miegamajame (gelsvai rusvos, margintos tamsiai mėlynais ornamentais). Žinau, kad vonios kambario lango rėmo dažai apsilaupę, žinau, kad dešinėje pusėje ištrupėjusios keturios stogo čerpės.

Žinau, kad šiltais vasaros vakarais šio namo gyventojai, Džeisonas ir Džesė, kartais išlipa pro didelį pakeliamą langą ant išsikišusio virtuvės stogo, kur yra įsirengę lyg ir nedidelę terasą. Tobula, auksinė pora. Jis – tvirtai suręstas, tamsiaplaukis, stiprus ir geras, šalia tokio jautiesi kaip už mūro. Širdingai juokiasi. Ji – viena iš tų miniatiūrinių moterų, tikras paukščiukas, daili, blyškios odos, šviesių trumpai kirptų plaukų. Lyg tamtyč priderinta ir kaulų struktūra: atsikišę skruostikauliai, nutaškyti strazdanomis, grakščios formos žandikaulis.

Kol stovime įstrigę prie raudono semaforo signalo, aš žiūriu į juos. Džesė dažnai sėdi ten rytais, ypač vasarą, gurkšnoja kavą. Kartais, regėdama ją ten, pasijuntu taip, tarsi ir ji matytų mane, man rodosi, kad ji žiūri tiesiai į mane, ir tuomet man maga pamojuoti. Bet aš per daug drovi. Džeisono taip dažnai nematau, jis paprastai būna išėjęs į darbą. Bet jei terasoje nėra nė vieno iš jų, bandau įsivaizduoti, ką jie veikia. Galbūt šiandien jiems abiem – laisvadienis, galbūt ji dar voliojasi lovoje, o jis ruošia pusryčius, o gal abu drauge išėję pabėgioti – jie iš tų, kurie mėgsta bėgioti ristele. (Mudu su Tomu bėgiodavome drauge sekmadieniais, aš – šiek tiek sparčiau nei man įprasta, jis – bene perpus lėčiau nei pratęs, kad galėtume risnoti vienas šalia kito.) O gal Džesė, įsitaisiusi laisvame kambaryje palėpėje, lieja akvarelę, o gal jie abu drauge duše, ji – delnais atsirėmusi į sienos plyteles, jo rankos – ant jos klubų.

Vakaras

Atsukusi visam vagonui nugarą, veidu nusigręžusi į langą, atsidarau vieną mažą „Chenin Blanc“ buteliuką – nusipirkau kelis „Whistlestop“ parduotuvėje Justone. Vynas drungnas, bet galai nematė. Šliūkšteliu šlakelį į plastikinę stiklinaitę, vėl užsuku kamštį ir įbruku buteliuką atgal į rankinę. Gurkšnoti

traukinyje pirmadienį – anaiptol ne tas pat, kas penktadienį, nebent turėčiau draugiją – bet neturiu.

Šituose traukiniuose – daugybė pažįstamų veidų, tuos žmones matau kiekvieną savaitę, važiuojančius pirmyn ir atgal. Aš atpažįstu juos ir jie veikiausiai atpažįsta mane. Vis dėlto abejoju, ar jie įžvelgia, kas aš esu iš tikrųjų.

Nuostabus pavakarys, šiltas, bet ne tvankus, saulė jau tingiai kopia žemyn, šešėliai ilgėja, tirštėjanti šviesa nutaško medžius auksu. Traukinys dundėdamas veržiasi pirmyn, prašvilpiame Džeisono ir Džesės namus – jie tik sumirguliuoja pavakario saulėkaitoje. Kartais, bet ne dažnai, pamatau juos ir iš šitos bėgių pusės. Jei tuo metu pro šalį nebilda traukinys į priešingą pusę ir jei maniškis šliaužia pakankamai lėtai, kartais jie, sėdintys terasoje, šmėkšteli man prieš akis. Jei ne – kaip šiandien, – visada galiu juos įsivaizduoti. Džesė štai sėdi užsikėlusi kojas ant terasos staliuko, rankoje laiko vyno taurę, Džeisonas stovi už nugaros, padėjęs delnus jai ant pečių. Įsivaizduoju, kad jaučiu jo delnus, jo rankų svorį, šiltą globą ir apsaugą. Kartais nejučia mėginu prisiminti, kada paskutinį kartą galėjau pasimėgauti reikšmingu kito žmogaus fiziniu prisilietimu, tegul ir visai paprastu, kada mane kas nors buvo apkabinęs ar širdingai spustelėjęs ranką. Ir man suspaudžia širdį.

2013 liepos 9, antradienis

Rytas

Sumaigyta skarmalų krūvelė, dryksojusi prie bėgių praėjusią savaitę, tebėra ir dabar, rūbai atrodo dar labiau nudrengti, dar labiau niekam nereikalingi nei prieš kelias dienas. Kažkur esu skaičiusi, kad jei tave parbloškia traukinys, smūgio jėga gali

nuplėšti drabužius. Žūtis po traukinio ratais – ne taip jau ir neįprasta. Girdėjau, du trys šimtai žmonių šitaip žūsta kasmet, vadinasi – bent po vieną kas antrą dieną. Nežinau, kiek iš jų būna išties nelaimingi atsitikimai. Traukiniui bildant pro šalį, įdėmiai nužvelgiu tą skarmalų krūvelę – bene drabužiai kruvini? Bet neįžiūriu jokio kraujo.

Semaforo signalas raudonas, kaip visada, ir traukinys sustoja. Matau Džesę, stovinčią grįstame kiemelyje prie įstiklintų durų. Ji basa, vilki ryškiaspalvę gėlėmis margintą suknelę. Atsigrįžusi per petį žvelgia vidun, veikiausiai kalbasi su Džeisonu, kuris turbūt ruošia pusryčius. Traukiniui pagaliau trūktelėjus pirmyn, akimis įsisiurbiu į Džesę, į jos namą. Nenoriu žiūrėti į kitus namus, o ypač nenoriu matyti ketvirto nuo Džeisono ir Džesės būsto – to, kuris buvo mano namai.

Blenheimo kelio dvidešimt trečiame numeryje gyvenau penkerius metus – penkerius šešėlių netemdomos palaimos ir bedugnio sielvarto metus. Negaliu dabar į jį net žiūrėti. Tai buvo mano pirmieji namai. Ne tėvų namai, ne butas, bendrai nuomojamas su kitais studentais, o pirmieji *mano* namai. Negaliu į juos žiūrėti, neištverčiau. Na ne, iš tikrųjų galiu, dar ir kaip galiu, noriu į juos žiūrėti, nenoriu į juos žiūrėti, stengiuosi nežiūrėti. Kiekvieną dieną prisakau sau nė nedirstelėti ir kasdien vis pasižiūriu. Neįstengiu savęs įveikti, nors ten nėra nieko, ką norėčiau pamatyti, o kad ir ką pamatyčiau, tai būtinai mane įskaudins. Nors ir labai ryškiai prisimenu, kaip jaučiausi anąsyk, kai pakėlusi galvą išvydau, kad kreminės spalvos lininės užuolaidos antro aukšto miegamojo lange išnykusios, o vietoj jų plazda šleikščiai rausvas dangalas, nors vis dar prisimenu, kokia gėla nusmelkė išvydus Aną, laistančią rožių krūmus prie tvoros, apsitempusią siaurais marškinėliais, tik išryškinančiais pūpsantį pilvą, – tąkart net iki kraujo įsikandau lūpą.

Kietai užmerkiu akis ir skaičiuoju iki dešimties, penkiolikos, dvidešimties. Na štai, nebėra, nebematyti. Įbildame į Vitnio stotį, vėl pajudame, traukinys ima didinti greitį, priemiestis įsilieja į suodiną šiaurinį Londoną, namus su terasomis keičia grafičiais išmarginti tiltai ir tušti pastatai išdaužytais langais. Kuo labiau artėjame prie Justono, tuo smarkiau nervinuosi, vis labiau kausto įtampa: kas bus šiandien? Iki Justono likus gal puskilometriui, dešinėje pusėje prie pat geležinkelio riogso aprūkęs, suzmekęs betoninis pastatas. Ant jo sienos kažkas nupiešęs rodyklę, nukreiptą stoties link, ir užrašęs: KELIONĖS PABAIGA. Pagalvoju apie skarmalų, nudrėbtų prie bėgių, krūvelę ir pajuntu, kaip užveržia gerklę.

Vakaras

Traukinys, kuriuo pavakare važiuoju atgal, išvykstantis 17.56, šiek tiek lėtesnis už rytinį – kelionė trunka vieną valandą ir vieną minutę, visomis septyniomis minutėmis ilgiau nei rytą, nors vakarinis traukinys jokiose kitose stotyse nestoja. Man tai buvę nebuvę: kaip rytą ne itin skubinuosi atsidurti Londone, taip vakarą ne itin veržiuosi grįžti į Ašberį. Ir ne vien dėl to, kad tai Ašberis, nors jis ganėtinai bjaurus – naujas, praėjusio amžiaus septintajame dešimtmetyje pradėjęs dygti miesteliūkštis, išsipleikęs kaip koks auglys Bakingamo grafystės viduryje. Ne geresnis ir ne blogesnis už dešimtis kitų tokių pat gyvenviečių: centre – vien kavinės, mobiliųjų telefonų ir „JD“ sporto prekių parduotuvės; centrą juosia gyvenamųjų kvartalų žiedas, o dar toliau – kino teatrų ir užmiesčio „Tesco“ prekybos centrų valdos. Aš gyvenu (gana) prašmatniame, (gana) naujame daugiabutyje, kaip tik ties riba, kur gyvenvietės komercinės širdies syvai ima tekėti į gyvenamuosius pakraščius, bet tai – ne mano namai. Manieji yra Viktorijos laikų viena siena prie gretimo

prilipęs namas šalia geležinkelio – aš buvau jo bendrasavininkė. Butas Ašberyje – ne mano, aš ne tik ne savininkė, bet netgi ne nuomininkė, tiesiog įnamė, įsitaisiusi Ketės prėsko, niekuo neišsiskiriančio buto per du aukštus mažyčiame antrame miegamajame, – tai Ketės malonė ir paslauga man.

Mudvi su Kete buvome draugės dar universitete. Na, veikiau pusdraugės, iš tikrųjų, ne tokios ir artimos. Pirmame kurse jos kambario durys buvo tiesiog priešais manąsias, skersai koridorių, kai kurios paskaitos mudviem buvo bendros, tad per tas kelias pirmąsias baugias savaites, kol nesusiradome kitų draugų, su kuriais turėjome daugiau bendrų interesų, tarsi savaime tapome sąjungininkėmis. Po pirmo kurso mudvi retai besusitikdavome, o baigusios universitetą ir išvis beveik nebesimatėme, neminint vienų kitų vestuvių. Tačiau kai man buvo visai striuka, kaip tik ji įsileido mane į laisvą kambarį, o man įsikurti ten atrodė visai logiška išeitis. Net neabejojau, kad vos porai mėnesių, daugių daugiausia – pusmečiui, be to, net nenutuokiau, ko dar galėčiau griebtis. Aš niekad negyvenau viena. Išsikrausčiusi iš tėvų namų, įsikūriau viename bute su Tomu, mane triuškino vien mintis apie perspektyvą gyventi vienai, tad nedvejodama priėmiau Ketės pasiūlymą. Ir tebegyvenu pas ją štai jau beveik dveji metai.

Gyventi su ja anaiptol nėra *siaubinga*. Ketė – miela mergaitė, bet labai jau primygtinai miela. Nori nenori, į jos mielumą esi priverstas atkreipti dėmesį. Jis labai aiškiai išreikštas, tiesiog išskirtinis būdo bruožas, ir ji pageidauja, kad tasai jos mielumas būtų pripažįstamas – dažnai, beveik kasdien, o tai ilgainiui ima varginti. Bet iš tikrųjų tai dar visai neblogai, galėčiau sugalvoti begalę gerokai bjauresnių buto kaimynės bruožų. Ne, šiomis naujomis aplinkybėmis mano didžiausia bėda ne Ketė ir net ne Ašberis (apie savo padėtį vis dar tebegalvoju kaip apie naują, nors prabėgo jau dveji metai). Bėda ta,

kad visiškai nebevaldau padėties. Ketės bute visąlaik jaučiuosi kaip viešnia, užsibuvusi gerokai ilgiau, nei svečias džiugina šeimininką. Jaučiu tai virtuvėje, kai mudvi stumdomės alkūnėmis, kiekviena gamindama sau vakarienę. Jaučiu tai sėdėdama greta jos ant sofos, matydama televizoriaus nuotolinio valdymo pultelį, kietai suspaustą jos rankoje. Vienintelė erdvė, kurioje jaučiuosi, lyg ji priklausytų man, yra mano kišeninis kambarėlis, į kurį sugrūdus dvigulę lovą ir rašomąjį stalą, beveik nebeliko tarpo praeiti tarp jų. Gana jaukus kambarėlis, bet ne ta vieta, kur norėtųsi tiesiog būti, tad aš dažniausiai kiurksau svetainėje ar prie virtuvės stalo, įsitempusi ir bejėgė. Niekas nebepriklauso nuo mano valios, net kai kurie užkaboriai mano pačios galvoje.

2013 liepos 10, trečiadienis

Rytas

Diena žada būti karšta. Dar vos pusė devynių ryto, o jau šutina kaip reikiant, oras pritvinkęs drėgmės. Bemaž norėtųsi, kad pratrūktų audra, bet dangus įžūliai plynas, balzganai mėlynas, be debesėlio. Nusibraukiu prakaitą nuo viršutinės lūpos. Verčiau nebūčiau pamiršusi nusipirkti butelio vandens.

Šįryt taip ir neišvystu nei Džeisono, nei Džesės, ir mane perveria aštrus nusivylimo dūris. Kvaila, pati žinau. Žvilgsniu skvarbau namą, bet nėra nieko, ką vertėtų pamatyti. Užuolaidos apačioje atitrauktos, bet prancūziško stiliaus durys uždarytos, tik saulės atspindžiai blyksi stikle. Pakeliamasis langas antrame aukšte irgi uždarytas. Džeisonas veikiausiai išėjęs į darbą. Manau, jis galėtų būti gydytojas, galbūt dirba kurioje nors iš tų užjūrio organizacijų. Jis bet kada gali sulaukti iškvietimo,

tad yra nuolat pasiruošęs, sukrautas kelionkrepšis visada guli ant spintos: jei Iraną supurto žemės drebėjimas ar Aziją užlieja cunamis, Džeisonas viską meta į šalį, stveria savo krepšį ir vos po kelių valandų atskuba į Hitrou oro uostą, pasirengęs skristi gelbėti gyvybių.

Džesė – su savo ryškiomis gėlėmis marginta suknele, „Converse“ sportiniais bateliais, savo dailumu ir savo elgsena – dirba mados srityje. O gal sukasi pramogų versle, gal jos darbas susijęs su muzika ar reklama – galėtų būti stilistė ar fotografė. Be to, ji tapo paveikslus, ir visai neblogus, žodžiu, kupina meninių talentų. Štai, jau matau ją, antro aukšto kambaryje: langas atviras, pro jį veržiasi tranki muzika, Džesė laiko rankoje teptuką, į sieną atremta didžiulė drobė. Ji gali užsibūti ten iki vidurnakčio – Džeisonas žino, kad jai dirbančiai verčiau netrukdyti.

Savaime aišku, iš tikrųjų aš jos nematau. Nežinau, ar ji tapo paveikslus, nežinau, ar Džeisonas moka griausmingai juoktis iš visos širdies, nežinau, ar Džesės skruostikauliai tikrai dailūs. Pro traukinio langą jos veido bruožų gerai neįžiūriu, niekad nesu girdėjusi Džeisono balso. Niekada nesu mačiusi jų iš arti, mat kai pati gyvenau už kelių namų, jie ten dar negyveno. Aš išsikėliau kitur prieš dvejus metus, jie atsikraustė jau po to, aš netgi tiksliai nežinau kada. Akis už jų užkliuvo gal prieš kokius metus, ir pamažėle, slenkant mėnesiams, prie jų prijunkau.

Nežinau ir tikrųjų jų vardų, tad teko sugalvoti pačiai. Jį vadinu Džeisonu, nes jis – gražus vyras, ne taip, kaip koks Depas ar Pitas, o kaip britų kino žvaigždė, Firtas ar Džeisonas Aizekas. O Džesė tiesiog limpa prie Džeisono, be to, limpa ir prie jos. Tas vardas tiesiog labai jai tinka, tokiai dailutei ir negraužiamai rūpesčių. Jiedu puikiai dera vienas prie kito, puiki

pora. Neabejoju, jie laimingi. Jie turi tai, ką kadaise turėjau ir aš, jie – Tomas ir aš prieš penkerius metus. Jie – tai, ko netekau, tai, kas taip norėčiau būti.

Vakaras

Mano marškinėliai nesmagiai aptempti, net sagos veržiasi iš kilpelių ant krūtinės, ištepti ties duobute, pažastyse jaučiu lipnias prakaito dėmes. Peršti akis ir gerklę. Šįvakar visai nenoriu, kad kelionė užsitęstų, trokštu kuo greičiau grįžti namo, nusirengti ir lįsti į dušą, užsidaryti ten, kur niekas negalėtų į mane vėpsoti.

Žvelgiu į vyriškį, sėdintį priešais mane. Maždaug mano amžiaus – tik įkopęs, o gal įpusėjęs ketvirtąją dešimtį, tamsiaplaukis, bet jau kiek žilstelėjusiais smilkiniais. Blyškios odos. Jis su kostiumu, bet švarką nusivilkęs ir pakabinęs ant gretimos sėdynės. Ant kelių laiko elektroninę „MacBook“ užrašinę, plonytę kaip popieriaus lapas. Tekstą renka gana nevikriai. Ant jo dešiniojo riešo – didelis sidabrinis laikrodis, atrodo brangus, galbūt „Breitling“. Įbedęs akis į ekraną, jis iš vidaus krimsčioja skruostą. Galbūt nervinasi. O gal tik giliai susimąstęs. Rašo svarbų laišką elektroniniu paštu kolegai Niujorke, o gal kruopščiai dėlioja žodžius kurpdamas atsisveikinimo žinutę merginai. Staiga jis kilsteli galvą, mūsų žvilgsniai susiduria; jis nužvelgia mane, paskui – mano vyno buteliuką ant stalelio. Ir nusigręžia. Jo lūpos vos vos krypteli – labai panašu į pasibjaurėjimą. Aš jam atrodau atgrasi.

Jau nebesu ta, kokia buvau kadaise. Nebesu geidžiama, priešingai – kažkuo atstumianti. Ir ne vien dėl to, kad priaugau svorio, ne vien dėl to, kad veidas papurtęs nuo gėrimo ir miego stygiaus, – ne, yra ir kažkas kita, tarytum žmonės pačioje mano

esatyje įžvelgtų, jog kažkas smarkiai pakenkta, lyg tai būtų matyti mano veide, mano laikysenoje, mano judesiuose.

Vien vakarą praėjusią savaitę, kai išslinkau iš kambario įsipilti stiklinės vandens, nugirdau svetainėje kalbantis Ketę su Damienu – tai jos vaikinas. Stabtelėjau koridoriuje ir ištempiau ausis. „Ji vieniša, – kaip tik sakė Ketė. – Man tikrai dėl jos neramu. Nieko gero, kai ji šitaip visąlaik būna viena." Patylėjusi ji paklausė: „Gal tu surastum ką nors? Iš darbo, o gal iš regbio klubo?" O Damienas atsakė: „Reičelei? Visai nejuokinga, Kete, bet nemanau, kad pažinočiau ką nors, taip beviltiškai ieškantį sau poros."

2013 liepos 11, ketvirtadienis

Rytas

Knaibau pleistrą, kuriuo užlipintas mano smilius. Pleistras drėgnas – sušlapinau šįryt, plaudama kavos puodelį, – ir dabar rodosi purvinas, kibus, nors dar šį rytą buvo švarutėlis. Nusiplėšti jo nesinori, nes pjūvis gana gilus. Parsibasčiusi vakar namo, Ketės neradau, tad pasinaudojusi proga nupėdinau į gėrimų parduotuvę poros butelių vyno. Vieną ištuštinusi sumąsčiau, kad galiu dar sykį pasinaudoti proga: kadangi Ketė kažkur išėjusi, imsiu ir ramiai pasiruošiu vakarienę: žlėgtainį su raudonaisiais svogūnais ir salotų. Sveikai, sočiai pavalgysiu. Pjaustydama svogūnus ir persirėžiau pirštą. Tada tikriausiai nulėkiau į vonią stabdyti kraujo, o po to valandžiukei priguliau, visai užmiršusi apie virtuvę, mat kai pabudau apie dešimtą, išgirdau Ketės ir Damieno balsus; Damienas sakė, kaip esą šlykštu štai šitaip viską palikti. Ketė užlipo laiptais, tyliai pabeldė į mano duris ir vos vos jas virstelėjo. Pakreipė galvą ir paklausė, ar man viskas gerai. Aš atsiprašiau, nors pati nelabai

žinojau už ką. Ji patikino, kad tai nieko tokio, bet gal aš galėčiau bent truputį apsikuopti? Pjaustymo lentelė visa kruvina, butas prašvinkęs žalia mėsa, žlėgtainis teberiogso nudrėbtas ant virtuvės stalo, paviršius jau papilkėjęs. Damienas, išvydęs mane, net nepasisveikino, tik palingavo galvą ir ėmė kopti laiptais aukštyn į Ketės miegamąjį.

Kai jiedu sugulė, staiga prisiminiau, kad taip ir neišgėriau antrojo butelio, tad ir atsikimšau jį. Įsitaisiau ant sofos ir žiūrėjau televizorių – tylut tylutėliai, kad jie negirdėtų. Nebeprisimenu, ką žiūrėjau, bet, reikia manyti, atėjo tokia akimirka, kai pasijutau vieniša, o gal kaip tik laiminga, o gal dar kas nors kita, šiaip ar taip, panūdau su kuo nors pasikalbėti. Poreikis su kuo nors pabendrauti veikiausiai užvaldė mane visiškai, o paskambinti neturėjau kam – nebent Tomui.

Su niekuo ir nenorėjau kalbėtis, tiktai su Tomu. Skambučių žurnalas telefone byloja, kad skambinau keturis kartus: 23.02, 23.12, 23.54, 00.09. Sprendžiant iš trukmės, tikriausiai būsiu palikusi jam dvi žinutes. Galbūt jis net atsiliepė, bet neprisimenu, kad būtume kalbėjęsi. Prisimenu, kaip palikau pirmą žinutę balso pašte, man rodos, paprasčiausiai prašiau Tomo, kad man paskambintų. Galbūt abukart sakiau maždaug tą patį. O tai dar ne taip ir blogai.

Traukinys sutirta ir sustoja – semaforo signalas ir vėl raudonas. Džesė sėdi savo grįstame kiemelyje su kavos puodeliu. Kojas užsikėlusi ant staliuko, atlošusi galvą, mėgaujasi saule. Jai už nugaros tarsi ir įžiūriu šešėlį, kažkas ten juda – Džeisonas. Trokštu jį pamatyti, bent akimirką dirstelėti į patrauklų jo veidą. Noriu, kad jis išeitų laukan ir stabtelėtų Džesei už nugaros, kaip kartais padaro, arba pabučiuotų ją į viršugalvį.

Bet jis taip ir nepasirodo, o jos galva nusvyra į priekį. Kažkas šiandien kitaip, kažkaip pasikeitę jos judesiai, ji tarsi pasunkėjusi, lyg kas ją slėgtų. Mintimis kviečiu Džeisoną išeiti

laukan pas ją, bet traukinys trūkteli ir nupūškuoja pirmyn jam taip ir nepasirodžius, Džesė vis dar vienui viena. Ir staiga, nespėjusi nieko net pagalvoti, susizgrimbu žiūrinti tiesiai į savo buvusius namus ir negaliu atplėšti žvilgsnio nuo jų. Prancūziško stiliaus durys plačiai atlapotos, šviesa srūva į virtuvę. Pati nežinau, tikrai nesuprantu, ar regiu tai, ar tik įsivaizduoju: ji prie kriauklės plauna indus. Ar tikrai ant virtuvės stalo stovi supamoji kūdikio kėdutė ir mažytė mergaitė jame?

Užsimerkiu ir leidžiu tamsai augti ir plėstis, kol visa apimantis liūdesys virsta kai kuo kitu, dar blogesniu – atminties blyksniu. Toli gražu ne vien tik paprašiau Tomo, kad man atskambintų. Dabar jau prisimenu, aš raudojau. Sakiau jam, kad jį tebemyliu, visada mylėsiu. *Prašau, Tomai, prašau tave. Man taip reikia su tavim pasikalbėti. Aš tavęs ilgiuosi.* O ne, ne ne ne ne ne ne.

Teks su tuo susitaikyti, jokios prasmės mėginti tiesiog nuvyti prisiminimą į šalį. Dabar visą dieną jausiuos siaubingai, tas skrandį sukantis jausmas vis kliūstelės bangomis: tai stipriau, tai silpniau, tai vėl stipriau: tvilkanti gėda, veidą užliejantis nuoraudžio karštis, kietai užmerktos akys, lyg taip galėčiau priversti tai, kas įvyko, tiesiog išnykti. Ir visą dieną vis kartosiu sau: juk tai dar ne užvis blogiausia, ar ne? Ne pati didžiausia mane ištikti galėjusi bėda, ne blogiausia iš to, kas jau yra atsitikę. Juk nesiplojau kaip ilga viešoje vietoje, juk neaprėkiau kokio nepažįstamo žmogaus gatvėje. Nepridariau gėdos savo vyrui kaip aną vasarą, per iškylą, kai paleidau užgaulių tiradą į vieno iš jo draugų žmoną. Tai dar ne taip blogai, kaip aną naktį, kai mudu susipliekėme namuose, ir aš galiausiai mėginau užtvoti jam golfo lazda – net išmušiau tinko gabalą koridoriaus sienoje prie pat miegamojo durų. Tai ne tas pat, kas grįžti į darbą po tris valandas užsitęsusios pietų pertraukos ir šlitiniuoti po biurą visų varstomai žvilgsniais, kol Martinas

Mailsas galiausiai pasivedėja į šalį: *Verčiau eitum namo, Reičele.* Kartą skaičiau vienos buvusios alkoholikės prisiminimų knygą, ji rašė teikusi oralinio sekso paslaugas dviem skirtingiems vyrams, ką tik sutiktiems restorane judrioje Londono gatvėje verslo kvartale. Skaitydama tai pagalvojau: aš dar šitaip nenusiritusi. Čia jau riba, kurios neperžengsiu.

Vakaras

Visą dieną galvojau apie Džesę, nepajėgiau sutelkti minčių į nieką kita, vien į tai, ką pamačiau rytą. Kas galėjo pakišti man mintį, kad kažkas negerai? Iš taip toli juk neįmanoma įžiūrėti veido išraiškos, bet žvelgdama į ją jutau, kad ji viena. Ne šiaip viena – vieniša. Gal ji ir tikrai liko viena, galbūt jis išvykęs, gal iškeliavęs į kurį nors tų karštųjų taškų, gelbsti ten žmonių gyvybes? Ji ilgisi jo ir nerimauja, nors ir žino, kad jis būtinai turėjo išvykti.

Žinoma, ji ilgisi jo, kaip ilgiuosi ir aš. Jis geros širdies ir stiprus, kaip tik toks, koks ir turėtų būti sutuoktinis. Ir dar, jie – puiki pora, jie partneriai. Matau tai, žinau, kaip jie dera vienas prie kito. Jis tvirtas, iš tolo justi jo gebėjimas globoti ją ir saugoti, bet tai nereiškia, kad ji silpna. Ji irgi stipri, tik kitaip, jos intelektualiniai šuoliai kitąsyk palieka jį išsižiojusį ir sužavėtą. Ji geba iškapstyti pačią problemos esmę, išnarstyti ją ir išnagrinėti, sugaišdama tam ne daugiau, nei kitas spėtų pasakyti „Labas rytas“. Jiems dalyvaujant kokiame nors vakarėlyje, jis dažnai laiko ją už rankos, nors jiedu jau daugelį metų kartu. Jie gerbia vienas kitą, niekad nebando vienas kito pažeminti.

Šįvakar jaučiuosi visai nusivariusi. Aš visiškai blaivi, net neapšilusi. Būna dienų, kai jaučiuosi taip prastai, kad tiesiog privalau išgerti, būna dienų, kai jaučiuosi taip prastai, kad

negaliu nė gurkštelėti. Šiandien vien nuo minties apie alkoholį susuka vidurius. Bet blaiviai sėdėti vakariniame traukinyje – nemenkas iššūkis, ypač dabar, tokiame karštyje. Prakaito gliaumas aptraukęs kiekvieną mano odos lopinėlį, burnoje dilgčioja, akys peršti nuo nuvarvėjusio kampučiuose blakstienų tušo.

Rankinėje staiga sudūzgia telefonas, net šokteliu. Priešais sėdinčios dvi merginos sužiūra į mane, paskui susižvalgo tarpusavyje ir gudriai viena kitai šypteli. Nenutuokiu, ką apie mane galvoja, bet aišku, kad nieko gero. Bruku ranką į rankinę paimti telefono, o širdis taip ir makaluojasi krūtinėje. Žinau, kad skambutis irgi nereiškia nieko gero. Galbūt skambina Ketė, tokia miela, kaip visada, taip maloniai paprašys – ar negalėčiau šį vakarą susilaikyti nuo taurelės? O gal mama ims ir praneš būsianti Londone kitą savaitę, palūkėsianti manęs prie biuro, tada mudvi galėsiančios nueiti drauge papietauti. Dirsteliu į ekranėlį. Skambina Tomas. Dvejoju vos akimirką, tada atsiliepiu.

– Reičele...

Pirmuosius penkerius mūsų pažinties metus aš niekad nebuvau jam Reičelė. Visada Reičė. Kartais jis pavadindavo mane Šele, mat žinojo, kad negaliu to pakęsti: jis prapliupdavo juoktis žiūrėdamas, kaip aš susiraukiu, o paskui ir pati imu kikenti, neįstengdama susilaikyti, – juokdamasis jis visada prajuokindavo ir mane.

– Reičele, tai aš, – jo balsas skamba slogiai, lyg būtų mirtinai išvargęs. – Klausyk, tau jau išties metas liautis, aišku?

Nieko neatsakau. Traukinys mažina greitį, mes jau beveik priešais namus, mano senuosius namus. Vos susilaikau nepasakiusi jam: *Išeik laukan, stabtelėk pievelėje. Noriu tave pamatyti.*

– Prašau tave, Reičele, liaukis nuolatos man skambinėjusi, negali šitaip elgtis. Privalai vieną kartą susiimti.

Gerklėj man įstrigęs gumulas, kietas kaip akmenėlis, glotnus, neiškrenkščiamas. Negaliu nuryti seilių. Negaliu ištarti nė žodžio.

– Reičele?.. Tu girdi mane? Žinau, kad tau dabar nekaip viskas klostosi, man dėl to labai gaila, tikrai, man tavęs gaila, bet... Niekuo negaliu tau padėti, o savo nuolatiniais skambučiais tik kamuoji Aną. Supranti? Aš tau niekuo nebegaliu padėti. Nueik į anoniminių alkoholikų susitikimą ar daryk dar ką nors. Prašau tave, Reičele. Nueik į anoniminių alkoholikų susitikimą šiandien pat, po darbo.

Nuplėšiu nuo piršto purviną pleistrą, įbedu žvilgsnį į apnuogintą blyškios, susiraukšlėjusios odos lopinį, panagėje tamsuoja pridžiūvęs sukrešėjusio kraujo gurvuolis. Dešiniojo nykščio nagu smeigiu į patį pjūvio vidurį, jaučiu, kaip vėl atsiveria žaizda, persmelkęs skausmas karštas, aštrus. Pagaliau atsikvepiu. Iš žaizdos ima sunktis kraujas. Priešais sėdinčios merginos žiūri į mane bereikšmiais veidais.

Megana
Prieš metus

2012 gegužės 16, trečiadienis

Rytas

Girdžiu atidundant traukinį, jo ratų bildėjimo ritmą moku atmintinai. Pajudėjęs iš Nortkoto stoties jis didina greitį, paskui, įveikęs posūkį, ima lėtėti, dundėjimas virsta pratisu gausmu, kurį kartais lydi stabdžių žviegsmas, jei traukinys stoja prie raudono semaforo signalo vos per porą šimtų jardų nuo namų. Kava puodelyje ant stalo atšalo, bet aš taip saldžiai įšilusi ir ištižusi, kad tingiu judintis ir eiti užsiplikyti šviežios.

Kartais net nežiūriu į pravažiuojančius traukinius, tik jų klausausi. Kai rytą čia sėdžiu šitaip, užsimerkusi, karštų saulės spindulių laižomais akių vokais, pro kuriuos, net nuleistus, smelkiasi oranžinė šviesa, nesunku patikėti, kad esu kažkur kitur – bet kur. Galėčiau būti pietų Ispanijoje, paplūdimyje. Galėčiau būti Italijoje, Činkve Terėje, kur pirmyn atgal tarp žavių ryškiaspalvių namų turistus vežioja traukiniai. Netgi galėčiau vėl atsidurti Holkhame, kur ausis tvindo žuvėdrų krykavimas, kur jauti druskų sūrumą ant liežuvio, o rūdžių suėstu senu geležinkeliu už pusmylio pradunda traukinio šmėkla.

Šiandien traukinys nesustoja, lėtai prapukši pro šalį. Girdžiu, kaip ratai dunksi per bėgių sandūras, beveik jaučiu vagono siūbavimą. Keleivių veidų neįžiūriu, be to, žinau, kad tai tik kasdieniai keleiviai, važinėjantys į Justoną ir ten per dieną

kiurksantys prie darbo stalo, bet juk galiu ir pasvajoti: apie tolimesnes keliones, apie nuotykius maršruto gale ir dar toliau. Mintimis nuolat sugrįžtu į Holkhamą; keista, kad vis dar galvoju apie jį, štai šitokiais rytais – su tokia meile, su tokiu ilgesiu, – bet aš išties galvoju apie jį. Žolę šiurenantis vėjas, beribis skalūno pilkšvumo dangus viršum kopų, griūvantis, pelių apniktas namas su gausybe žvakių, purvo ir muzikos. Dabar man tai atrodo lyg koks sapnas.

Jaučiu, kaip širdis plaka trupučiuką per greitai.

Girdžiu jo žingsnius laiptuose, jis šaukia mane vardu:

– Norėtum dar kavos, Mege?

Burtai išsisklaido, aš pabundu.

Vakaras

Mane vėsina vėjelis, bet šildo degtinės šlakas per du pirštus, šliūkštelėtas į martinį. Sėdžiu terasoje, laukiu sugrįžtančio Skoto. Ketinu įkalbėti jį, kad išsivestų mane pavakarieniauti į italų restoraną Kinglio gatvėj. Jau kokį šimtmetį nebuvome niekur išėję.

Šiandien ne kažin ką tenuveikiau. Turėjau paruošti prašymą dizaino studijoms Šventojo Martyno menų koledže, iš tikrųjų ir pradėjau, dirbau virtuvėje pirmame aukšte, bet man sutrukdė klyksmas: rėkė moteris, ir dar taip siaubingai, kad pamaniau – kažkas kažką žudo. Išpuoliau į kiemą, nieko nepamačiau.

Bet vis tiek ją girdėjau, riksmas buvo tikrai šiurpus, vėrė mane kiaurai, moters balsas – šaižus, kupinas nevilties. „Ką tu darai? Ką jai darai? Atiduok ją man, atiduok man!“ Atrodė, ji šitaip plyšoja jau labai ilgai, nors triukšmas veikiausiai truko vos kelias sekundes.

Tekina užbėgau laiptais aukštyn, išnirau į terasą ir pro medžius už keleto kiemų prie tvoros pagaliau pamačiau dvi

moteris. Viena jų verkė, o gal ir abi; su jomis buvo ir kūdikis, kuris irgi rėkė visa gerkle.

Dingtelėjo mintis, kad reikėtų skambinti policijai, bet viskas, rodos, staiga nurimo. Moteris, toji, kur spiegė, nubėgo į namus su kūdikiu glėbyje. Antroji pasiliko lauke. Pabėgėjo namo link, už kažko užkliuvo, suklupo, bet tuojau atsikėlė ir ėmė tiesiog ratais šlitiniuoti po sodelį. Labai keista. Vienas Dievas žino, kas ten dedasi. Kita vertus, jau nežinia kiek savaičių neturėjau nė tokios progos prasiblaškyti.

Dabar, kai nebeturiu galerijos, kurioje galėčiau leisti laiką, mano dienos ištuštėjo. Ilgiuosi galerijos. Išties ilgiuosi pokalbių su menininkais. Ilgiuosi net tų nuobodų saldaininių mamyčių, kurios vis įsliūkindavo su „Starbucks" kavos puodeliu rankoje pavėpsoti į paveikslus, o paskui draugėms pranešdavo, kad mažoji Džesė gražiau nupiešdavo dar vaikų darželyje.

Kartais užeina ūpas pamėginti susiieškoti ką nors iš senų laikų, bet paskui pagalvoju: o apie ką dabar su jais reikėtų šnekėtis? Jie net neatpažintų Meganos – laimingai ištekėjusios priemiesčio gyventojos. Šiaip ar taip, negaliu rizikuoti dairytis atgalios, tai niekada nežada nieko gero. Palauksiu, kol baigsis vasara, tada pradėsiu ieškotis darbo. Atrodo, būtų apmaudu paleisti vėjais šitas ilgas vasaros dienas. Ką nors būtinai susirasiu, čia ar kur kitur, nė kiek dėl to neabejoju.

2012 rugpjūčio 14, antradienis

Rytas

Ir vėl stoviu prie rūbų spintos, stoviu ir gal šimtąjį kartą apžiūrinėju sukabintus dailius drabužius – nepriekaištinga mažos, bet itin šiuolaikiškos meno galerijos savininkės spinta. Čia nėra nė vieno drabužio, kuris iš tolo bylotų „auklė". Dievulėliau,

springstu vien nuo paties žodžio. Įsispraudžiu į džinsus, apsivelku trumparankovius marškinėlius, plaukus susišukuoju taip, kad nedengtų veido. Nesivarginu net pasidažyti. Kokia prasmė gražintis, jei visą dieną teks praleisti su kūdikiu?

Nudundu laiptais žemyn, nusiteikusi karingai, bemaž pasiruošusi susibarti. Skotas virtuvėje pliko kavą. Atsigręžia į mane išsišiepęs, ir mano nuotaika akimoju praskaidrėja. Slepiu rūgščią miną, nutaisau šypseną. Skotas pabučiuoja mane ir paduoda kavos puodelį.

Nesąmonė būtų dėl šito kaltinti jį, sumanymas juk mano pačios. Pati panūdau šito imtis – prižiūrėti už kelių namų gyvenančios poros vaiką. Tuo metu maniau, kad bus visai smagu. Visiška beprotybė, ne kitaip, tikriausiai man buvo aptemęs protas. Buvau nusinuobodžiavusi, išprotėjusi, gal ir apimta smalsumo. Norėjau pamatyti savo akimis. Tikriausiai sumanymas sukirbo tada, kai išgirdau tą moterį spiegiančią kieme ir susidomėjau, kas ten dedasi. Žinoma, nepaklausiau. Juk negali klausti tokių dalykų, ar ne?

Skotas mane tik skatino – iš tiesų buvo devintam danguj, kai pasidalijau sumanymu. Jo nuomone, būdama su mažyliu aš susimąstysiu. Bet iš tikrųjų tai mane veikia priešingai: išėjusi iš jų būsto, tekina bėgu namo, nekantraudama kuo greičiau nusimesti drabužius, palįsti po dušu ir nusiskalauti nuo savęs kūdikio kvapą.

Ilgiuosi anų dienų, kurias leisdavau galerijoje: pasigražinusi, susišukavusi, šnekučiuodamasi su suaugusiais žmonėmis apie meną ar apie filmus, ar išvis apie nieką. „Išvis nieko“ ir tai būtų žingsnis į priekį nuo mano pokalbių su Ana. Dievulėliau, na ir nuoboda! Nuojauta kužda, jog kadaise ji galbūt ir turėjo ką pasakyti apie kitus dalykus, bet dabar viskas sukasi apie mažylę: ar pakankamai šiltai aprengta? O gal jai per karšta? Kiek pienelio išgėrė? Negana to, Ana visąlaik sukasi čia pat, tad aš

jaučiuosi lyg šuniui penkta koja. Mano darbas – prižiūrėti vaiką, kol Ana ilsisi, leisti jai atsipūsti. Atsipūsti – nuo ko? Be to, ji keistai nervinga. Visu kūnu jaučiu ją esant šalia, nuolat, slimpinėjančią aplinkui, krūpčiojančią. Ji susigūžia kaskart pravažiuojant traukiniui, kone pašoka suskambėjus telefonui. Juk jie tokie gležni, ar ne, sako ji, ir aš negaliu nesutikti.

Išeinu iš namų ir švininėmis kojomis velkuosi penkiasdešimt jardų Blenheimo keliu iki jų namo. Anaiptol ne pasišokinėdama. Šiandien duris man atidaro ne ji, o jis, jos vyras. Tomas – kostiumuotas, batuotas, išsiruošęs į darbą. Visai patrauklus su tuo savo kostiumu – ne toks patrauklus kaip Skotas, smulkesnio sudėjimo, blyškesnis, žvelgiant iš arti – šiek tiek per arti viena kitos susodintomis akimis, bet vis tiek visai nieko. Apdovanoja mane plačia Tomo Kruzo šypsena ir išnyksta – liekame tik aš, ji ir kūdikis.

2012 rugpjūčio 16, ketvirtadienis

Popietė

Išėjau iš to darbo!

Jaučiuosi nepalyginamai geriau, tarsi dabar viskas būtų įmanoma. Aš laisva!

Sėdžiu terasoje, laukiu, kol prapliups liūtis. Dangus virš galvos juodas, šmaižioja kregždės, sukdamos kilpas ir vis nirdamos žemyn, oras pritvinkęs drėgmės. Skotas grįš namo po kokios valandos, turėsiu jam pasakyti. Irzti jam teks tik kokią minutę ar dvi, aš jau sugebėsiu jį numaldyti. Be to, neketinu ištisas dienas dykaduoniauti namie, turiu šiokių tokių planų. Galėčiau pradėti mokytis fotografijos arba atidaryti kioską, prekiauti papuošalais. Galėčiau išmokti gaminti valgį.

Kadaise, dar mokykloje, vienas mokytojas kartą pasakė man, kad aš – tikra meistrė perkurti save iš naujo. Anuomet nesupratau, ką jis nori tuo pasakyti, maniau, tiesiog smaginasi prasimanęs kai ką vinklaus, bet vėliau toks įvertinimas man ėmė visai patikti. Bėglė, meilužė, žmona, padavėja, galerijos savininkė, auklė – ir tai dar ne visas sąrašas. Taigi – kuo norėčiau būti rytoj?

Iš tiesų nė neketinau mesti to darbo, bet žodžiai patys išsprūdo iš burnos. Visi sėdėjome virtuvėje prie stalo: Ana su kūdikiu ant kelių ir Tomas, grįžęs kažko pasiimti, – tad jis irgi buvo ten, gėrė kavą, ir situacija man pasirodė pernelyg absurdiška, nebuvo jokios prasmės ten kiurksoti dar ir man. Negana to, jaučiausi nesmagiai, lyg kokia įsibrovėlė.

– Aš susiradau kitą darbą, – leptelėjau net nesusimąsčiusi. – Taigi, jūsų vaikelio prižiūrėti nebegalėsiu.

Ana tik paskersakiavo į mane, vargu ar patikėjusi.

– O, kaip gaila, – tiek tepasakė, ir buvo aišku, kad jai visai negaila. Netgi atrodė, kad lengviau atsikvėpė. Net nepaklausė, koks tas naujasis mano darbas, ir dėl to lengviau atsikvėpiau aš, nes nebuvau sumąsčiusi jokio įtikinamo pramano.

Tomas, rodos, šiek tiek nustebo.

– Mums tavęs trūks, – pasakė, bet tai – irgi netiesa.

Dėl šito pasijus nusivylęs tik vienas žmogus – Skotas, tad reikia sugalvoti, ką jam suriesti. Galbūt pasakysiu, kad Tomas prie manęs kabinėjosi. Tada daugiau nekiltų jokių klausimų.

2012 rugsėjo 20, ketvirtadienis

Rytas

Dar tik kelios minutės po septynių ir lauke žvarbu, bet šitoks grožis: sodelių juostos, sugulusios viena greta kitos, žalios ir sušalusios, laukiančios, kol saulėkaitos pirštai atšliauš nuo

bėgių pusės ir įžiebs gyvybę. Aš atsikėlusi jau kelios valandos, negaliu miegoti. Neužmiegu jau kelias naktis iš eilės. Negaliu šito pakęsti, nepakenčiu nemigos labiau nei bet ko kito, tiesiog tysai lovoje, o smegenys važiuoja ratu: trink trink, trink trink. Niežti visą kūną. Norisi plikai nusiskusti galvą.

Trokštu bėgti iš čia. Trokštu išvažiuoti, sėsti į kabrioletą ir lėkti keliais su nuleistu stogu. Noriu važiuoti į pajūrį, prie bet kokios jūros. Noriu pasivaikščioti paplūdimiu. Mudu su vyresnėliu broliu ketinome tapti kelių bastūnais. Kokius planus mudu su Benu kūrėme! Na, iš tikrųjų daugiausia tai buvo Beno planai, jis buvo tikras svajoklis. Ketinome važiuoti motociklais iš Paryžiaus į Žydrąjį Krantą arba įveikti visą kelią Jungtinių Valstijų Ramiojo vandenyno pakrante nuo Sietlo iki Los Andželo; ketinome sekti Če Gevaros pėdsakais iš Buenos Airių į Karakasą. Galbūt, jei būčiau visa tai ir nuveikusi, nebūčiau galiausiai atsidūrusi čia, nežinanti, ko griebtis toliau. O gal, jei būčiau visa tai nuveikusi, kaip tik ir būčiau kur esu – ir visiškai tuo patenkinta. Bet, žinoma, nieko panašaus nenuveikiau, nes Benas taip ir nenuvažiavo iki Paryžiaus, ką ten, jam nepavyko pasiekti netgi Kembridžo. Visi jo planai baigėsi A10 greitkelyje po sunkvežimio su priekaba ratais, sutraiškiusiais jam galvą.

Ilgiuosi jo kiekvieną mielą dieną. Tikriausiai labiau nei bet ko kito. Jis – didžiulė skylė mano gyvenime, mano sieloje per patį vidurį. O gal tik viskas prasidėjo nuo jo. Nežinau. Net nežinau, ar tai tikrai išvis susiję su Benu, ar vis dėlto su viskuo, kas atsitiko po to, kas dėjosi nuo anų laikų. Rodos, vieną minutę viskas gražu ir puiku, aš viskuo patenkinta iriuosi per savo gyvenimą ir nieko man netrūksta, o po minutės jau norisi iš čia ištrūkti, blaškausi nerasdama sau vietos ir netverdama savame kailyje.

Taigi – pėdinsiu pasikalbėti su psichoanalitiku! Gali būti keista patirtis, bet gali būti ir vienas juokas. Visada maniau,

kad tikriausiai būtų smagu būti katalike, turėti galimybę protarpiais vis atlikti išpažintį ir iškloti viską, kas spaudžia širdį, turėti ką nors, kas pasakytų, kad tau atleidžia, kad panaikina visas tavo nuodėmes, kad tu – vėl tarsi švarus lapas.

Žinoma, tai ne visai tas pats ir aš šiek tiek nervinuosi, bet pastaruoju metu visai nebemiegu, o apie mano ketinimus žino Skotas. Pati jam pasakiau: man sunku kalbėtis apie tai su žmonėmis, kuriuos pažįstu, netgi tau vos prisiverčiu pasakyti. Ir jis atsakė, kad čia ir glūdi visa paslaptis: nepažįstamiems gali pasisakyti viską. Bet ir tai ne visai tiesa. Juk negali taip imti ir iškloti visut visko. Vargšas Skotas. Juk jis nežino nė pusės. Jis taip mane myli, kad man ima mausti visą kūną. Nenutuokiu, kaip jam taip pavyksta. Aš išprotėčiau.

Vis dėlto turiu bent *ko nors* griebtis, o šitai – vis šioks toks veiksmas. Visi mano planai – mokytis fotografijos, lankyti kulinarų kursus, – kai pagalvoji, atrodo šiek tiek betiksliai, tarsi žaisčiau gyvenimą, užuot jį gyvenusi. Man reikia susirasti ką nors, ką *privalau* daryti, ką nors, kas nekeltų jokių abejonių. To, ką darau dabar, aš negaliu daryti – negaliu tiesiog būti žmona. Nesuprantu, kaip tai gali kitos, juk tai reiškia neveikti nieko, tik laukti. Laukti, kol tavo žmogus pareis namo, parneš tau savo meilę. Arba tai, arba tenka dairytis ko nors, kas prablaškytų.

Vakaras

Teko laukti. Paskirtas laikas buvo prieš pusvalandį, o aš vis dar čia, sėdžiu priimamajame, sklaidau *Vogue* ir galvoju, ar nevertėtų tiesiog atsistoti ir išeiti. Žinau, kad gydytojai amžiais užtrunka ir nespėja priimti visų ligonių laiku, bet čia juk ne šiaip gydytojas! Bent jau filmuose psichoanalitikas visada išspiria pacientą lauk, vos pasibaigia skirtosios penkiasdešimt

minučių. Ką gi, Holivudas tikriausiai pasakoja apie kitus psichoanalitikus, ne tuos, pas kuriuos tave nusiunčia Nacionalinė sveikatos apsaugos tarnyba.

Jau stojuosi eiti pas registratorę ir pranešti jai, kad užsilaukiau ir einu sau, bet čia atsilapoja gydytojo kabineto durys ir tarpdury išdygsta labai aukštas, išstypęs vyriškis, jis visa savo povyza spinduliuoja atsiprašymą ir tiesia man ranką.

– Ponia Hipvel, labai atsiprašau, kad priverčiau jus laukti, – sako jis, o aš tik nusišypsau ir atsakau, kad tai nieko tokio, ir tą pat akimirksnį pajuntu, kad viskas bus gerai, mat vos minutės su juo pakako, kad išsyk apsiraminčiau.

Tikriausiai paveikė jo balsas. Minkštas, žemas. Kalba jis su šiokiu tokiu akcentu, bet to aš ir tikėjausi iš gydytojo pavarde Kamalis Abdičius. Spėju, kad bus įpusėjęs ketvirtą dešimtį, nors atrodo neįtikėtinai jaunas, gal dėl tamsios medaus spalvos odos. Jo rankos – galiu įsivaizduoti jas, delnais priglundančias prie manęs, bemaž jaučiu, kaip ilgi, dailūs jo pirštai liečia kūną.

Nesikalbame apie jokius svarbius dalykus, šis pirmasis susitikimas – tik įžanga, tik bandymas susipažinti; jis manęs klausia, kokios bėdos kamuoja, o aš pasisakau apie panikos priepuolius, apie nemigą, apie tai, kaip naktimis guliu atmerktomis akimis, pernelyg įsibauginusi užmigti. Jis nori, kad papasakočiau apie tai daugiau, bet aš kol kas dar tam nepasiruošusi. Klausia, ar vartoju narkotikus, ar geriu alkoholį. Pasakau jam, kad šiomis dienomis esu įklimpusi į kitas ydas; sugaunu jo žvilgsnį ir man pasirodo, kad jis supranta, apie ką kalbu. Tada pajuntu, kad reikėtų nusiteikti bent šiek tiek rimčiau, tad papasakoju apie uždarytą galeriją, apie tai, kad visąlaik jaučiuosi lyg kokia palaida bala, nerandu jokios krypties, kur galėčiau judėti toliau, be to, pernelyg daug laiko praleidžiu savo pačios galvoje. Jis pats kalba nedaug, tik protarpiais įterpia žodį kitą, kad mane paakintų, bet aš noriu išgirsti jį kalbant, tad jau išeidama paklausiu, iš kur jis.

– Iš Meidstono, – sako jis. – Kento grafystė. Bet prieš keletą metų persikrausčiau į Korlį.

Jis žino, kad klausiau ne apie tai, ir apdovanoja mane plėšria šypsena.

Skotas laukia manęs grįžtant namo, jis įbruka gėrimo taurę man į ranką ir nori viską sužinoti, kaip man sekėsi. Sakau jam, kad seansas praėjo normaliai. Klausia apie psichoanalitiką: ar man jis patikęs, ar atrodęs malonus žmogus? Normalus, pakartoju, nenoriu, kad nuskambėtų pernelyg entuziastingai. Skotas klausia, ar mes kalbėjomės apie Beną. Jis mano, kad visų mano bėdų priežastis – būtent Benas. Gal jis ir teisus. Galbūt jis pažįsta mane geriau, nei man atrodo.

2012 rugsėjo 25, antradienis

Rytas

Pabudau šįryt anksti, bet išmiegojusi bent kelias valandas – vis pažanga, lyginant su praėjusia savaite. Kai tik išlipau iš lovos, jaučiausi beveik pailsėjusi, tad, užuot sėdėjusi terasoje, nutariau išeiti pasivaikščioti.

Jau kuris laikas vis labiau ir labiau užsisklendžiau, pati to beveik nesuvokdama. Rodos, šiomis dienomis niekur kitur ir nenueinu, nebent į parduotuves, pilateso treniruotes ir pas psichoanalitiką. Retsykiais dar užsuku pas Tarą. Visą kitą laiką kiurksau namie. Nenuostabu, kad imu nebetverti savame kailyje.

Išeinu iš namų, pasuku į dešinę, paskui – į kairę, į Kinglio gatvę. Praeinu „Rožės" užeigą. Buvo metas, kai lankydavomės čia nuolat, nebeprisimenu, kodėl liovėmės. Man niekad čia labai ir nepatikdavo, pernelyg daug porų, ką tik peržengusių

keturiasdešimtmetį: jie per daug geria ir vis dairosi aplink ko nors geriau, matyt, vis svarsto, ar pakaktų drąsos. Galbūt dėl to ir nebeužeiname čia – dėl to, kad man nepatikdavo. Praeinu užeigą, praeinu parduotuves. Nenoriu nuklysti toli, tik apsuksiu nedidelį ratą, pramankštinsiu kojas.

Malonu ištrūkus iš namų tokį ankstyvą rytą, kol dar neprasidėjusi skubra, kol mokiniai dar tik ruošiasi į mokyklą, dar nevažiuoja ir kasdieniai keleivius į darbą vežiojantys traukiniai, gatvės švarios ir tuščios, prasidėjusi diena kupina galimybių. Dar sykį pasuku į kairę, prieinu skverelį su įrengta žaidimų aikštele – toks varganas mūsų žalumos sklypelis, bet geresnio neturime. Dabar čia – nė gyvos dvasios, bet po kelių valandų jau knibždėte knibždės mažylių, jų mamų ir pagal *au pair* programą dirbančių auklių. Bus čia ir bene pusė merginų iš pilateso grupės, nuo galvos iki kojų apsitempusių sportiniais „Sweaty Betty“ drabužėliais, besivaržančių, kuri grakščiau pasirąžys, rankose su lakuotais nagučiais gniaužiančių „Starbucks“ kavos puodelius.

Parkelis lieka už nugaros, suku į Rozberi aveniu. Jei čia pasuksiu į dešinę, teks praeiti savo galeriją – tai, kas buvo mano galerija, o dabar tik tuščia vitrina, – bet ten sukti nenoriu, vis dar šiek tiek maudžia širdį. Aš taip stengiausi, kad galerija sėkmingai veiktų. Netikusi vieta, netikęs ir laikas – priemiesčiuose meno poreikis menkas, ypač kai tokia ekonominė padėtis. Tad suku į kairę, žingsniuoju pro „Tesco Express“ parduotuvę, pro dar vieną kavinę, daugiausia lankomą vietos gyventojų, ir galiausiai – atgal, namų link. Jaučiu pilve plazdančius drugelius, po truputį imu nervintis. Baiminuosi susidurti su Votsonais, man visada nejauku juos išvydus – juk akivaizdu, kad jokio kito darbo aš taip ir nesusiradau, kad pamelavau, nes tiesiog nebenorėjau prižiūrėti jų vaiko.

Tiksliau sakant, pasijuntu nesmagiai susidūrusi su *ja*. Tomas paprasčiausiai nekreipia į mane dėmesio. Bet Ana, regis, linkusi manyti, kad viskas yra asmeniška. Ji, be abejo, mano, kad mano trumpa auklės karjera nutrūko dėl to, kad man kažkuo neįtiko arba ji pati, arba jos dukrytė. Iš tikrųjų *jos dukrytė* visai niekuo dėta, nors ją, nuolat niauzgiančią, sunku pamilti. Viskas gerokai sudėtingiau, bet negaliu šito paaiškinti Anai. Šiaip ar taip, tai veikiausiai ir bus viena priežasčių, dėl kurių vis labiau užsisklendžiu: aš nenoriu matyti Votsonų. Širdies kamputyje viliuosi, gal jie dar ims ir išsikraustys. Žinau, kad Anai čia nepatinka: ji nepakenčia to namo, nepakenčia traukinių, jai negera gyventi supamai jo buvusios žmonos daiktų.

Stabteliu prie sankryžos, dirsteliu į požeminę perėją. Nuo šalčio ir drėgmės kvapo man nugara visada perbėga šiurpuliukas, jausmas beveik toks, kaip pakėlus akmenį pasižiūrėti, kas po juo: samanos, kirminai, dirvožemis. Tai man primena vaikystę, kaip žaisdavome sode, kaip su Benu eidavome prie tvenkinio ieškoti varlių. Žingsniuoju toliau. Gatvė tuščia – nematyti nei Tomo, nei Anos – ir kažkuri mano esybės dalis, ta, kuri negali atsispirti dramoms, lieka šiek tiek nusivylusi.

Vakaras

Skotas ką tik paskambino pranešti, kad jam teks dirbti iki vėlumos, o tai anaiptol ne ta žinia, kurią būčiau norėjusi išgirsti. Jaučiuosi sudirgusi, nuo pat labo ryto, ir nepraeina iki šiol. Negaliu nustygti vienoje vietoje. Man reikia jo, reikia, kad jis grįžtų namo ir mane nuramintų, o dabar jo sugrįžtant teks laukti dar ištisas valandas, smegenų karuselė vėl suksis ir suksis, ir suksis ratu, ir jau galiu neabejoti, kad manęs laukia dar viena bemiegė naktis.

Negaliu paprasčiausiai sėdėti ir žiūrėti į pravažiuojančius traukinius, aš pernelyg įsielektrinusi, širdis plasta krūtinėje lyg paukščiukas, mėginantis išsiveržti iš narvelio. Įsispiriu į sandalus, lipu laiptais žemyn, išeinu pro laukujes duris į Blenheimo kelią. Beveik pusė aštuonių – gatvėje dar vienas kitas atsilikėlis, besiskubinantis iš darbo namo. Nieko daugiau nematyti, tik girdėti vaikų, žaidžiančių sodeliuose iš kiemo pusės, šūksniai – jie skuba pasimėgauti paskutine vasaros vakaro šviesa, kol mamos dar nepašaukė vidun vakarienės.

Žingsniuoju gatve stoties pusėn. Prie dvidešimt trečiojo numerio akimirką stabteliu: o gal paskambinti į duris? Ką pasakyčiau? Kad pritrūkau cukraus? Kad užsinorėjau paplepėti? Jų pakeliamosios užuolaidos langus dengia tik iki pusės, bet viduje nieko nematyti.

Einu toliau, sankryžos link, nė nesusimąsčiusi, pati dorai net nepajutusi, nulipu į požeminę perėją. Įveikus maždaug pusę, virš galvos pradunda traukinys, ir tai išties didinga: tarytum būtų prasidėjęs žemės drebėjimas, visu kūnu jauti virpesius, nuo jų gyslose kunkuliuoja kraujas. Dirsteliu žemyn ir akis užkliūva už kažkokio skarmalo: ant žemės voliojasi plaukų raištis – tamsiai raudonas, sučiuręs, ištampytas. Veikiausiai jį numetė koks nors mėgėjas bėgioti ristele, bet aš kažkodėl pašiurpstu jį išvydusi ir skubinuosi kuo greičiau išnirti viršun, į saulėkaitą.

Man žingsniuojant gatve atgal, pro šalį automobiliu pravažiuoja jis, mūsų žvilgsniai susiduria, vos akimirką, ir jis man nusišypso.

Reičelė

2013 liepos 12, penktadienis

Rytas

Jaučiuosi išsekusi, galva it vatos prikimšta nuo miego. Kai geriu, beveik visai nemiegu. Išsijungiu kokiai valandai ar dviem, o paskui atsipeikėju, ir tada suka vidurius iš baimės, suka vidurius nuo savęs pačios. O jeigu pasitaiko diena, kai negeriu, vakare nugrimztu į klampią miego bedugnę, gilią visiško nesąmoningumo būseną, o iš ryto negaliu deramai pabusti, negaliu nusikratyti snaudulio, miegas marina mane dar ištisas valandas, kitąsyk – ir visą dieną.

Šįryt vagone su manim vos keletas žmonių ir nė vienas nesėdi visai šalia. Niekas į mane nespokso, tad atsilošusi įsiremiu galva į langą ir užsimerkiu.

Mane pažadina traukinio stabdžių žviegimas. Privažiavome semaforą. Šiuo metų laiku, tokią ryto valandą saulė šviečia tiesiai į pagelžkelės namų kiemus, tiesiog užtvindo juos šviesa. Beveik jaučiu ją, jaučiu, kaip ryto saulėkaitos šiluma glosto man veidą ir rankas: aš sėdžiu prie pusryčių stalo, Tomas – priešais mane, aš basas kojas užsikėlusi ant jo, nes jo pėdos visada šiltesnės už manąsias, mano žvilgsnis nukreiptas žemyn, į laikraštį. Jaučiu Tomo šypseną, jaučiu ir kaip kaistu, šiluma nuo krūtinės raudoniu užlieja kaklą, kaip visada, kai Tomas žiūri į mane tokiu ypatingu žvilgsniu.

Mirkteliu ir Tomas išnyksta. Traukinys vis dar stovi. Matau sodelyje Džesę, pas ją iš namo išeina kažkoks vyriškis. Jis kažką nešasi rankoje, galbūt kavos puodelį – pakeliu akis į jį ir staiga sumoju, kad tai – ne Džeisonas. Šitas vyriškis – aukštesnis, laibesnis, tamsesnio gymio. Jis – šeimos draugas, jis – jos brolis arba Džeisono brolis. Jis pasilenkia, stato puodelius ant kieme stovinčio metalinio staliuko. Jis – pusbrolis iš Australijos, atvažiavęs paviešėti porą savaičių; jis – senas Džeisono draugas, buvo pabrolys jų vestuvėse. Džesė žengia prie jo, abiem rankomis apglėbia per juosmenį ir lūpomis įsisiurbia jam į lūpas – ilgas, saldus bučinys. Traukinys trūkteli.

Negaliu patikėti savo akimis. Giliai įtraukiu į plaučius oro – pasirodo, buvau sulaikiusi kvapą. Kodėl ji šitaip elgiasi? Juk Džeisonas myli ją, plika akimi matyti, jiedu laimingi. Negaliu patikėti, kad ji iškrėtė jam tokią kiaulystę, jis to nenusipelnė. Jaučiuosi karčiai nusivylusi, jaučiuosi lyg pati būčiau apgauta. Krūtinę sugniaužia toks pažįstamas peršulys. Esu tai patyrusi ir anksčiau. Tada, savaime aišku, ir mastas buvo ne tas, viskas buvo nepalyginamai intensyviau, bet tai ypatingos, atpažįstamos rūšies skausmas. Tokio nepamirši.

Aš sužinojau taip, kaip, regis, šiais laikais sužinoma viskas: per elektroninį atsitiktinumą. Kartais tai būna žinutė – tekstas ar palikta balso pašte; mano atveju tai buvo elektroninis laiškas, tokia šiuolaikinė lūpdažio dėmė ant apykaklės. Tai iš tikrųjų buvo atsitiktinumas, aš nieko nešniukštinėjau. Man buvo nevalia kišti nagų prie Tomo kompiuterio: jis nuogąstavo, kad galiu atsitiktinai ištrinti ką nors svarbaus arba spustelėti kokią nuorodą, kurios spustelėti nevertėtų, ir prileisti į kompiuterį virusų ar „trojanų“, ar dar ko nors.

„Technologijos nėra ta sritis, kurios išmanymu galėtum pasigirti, ar ne, Reiče?“ – mestelėjo jis kartą, kai aš sugebėjau netyčia ištrinti visus adresus, buvusius jo elektroninio pašto

dėžutės kontaktų aplanke. Taigi, kompiuterio liesti man nederėjo. Bet iš tikrųjų mano ketinimai buvo kuo geriausi, norėjau šiuo tuo maloniu kompensuoti tai, kad kurį laiką buvau surūgusi ir nepakenčiama: kūriau planus ypatingai atšvęsti mūsų ketvirtąsias vestuvių metines, ištrūkti iš kasdienės aplinkos, prisiminti, kokie mes buvome anksčiau. Be to, norėjau, kad tai būtų staigmena, tad man reikėjo slapčia patikrinti jo darbo grafiką, aš tiesiog privalėjau pasižiūrėti.

Aš iš tikrųjų nešniukštinėjau, nemėginau ieškoti priekabių ar kokių įkalčių, puikiai žinau, kad tai į nieką gera neveda. Nenorėjau būti viena iš tų bjaurių, įtarių žmonų, kurios krečia savo sutuoktinių kišenes. Kartą, kai jis prausėsi duše, jam kažkas paskambino ir aš atsiliepiau – jis liko labai nepatenkintas ir apkaltino mane, neva juo nepasitikiu. Ir aš pasijutau išties bjauriai – atrodė, kad jį smarkiai įskaudinau.

Taigi, man reikėjo užmesti akį į jo darbo grafiką, o jis per skubą buvo palikęs savo nešiojamąjį kompiuterį įjungtą, mat išlėkė paknopstom, vėluodamas į susitikimą. Tai buvo ideali proga, tad aš peržvelgiau jo darbo kalendorių, įsiminiau kai kurias datas. O kai uždariau naršyklės langą su kalendoriumi, ekrane liko atidaryta jo elektroninio pašto dėžutė – buvo prisijungęs ir palikęs ją atdarą. Pačiame viršuje – laiškas iš kažko, kieno adresas aboyd@cinnamon.com. Spustelėjau jį pelės klavišu. XXXXX. Tik tiek – iksų eilutė. Iš pradžių pamaniau – šlamštlaiškis, paskui susivokiau: bučiniai.

Tai buvo atsakymas į Tomo laišką, išsiųstą prieš kelias valandas, kelios minutės po septynių, kol aš dar apymigė voliojausi mūsų lovoje.

Vakar vakare užmigau galvodamas apie tave, svajojau bučiuoti tavo lūpas, tavo krūtis, tavo šlaunis iš vidinės pusės. Šįryt pabudus galvoje buvai vien tik tu, beprotiškai

geidžiu tave paliesti. Nesitikėk, kad išgysiu nuo šito pamišimo, aš negaliu, pamišimas dėl tavęs – nepagydomas.

Tada jau perskaičiau ir kitus jo laiškus, suslėptus aplanke, pavadintame „Admin". Jų buvo bent kelios dešimtys. Sužinojau, kad jos vardas – Ana Boid ir kad mano vyras ją įsimylėjęs. Jis pats jai tai sakė, dažnai. Tvirtino iki šiol dar niekad nepatyręs tokio jausmo, suokė negalįs sulaukti, kada galėsiąs būti su ja, žadėjo, kad jau neilgai trukus jie būsią kartu.

Man trūksta žodžių apsakyti, kaip jaučiausi aną dieną, bet dabar, sėdėdama traukinyje, netveriu pykčiu, nagai sminga į delną, akis graužia ašaros. Plyksteli svilinantis įtūžis. Jaučiuosi taip, lyg kažkas būtų išplėšta iš *manęs*. Kaip ji šitaip galėjo? Kaip Džesė galėjo šitaip pasielgti? Kas jai užėjo? Jūs tik pažvelkite, koks puikus jų gyvenimas, kaip gražiai jie gyvena! Niekad nesuprasdavau, kodėl žmonės taip lengvapėdiškai nekreipia dėmesio į žaizdas, kurias palieka sekdami, kur veda širdis. Ir kas pasakė, kad sekti, kur veda širdis, – gerai? Tatai gryniausias egoizmas, savanaudiškas siekis užgrobti viską. Mane užlieja neapykantos banga. Jei susidurčiau su ta moterim dabar, jei susidurčiau su Džese, spjaučiau jai į veidą. Iškabinčiau jai akis.

Vakaras

Kažkoks gedimas geležinkelio linijoje. Greitasis traukinys, 17.56 išvykstantis į Stoką, buvo atšauktas, tad visi jo keleiviai susigrūdo į manąjį, vagonas sausakimšas, sėstis nebėra kur, pilna ir stovinčiųjų. Aš, laimė, dar spėjau atsisėsti, bet ne prie lango, o prie tarpo, tad čia pat grumdosi kūnai, spaudžiasi man prie peties ir prie kelio, skverbiasi į mano erdvę. Vos susilaikau jų nenustūmusi, norisi atsistoti ir blokšti juos tolyn nuo savęs. Karštis telkėsi visą dieną, veržėsi apie mane it koks gniaužtas,

jaučiuosi taip, lyg kvėpuočiau pro kaukę. Visi langai atviri, ir vis tiek, nors traukinys juda, vagone nėra kuo kvėpuoti, tiesiog sandari metalinė dėžė. Nepajėgiu įtraukti pakankamai deguonies į plaučius. Ima pykinti. Galvoje be paliovos sukasi šio ryto scena kavinėje, visąlaik rodosi, tarsi aš vis dar ten, prieš akis vis stovi jų veidai, jų išraiška.

Dėl šito kaltinu Džesę. Šįryt buvau visiškai apnikta minčių apie Džeisoną ir Džesę, apie tai, ką ji padarė ir kaip jausis jis, apie neišvengiamą bandymą aiškintis santykius, kai jis galiausiai sužinos ir kai jo pasaulis subyrės taip pat, kaip subyrėjo manasis. Sliūkinau gatve it apdujusi, nekreipdama dėmesio, kur neša kojos. Taip nesusimąsčiusi ir įžengiau į kavinę, į kurią užsuka visi iš „Huntingdon Whiteley". Pastebėjau juos tik įėjusi vidun, ir buvo jau per vėlu apsisukti ir sprukti: jie jau žiūrėjo į mane, pirmą akimirksnį visų akys išsiplėtė, bet tuojau pat jie susizgribo prisisegti šypsenas. Martinas Mailsas su Saša ir Harieta, trigubas nesmagumas – mojantys man, kviečiantys prieiti.

– Reičele! – šūktelėjo Martinas; išskėtęs rankas sugriebė mane, prisitraukė artyn, suspaudė glėbyje. Aš šito nesitikėjau, mano rankos atsidūrė tarp mudviejų, prispausti pirštai tik nevikriai grabaliojo jo kūną. Saša ir Harieta nusišypsojo ir atsargiai pakštelėjo orą netoli mano skruostų, stengdamosi neprikišti lūpų per arti. – Ką gi tu čia veiki?

Ilgą, ilgą akimirksnį mano smegenys buvo visiškai ištuštėjusios. Pajutau, kaip kaista veidas, sumojau, kad darosi tik blogiau, tad per prievartą susijuokiau iš išspaudžiau:

– Atvykau pokalbio. Pokalbio.

– Ak štai kaip. – Martinui nepavyko nuslėpti nuostabos, o Saša su Henrieta sulinksėjo ir nusišypsojo. – Su kuo?

O man iš galvos išgaravo visos viešųjų ryšių bendrovės. Neįstengiau prisiminti net vienos vienintelės. Nesugalvojau ir

jokios nekilnojamojo turto agentūros, ką ir kalbėti apie tokią, kuri galbūt iš tikrųjų ieško darbuotojų. Taip ir stypsojau smiliumi minkydama apatinę lūpą, linguodama galvą, kol Martinas galiausiai tarė:

– Paslaptis, ar ne? Kai kurios bendrovės tikrai keistai elgiasi, tiesa? Nepageidauja, kad kam nors ką nors prasitartum, kol nepasirašyta sutartis ir oficialiai dar nesi jų darbuotoja.

Tai buvo skiedalai ir jis pats tai žinojo, surietė tai, kad mane išgelbėtų, bet niekas juo nepatikėjo. Tiesa, apsimetė, kad patikėjo, ir sulinksėjo galvomis. Harieta ir Saša žvelgė man per petį durų pusėn, jos jautėsi nesmagiai dėl manęs ir troško kokios nors išeities išsikapanoti iš padėties.

– Einu, užsisakysiu kavos, – tariau. – Nenorėčiau pavėluoti.

Martinas delnu palietė man alkūnę ir pasakė:

– Malonu buvo tave pamatyti, Reičele.

Jo gailestį bemaž galėjai ranka pačiupinėti. Anksčiau niekada nesuprasdavau, kaip yra gėdinga, kai tavęs gailisi, – tik pastarieji metai ar dveji privertė suprasti.

Iš pradžių ketinau traukti į Holborno biblioteką Teobaldo gatvėje, bet supratau, kad šito neištversiu, tad nužingsniavau į Regento parką. Nuėjau į patį galą, iki zoologijos sodo. Atsisėdau plataninio klevo paunksnėje, galvodama apie tuščias dienos valandas, kurias turėsiu kaip nors prastumti, vis sukdama galvoje pokalbį kavinėje, prisimindama, kaip atrodė Martino veidas, kai jis su manim atsisveikino.

Turbūt nebuvau taip prasėdėjusi nė pusvalandžio, kai suskambo mano mobilusis. Ir vėl Tomas – skambino laidiniu telefonu, iš namų. Mėginau įsivaizduoti jį, dirbantį nešiojamuoju kompiuteriu mūsų saulės nutviekstoje virtuvėje, bet vaizdinį gadino įkyriai besibraunančios jo naujojo gyvenimo detalės. Juk kažkur ten, fone, yra ir ji, pliko arbatą ar maitina mažylę,

jos šešėlis krinta ant jo. Neatsiliepiau, laukiau, kol įsijungs balso paštas. Įbrukau telefoną atgal į rankinę ir stengiausi jį užmiršti. Nieko nebenorėjau girdėti, tiktai ne šiandien, ši diena ir šiaip jau bjauri, o juk dar rytas, dar nėra nė pusės vienuoliktos. Ištvėriau gal dešimt minučių, kol vėl išsitraukiau telefoną ir įsijungiau balso paštą. Suėmiau save į nagą, ruošdamasi kankynei išgirsti jo balsą – tą balsą, kuriame kalbant su manim kadaise skambėdavo juokas, kuris kadaise būdavo kupinas lengvumo, o dabar tik žeria priekaištus, bando paguosti ar gailisi, – bet balsas buvo ne tas.

– Reičele, tai Ana.

Aš išjungiau įrašą. Man pristigo kvapo, neįstengiau apraminti įsišėlusių smegenų, panižo visą kūną, tad atsistojau, nudrožiau iki kampinės parduotuvės Tičfildo gatvėje, nusipirkau keturias skardines džino su toniku, tada grįžau atgal į savo kampelį parke. Atsidariau pirmą skardinę, išmaukiau kaip įmanydama greičiau, atsidariau antrą. Sėdėjau nugara į taką, kad nematyčiau bėgiotojų ristele ir mamų, stumiančių vežimėlius, ir turistų: nematydama jų galėjau, kaip vaikas, įsivaizduoti, kad ir jie nemato manęs. Tada vėl įsijungiau balso paštą.

– Reičele, tai Ana. – Ilga pauzė. – Turiu tau kai ką pasakyti apie tuos skambučius. – Dar viena ilga pauzė – kalbėdama su manim, ji daro dar ką nors kitką, dirba kelis darbus iš karto, kaip įprasta devyndarbėms žmonoms ir motinoms, dėlioja į vietas daiktus, krauna drabužius į skalbimo mašiną. – Klausyk, žinau, kad tau nelengvas metas, – sako ji, tarsi pati būtų niekuo dėta dėl mano širdgėlos, – bet tu negali nuolat šitaip skambinėti mums naktimis. – Ji kalba suirzusi, kapodama žodžius. – Negerai jau vien tai, kad tavo skambučiai pažadina mus, bet skambinėdama tu pažadini ir Evę, o to jau tikrai negaliu leisti. Mums ir taip tenka pavargti, kol ją užmigdome.

Mums ir taip tenka pavargti, kol ją užmigdome. Mums. Mes. Mūsų mažutė šeima. Mūsų problemos ir mūsų kasdieniai ritualai. Suknista kalė. Gegutė, padėjusi kiaušinį į mano lizdą. Ji viską iš manęs atėmė. Ji viską iš manęs atėmė ir dabar skambina pasakyti, kad mano sielvartas sukelia jai rūpesčių?

Ištuštinu antrą skardinę, gurkšteliu iš trečios. Kraujas išnešioja alkoholį po visą organizmą, bet palaima trunka vos kelias minutes, paskui suima šleikštulys. Net man toks greitis per didelis, privalau sulėtinti tempą, jei nesulėtinsiu, atsitiks kas nors bloga. Ką nors iškrėsiu, ko vėliau teks gailėtis. Pavyzdžiui, atskambinsiu Anai, pasakysiu, kad man nusispjaut į ją, nusispjaut į jos šeimą, nusispjaut, jei jos vaikas niekad gyvenime negaus deramai išsimiegoti. Ir dar pasakysiu, kad tuos pačius žodžius, kuriuos sakė jai – *nesitikėk, kad išgysiu nuo šito pamišimo*, – jis sakė ir man, kai tik mudu tapome pora, tiksliau, parašė laiške, išpažindamas savo neblėstančią aistrą man. Tai netgi ne jo paties žodžiai, šią frazę jis pavogė iš Henrio Milerio. Viskas, kas teko jai, – tik dėvėta prekė. Norėčiau sužinoti, kaip ji dėl to jaučiasi. Noriu atskambinti ir paklausti: nagi, Ana, kaip tu jautiesi gyvendama mano namuose, apsupta mano pirktų baldų, miegodama lovoje, kuria su juo ne vienus metus dalijausi aš, maitindama vaiką prie virtuvės stalo, ant kurio jis mane dulkino?

Man vis dar labai keista, kad jie taip ir liko gyventi ten, tame pačiame name, *mano* name. Kai jis man tai pasakė, negalėjau patikėti. Man tas namas labai patiko. Tai aš primygtinai įkalbinėjau jį pirkti, net ir tokioje vietoje. Man patiko gyventi prie geležinkelio, patiko stebėti pro šalį dundančius traukinius, patiko jų klausytis – ne tarpmiestinio ekspreso švilpimo, bet senamadiško gremėzdo geležinių ratų trinksėjimo. Tomas tvirtino, kad amžinai taip nebus, kad galų gale ir čia bus nutiesta šiuolaikinė linija, ir tada man teliks greitųjų traukinių

švilpimas, bet aš netikėjau, kad iš tikrųjų taip ir atsitiks. Mielai būčiau ir likusi gyventi ten, būčiau išpirkusi jam priklausančią namo dalį, jei tik būčiau turėjusi pinigų. Bet neturėjau, o skirdamiesi mes neradome pirkėjo, sutinkančio mokėti padorią sumą, tad Tomas pasakė pats išpirksiąs manąją dalį ir gyvensiąs ten tol, kol atsiras kas nors, kas nupirks namą ne pusvelčiui. Bet pirkėjo jis taip ir nerado, užtat ten atsikraustė gyventi ji, jai namas patiko taip pat, kaip ir man, tad jie nutarė ir nebesikelti niekur kitur. Turbūt ji jaučiasi labai saugiai ir tvirtai, neabejoja nei savimi, nei jųdviejų ryšiu, jeigu jai nė motais minti tuos pačius takus, kuriuos prieš ją jau mynė kita moteris. Veikiausiai ji neįžvelgia manyje jokios grėsmės. O aš galvoju apie Tedą Hjuzą, apie tai, kaip jis parsivedė Asiją Vevil į tuos pačius namus, kuriuose gyveno su Silvija Plat, apie tai, kaip ji dėvėjo Silvijos drabužius, kaip šukuodavosi plaukus su jos šepečiu. Noriu paskambinti Anai ir priminti, kad Asija gyvenimą baigė įkišusi galvą į orkaitę, visai taip pat, kaip ir Silvija.*

Tikriausiai buvau užmigusi, džino ir kaitrios saulės užliūliuota. Pabudau staigiai, su krūpsniu, ir suskatau graibstytis aplinkui rankinės. Ji tebebuvo, kur buvusi. Man perštėjo odą: visa buvau apnikta skruzdėlių, jos kirbėjo plaukuose, ant kaklo, krūtinės. Pašokusi puoliau purtyti jų nuo savęs. Du paaugliukai, už kokių dvidešimties jardų spardę vienas kitam futbolo kamuolį, sustojo ir įsistebeilijo į mane – spoksojo leipdami juokais.

Traukinys sustoja. Mes beveik priešais Džesės ir Džeisono namus, bet aš per žmones nematau, kas dedasi kitoje

* Kalbama apie amerikiečių poetę Sylvią Plath (1932–1963) ir jos vyrą Tedą Hughesą (1930–1998). Kamuojama depresijos 1962 m. S. Plath nusižudė, o T. Hughesas tais pačiais metais jau buvo užmezgęs romaną su Assia Wevill (1927–1969). Ši, kartu su ketverių metų dukterimi, 1969 m. nusižudė tokiu pat būdu kaip ir S. Plath prieš šešerius metus (viryklės dujomis). (Čia ir toliau – vert. past.)

geležinkelio pusėje, vagonas pernelyg prisigrūdęs. Svarstau, ar jie ten, ar jis žino, ar išėjo iš namų, o gal tebegyvena kaip anksčiau, ir atradimas, kad gražus jų gyvenimas yra melas, jo dar tik laukia.

2013 liepos 13, šeštadienis

Rytas

Net nepažiūrėjusi į laikrodį žinau: laikas dabar tarp be penkiolikos aštuonios ir penkiolikos po aštuonių. Laiką nuspėti padeda šviesos sodrumas, iš gatvės už lango sklindantys garsai, taip pat ir siurblio ūžimas: Ketė siurbia kilimą koridoriuje kaip tik už mano kambario durų. Šeštadieniais ji visada keliasi anksti ir kimba kuopti namų, kiekvieną mielą šeštadienį, kad ir kas būtų. Gali būti jos gimimo diena, gali būti Prisikėlimo rytas – jei tik tai bus šeštadienis, Ketė būtinai anksti šoks iš lovos tvarkytis. Ji tvirtina, esą tai puikus būdas apvalyti tiek namus, tiek sielą, šitaip ji įsikraunanti geram savaitgaliui, negana to, ji kuopiasi aerobikos ritmu, tad nebereikia jokio sporto klubo.

Man tai nė kiek netrukdo tas ankstyvą rytą ūžiantis siurblys – aš šiaip ar taip nebemiegu. Negaliu miegoti rytais, man nepavyksta palaimingai snūduriuoti iki vidurdienio. Pabundu staigiai, trūksmingas alsavimas stringa gerklėje, burnoje lyg arklių pristovėta, ir iškart suprantu: viskas. Pabudau. Ir kuo labiau trokštu vėl nugrimzti į užmarštį, tuo labiau nieko neišeina. Gyvenimas ir šviesa manęs nebepaleidžia. Guliu klausydamasi smagaus, primygtinio Ketės bruzdesio, galvoju apie krūvelę drabužių, pamestų prie geležinkelio, galvoju apie Džesę, ryto saulėkaitoje bučiuojančią meilužį.

Visa diena išsidriekusi priešais mane, ir neturiu kuo užpildyti net vienos jos minutės.

Galėčiau nueiti į ūkininkų turgų, galėčiau nupirkti elnienos ar itališko kumpio ir praleisti dieną gamindama valgį.

Galėčiau drybsoti ant sofos su puodeliu arbatos, įsijungusi „Šeštadienio virtuvės" laidą per televiziją.

Galėčiau apsilankyti sporto klube.

Galėčiau sukurpti naują gyvenimo aprašymą.

Galėčiau palūkėti, kol Ketė išeis iš namų, ir pašokėti į gėrimų parduotuvę parsinešti poros butelių „Sauvignon Blanc".

Aname gyvenime aš irgi pabusdavau anksti, mane pažadindavo pro šalį bildantis 08.04 traukinys; atsimerkdavau ir klausydavausi, kaip į langą teška lietaus lašai. Jusdavau jį šalia: mieguistą, visą šiltą, sukietėjusiu kotu. O paskui jis eidavo parsinešti laikraščių, aš iškepdavau plaktos kiaušinienės, sėdėdavome virtuvėje ir gerdavome arbatą, traukdavome į kavinę vėlyvų priešpiečių, sumigdavome priešais televizorių, apsiviję kits kitą rankomis ir kojomis. Įsivaizduoju, kad dabar jam viskas kitaip, jokio tingaus šeštadieninio sekso, jokios plaktos kiaušinienės, dabar jis mėgaujasi kitokiais džiaugsmais, maža veblenančia mergyte, įsispraudusia tarp jo ir jo žmonos. Kaip tik dabar ji veikiausiai mokosi tarti pirmuosius žodžius, „mama" ir „tete", čirškauja slapta mažų vaikų kalba, kurios niekas, išskyrus tėvus, nesupranta.

Skausmas, sunkus ir kietas, stirkso įstrigęs krūtinėje per patį vidurį. Negaliu sulaukti, kol Ketė išeis iš namų.

Vakaras

Keliauju pasimatyti su Džeisonu.

Visą dieną pratūnojau savo kambaryje laukdama, kad Ketė kur nors išsinešdintų, o aš galėčiau ramiai išgerti. Bet

nesulaukiau. Ji sėdėjo kaip prikalta svetainėje, „tvarkydama šiokius tokius susikaupusius reikalus“. Vakarop nebegalėjau ištverti nei kiurksojimo ankštame kambarėlyje, nei nuobodulio, tad pasakiau Ketei, kad eisiu pasivaikščioti. Nuėjau į „Kviečių pėdą“ – didelę, jokių pažįstamų nelankomą kavinę netoli pagrindinės gatvės, išgėriau tris dideles taures vyno. Prisidūriau dvi taureles „Jack Daniel's“. Paskui nudrožiau į stotį, nusipirkau porą skardinių džino su toniku ir įlipau į traukinį.

Važiuoju pasimatyti su Džeisonu.

Na ne, neketinu brautis pas jį į svečius. Neketinu išdygti ant jo slenksčio ir pabelsti į duris. Nieko panašaus. Jokių beprotiškų veiksmų. Noriu tik pravažiuoti pro šalį, pažvelgti pro traukinio langą. Vis tiek neturiu daugiau ką veikti, o grįžti į namus netraukia. Aš tik noriu jį pamatyti. Noriu pamatyti juos.

Tai visai nekoks sumanymas. Pati žinau, kad tai prastas sumanymas.

Bet kas blogo dėl to gali atsitikti?

Važiuosiu į Justoną, ten apsisuksiu ir grįšiu atgal. (Man patinka traukiniai, ir kas čia tokio? Traukiniai – nuostabus dalykas.)

Anksčiau, kol aš vis dar buvau aš, svajodavau apie romantiškas keliones traukiniu su Tomu. (Kelionė iš Oslo į Bergeną penktųjų mūsų vestuvių metinių proga, kelionė Žydruoju traukiniu Pietų Afrikoje – jo keturiasdešimtmečio proga.)

Palauk, nesiblaškyk, tuojau važiuosime pro juos.

Šviesa ryški, bet vaizdas vis tiek neryškus. (Dvejinasi akyse. Užmerk vieną. Geriau.)

Štai jie! Ar tai tikrai jis? Stovi terasoje. Ar ne? Ar tai tikrai Džeisonas? Ar tai tikrai Džesė?

Noriu labiau prisiartinti. Kaip reikiant neįžiūriu. Noriu atsidurti arčiau jų.

Nebevažiuosiu į Justoną. Išlipsiu Vitnyje. (Išlipti Vitnyje nieku gyvu nereikėtų, pernelyg pavojinga – o kas, jei mane pamatys Tomas ar Ana?)

Išlipsiu iš traukinio Vitnyje.

Netikęs sumanymas.

Netgi labai prastas sumanymas.

Kitapus tako vagone sėdi kažkoks vyras – šviesūs smėlio spalvos plaukai, bet ne visai šviesūs, bemaž rusvi. Jis žiūri į mane ir šypsosi. Noriu ką nors jam pasakyti, bet žodžiai išnyksta, tiesiog išgaruoja man nuo liežuvio anksčiau, nei spėju pamėginti juos ištarti. Jaučiu jų skonį, bet pati nesuprantu, saldūs ar rūgštūs.

Ar jis maloniai šypsosi man, ar pašaipiai vypso? Ir šito nesuprantu.

2013 liepos 14, sekmadienis

Rytas

Širdis daužosi, rodos, ne krūtinėje, o galugerklyje, garsiai ir nejaukiai. Burna perdžiūvusi, skausminga ryti seiles. Apsiverčiu ant šono, veidu į langą. Užuolaidos užtrauktos, bet prasismelkianti šviesa vis tiek gildo akis. Keliu ranką prie veido, prispaudžiu pirštus prie akių vokų, trinu, mėgindama ištrinti maudulį. Panagės priskretusios purvo.

Kažkas negerai. Akimirką jaučiuosi, tarsi krisčiau, tarsi lova po mano kūnu būtų staiga išnykusi. Praėjusi naktis. Kažkas atsitiko. Oras aštriai įsiveržia man į plaučius, atsisėdu – per staigiai, širdis maskatuoja, galva tvinkčioja.

Laukiu, kol grįš atmintis. Kartais tai šiek tiek užtrunka. Kartais prisiminimai stoja prieš akis per kelias sekundes. Kartais nebesugrįžta niekad.

Kažkas atsitiko, kažkas negero. Buvo ginčas. Pakelti balsai. Ir kumščiai? Nežinau, neprisimenu. Aš buvau bare, paskui sėdau į traukinį, buvau stotyje, buvau gatvėje. Blenheimo kelias. Aš atsidūriau Blenheimo kelyje.

Siūbteli tarsi viską šluojanti banga – kraują stingdanti baimė.

Kažkas atsitiko, tikrai žinau. Nesurenku jokio reginio, bet jausmas išlikęs. Burnoje skauda, lyg būčiau iš vidaus įsikandusi skruostą, liežuviu jaučiu metalinį kraujo prieskonį. Man svaigsta galva, pykina. Subruku pirštus į plaukus, persibraukiu viršugalvį. Ir staiga krūpteliu. Dešinėje galvos pusėje užčiuopiu gumbą, jautrų, skausmingą. Plaukai prikrešėję kraujo.

Aš suklupau, štai kas. Ant laiptų, Vitnio stotyje. Ir trenkiausi į kažką galva? Prisimenu, važiavau traukiniu, bet po to – juodumos plynė, tuštuma. Giliai alsuoju, stengdamasi apmaldyti plastančią širdį, pažaboti krūtinę semiančią paniką. Galvok. Taigi – ką aš veikiau? Buvau bare, sėdau į traukinį. Vagone su manim buvo kažkoks žmogus, dabar prisimenu, rudaplaukis. Jis nusišypsojo man. Rodos, netgi užkalbino mane, bet nebeprisimenu, ką sakė. Ir tai dar ne viskas, turėčiau prisiminti apie jį dar kažką, bet prisiminimo negaliu pasiekti, jis nugrimzdęs kažkur juodumoje.

Man baisu, bet pati nežinau, ko bijau, ir tai tik dar labiau kursto baimę. Net nežinau, ar iš tikrųjų yra ko bijoti. Apžvelgiu kambarį. Telefono ant staliuko prie lovos nėra. Rankinė nesimėto ant grindų, nėra jos ir ant kėdės atlošo, kur paprastai pakabinu. Bet, reikia manyti, pareidama ją turėjau, nes aš viduje, vadinasi, turėjau raktus.

Išsiropščiu iš lovos. Aš nuoga. Akis užkliūva už atspindžio visu ūgiu dideliame spintos veidrodyje. Rankos dreba. Skruostai išterlioti blakstienų tušu, apatinė lūpa prakirsta. Kojos nusėtos mėlynėmis. Mane supykina. Klesteliu atgal ant lovos,

įremiu galvą į kelius, laukiu, kol atslūgs šleikštulio banga. Paskui atsistoju, pastveriu chalatą, praveriu kambario duris – vos per plyšelį. Bute tylu. Nežinia kodėl, bet esu tvirtai įsitikinusi, kad Ketės nėra namie. Gal ji įspėjo mane nakvosianti pas Damieną? Man kažkodėl atrodo, kad ji kaip tik taip ir sakė, tik neprisimenu kada. Prieš man išeinant? Ar gali būti, kad aš kalbėjausi su ja vėliau? Ant pirštų galiukų ištykinu į koridorių. Matau, kad Ketės kambario durys atviros. Užmetu akį vidun. Lova paklota. Gali būti, kad ji jau spėjo atsikelti ir pasikloti lovą, ir vis dėlto nemanau, kad būtų šiąnakt čia nakvojusi – vis šioks toks palengvėjimas. Jei Ketės čia nėra, jei ji nei matė, nei girdėjo šiąnakt manęs pareinant, tai reiškia, kad bent nežino, kokios apverktinos aš būklės. Tai neturėtų būti itin reikšminga, bet yra: dėl kokio nors įvykio mane apninkančio gėdos jausmo stiprumas būna tiesiogiai proporcingas ne tik situacijos bjaurumui, bet ir įvykį mačiusių žmonių skaičiui.

Pasiekus laiptus man vėl apsvaigsta galva, tvirtai įsikimbu į turėklus. Tai viena iš mano didžiųjų baimių (kita – siaubingai bijau vidinio kraujavimo į pilvą, kai galutinai išeis iš rikiuotės kepenys) – kad vieną dieną nusirisiu nuo laiptų ir nusisuksiu sprandą. Vos pagalvojus apie tai darosi bloga. Traukia į lovą, bet pirmiau reikia susirasti rankinę, pasitikrinti telefoną. Mažų mažiausiai turiu sužinoti, ar neišmėčiau kreditinių kortelių. Taip pat privalau žinoti, kada ir kam skambinau. Mano rankinė nudrėbta koridoriuje, prie pat laukujų durų. Džinsų ir apatinių jukinys mėtosi šalia, net nuo laiptų užuodžiu šlapimo tvaiką. Stveriu rankinę, knisuosi telefono – jis čia, ačiū Dievui, drauge su sauja sumaigytų dvidešimtinių ir kruvinų „Kleenex“ servetėlių. Mane supykina, šįkart jau smarkiau, pajuntu tulžies kartumą galugerklyje ir pasileidžiu tekina, bet vonios pasiekti nesuspėju, išsivemiu ant kilimo laiptų pusiaukelėje.

Man būtinai reikia atsigulti. Jeigu neatsigulsiu, nualpsiu ir nusirisiu žemyn. Jovalą iškuopsiu paskui.

Užlipusi viršun įjungiu telefoną į tinklą ir išsitiesiu ant lovos. Lėtai, atsargiai pakeliu galūnes, kad galėčiau apžiūrėti. Kojos nusėtos mėlynėmis, virš kelių – tokių dažnai įsitaisai, kai prisigeri, tipiškos kraujosruvos, atsirandančios, kai nuolat kliuvinėji už daiktų. Žymės ant žastų vis dėlto kelia daugiau nerimo: tamsūs, ovalūs įspaudai, panašūs į pirštų žymes. Tai dar nebūtinai reiškia ką nors grėsminga, esu jau turėjusi tokių mėlynių, dažniausiai – po to, kai kas nors mėgindavo pakelti mane parkritusią. Gumbas galvoje – jau prasčiau, bet jį įsitaisyti galėjau kokiomis nors visai nekaltomis aplinkybėmis, tarkime, sėsdama į automobilį. Galbūt parvažiavau namo taksi.

Pasiimu telefoną. Randu dvi žinutes. Pirmoji – iš Ketės, gauta kelios minutės po penkių, Ketė klausia, kur aš išsidanginusi. Ji nakvosianti pas Damieną, tad iki rytojaus. Ir dar priduria, kad viliasi, jog aš negeriu viena. Antroji žinutė – iš Tomo, gauta penkiolika po dešimtos. Išgirdusi jo balsą taip persigąstu, kad vos neišmetu telefono iš rankos, – jis rėkia:

– Viešpatie Dieve, Reičele, kas su tavim darosi? Aš viso šito jau sotus iki kaklo, aišku tau? Ką tik beveik visą valandą zujau automobiliu po apylinkes tavęs ieškodamas. Tu kaip reikiant išgąsdinai Aną, ar žinai tai? Ji pamanė, kad tu tuoj... ji pamanė, kad tu... Tavo laimei, man bent pavyko ją įtikinti, kad neskambintų į policiją. Palik mus ramybėj. Liaukis man skambinėjusi, liaukis trainiotis aplinkui, tiesiog palik mus ramybėj. Aš nenoriu su tavim kalbėtis. Ar supranti? Nenoriu su tavim kalbėtis, nenoriu tavęs matyti, nenoriu, kad artintumeis prie mano šeimos. Gali niokoti savo pačios gyvenimą, tavo valia, bet manojo tu nebegriausi. Daugiau jau nebegriausi. Nebeketinu tavęs užstoti, aišku? Tiesiog nebelįsk prie mūsų.

Visiškai nenutuokiu, ką aš padariau. Ką aš padariau? Ką veikiau nuo penkių iki penkiolika po dešimtos? Kodėl Tomas ieškojo manęs? Ką aš padariau Anai? Užsitempiu antklodę ant galvos, kietai užmerkiu akis. Įsivaizduoju save, einančią į namą, tykinančią siauru takučiu, skiriančiu jų sodelį nuo kaimynų, lipančią per tvorą. Įsivaizduoju, kaip atveriu stiklines stumdomąsias duris, kaip sėlinu į virtuvę. Ana sėdi prie stalo. Puolu ją iš užnugario, griebiu už ilgų šviesių plaukų, apsuku juos sau apie ranką, trūkteliu, nubloškiu ją ant grindų ir sutižinu jos galvą į vėsias mėlynas plyteles.

Vakaras

Kažkas rėkia. Iš to, kokiu kampu į kambarį pro langą srūva šviesa, suprantu, kad miegojau ilgai; tikriausiai jau vėlyva popietė, pavakarys. Man skauda galvą. Pagalvė iškruvinta. Girdžiu kažką plyšojant apačioje:

– Negaliu patikėti! Dėl Dievo meilės! Reičele! REIČELE!

Aš užmigau. Viešpatie Dieve, užmigau taip ir neišvaliusi vėmalų ant laiptų. Taip ir palikusi drabužių kaugę koridoriuje. O Dieve. O Dieve.

Skubiai užsitempiu treningo kelnes ir marškinėlius. Kai atidarau kambario duris, Ketė kaip tik stovi už jų. Mane išvydusi pasibaisi.

– Kas, po galais, tau atsitiko?.. – klausia ir tuoj pat kilsteli ranką. – Iš tikrųjų, Reičele, atleisk, bet nė nenoriu žinoti. Nebegaliu pakęsti tokių dalykų savo namuose. Nebegaliu pakęsti... – sakinio ji neužbaigia, bet jos žvilgsnis krypsta koridoriumi laiptų pusėn.

– Atsiprašau, – lemenu aš. – Tikrai labai atsiprašau, sunegalavau, iš tikrųjų, ketinau viską sutvarkyti...

– Nieko tu nesunegalavai, ar ne? Prisigėrei. O gal kamavo pagirios. Atleisk, Reičele. Bet šitaip aš nebegaliu. Nebegaliu taip gyventi. Tau teks išsikraustyti, supranti? Duosiu tau dar keturias savaites susirasti būstui kur nors kitur, bet tada tau teks išeiti. – Ji apsisuka, žengia savo kambario pusėn. – Ir dėl Dievo meilės, gal vis dėlto iškuoptum tą bjaurastį? – Ji trinkteli miegamojo duris sau už nugaros.

Užbaigusi tvarkytis, grįžtu į savo kambarį. Ketės miegamojo durys vis dar uždarytos, bet aš jaučiu pro jas besismelkiantį tylų įniršį. Negaliu dėl to jos kaltinti. Pati pasiusčiau, jei grįžusią namo mane pasitiktų myžalais permirkusios kelnaitės prie durų ir vėmalų klanas ant laiptų. Sėduosi ant lovos, atvožiu nešiojamąjį kompiuterį, prisijungiu prie elektroninio pašto ir imuosi kurpti laišką mamai. Ko gero, atėjo tam metas. Jeigu teks persikraustyti, šitaip tęsti toliau nebegalėsiu, turėsiu kaip nors pasikeisti ir pasikeisti į gera. Vis dėlto taip ir nepavyksta rasti žodžių, nesugebu sugalvoti, kaip visa tai jai paaiškinti. Užtat galiu įsivaizduoti, kaip atrodo jos veidas jai skaitant mano pagalbos šauksmą, ji jaučiasi nusivylusi, suirzusi. Bemaž išgirstu jos atodūsį.

Pypteli telefonas. Manęs laukia žinutė, gauta jau prieš kelias valandas. Vėl Tomas. Nenoriu girdėti, ką jis dar pasakys, bet nori nenori – teks, negaliu nekreipti į jį dėmesio. Širdis ima plakti greičiau – prisijungiu prie balso pašto, nusiteikusi blogiausiam.

– Reičele, gal paskambintum? – Jo balsas jau nebe toks piktas, ir mano širdis ima po truputį rimti. – Noriu įsitikinti, kad sėkmingai grįžai namo. Vakar vakare buvai tikrai nekokios būklės. – Ilgas, širdingas atodūsis. – Klausyk. Atleisk, kad vakar tave apšaukiau, šiek tiek... pasikarščiavau. Man tavęs gaila, Reičele, tikrai labai gaila, bet šitai vis tiek turi baigtis.

Paleidžiu įrašą iš naujo, klausausi gerumo, skambančio jo balse, ir akyse ima tvenktis ašaros. Verkiu ilgai, prireikia laiko, kol įstengiu susiimti ir parašyti jam žinutę: labai atsiprašau, aš jau namie. Nieko daugiau negaliu pridurti, nes pati nežinau, už ką atsiprašau. Nežinau, ką padariau Anai, kaip ją išgąsdinau. Iš tikrųjų man nelabai ir rūpi, bet jei įskaudinau Tomą – tai man anaiptol nėra nė motais. Po visko, ką jam teko ištverti, jis tikrai nusipelnė būti laimingas. Aš niekad nepavydėsiu jam laimės, man tik taip gaila, kad jis negali būti laimingas su manim.

Krentu į lovą, susirangau po antklode. Negerai, kad nežinau, dėl ko turėčiau atsiprašyti. Iš paskutiniųjų stengiuosi išgliaudyti kokios nors prasmės iš miglotos nuoplaišos, įstrigusios atmintyje. Rodos, tikrai buvau įsivėlusi į kažkokį barnį, o gal tik girdėjau barantis kažką kitą. Ar tai buvo barnis su Ana? Mano pirštai šliaužia prie gumbo galvoje, prie prakirstos lūpos. Beveik matau sceną, beveik girdžiu žodžius, bet viskas ir vėl sprūsta man iš rankų. Tiesiog nesugebu įsikabinti. Kaskart, kai jau viliuosi, kad pavyks pastverti tą akimirksnį, jis iš vėl išslysta, nugrimzta į šešėlį, visai čia pat, bet nepasiekiamas.

Megana

2012 spalio 2, antradienis

Rytas

Netrukus prapliups lyti, jaučiu besitvenkiančią liūtį. Kalenu dantimis, pirštų galiukai taip pabalę, kad atrodo bemaž melzgani. Bet vidun neisiu. Man patinka čia, lietus nuskaidrina ir apvalo, lyg ledinis dušas. Vis tiek netrukus atskubės Skotas ir įsitemps mane vidun, ir susups į antklodę lyg vaiką.

Vakar vakare grįžtant namo mane ištiko panikos priepuolis. Kažkoks motociklininkas be paliovos kriokino savo metalinio žirgo variklį, gatve, pačiu pakraščiu, važiavo raudonas automobilis, lėtai lėtai, tarsi koks sekso ištroškęs tipas dairytųsi prostitutės, o dvi moterys, šaligatviu stumiančios vežimėlius, užtvėrė kelią man. Negalėdama pro jas prasibrauti, žengiau į gatvę, ir manęs tik per plauką nepartrenkė automobilis, atšvilpęs iš priešingos pusės, – aš jo net nepastebėjau. Vairuotojas užgulė garso signalą ir kažką suriko man. Man užgniaužė kvapą, širdis pašėlo daužytis, pajutau, kaip suvirstakūliavo skrandis, visai kaip išgėrus piliulę ir jaučiant, kad vymulio nebesulaikysi, – adrenalino pliūpsnis, nuo kurio vienu metu ir supykina, ir apima jaudulys, ir nukrečia baimė.

Tekina parlėkiau namo, išnirau per namą į kiemą, nuskubėjau prie bėgių, atsisėdau ir ėmiau laukti traukinio, kad jo dundėjimas persismelktų kiaurai mane ir užgožtų visus kitus garsus. Laukiau, kad ateitų Skotas ir nuramintų mane, bet jo

nebuvo namie. Mėginau persiropšti per tvorą, norėjau valandėlę pasėdėti kitoje pusėje, kur niekas nevaikšto. Bet persirėžiau ranką, tad nuėjau vidun, o tada grįžo Skotas ir paklausė, kas atsitiko. Pasakiau, kad ploviau indus ir netyčia sukūliau stiklinę. Jis nepatikėjo; jis labai nusiminė.

Naktį atsikėliau, palikau Skotą miegantį ir išsmukau į terasą. Surinkau jo numerį ir, kai atsiliepė, klausiausi jo balso, iš pradžių visai mieguisto, paskui – jau garsesnio, budresnio, jis susirūpino, galiausiai suirzo. Nutraukiau ryšį ir ėmiau laukti: atskambins ar ne? Savo numerio neįslaptinau, tad maniau, gal vis dėlto paskambins. Nesulaukiau. Tada paskambinau dar kartą ir dar, ir dar. Galiausiai įsijungė balso paštas: nuobodžiai mandagus balsas dalykiška intonacija man pranešė, kad jis atskambinsiąs man, kai tik galėsiąs. Pagalvojau, gal reikėtų paskambinti jam į kabinetą, sutarti paankstinti kitą mūsų susitikimą, bet netgi jų automatinė sistema, ko gero, naktimis neveikia, tad nuslinkau atgal į lovą. Taip ir nebeužmigau.

Šįryt galėčiau nukeliauti į Korli Vudą pafotografuoti, ten bus ūkanota ir tamsu, labai tinkama nuotaika, turbūt pavyktų padaryti kelias geras nuotraukas. Dar pagalvojau, kad galėčiau iš jų paruošti kelis atvirukus ir pažiūrėti, ar pavyktų parduoti suvenyrų krautuvėlėje Kinglio gatvėje. Skotas be paliovos kartoja man, kad nesirūpinčiau dėl darbo, kad man derėtų ramiai pailsėti. Lyg būčiau kokia invalidė! Poilsis – kaip tik tai, ko man reikia užvis mažiausiai. Man reikia susirasti ką nors, kuo galėčiau užpildyti dienas. Jei to nepadarysiu, žinau, kas bus.

Vakaras

Daktaras Abdičius – Kamalis, kaip pats paprašė jį vadinti, – per šios popietės seansą pasiūlė man rašyti dienoraštį. Vos

neleptelėjau, kad šito daryti negaliu, negaliu pasikliauti savo vyru, kad neperskaitys. Bet nepasakiau, jausčiaus siaubingai išduodanti Skotą. Ir vis dėlto tai tiesa. Nė už ką negalėčiau užrašyti, ką iš tikrųjų jaučiu ar galvoju, ar darau. Iškalbinga detalė: kai šįvakar grįžau namo, mano nešiojamasis kompiuteris buvo šiltas. Skotas moka ištrinti naršyklės istoriją ir panašius dalykus, jis geba puikiausiai pašalinti bet kokius pėdsakus, bet aš prisimenu, kad išeidama kompiuterį tikrai išjungiau. Jis ir vėl skaitė mano elektroninius laiškus.

Man, tiesą sakant, buvę nebuvę, ten ir nėra ką skaityti. (Daugybė šlamštlaiškių iš įdarbinimo bendrovių ir dar Dženės iš pilateso grupės laiškas; ji klausė, ar nenorėčiau prisijungti prie jos ketvirtadienio vakarienės klubo: kelios draugės ketvirtadieniais paeiliui gaminančios vienos kitoms ką nors skanaus. Jau verčiau mirčiau.) Man iš tikrųjų nė motais, kad jis skaito laiškus, gal taip netgi geriau, tai jį įtikina, kad nieko ypatingo nevyksta, kad aš nieko nerezgu. Tai paranku man – gerai dėl mudviejų, – net jei tai ir netiesa. Aš ir negaliu ant jo pykti, kadangi jis turi svarių priežasčių būti įtarus. Pretekstą jam pakišau pati: taip jau buvo anksčiau, veikiausiai atsitiks ir vėl. Nesu pavyzdinė žmona. Negaliu tokia būti. Kad ir kaip stipriai jį mylėčiau, to vis tiek niekada nepakaks.

2012 spalio 13, šeštadienis

Rytas

Naktį išmiegojau penkias valandas – ilgiau nei nežinia kiek naktų iki šiol. Kas keisčiausia, vakar vakare grįžau namo tokia sudirgusi, kad, maniau, ištisas valandas spirgėsiu nerasdama sau vietos. Buvau sau pasakiusi: daugiau šito nebus, po ano, paskutinio, karto taip tikrai daugiau nebus, bet paskui

pamačiau jį, įsigeidžiau jo ir pagalvojau: o kodėl ne? Nesuprantu, kodėl turėčiau save varžyti, daugybė žmonių nevaržo. Vyrai savęs nevaržo. Nenoriu nieko skaudinti, bet žmogus juk turi likti ištikimas sau, tiesa? Kaip tik tai aš ir darau: leidžiu sau būti savimi, tokia, kokios nepažįsta niekas, nei Skotas, nei Kamalis – niekas.

Vakar vakare po pilateso treniruotės paklausiau Taros, ar nenorėtų kurią dieną kitą savaitę nueiti su manim į kiną, taip pat – ar sutiktų mane pridengti.

– Jei jis paskambins, sakyk, kad aš pas tave, bet kaip tik užsidariusi tualete, tad tuojau atskambinsiu. Tada tu skambini man, aš paskambinu jam – ir tvarkelė.

Ji nusišypsojo, gūžtelėjo pečiais ir teištarė: „Gerai" – net nepaklausė, kur iš tikrųjų ketinu eiti ar su kuo. Ji išties nori būti mano draugė.

Susitinkame Korlyje, „Gulbėje", jis užsakęs mudviem kambarį. Turime būti labai atsargūs, mums nevalia įkliūti. Jam tai būtų tikra nelaimė, visas jo gyvenimas sugriūtų. Man tai irgi būtų katastrofa. Nenoriu net galvoti, ko sužinojęs imtųsi Skotas.

Po to jis nori, kad papasakočiau, kas atsitiko, kai dar buvau daug jaunesnė ir gyvenau Norviče. Jau anksčiau buvau apie tai užsiminusi, bet vakar vakare jis įsigeidė smulkmenų. Pripasakojau jam visokių dalykų, bet tiesos nepasakiau. Melavau, kurpiau visokius pramanus, porinau apie visokias bjaurastis, viską, ką jis norėjo išgirsti. Buvo smagu. Nejaučiu jokios sąžinės graužaties dėl to melo, tikriausiai jis vis tiek daug kuo nepatikėjo. Be to, beveik neabejoju, kad jis irgi meluoja.

Jis tysojo lovoje žiūrėdamas, kaip aš rengiuosi. Ir tarė:

– Šitaip daugiau neturi atsitikti, Megana. Žinai, kad taip nebegalima. Mums nevalia daugiau šito daryti.

Jis teisus: žinau, kad taip nebegalima. Mes neturėtume taip daryti, mes turėtume liautis, bet nesiliausime. Tai nebus paskutinis kartas. Jis nepasakys man „ne". Pakeliui į namus galvojau apie tai, ir kaip tik šitai mane žavi užvis labiausiai – galimybė primesti kitam savo valią. Tai svaigina.

Vakaras

Aš virtuvėje, kaip tik susiruošusi atkimšti vyno butelį, o Skotas prisiartina man iš užnugario, uždeda delnus ant pečių, spusteli ir klausia:

– Kaip tau sekėsi, kaip praėjo tas psichoanalizės seansas?

Pasakiau jam – gerai, žengiame pirmyn. Jis jau spėjo įprasti, kad neišpeš iš manęs jokių smulkmenų. O paskui ima ir klausia:

– Smagiai praleidai laiką vakar vakare su Tara?

Stoviu nugara į jį, tad negaliu pasakyti: rimtai klausia ar ką nors įtaria. Iš balso nieko neįspėsi.

– Ji tikrai labai miela, – sakau. – Judu sutartumėt. Kitą savaitę mudvi eisime į kiną. Gal po to reikėtų parsivesti ją čionai vakarienės?

– O manęs į kiną niekas nekviečia? – klausia jis.

– Maloniai prašome prisidėti, – sakau atsigręždama, bučiuoju jį į lūpas. – Bet ji nori pažiūrėti tą filmą su Sandra Bulok, taigi...

– Nieko daugiau nenoriu girdėti! Gerai, tada pasikviesk ją po filmo pavakarieniauti, – sako jis, švelniai spausdamas delnus man prie strėnų.

Įpilu į taures vyno, mudu išeiname laukan. Susėdame vienas šalia kito kiemelio pakraštyje, kojų pirštus panardiname į žolę.

– Ji ištekėjusi? – klausia jis.

– Tara? Ne. Ji viena.

– Ir širdies draugo neturi?

– Man rodos, ne.

– Tai gal turi širdies draugę? – jis kilsteli vieną antakį ir aš nusijuokiu. – O kiek jai metų?

– Nežinau, – sakau. – Gal apie keturiasdešimt.

– Štai kaip. Ir vis dar vienui viena. Trupučiuką liūdna.

– Hmm... Gali būti, kad jaučiasi vieniša.

– Visokie vienišiai taip ir limpa prie tavęs, ar ne? Vos tave išvydę, taip ir puola tiesiu taikymu.

– Tikrai?

– Tai ji ir vaikų neturi? – klausia jis, o aš pati nebežinau, ar tik įsivaizduoju, ar tikrai, vos užsiminus apie vaikus, jo balse pasigirsta irzli gaidelė, jaučiu artėjant ginčą, o ginčytis aš nenoriu, tiesiog nepajėgsiu, tad stojuosi, o jam pasakau, kad paimtų taures, mat mudu einame į miegamąjį.

Jis seka man iš paskos, o aš, jau lipdama laiptais, imu svaidyti drabužius į šalis, ir kai atsiduriame kambaryje, kai jis stumteli mane ant lovos, aš netgi negalvoju apie jį, bet tai ir nesvarbu, nes jis to nežino. Aš sugebu priversti jį patikėti, kad man nerūpi niekas kita, tik jis.

Reičelė

2013 liepos 15, pirmadienis

Rytas

Šįryt, man jau einant iš namų, Ketė pasišaukė mane atgal ir negrabiai apkabinusi spustelėjo. Tikėjausi, pasakys, kad persigalvojo, kad nebeišspirs manęs lauk, bet ji įbruko atspausdintą lapelį man į saują – oficialų pranešimą, kad turiu išsikraustyti, net su nurodyta data. Nesiryžo pažvelgti man į akis. Man jos pagailo, tikrai pagailo, nors ir ne taip labai, kaip pačios savęs. Ji tik liūdnai nusišypsojo ir pasakė:

– Labai nemalonu, kad esu priversta taip su tavim pasielgti, Reičele, tikrai labai nesmagu.

Abi, rodos, jautėmės nei šiaip, nei taip. Stovėjome koridoriuje, kuriame, nepaisant visų mano pastangų ir sunaudoto baliklio, vis tiek dar šiek tiek trenkė vėmalais. Gerklę smaugė ašaros, bet laikiausi nepravirkusi, nenorėjau, kad ji pasijustų dar blogiau, tad kuo smagiausiai išsišiepiau ir tariau:

– Nesirūpink, anoks čia vargas, tikrai.

Galėjai pamanyti, kad ji ką tik paprašė manęs kokios nors smulkios paslaugos.

Traukinyje pagaliau prasiveržia ašaros, ir man nė motais, jei kas nors spokso į mane; ką jie žino, gal mano šuo ką tik pakliuvo po automobilio ratais. Gal ką tik sužinojau, kad sergu

nepagydoma liga. O gal esu bergždžia, išsiskyrusi alkoholikė, būsimoji benamė.

Kai pagalvoji, kaip kvaila. Kaip aš sugebėjau šitaip nusiristi? Susimąstau, nuo ko tai prasidėjo, kaip ėmiau smukti žemyn, kur buvo ta lemiama riba, kurios neperžengusi dar galėjau sustoti? Kur aš lemtingai pasukau ne į tą pusę? Tik ne tada, kai susitikau Tomą, jis padėjo man ištverti širdgėlą po tėčio mirties. Ir ne tada, kai susituokėme, nerūpestingi, plūduriuojantys palaimoje, – aną netikėtai žvarbią gegužės dieną prieš septynerius metus. Aš buvau laiminga, neskurstanti, lydima sėkmės. Ir ne tada, kai įsikraustėme į dvidešimt trečiąjį numerį – erdvesnius, jaukesnius namus, nei kada galėjau įsivaizduoti gyvensianti, sulaukusi vos dvidešimt šešerių. Taip ryškiai prisimenu anas pirmąsias dienas, kaip vaikštinėjau po namus, basa, jusdama grindlenčių šilumą po kojomis, mėgaudamasi erdve, tuštuma kambariuose, laukiančiuose, kad juos užpildytų. Ir mudu su Tomu, kuriantys planus: ką sodinsime darželyje, ką kabinsime ant sienų, kokia spalva dažysime laisvo kambario sienas – jau tuo metu mano mintyse tai buvo kūdikio kambarys.

Galbūt kaip tik tada ir atsitiko. Galbūt tai ir buvo tas lūžio taškas, nuo kurio viskas pradėjo riedėti žemyn, nuo to akimirksnio, kai pirmąsyk įsivaizdavau mus jau ne kaip porą, o kaip šeimą, o tam įvaizdžiui įsišaknijus galvoje, mūsų dviejų man jau niekad nebepakako. Ar tada ir Tomas ėmė žvelgti į mane kitaip, o jo nusivylimas buvo tik manojo nusivylimo atspindys? Juk jis šitiek dėl manęs atsisakė, tiek paaukojo, kad galėtume būti kartu, o aš po viso to jam leidau suprasti, kad šito neužtenka.

Leidžiu ašaroms srūti iki Nortkoto, o paskui suimu save į nagą, nusišluostau akis ir ant Ketės iškeldinimo rašto ant-

ros pusės imu kraiglioti sąrašą darbų, kuriuos turiu nuveikti šiandien:

Holborno biblioteka
Parašyti mamai
Parašyti Martinui – prašyti rekomendacijos???
Susižinoti, kur vyksta Anoniminių alkoholikų susitikimai – centriniame Londone arba Ašberyje
Pasakyti Ketei apie darbą?

Traukiniui sustojus prie semaforo, pakeliu galvą ir matau Džeisoną, stovintį terasoje ir žvelgiantį į geležinkelį. Man rodosi, kad jis žiūri tiesiai į mane, ir staiga apima toks baisiai keistas jausmas: atrodo, kad jis jau yra šitaip į mane žiūrėjęs, atrodo, tikrai yra mane matęs. Įsivaizduoju jį besišypsantį man ir kažkodėl apima baimė.

Jis nusigręžia, ir traukinys pajuda.

Vakaras

Sėdžiu universitetinės ligoninės priimamajame. Einančią per Grėjaus Užeigos kelią mane partrenkė taksi automobilis. Buvau blaivi kaip teisėjas, norėčiau tai pabrėžti, tik anaiptol ne normalios būklės: suglumusi, bemaž apimta panikos. O dabar virš dešiniosios akies žioji colio ilgio rėžis, kurį susiūti ėmėsi nepaprastai patrauklus jaunas gydytojas rezidentas, deja, stačiokiškas ir nusiteikęs itin dalykiškai. Užbaigęs siūti žaizdą jis pastebi ir gumbą galvoje.

– Šitas jau nešviežias, – sakau jam.

– Atrodo visai šviežias, – atsako jis.

– Ne šiandieninio šviežumo.

– Gal sugrįžai iš karo, ką?

– Trinktelėjau galvą lipdama į automobilį.

Jis geras kelias sekundes tyrinėja mano galvą, o paskui taria:

– Iš tikrųjų? – Atšlyja, žiūri tiesiai man į akis. – Visai nepanašu į tai. Sakyčiau, kažkas gerai vožtelėjo tau per galvą.

Net atšąlu nuo tų jo žodžių. Sukirba prisiminimas: aš tikrai tūptelėjau, stengdamasi išvengti smūgio, kilstelėjau rankas prisidengti. Ar tas prisiminimas tikras? Gydytojas vėl prisiartina, įdėmiai žiūri į žaizdą.

– Trinktelėta kažkuo aštriu, – sako. – Galbūt dantytu...

– Ne, – ginčiju aš. – Tai buvo automobilis. Trinktelėjau galvą į aštrią briauną lipdama į automobilį, – save pačią stengiuosi tuo įtikinti bene labiau nei jį.

– Tegul bus taip, – jis nusišypso ir vėl žingteli atatupstas, trupučiuką pasilenkia, kad mūsų akys atsidurtų viename lygyje. – Ar gerai jautiesi... – jis dirsteli į užrašinę, – ...Reičele?

– Taip.

Jis ilgai žiūri į mane, aišku, netiki. Atrodo susirūpinęs. Tikriausiai mano, kad aš – prilupta žmona.

– Taigi. Šitą žaizdą išvalysiu, atrodo nelabai gražiai. Ar turi ką nors, kam galėčiau paskambinti, kad tavim pasirūpintų? Vyrą?

– Aš išsiskyrusi, – sakau jam.

– Kam tuomet galėčiau paskambinti? Kam nors kitam? – Jam nė motais, kad aš išsiskyrusi.

– Mano draugei... prašau paskambinti mano draugei, ji nerimaus, – pasakau jam Ketės pavardę ir telefono numerį. Iš tikrųjų Ketei nė į galvą neateis sunerimti, aš dar net nevėluoju grįžti namo, bet viliuosi, kad sužinojusi, jog pakliuvau po taksi ratais, ji galbūt manęs pasigailės ir atleis už tai, kas nutiko vakar. Tikriausiai pamanys, kad po automobiliu palindau

šlitiniuodama girta. Susimąstau, ar nereikėtų paprašyti gydytojo, kad paimtų kraujo tyrimui ar dar ko nors – kad turėčiau savo blaivumo įrodymą. Nusišypsau jam, bet jis nežiūri į mane, kažką užsirašinėja. Šiaip ar taip, kvailas sumanymas.

Taksisto kaltinti negalima, kalta aš pati. Išėjau – ką ten, išlėkiau – į gatvę tiesiog priešais jo automobilį. Kur maniau bėganti – šito nė pati nežinau. Tikriausiai išvis nieko negalvojau, bent jau apie save. Jei apie ką nors ir galvojau, tai apie Džesę. Tik ji visai ne Džesė, ji – Megana Hipvel, ir ji dingo.

Buvau nuėjusi į biblioteką Teobaldo gatvėje. Išsiunčiau elektroninį laišką mamai iš savo „Yahoo" pašto dėžutės (nieko reikšmingo jai nesakiau, tai buvo tarsi bandomasis laiškas, norėjau apsišniukštinėti, patikrinti, kokio stiprumo šiuo metu jos motiniški jausmai man). Pirmajame „Yahoo" tinklalapio lange visada būna naujienlaiškis – vietos žinios, parinktos pagal vartotojo pašto indeksą ar panašiai. Net nenutuokiu, iš kur jie žino mano pašto indeksą, bet akivaizdu: žino. Ir še tau: iš ekrano į mane žvelgė ji, Džesė, *mano* Džesė, tobula blondinė, o antraštė virš jos nuotraukos skelbė: NERIMAS DĖL DINGUSIOS MOTERS IŠ VITNIO.

Iš pradžių dar abejojau. Moteris nuotraukoje buvo panaši į ją, atvaizdas lygiai toks, kokį nešiojuosi galvoje, ir vis tiek nebuvau visai tikra, kad tai ji. Bet, perskaičius straipsnelį ir išvydus gatvės pavadinimą, visos abejonės išsisklaidė.

> Bakingamo grafystės policija vis labiau nerimauja, kas galėjo nutikti dingusiai be žinios dvidešimt devynerių metų moteriai Meganai Hipvel, gyvenančiai Blenheimo kelyje, Vitnyje. Paskutinis ponią Hipvel matė jos vyras Skotas Hipvelas – šeštadienio vakarą apie septintą valandą, jai išeinant iš poros namų aplankyti draugės. Šitaip pradingti jai „visiškai nebūdinga", tvirtina ponas Hipvelas. Ponia Hipvel buvo su

> džinsais, vilkėjo raudonus trumparankovius marškinėlius. Ji penkių pėdų keturių colių ūgio, šviesiaplaukė, mėlynakė. Jeigu ką nors žinote, kur šiuo metu galėtų būti ponia Hipvel, prašome nedelsiant pranešti Bakingamo grafystės policijai.

Ji dingo. Džesė dingo. Megana dingo. Dingusi nuo šeštadienio. Įvedžiau jos vardą į „Google“ paiešką – radau pranešimą apie dingusią moterį, išspausdintą *Witney Argus*, bet jokių papildomų detalių. Prisiminiau, kad mačiau Džeisoną – Skotą – šį rytą, stovintį terasoje, žiūrintį į mane, besišypsantį. Stvėriau rankinę, pašokau ant kojų, išlėkiau iš bibliotekos į gatvę – tiesiai po juodo taksi automobilio ratais.

– Reičele... Reičele... – gražuolis gydytojas stengiasi atkreipti mano dėmesį. – Tavo draugė atvažiavo tavęs pasiimti.

Megana

2013 sausio 10, ketvirtadienis

Rytas

Kartais aš visai nenoriu niekur eiti, atrodo, būčiau laiminga, jei niekad nebetektų iškelti kojos iš namų. Nesiilgiu net darbo. Aš tik noriu jaustis saugiai savo šiltame dangiškame prieglobstyje su Skotu, niekieno netrikdoma.

Prie tokios būsenos prisideda ir tai, kad nuolatos tamsu ir šalta, ir oras toks murkšlinas. Ir tai, kad ištisas savaites nenustoja lyti – įkyrus, šaltas, smelkiantis lietus, lydimas medžiuose ūžaujančių vėtrų, kartais jų staugimas užgožia net traukinių bildesį. Tada negirdžiu nuo geležinkelio atsklindančio dundėjimo, o kai jo negirdžiu, jis manęs ir nevilioja, negundo iškeliauti kur nors kitur.

Šiandien nenoriu niekur eiti, nenoriu pabėgti, netgi nenoriu iškelti kojos į gatvę. Noriu tūnoti namie, jaukioje irštvoje su savo vyru, žiūrėti televizorių ir valgyti ledus; prieš tai dar paskambinčiau jam, kad anksčiau grįžtų iš darbo ir mudu galėtume pasimylėti ankstyvą pavakarę.

Vėliau, žinoma, man teks išeiti, mat šiandien paskirtas susitikimas su Kamaliu. Pastaraisiais kartais kalbėjausi su juo apie Skotą, apie visas klaidas, kurių esu pridariusi, apie savo nesugebėjimą būti gera žmona. Kamalis sako, kad turiu rasti būdą, kaip prisiversti pasijusti laimingai, kad turiu liautis

ieškojusi laimės kitur. Tai tiesa, aš taip ir darau, žinau, kad taip ir darau, o paskui ateina tokia akimirka, kai pagalvoju: velniop visa tai, gyvenimas per trumpas.

Prisimenu aną kartą, kai per moksleivių Velykų atostogas visa šeima buvome išvažiavę į Santa Margeritą. Man buvo ką tik suėję penkiolika; paplūdimyje susipažinau su tokiu vyruku, gerokai vyresniu už mane, trisdešimt kelerių, gal net keturiasdešimties, ir jis pakvietė mane kitą dieną paplaukioti jachta. Benas buvo su manim, tad kvietimas galiojo ir jam, bet jis – amžiais toks globėjiškas vyresnysis brolis! – pareiškė, kad mums verčiau neplaukti, mat tuo vyru jis nepasitikįs, jam atrodą, kad tas yra slidus bjaurybė. Toks tasai, aišku, ir buvo. Bet aš vis tiek užsiutau: kada dar mums pasitaikys proga paplaukioti po Ligūrijos jūrą kieno nors privačia jachta? Benas pareiškė, kad tokių progų turėsime begalę, kad mūsų gyvenimas bus kupinas nuotykių. Galų gale taip ir neišplaukėme, o tą pačią vasarą Benas nesuvaldė motociklo A10 kelyje, ir mums su juo jau niekur nebeteko išplaukti.

Aš taip ilgiuosi tos savęs, kokia būdavau drauge su Benu, kokie mes būdavome abu, leisdami laiką kartu. Mudu išvis nieko nebijodavome.

Apie Beną Kamaliui papasakojau viską, bet dabar mes jau artėjame prie kitų dalykų, prie tiesos, visos tiesos – prie to, kas atsitiko su Maku, prieš jį ir po jo. Kamaliui tai atskleisti saugu, jis niekam negalės apie tai papasakoti, jį saisto įsipareigojimas išsaugoti paciento konfidencialumą.

Vis dėlto, net jeigu ir galėtų, nemanau, kad kam nors apie tai pasakotų. Aš juo pasitikiu, tikrai pasitikiu. Keista, bet mane sulaiko anaiptol ne tai, ką jis galbūt padarytų su žiniomis apie mane, ne baimė, kad galbūt pasmerktų. Man trukdo Skotas. Jaučiuosi tarsi išduočiau Skotą, papasakodama Kamaliui tai,

ko negaliu papasakoti jam. Kai pagalvoji apie kitus dalykus, ko esu pridirbusi, kitas išdavystes, šitai turėtų būti vieni juokai, bet taip nėra. Kažkodėl tai atrodo tik dar blogiau, kadangi tai tikras gyvenimas, tai pati mano esmė, ir šito Skotui neatveriu.

Vis dar daug ką nutyliu, nes, savaime aišku, negaliu išsakyti visko, ką jaučiu. Žinau, kad kaip tik tai ir yra psichoterapijos esmė, bet negaliu ir tiek. Turiu viską palikti ūkanose, pinklioti visus vyrus, meilužius ir buvusiuosius, bet tikinu save, kad tai nieko tokio, juk visiškai nesvarbu, kas jie tokie. Svarbu tik tai, kaip jie verčia mane jaustis. O jaučiuosi užgniaužta, nerimstanti, alkana. Kodėl negaliu gauti to, ko noriu? Kodėl jie negali man to duoti?

Tiesa, kartais gali ir duoda. Kartais man ir nereikia nieko kito, tik Skoto. Jei tik sugebėčiau išmokti įsitverti šitos jausenos, tos būsenos, kokios esu dabar, – jei tik gebėčiau rasti būdą sutelkti dėmesį į šitą laimę, mėgautis akimirka, užuot svarsčiusi, iš kurios pusės užgrius kitas svaigulys, – tada viskas būtų gerai.

Vakaras

Būdama su Kamaliu, turiu sutelkti dėmesį. Sunku išlaikyti mintis nenuklydusias į šalį, kai jis žiūri į mane tomis katino akimis, kai suneria ant kelių gulinčius pirštus, užsikėlęs vieną ilgą koją ant kitos. Sunku negalvoti apie visa tai, ką mudu galėtume nuveikti drauge.

Privalau sutelkti dėmesį. Kalbėjomės apie tai, kas atsitiko po Beno laidotuvių, po to, kai aš sprukau iš namų. Kurį laiką tryniausi Ipsviče, bet neilgai. Ten ir susipažinau su Maku. Jis dirbo bare ar panašiai. Pakeliui į namus ir pasiėmė mane. Jam manęs pagailo.

– Jis netgi nenorėjo... na, žinai, – mane suima juokas. – Nuvažiavome į jo butą ir aš paprašiau jo pinigų, o jis tik dėbtelėjo į mane tarsi į kokią pamišėlę. Pasakiau jam, kad jau esu sulaukusi tinkamo amžiaus, bet jis nepatikėjo. Ir laukė, iš tikrųjų laukė, kol man sueis šešiolika. Tuo metu jau buvome persikraustę į tokį seną namą netoli Holkamo. Senas akmeninis trobesys, keliuko, vedančio į niekur, gale, gal pusmylis nuo jūros kranto, namą juosė ruoželis žemės. Vienu sklypo pakraščiu driekėsi apleisto geležinkelio bėgiai. Būdavo, tysau naktį lovoje, miegas neima – anuomet būdavau nuolatos apkvaitusi, abu būdavome nuolat apsirūkę – ir įsivaizduoju, kad girdžiu traukinių dundėjimą, net neabejodavau: atsikelčiau, išeičiau laukan ir išvysčiau šviesas.

Kamalis pasimuisto krėsle, linkteli – lėtai. Nieko nesako. Tai reiškia, kad turiu tęsti, turiu pasakoti toliau.

– Aš buvau išties laiminga – ten, su Maku. Gyvenau su juo... Dievulėliau, iš viso, ko gero, apie trejus metus. Man buvo... devyniolika, kai išvykau. Taip. Devyniolika.

– O kodėl išvykai, jei buvai ten laiminga? – klausia Kamalis. Štai ir atsidūrėme ten, pasiekėme tą tašką greičiau, nei tikėjausi. Man neužteko laiko smulkmenoms išdėstyti, nespėjau pasiruošti. Aš negaliu. Dar per anksti.

– Makas mane pametė. Jis sudaužė man širdį, – sakau, ir tai yra tiesa, bet drauge ir melas. Aš dar nepasiruošusi atskleisti visos tiesos.

Kai grįžtu namo, Skoto nerandu, tad įsijungiu nešiojamąjį kompiuterį ir surenku vardą „Google“ paieškos lauke – pirmąsyk. Per visą dešimtmetį pirmą kartą ieškau Mako. Bet nerandu. Pasaulyje šimtai Kreigų Makenzių, bet nė vienas iš jų nėra manasis.

2013 vasario 8, penktadienis

Rytas

Einu per mišką. Iš namų išsprukau dar neprašvitus, dar ir dabar drumzlina aušra galutinai neišgujusi prietėmio, ir gūdžiai tylu, tik protarpiais medžiuose man virš galvos nuaidi šarkų čerškimo papliūpos. Jaučiu, kaip jos stebi mane akimis it karoliukais, stebi ir vertina. Šarkų žinios. Viena – liūdesio tik lauk, dvi – daug džiaugsmo skirta tau, trys – mergaitei skirtos bus, keturios – tai berniukus, penkios blizga sidabru, šešios – auksu jau tauriu, o septynios – paslaptis, niekas niekam jos nepasakys.

Šių aš turiu vieną kitą.

Skotas išvažiavęs į kursus kažkur Sasekse. Išvyko vakar iš ryto, grįš tik šįvakar. Tad aš galiu daryti ką tik noriu.

Prieš jam išvažiuojant pasakiau, kad po psichoanalizės seanso eisiu su Tara į kiną. Pasakiau, kad mano telefonas bus išjungtas, paskui šnektelėjau ir su Tara. Įspėjau, kad jis gali skambinti, gali tikrinti, ar tikrai leidau laiką su ja. Šįsyk ji jau paklausė, ką aš sumaniusi. O aš tik mirktelėjau ir nusišypsojau, ir ji nusijuokė. Manau, ji išties vieniša, ir šiokia tokia intriga galbūt paįvairins jai gyvenimą.

Per seansą kalbėjomės su Kamaliu apie Skotą, apie tą akibrokštą su kompiuteriu. Tai nutiko maždaug prieš savaitę. Bandžiau surasti kokių nors žinių apie Maką, vos keli mėginimai – tenorėjau sužinoti, kur jis, ką veikia. Šiais laikais bemaž visi įkelia savo nuotraukų į internetą ir aš panūdau išvysti jo veidą. Bet taip ir neradau jo. Tą vakarą anksti nuėjau gulti. Skotas liko žiūrėti televizoriaus, o aš užmiršau ištrinti naršyklės istoriją. Kvaila klaida – paprastai visada tai padarau prieš išjungdama kompiuterį, nesvarbu, kur ir ko būčiau naršiusi. Žinau, kad

Skotas panorėjęs vis tiek išsiaiškintų, ką veikiau, jis žino būdų, technologijos jam paklūsta, bet išvalius naršyklę tai padaryti jam kebliau, ilgiau užtrunka, tad dažniausiai jis nė nesivargina.

Šiaip ar taip, man visai išgaravo iš galvos. O kitą dieną susiriejome. Vienas iš tų barnių, kurie palieka nuosėdų. Skotui parūpo, kas toks yra Kreigas, ar seniai aš su juo susitikinėjanti, kur mes susipažinome, ką tokio aš atradusi jame, ko trūksta Skotui. Kaip kokia kvaiša pasakiau jam, kad tai senas draugas iš praeities, ir šitaip tik dar labiau pabloginau padėtį. Kamalis manęs paklausė, ar bijau Skoto, ir tas klausimas mane kaip reikiant suerzino.

– Jis – mano vyras, – drėbiau. – Aišku, kad nebijau.

Kamalis atrodė priblokštas. Tiesą sakant, pribloškiau ir pati save. Nesitikėjau iš savęs tokio pykčio proveržio, nemaniau, kad galiu taip nuožmiai imtis ginti Skotą. Man pačiai tai buvo staigmena.

– Deja, esama daugybės moterų, kurios bijo savo vyrų, Megana.

Žiojuosi atsakyti, bet jis kilsteli ranką prašydamas patylėti.

– Šitoks elgesys, apie kokį pasakoji, kad jis skaito tavo elektroninius laiškus, tikrina tavo naršymo internete istoriją, – tu kalbi apie tai, tarsi taip būtų įprasta, tarsi tai būtų normalu. Bet taip nėra, Megana. Nenormalu šitaip brautis į kito žmogaus asmeninius dalykus, nepalikti nė kiek erdvės. Šitai neretai vertinama kaip emocinis smurtas.

Aš nusijuokiau – nuskambėjo labai jau melodramatiškai.

– Ne, tai ne smurtas, – pasakiau jam. – Jei aš neprieštarauju – koks tai smurtas? O aš neprieštarauju. Man nesvarbu.

Jis nusišypsojo man, gana liūdna šypsena.

– Ar nemanai, kad vis dėlto turėtum paprieštarauti? – paklausė.

Gūžtelėjau pečiais.

– Gal ir turėčiau, bet man iš tikrųjų nesvarbu. Jis pavydus, jis savininkiškas. Toks jau jis yra. Bet tai netrukdo man jo mylėti, o dėl kai kurių dalykų tiesiog neverta kautis. Paprastai aš būnu atsargi. Pasirūpinu užtrinti pėdsakus, tad dažniausiai nekyla jokių keblumų.

Jis vos vos palingavo galvą, beveik nepastebimai.

– Nemaniau, kad tavo darbas – mane smerkti, – tariau jam.

Seansui pasibaigus paklausiau jo, ar nenorėtų su manim išgerti. Jis atsakė: ne, negalįs, taip nedera elgtis. Tada aš pasekiau jį iki namų. Jo butas visai netoli, toje pačioje gatvėje kaip ir kabinetas. Pabeldžiau į duris, o jam atidarius paklausiau:

– Ar šitaip dera elgtis?

Apkabinau viena ranka jam kaklą, pasistiebiau ir pabučiavau jį į lūpas.

– Megana, – ištarė jis, jo balsas it aksomas. – Nedaryk taip. Aš negaliu. Nereikia.

Jausmas buvo itin stiprus: trauka ir atostūmis, geismas ir susilaikymas. Nenorėjau to jausmo paleisti, karštai troškau tvirtai į jį įsikibti.

Atsikėliau paryčiu, svaigstančia, sūkuriuojančių minčių pririzgusia galva. Negalėjau šitaip ir gulėti, atviromis akimis, viena, mintyse narstydama progas, kurių galėčiau imtis ar atmesti, tad atsikėliau, apsirengiau, išėjau laukan ir nudrožiau gatve. Atsidūriau čia. Vaikštinėjau ir galvoje vis persukdavau juostelę atgal: jis pasakė, ji pasakė, pagunda, išlaisvinimas; jei taip galėčiau apsistoti ties kuo nors vienu ir aprimti, jei galėčiau pasirinkti laikytis to, ką turiu, užuot blaškiusis. O kas, jei to, ko ieškau, niekada nesurasiu? Kas, jei tai neįmanoma?

Į plaučius veržiasi šaltas oras, pirštų galiukai mėlsta. Aš beveik noriu atsigulti čia pat, į lapų patalą, ir leistis užvaldoma šalčio. Bet negaliu. Metas eiti.

Kai pasiekiu Blenheimo kelią, jau beveik devynios; pasukusi už kampo staiga išvystu ją – stumdama vežimėlį, ji žingsniuoja mano pusėn. Vaikas, bent kartą, tylus. Ji pažvelgia į mane, linkteli ir išspaudžia šiokią tokią šypseną, į kurią tuo pačiu neatsakau. Dažniausiai aš bent suvaidinu mandagią, bet šįryt jaučiuosi tokia tikra, jaučiuosi savimi. Aš apsvaigusi, beveik lyg būčiau ko prisiuosčiusi, net ir norėdama nesugebėčiau apsimesti malonia.

Popietė

Apypiečiu užsnūdau. Pabudau apimta panikos, bemaž krečiama karštinės. Graužiama kaltės jausmo. Aš iš tikrųjų jaučiuosi kalta. Tik nepakankamai.

Pagalvojau apie jį, kaip jis išėjo vidury nakties, pasakęs man, ir vėl, kad tai jau paskutinis kartas, pats paskutinis, kad šitaip tęstis nebegali. Jis rengėsi, užsitempė džinsus. O aš gulėjau lovoje ir juokiausi, nes tą pat jis sakė ir praeitą kartą, ir užpraeitą, ir dar aną kartą prieš tai. Jis sviedė žvilgsnį į mane. Net nežinau, kaip tą žvilgsnį apibūdinti: ne visai pyktis ir ne panieka – tai buvo perspėjimas.

Man neramu. Vaikštau po namus, negaliu nustygti vienoje vietoje, man rodosi, kad, kol miegojau, čionai buvo prasmukęs kažkas svetimas. Tarsi ir niekas nepajudinta, bet neapleidžia jausmas, kad namuose kažkas vos vos pasikeitę, lyg kas būtų lietęs daiktus, vos vos stumtelėjęs juos iš įprastų vietų. Slampinėju šen ir ten, ir visąlaik jaučiu, kad kažko esama viduje, tik tam kažkam vis pavyksta išsprūsti iš mano regėjimo lauko. Triskart patikrinu prancūziško stiliaus duris į sodelį – užrakintos. Nežinau, kaip sulaukti, kol namo sugrįš Skotas. Man taip reikia jo šalia.

Reičelė

2013 liepos 16, antradienis

Rytas

Sėdžiu 8.04 traukinyje, bet važiuoju ne į Londoną. Į Vitnį. Viliuosi, kad atsidūrus ten kas nors krestelės atmintį: apsidairysiu stotyje, viską pamatysiu aiškiai, tada žinosiu. Tiesa, ne kažin kiek tos vilties, bet ką daugiau galėčiau padaryti? Skambinti Tomui negaliu. Pernelyg slegia gėda, be to, jis nepaliko jokių abejonių. Jis nebenori manęs nei regėti, nei girdėti.

Megana vis dar neatsiradusi; ji dingo daugiau nei prieš šešiasdešimt valandų, ir žinia apie dingusią moterį jau skverbiasi į nacionalinę žiniasklaidą. Apie tai šįryt pranešė BBC ir „MailOnline" tinklalapiai, kituose puslapiuose irgi apie ją užsimenama.

Atsispausdinau straipsnelius iš BBC ir *Mail*; turiu juos su savim. Kiek supratau iš jų, maždaug štai kas atsitiko.

Šeštadienio vakarą Megana ir Skotas susibarė. Kaimynė paliudijo girdėjusi juos šnekant pakeltais balsais. Skotas pripažįsta, kad jie susiginčijo, ir tvirtina manęs, kad jo žmona nakvojanti pas draugę, Tarą Epstein, gyvenančią Korlyje.

Megana taip ir nenuvažiavo pas Tarą. Tara tvirtina paskutinį sykį Meganą mačiusi penktadienio popietę, per pilateso treniruotę. (Taip ir žinojau, kad Megana lanko pilateso treniruotes.) Pasak ponios Epstein, „ji buvo tokia pat, kaip visada,

atrodė, kad viskas gerai. Buvo smagiai nusiteikusi, pasakojo ruošianti šį tą ypatingo savo trisdešimtojo gimtadienio, kuris bus kitą mėnesį, proga".

Vienas liudininkas matė Meganą šeštadienio vakarą, maždaug penkiolika po septynių, einančią Vitnio geležinkelio stoties pusėn.

Megana šiose apylinkėse neturi jokių giminių. Abu jos tėvai mirę.

Megana bedarbė. Anksčiau ji vadovavo nedidelei meno galerijai Vitnyje, bet galeriją praėjusių metų balandį teko uždaryti. (Taip ir žinojau, kad Meganai artimas menas.)

Skotas – laisvai samdomas informacinių technologijų konsultantas. (Velniai griebtų, negaliu patikėti, kad Skotas – informacinių technologijų konsultantas.)

Megana ir Skotas treji metai susituokę, Blenheimo kelyje gyvena nuo 2012-ųjų sausio.

Pasak *Daily Mail*, jų namas vertas 400 000 svarų.

Skaitau tai ir žinau: Skoto popieriai nekokie. Ne vien tik ginčas meta ant jo šešėlį; taip jau visada būna: jeigu kas nors negero atsitinka moteriai, policija visada pirmiausia dairosi į sutuoktinį arba draugą. Vis dėlto šiuo atveju policija nežino visų faktų. Jie įtariai žvalgosi tik į vyrą, veikiausiai todėl, kad apie draugą nė nenutuokia.

Gali būti ir taip, kad apie tą vyruką tik aš viena ir težinau.

Knisuosi rankinėje kokio nors popiergalio. Išgraibstau čekį už du vyno butelius ir ant švariosios pusės susirašau labiausiai tikėtinus paaiškinimus, dėl ko galėjo pradingti Megana Hipvel:

1. Ji pabėgo su draugužiu, kurį nuo šiol vadinsiu B.
2. B padarė jai ką nors blogo.
3. Skotas padarė jai ką nors blogo.

4. Ji paprasčiausiai paliko savo vyrą, išėjo gyventi kur nors kitur.
5. Ką nors blogo jai padarė kažkas trečias, ne B ir ne Skotas.

Manau, kad labiausiai tikėtina pirmoji versija, nedaug atsilieka ir ketvirtoji, nes Megana – stipri, savo nuomonę turinti moteris, nė kiek dėl to neabejoju. Jeigu ji užmezgė su kuo nors romaną, galėjo atsitikti ir taip, kad jai prireikė kur nors pradingti, pravėdinti galvą ir surikiuoti mintis, tiesa? Numeris penktas – mažiausiai tikėtinas, nes atvejų, kai žudikas būna kas nors visai svetimas, pasitaiko ne taip jau dažnai.

Gumbas galvoje tvinkčioja skausmu, o aš negaliu liautis galvojusi apie ginčą, kurį girdėjau šeštadienio vakarą, o gal įsivaizdavau, kad girdėjau, o gal susapnavau. Traukiniui pravažiuojant Meganos ir Skoto namus, pakeliu akis. Girdžiu kraujo pulsavimo dundesį galvoje. Jaučiuosi įsijaudrinusi. Ir išsigandusi. Penkioliktojo numerio langai, kuriuose atsispindi ryto saulės šviesa, primena nereges akis.

Vakaras

Vos spėju klestelėti ant sėdynės, suskamba telefonas. Skambina Ketė. Neatsiliepiu, laukiu, kol įsijungs balso paštas.

Po signalo ji išberia:

– Sveika, Reičele, šiaip skambinu, tik noriu sužinoti, ar viskas gerai. – Ji nuogąstauja dėl manęs, dėl to nutikimo su taksi automobiliu. – Tiktai norėjau pasakyti, kad labai gailiuosi, na, žinai, dėl to, kas atsitiko aną dieną, kai pasakiau, kad tau reikės išsikraustyti. Atleisk, neturėjau taip sakyti. Pasikarščiavau. Gali gyventi čia tiek, kiek panorėsi. – Ji ilgokai patyli, paskui priduria: – Paskambink man, gerai? Ir eik tiesiai namo, Reiče, nesuk pakeliui į jokį barą.

Į barą sukti ir neketinu. Išgerti aš norėjau per pietus, neapsakomai troškau taurelės po to, kas šįryt atsitiko Vitnyje. Bet nė negurkštelėjau – man būtinai reikėjo blaivios galvos. Jau labai labai seniai nebuvo taip, kad turėčiau ką nors, dėl ko vertėtų išlaikyti galvą blaivią.

Mano kelionė į Vitnį šįryt – buvo taip keista. Jaučiausi lyg nesilankiusi ten visą amžinybę, nors iš tikrųjų – vos kelias dienas. Vis dėlto tai galėjo būti ir visai kita vieta, visai kito miesto geležinkelio stotis. Mat aš buvau jau ne ta pati, kuri važiavo ten šeštadienio vakarą. Šiandien buvau nusiteikusi ryžtingai, blaivi, kiekvienas garsas, kiekvienas šviesos blyksnis – itin aštrūs mano juslėms, taip pat aštriai jutau ir atradimo baimę.

Aš neteisėtai įžengiau į svetimą teritoriją. Kaip tik taip jaučiausi šįryt, kadangi dabar tai – jų valdos: Tomo ir Anos, Skoto ir Meganos. Aš – pašalietė, man nebėra čia vietos, ir vis dėlto viskas čia taip puikiai pažįstama. Iš stoties žemyn nulipi betoniniais laiptais ir patenki į Rozberi aveniu, kuri už pusės kvartalo baigiasi „T" formos sankryža: dešinėje pusėje – arka, vedanti į drėgną pėsčiųjų požeminę perėją po geležinkeliu, o kairėn pusėn driekiasi Blenheimo kelias – siaura, medžiais apsodinta gatvė, abipus jos – dailios karalienės Viktorijos laikų terasos. Čia apima toks sugrįžimo namo jausmas: tarsi grįžtum ne į šiaip kokius, o į vaikystės namus, iš kurių iškeliavai prieš daugybę metų – lyg koptum gerai pažįstamais laiptais, iš anksto labai gerai žinodama, kuri pakopa sugirgždės.

Tas atpažįstamumo jausmas – ne vien galvoje, jis pačiuose kauluose, tai raumenų atmintis. Šįryt, eidama pro pajuodusias tunelio žiotis – įėjimą į požeminę perėją, – nejučia paspartinau žingsnį. Man nereikėjo net susimąstyti apie tai, nes šitą ruožą skubriau praeinu visada. Kas vakarą grįždama namo – ypač žiemos vakarais – lygiai taip pat paspartindavau žingsnį, tik probėgšmais dirstelėdavau dešinėn, kad įsitikinčiau. Ten

niekad nebūdavo nė gyvos dvasios, nei kurį iš anų vakarų, nei šiandien, bet šį rytą, vos užmetusi akį į tamsias žiotis, sustojau it nudiegta, mat staiga išvydau pati save. Regėjau save tunelyje, per kelis metrus nuo angos, atsišliejusią į sieną, rankomis susiėmusią galvą: ir galva, ir rankos buvo kruvinos.

Įsišėlusi širdis veržėsi iš krūtinės, bet aš taip ir stovėjau lyg įkasta; pro mane plūdo kasdieniai traukinio keleiviai, skubantys į stotį, vienas kitas praeidamas net atsisuko, o aš vis stovėjau it druskos stulpas. Nežinojau – vis dar nežinau, – ar tasai vaizdinys atklydęs iš tikrovės. Kas galėjo nunešti mane į požeminę perėją? Kokia priežastis galėjo paakinti leistis ten, kur tvyro tamsa ir drėgmė, ir myžalų tvaikas?

Apsisukau ir nudrožiau atgal į stotį. Nebenorėjau ten būti, nebenorėjau atsidurti prie Skoto ir Meganos namų durų. Norėjau dingti iš ten, kuo skubiau. Ten atsitiko kažkas blogo, tikrai žinau.

Nusipirkau bilietą ir nedelsdama užkopiau laiptais, vedančiais į kitą perono pusę, o lipant galvą vėl perskrodė prisiminimo blyksnis: šįsyk – ne požeminė perėja, o laiptai, aš suklupau ant laiptų, o kažkoks vyriškis sugriebė už alkūnės, padėjo atsikelti. Tasai vyras iš traukinio, tas rusvaplaukis. Regėjau jį, pasimiglojusį atvaizdą, bet neišliko jokių pokalbio nuotrupų. Prisimenu, juokiausi, gal iš savęs pačios, o gal iš kažko, ką jis pasakė. Jis buvo man labai malonus. Dėl to nė kiek neabejoju. Na, beveik neabejoju. Atsitiko kažkas labai negero, bet nemanau, kad tai būtų susiję su juo.

Įlipau į traukinį ir nuvažiavau į Londoną. Patraukiau į biblioteką, ten sėdau prie kompiuterio ir ėmiausi naršyti žinių apie Meganą. *Telegraph* tinklalapis paskelbė žinutę, pranešė, kad „trisdešimt kažkelerių metų vyras talkina policijos tyrimui". Matyt, Skotas. Negaliu patikėti, kad tai jis būtų ją nuskriaudęs. *Žinau*, kad jis nė pirštu jos nepaliestų. Aš juk dažnai matydavau

juos kartu, žinau, kaip jie atrodo būdami kartu. Buvo duotas ir „pasitikėjimo linijos“ telefono numeris – juo galima skambinti tegul ir anonimiškai, jei turi kokios nors informacijos. Aš ir ketinu paskambini – pakeliui į namus, iš telefono automato. Pasakysiu jiems apie B, papasakosiu, ką mačiau.

Jau beveik pasiekus Ašberį suskamba telefonas. Ir vėl Ketė. Vargšelė, ji iš tikrųjų smarkiai nuogąstauja dėl manęs.

– Reiče... tu traukinyje? Grįžti namo? – balsas kupinas nerimo.

– Taip, aš jau visai čia pat, – patikinu. – Būsiu po penkiolikos minučių.

– Tavęs laukia policija, Reičele, – sako ji ir man atšąla visas kūnas. – Jie nori su tavim pasikalbėti.

2013 liepos 17, trečiadienis

Rytas

Megana taip ir neatsirado, o aš primelavau policijai – ir ne vieną kartą.

Kol vakar vakare parsikapsčiau iki namų, mane visiškai užvaldė panika. Stengiausi save įtikinti, kad policijai prireikė ką nors išsiaiškinti dėl to eismo įvykio, kai mane parbloškė taksi, bet to tikėtis buvo visai kvaila. Su policija man teko šnekėtis ten pat, įvykio vietoje, ir niekam nekilo abejonių, kad kalta aš pati. Ne, policijos vizitas, matyt, kažkaip susijęs su šeštadienio vakaru. Tikriausiai ko nors prisidirbau. Turbūt padariau ką nors baisaus, o paskui sąmonė tiesiog užblokavo visus prisiminimus apie tai.

Žinau, kad tai nelabai tikėtina. Ką aš galėjau padaryti? Nuslinkau į Blenheimo kelią, užpuoliau Meganą Hipvel, galaižin

kur paslėpiau lavoną ir paskui viską užmiršau? Skamba absurdiškai. Tai ir yra absurdas. Bet aš žinau, kad kažkas šeštadienio vakarą tikrai atsitiko. Supratau tai pažvelgusi į tamsų tunelį po geležinkelio bėgiais, suvokiau taip aiškiai, kad kraujas mano gyslose virto lediniu vandeniu.

Tokie užtemimai kartais nutinka, kalbu ne apie sujauktus prisiminimus, kaip pavyko parsikapstyti iš klubo namo, ne apie nesugebėjimą prisiminti, iš ko visi taip skaniai juokėsi klube. Tai, apie ką kalbu, visai kas kita. Visiška juoduma, kelios pradingusios valandos, kurių jau niekaip nebeatkursi.

Tomas man buvo nupirkęs knygą apie tai. Ne itin romantiška, bet jam pakyrėjo klausytis mano atsiprašymų rytais – aš netgi nežinodavau, dėl ko atsiprašau. Manau, jis norėjo, kad suprasčiau, kokios kenkėjiškos veiklos galiu imtis, kokių baisybių galbūt sugebėčiau pridaryti. Knygos autorius buvo gydytojas, bet aš nenumanau, ar jo teorija tikrai teisinga: jis tvirtino, kad ištikus „užtemimui“ ne šiaip užmiršti įvykius, o tiesiog išvis neįgyji prisiminimų, kuriuos galėtum užmiršti. Tai yra gali panirti į tokią būklę, kai trumpalaikės atminties funkcija smegenyse tiesiog išsijungia. Ir tuo metu, kol esi nugrimzdęs į tą giliausią juodumą, elgiesi visai ne taip, kaip įprastai elgtumeis, o paskui reaguoji į tai, kas tik *tavo manymu* atsitiko paskiausiai; kadangi tavo sąmonė kurį laiką tiesiog nefiksuoja prisiminimų, gali iš tikrųjų nė nežinoti, kokie buvo tie paskiausiai nutikę įvykiai. Autorius įdėjo ir keletą neįtikėtinų istorijų, matyt, siekdamas perspėti gėrovus, kuo gali baigtis užtemimas. Kažkoks vyrukas Naujajame Džersyje kaip reikiant atšventė Liepos ketvirtąją. Po pokylio sėdo į automobilį, nuvažiavo kelias mylias greitkeliu prieš eismą, kol galiausiai rėžėsi į furgoną su septyniais žmonėmis. Furgonas užsiliepsnojo, šeši žmonės žuvo. Prisisprogusiam vyrukui nė plaukas nuo galvos

nenukrito. Jiems niekada nieko neatsitinka. Jis visai neprisiminė sėdęs į automobilį.

Kitas vyrukas, iš Niujorko, išėjo kartą iš baro ir nuvažiavo į namus, kuriuose užaugo, įsibrovė vidun, mirtinai subadė namo gyventojus, nusirengė nuogas, vėl sėdo į automobilį, parvažiavo namo ir griuvo į lovą. Pabudęs kitą rytą jautėsi klaikiai, nebegalėjo suprasti, kur dingo jo drabužiai ir kaip parsikapstė namo, bet tik tada, kai jo suimti prisistatė policija, jis sužinojo žiauriai paskerdęs du žmones – be jokios regimos priežasties.

Taigi, skamba absurdiškai, bet nėra ir visiškai neįmanoma, ir kai galiausiai vakar vakare pasiekiau namus, jau buvau spėjusi save įtikinti, kad veikiausiai esu kaip nors prikišusi nagus prie Meganos dingimo.

Policijos pareigūnai sėdėjo svetainėje ant sofos: vienas – gal keturiasdešimties su trupučiu, civiliniais drabužiais, kitas, jaunesnis, uniformuotas, su dideliu spuogu, iššokusiu ant kaklo. Ketė stovėjo prie lango grąžydama rankas. Atrodė persigandusi. Policininkai atsistojo. Tasai, su civiline apranga, labai aukštas ir šiek tiek gunktelėjęs, paspaudė man ranką ir prisistatė: detektyvas inspektorius Gaskilas. Pasakė ir policijos konsteblio pavardę, bet neįsiminiau. Negalėjau sutelkti dėmesio. Vos neužmiršau kvėpuoti.

– Ką šitai reiškia? – sukriokiau. – Kas nors atsitiko? Mano mamai? Tomui?

– Nieko jiems neatsitiko, ponia Votson, mums tik reikia pasikalbėti su jumis apie tai, ką veikėte šeštadienio vakarą, – atsakė Gaskilas. Visai taip, kaip sako detektyvai per televiziją, sunku buvo patikėti, kad tai vyksta iš tikrųjų. Kokį velnią aš galėjau veikti šeštadienio vakarą?

– Man reikia atsisėsti, – ištariau, ir detektyvas mostelėjo man sėstis į jo vietą ant sofos, šalia Kaklo Spuogo. Ketė

mindžiukavo nuo kojos ant kojos, krimsčiodama apatinę lūpą. Atrodė it paklaikusi.

– Gerai jaučiatės, ponia Votson? – paklausė Gaskilas. Jis parodė žaizdą virš akies.

– Mane partrenkė taksi, – atsakiau. – Vakar popiet, Londone. Buvau ligoninėje užsiūti žaizdos. Galite patikrinti.

– Aišku, – tarė jis vos vos linguodamas galvą. Taigi. Šeštadienio vakaras?

– Nuvažiavau į Vitnį, – atsakiau iš paskutiniųjų tramdydamasi, kad nedrebėtų balsas.

– O ko?

Kaklo Spuogas jau buvo atskleidęs užrašų knygutę ir pakėlęs pieštuką.

– Norėjau pamatyti savo vyrą, – atsakiau.

– Ak, Reičele, – tarstelėjo Ketė.

Detektyvas nekreipė į ją dėmesio.

– Savo vyrą? – pakartojo jis. – Norite pasakyti – savo buvusį vyrą? Kalbate apie Tomą Votsoną?

Taip, aš iki šiol vadinuosi jo pavarde. Tiesiog taip buvo daug papraščiau. Nereikėjo keisti kreditinių kortelių, elektroninio pašto adreso, įsigyti naujo paso ir panašiai.

– Taip, teisingai. Norėjau jį pamatyti, bet paskui nutariau, kad tai prastas sumanymas ir grįžau namo.

– Kiek tuo metu buvo valandų? – Gaskilo balsas skambėjo ramiai, veidas buvo visiškai neišskaitomas. Kalbėjo jis beveik nekrutindamas lūpų. Girdėjau, kaip Kaklo Spuogo pieštukas skrebena popierių, o ausyse dundėjo pulsas.

– Buvo gal... na... tikriausiai apie pusę septynių. Tai yra, man rodos, į traukinį sėdau apie šeštą.

– Ir namo grįžote?..

– Gal pusę aštuonių? – Pakėlusi galvą, sugavau Ketės žvilgsnį ir iš jos veido išraiškos supratau: ji žino, kad

meluoju. – O gal šiek tiek vėliau. Gal jau buvo ir aštuonios. Taip, dabar jau prisimenu – manau, kad grįžau namo kelios minutės po aštuonių.

Jutau, kaip kaista skruostai, – jei šitas žmogus nesuprato, kad meluoju, jis nevertas dirbti policijoje.

Detektyvas apsisuko, staigiu, beveik agresyviu judesiu pastvėrė kėdę, pristumtą prie stalo kampe, ir prisitraukė ją artyn. Pastatė tiesiai priešais mane, gal vos poros pėdų atstumu. Atsisėdo, rankas pasidėjo ant kelių, kiek pakreipė galvą.

– Taigi, – tarė. – Jūs išvažiavote šeštą, vadinasi, Vitnyje buvote apie pusę septynių. Čionai grįžote apie aštuntą, o tai reiškia, kad iš Vitnio išvažiavote maždaug septynios trisdešimt. Viskas maždaug teisingai?

– Taip, lyg ir teisingai, – pratariau, bet balsas vėl išdavikiškai suvirpėjo. Po kokios sekundės ar dviejų jis paklaus, ką veikiau visą valandą, o aš neturiu ką jam atsakyti.

– Taigi, susitikti su buvusiu vyru taip ir nenuėjote. Ką veikėte tą valandą Vitnyje?

– Tiesiog vaikštinėjau.

Jis lūkuriavo: norėjo sužinoti, ar pridursiu dar kokią smulkmeną. Pagalvojau, ar nevertėtų pasakyti, kad buvau užsukusi į barą, bet tai būtų kvaila – tokią detalę lengva patikrinti. Jis paklaustų, kokiame bare buvau, paklaustų, ar su kuo nors kalbėjausi. Svarstydama, ką dar jam pasakyti, staiga sumojau, kad man nė į galvą neatėjo paprašyti paaiškinti, kodėl jam parūpo, kur buvau ir ką veikiau šeštadienio vakarą, o tai jau savaime turėjo atrodyti keista. Dėl to tikriausiai galėjau pasirodyti kalta ar panašiai.

– Gal su kuo nors kalbėjotės? – paklausė jis lyg perskaitęs mano mintis. – Gal buvote užsukusi į kokią parduotuvę ar į barą?

– Kalbėjausi su tokiu vyru stotyje! – išrėžiau garsiai, bemaž triumfuodama, lyg šitai ką nors reikštų. – Kodėl jums prireikė visa tai žinoti? Kas čia dedasi?

Detektyvas inspektorius Gaskilas atsilošė kėdėje.

– Galbūt girdėjote: be žinios dingo moteris, gyvenanti Vitnyje, Blenheimo kelyje, toje pačioje gatvėje kaip ir jūsų buvusio vyro šeima, vos per kelis namus nuo jų. Mes apvaikščiojome visus kaimynus klausinėdami, ar jie nematę jos aną vakarą, taip pat ar jie nematę arba negirdėję ko nors neįprasto. O klausinėjant išniro ir jūsų vardas. – Jis valandėlę patylėjo, leisdamas man sugromuluoti, ką išgirdusi. – Jus matė Blenheimo kelyje tą vakarą, maždaug tuo pat metu, kai ponia Hipvel – tokia dingusiosios pavardė – išėjo iš namų. Ponia Ana Votson sakė mums mačiusi jus gatvėje, netoli ponios Hipvel namų ir ne taip toli savo pačios namų. Pasak jos, jūs elgėtės keistai, ir ji buvo smarkiai sunerimusi. Iš tikrųjų taip smarkiai, kad net svarstė, ar nereikėtų skambinti į policiją.

Mano širdis plastėjo kaip tinkle įsipainiojęs paukščiukas. Neįstengiau išspausti nė žodžio, nes tą akimirksnį regėjau tiktai pačią save, susigūžusią požeminėje perėjoje, kruvinomis rankomis. *Kruvinomis rankomis.* Kraujas, žinoma, mano? Reikia manyti, mano, kieno kito? Pakėliau galvą, susidūriau žvilgsniu su Gaskilu ir supratau, kad privalau tučtuojau ką nors pasakyti, idant sutrukdyčiau jam skaityti mano mintis.

– Aš nieko nepadariau, – pralemenau. – Ničnieko. Aš tik... tik norėjau pamatyti savo vyrą...

– *Buvusį* vyrą, – ir vėl pataisė Gaskilas. Iš striukės kišenės jis išsitraukė nuotrauką, parodė man. Tai buvo Meganos nuotrauka. – Gal matėte šeštadienio vakarą šitą moterį? – paklausė.

Įsistebeilijau į nuotrauką, žiūrėjau ilgai. Žiūrėti į ją, pristatomą šitaip, buvo baisiai keista – juk tai toji pati tobula

blondinė, kurią aš tiek laiko stebėjau, kurios gyvenimą kūriau ir vėl ardžiau vaizduotėje. Nuotrauka buvo iš arti darytas portretas, profesionalo darbas. Veido bruožai – šiek tiek stambesni, nei aš įsivaizduodavau, ne tokie dailūs kaip mano išgalvotosios Džesės.

– Ponia Votson, ar matėte ją?

Aš nežinojau, ar ją mačiau. Tikrai nežinojau. Ir dabar nežinau.

– Manau, kad ne, – atsakiau.

– Manote? Tai gali būti, kad vis dėlto matėte?

– Aš... nesu visai tikra.

– Ar jūs gėrėte alkoholio šeštadienio vakarą? – paklausė jis. – Ar gėrėte prieš išvažiuodama į Vitnį?

Jutau, kaip veidą vėl išpila raudonis.

– Taip, – patvirtinau.

– Ponia Votson – Ana Votson – tvirtino, kad matė jus netoli savo namų girtą, bent jau taip jai pasirodė. Jūs buvote girta?

– Ne, – užginčijau tvirtai žiūrėdama detektyvui į akis, kad netyčia nesusidurčiau žvilgsniu su Kete. – Popiet išgėriau porą taurelių, bet nebuvau girta.

Gaskilas atsiduso. Regis, apvyliau jį. Jis pažvelgė į Kaklo Spuogą, paskui – vėl į mane. Prikišamai lėtai atsistojo, pristūmė kėdę atgal prie stalo.

– Jeigu ką nors prisimintumėte apie šeštadienio vakarą, jei prisimintumėte ką nors, kas galėtų mums praversti, gal paskambintumėt man? – paprašė tiesdamas vizitinę kortelę.

Gaskilas niauriai linktelėjo Ketei, ruošdamasis išeiti, o aš suglebau ant sofos. Įsismarkavusi širdis palengva ėmė rimti, bet tuoj pat vėl suspurdėjo greičiau, vos išgirdus dar vieną klausimą:

– Jūs dirbate viešųjų ryšių srityje, tiesa? „Huntingdon Whiteley“?

– Taip, – patvirtinau. – „Huntingdon Whiteley“.

Jis neabejotinai tai patikrins ir sužinos, kad pamelavau. Negaliu leisti, kad jis tai išsiaiškintų, turiu pirma pasakyti jam pati.

Kaip tik tai ir padarysiu šį rytą. Trauksiu į policijos nuovadą ir atversiu sielą. Išklosiu viską: kad darbą praradau jau prieš kelis mėnesius, kad šeštadienio vakarą buvau girta kaip lapas, kad net nenutuokiu, kelintą valandą parsiradau namo. Pasakysiu tai, ką turėjau pasakyti vakar: jie žvalgosi ne į tą pusę. Pasakysiu, kad, mano nuomone, Megana Hipvel buvo įsitaisiusi meilužį.

Vakaras

Policija mano, kad aš – tiesiog smalsuolė landukė. Mano, kad persekioju žmones, kad esu nestabilios psichikos prietranka. Nieku gyvu nereikėjo veržtis į tą policijos nuovadą. Tik įstūmiau pati save į dar bjauresnę padėtį ir nemanau, kad būčiau kuo nors pagelbėjusi Skotui, o juk tai ir buvo motyvas, pastūmėjęs mane eiti į policiją. Jam reikia mano pagalbos, nes policija, savaime aišku, pirmiausia įtars, kad tai jis ką nors jai padarė, o aš žinau, kad taip būti negali, aš jį pažįstu. Suprantu, skamba beprotiškai, bet aš tikrai jaučiuosi taip, lyg jį pažinočiau. Daugybę kartų esu mačiusi juos kartu. Jis tikrai negalėjo jos nuskriausti.

Gerai jau, pripažįstu: padėti Skotui nebuvo vienintelis motyvas, nuginęs mane į policiją. Dar buvo tas melas, kurį reikėjo ištaisyti. Aš juk pamelavau, kad dirbu „Huntingdon Whiteley“.

Rodos, visą amžinybę telkiau drąsą, kol galiausiai prisiverčiau įkelti koją į nuovadą. Gal dešimt kartų buvau beapsisukanti ir sprunkanti namo, bet galiausiai įėjau vidun. Paklausiau

budėtojo seržanto, ar galėčiau pasikalbėti su detektyvu inspektoriumi Gaskilu, ir jis palydėjo mane į ankštą laukiamąjį, kur prasėdėjau ištisą valandą laukdama, kol kas nors ateis manęs pakviesti. Tuo metu mane jau pylė prakaitas, visa drebėjau, lyg vedama į kartuves. Nuvedė mane į kitą kambariuką, dar mažesnį, dar labiau prigrūstą, belangį, čia išvis bemaž nebuvo kuo kvėpuoti. Ir vėl paliko vieną, prakiurksojau dar geras dešimt minučių, kol galiausiai pasirodė Gaskilas ir dar kažkokia moteris, taip pat civiliniais drabužiais. Gaskilas mandagiai pasisveikino, neatrodė, kad būtų labai nustebęs mane pamatęs. Pristatė savo bendradarbę – detektyvė seržantė Raili. Ji dar jaunesnė už mane, aukšta, liauna, tamsiaplaukė, graži, bet tas aštrių bruožų, lapiško veido grožis atšiaurus. Į mano šypseną ji neatsakė tuo pačiu.

Visi susėdome, bet niekas nepravėrė burnos, tuodu tik žvelgė į mane su lūkesčiu.

– Prisiminiau tą vyrą, – prasižiojau. – Sakiau jums, buvo toks vyras stotyje. Galiu jį apibūdinti. – Raili vos vos kilstelėjo antakius, krustelėjo ant kėdės. – Jis buvo vidutinio ūgio, vidutinio kūno sudėjimo, rusvais plaukais. Aš paslydau ant laiptų, ir jis sugriebė mane už rankos. – Gaskilas palinko į priekį, alkūnėmis atsirėmęs į stalą, rankas suglaustais delnais prispaudęs prie burnos. – Jis vilkėjo... man atrodo, buvo su mėlynais marškiniais.

Iš tikrųjų tai ne visai tiesa. Taip, aš prisimenu, kad buvo toks vyras, rusvaplaukis, tuo irgi neabejoju, manau, dar traukinyje jis nusišypsojo man, o gal pašaipiai vyptelėjo. Man rodos, jis išlipo Vitnyje, ir dar man rodos, kad mane užkalbino. Gali būti, kad aš ir iš tikrųjų paslydau ant laiptų. Lyg ir prisimenu, kaip slystelėjau, bet nenumanau, ar tas prisiminimas tikrai iš šeštadienio vakaro ar iš kurios kitos dienos. Laiptų būta daugybės, daugybę kartų ant jų paslysta. Ką tasai vyras vilkėjo – net nenutuokiu.

Detektyvams mano pasakojimas įspūdžio nepadarė. Raili beveik nepastebimai palingavo galvą. Gaskilas atplėšė rankas vieną nuo kitos ir paguldė ant stalo priešais save delnais aukštyn.

– Gerai. Ar iš tikrųjų kaip tik to ir atvykote man pasakyti, ponia Votson? – paklausė. Jo balse nebuvo pykčio, nugirdau net kažką panašaus į padrąsinimą. Norėjau, kad Raili išsinešdintų iš kabineto. Su Gaskilu aš pasikalbėčiau, juo galėčiau pasitikėti.

– Aš nebedirbu „Huntingdon Whiteley", – pasakiau.

– Šit kaip? – jis atsilošė kėdėje, regis, jau šiek tiek susidomėjęs.

– Išėjau iš darbo prieš tris mėnesius. Mano draugė, su kuria gyvenu – tikriau sakant, kuri nuomoja man kambarį, – ji nežino, aš jai nepasakiau. Stengiuosi susirasti kitą darbą. Nenorėjau, kad ji sužinotų, nes, maniau, tuomet imtų nuogąstauti, ar įstengsiu mokėti už nuomą. Aš dar turiu šiek tiek pinigų. Dar galiu susimokėti už kambarį, bet... Šiaip ar taip, vakar pamelavau jums apie savo darbą, atsiprašau dėl to.

Raili palinko į priekį ir apdovanojo mane nenuoširdžia šypsena.

– Suprantu. Vadinasi, nebedirbate „Huntingdon Whiteley". Išvis niekur nedirbate, teisingai? Jūs bedarbė? – Aš linktelėjau. – Aišku. Bet jūs neužsiregistravusi bedarbio pašalpai gauti?

– Ne.

– O... ta jūsų draugė, su kuria gyvenate, negi ji nepastebėjo, kad nebeinate kasdien į darbą?

– Aš einu. Tai yra, noriu pasakyti, į biurą aš, aišku, nebeinu, bet važinėju į Londoną kasdien, kaip ir anksčiau, tuo pat metu, kad ji... kad ji nieko nesuprastų.

Raili dirstelėjo į Gaskilą, šis nenuleido žvilgsnio nuo mano veido, tarpuakyje buvo susimetusi raukšlė.

– Suprantu, kaip keistai tai skamba... – pridūriau, bet taip ir neužbaigiau sakinio pajutusi, kad, sykį įvardijus garsiai, tai nuskamba ne šiaip keistai, o tiesiog beprotiškai.

– Aišku. Taigi, apsimetinėjote kasdien važiuojanti į darbą, tiesa? – paklausė manęs Raili, jos kaktą irgi perkirto raukšlė, tarsi ji būtų dėl manęs sunerimusi. Tarsi manytų, kad man visai protelis suskydęs. Aš nieko nebesakiau, net nelinktelėjau, išvis net nekrustelėjau ir neprasižiojau. – Gal galėčiau paklausti, kodėl išėjote iš darbo, ponia Votson?

Meluoti nebuvo jokios prasmės. Jei iki šio pokalbio jie ir neketino tikrinti įrašų apie mano darbą, dabar jau būtinai patikrins.

– Mane išgrūdo, – pasakiau.

– Jus atleido iš darbo, – pasakė Raili su pasitenkinimu balse. Akivaizdu: kaip tik šitokio atsakymo ji ir laukė. – Už ką?

Patyliukais atsidusau ir pažvelgiau į Gaskilą, vildamasi pagalbos:

– Ar tai tikrai labai svarbu? Koks skirtumas, dėl kokios priežasties išėjau iš darbo?

Gaskilas nieko neatsakė, jis įnikęs tyrinėjo kažkokius užrašus, kuriuos jam buvo stumtelėjusi Raili, bet vis dėlto vos pastebimai papurtė galvą. Raili pakeitė atakos kryptį.

– Ponia Votson, norėčiau kai ko paklausti jus apie šeštadienio vakarą.

Aš pažvelgiau į Gaskilą – *juk apie tai mes jau kalbėjomės*, – bet jis nežiūrėjo į mane.

– Gerai, – ištariau. Vis susizgribdavau kelianti ranką prie galvos – gumbas nedavė ramybės. Niekaip negalėjau susilaikyti.

– Sakykite, kodėl šeštadienio vakarą nuvažiavote į Blenheimo kelią? Kodėl jums prireikė pasikalbėti su buvusiu vyru?

– Tikrai manau, kad tai ne jūsų reikalas, – atsakiau ir skubomis, kol ji nieko daugiau nespėjo pasakyti, paprašiau: – Gal galėčiau gauti stiklinę vandens?

Gaskilas pakilo ir išėjo iš kabineto – ne to vyliausi prašydama vandens. Raili nepratarė nė žodžio, tiktai žiūrėjo į mane su lūpose vos vos šmėžuojančia šypsenėle. Neįstengiau ištverti jos žvilgsnio, nudūriau akis į stalą, paskui ėmiau žvilgsniu klydinėti po patalpą. Žinojau, kad tokia jos taktika: ji tylėsianti versdama mane jaustis vis nesmagiau, kol galiausiai, nebežinodama kur dėtis, būsiu tiesiog priversta ką nors pasakyti, net ir nenorėdama.

– Norėjau su juo pasikalbėti apie kai kuriuos dalykus, – tariau. – Asmeninio pobūdžio. – Nuskambėjo pompastiškai ir kvailai.

Raili atsiduso. Aš prikandau lūpą, tvirtai pasiryžusi nebepratarti nė žodžio, kol sugrįš Gaskilas. Tą pat akimirksnį, kai jis įžengęs į kabinetą priešais mane pastatė stiklinę drumzlino vandens, Raili prašneko:

– Asmeninio pobūdžio reikalai? – lyg ir paragino tęsti.

– Taip.

Raili susižvalgė su Gaskilu; gerai nesupratau, ar suirzusi, ar tiesiog smagindamasi. Liežuviu jutau prakaito skonį ant viršutinės lūpos. Gurkštelėjau vandens, buvo drungnas, nustilbęs. Gaskilas pasklaidė priešais save gulinčius popierius, paskui pastūmė juos į šalį, tarsi jau būtų peržiūrėjęs, o gal tai, kas buvo juose surašyta, jo taip labai ir nedomino.

– Ponia Votson, tai yra... na, jūsų buvusio vyro dabartinė žmona, ponia Ana Votson, išsakė nuogąstavimus dėl jūsų. Ji pasakojo, kad neduodate jiems ramybės, nei jai, nei jos vyrui, kad nekviesta braudavotės į jų namus, o vieną kartą... – Gaskilas vėl dirstelėjo į užrašus, bet Raili suskubo įsiterpti pirma:

– Vieną kartą jūs įsilaužėte į pono ir ponios Votsonų namus ir pagrobėte jų vaiką – neseniai gimusį kūdikį.

Vidury kambario staiga prasižiojusi juoda skylė prarijo mane.

– Tai netiesa! – užrikau. – Nieko aš *nepagrobiau*!.. Buvo visai ne taip, tai neteisybė. Aš ne... aš jos negrobiau!

Čia ir sugniužau prislėgta širdgėlos, ėmiau visa tirtėti ir apsipylusi ašaromis pareiškiau, kad jau noriu eiti. Raili atstūmė kėdę, atsistojo, gūžtelėjo pečiais Gaskilo pusėn ir pasišalino iš kabineto. Gaskilas padavė man „Kleenex" servetėlę.

– Galite išeiti kada tik panorėjusi, ponia Votson. Juk pati atėjote pas mus pasikalbėti. – Tai taręs jis nusišypsojo, lyg atsiprašydamas. Tą akimirksnį jis man patiko, norėjosi sugriebti už rankos ir ją suspausti, bet nepadariau to – labai jau keistai būtų pasirodę. – Manau, yra dar kažkas, ką galėtumėte man pasakyti, – pridūrė jis ir dėl to patiko dar labiau: dėl to, kad pasakė „man", o ne „mums".

– Turbūt, – vėl prabilo atsistojęs ir švelniai stumdamas mane prie durų, – būtų geriausia, jei padarytumėte pertraukėlę, tikriausiai norėtumėte pramankštinti kojas, ko nors užvalgyti. O paskui, kai būsite pasiruošusi, grįžkite čionai ir tada viską man papasakosite.

Ketinau išmesti visa tai iš galvos ir važiuoti namo. Žingsniavau geležinkelio stoties link, pasiryžusi palikti viską už nugaros ir nesigręžioti atgal. O paskui pagalvojau apie kelionę traukiniu, apie kasdienį važinėjimą ta pačia linija pirmyn atgal, pro jų namus – Meganos ir Skoto namus. O kas, jeigu jos taip ir nesuras? Juk tada nuolat kvaršinsiu sau galvą klausimu – net ir suvokdama, kaip menkai tai tikėtina, – ar tai, ką turėjau pasakyti, bet nutylėjau, būtų galėję kaip nors jai padėti. O kas, jei Skotas bus apkaltintas ją nuskriaudęs vien dėl to, kad policija nieko nenutuokė apie B? O kas, jeigu ji dabar, kaip tik

šiuo metu, ir yra B namuose, surišta, įmesta į rūsį, kenčianti ir plūstanti krauju? Arba užkasta jo sode?

Pasinaudojau Gaskilo patarimu: kampinėje parduotuvėje nusipirkau sumuštinį su kumpiu ir sūriu ir butelį vandens, ir patraukiau į vienintelį Vitnio parką – tokį gana apgailėtiną žalumos sklypelį, apsuptą praėjusio amžiaus ketvirtajame dešimtmetyje statytų namų; beveik visą jį, šiaip ar taip, užėmė asfaltuota žaidimų aikštelė. Įsitaisiau ant suoliuko parkelio pakraštyje, užsižiūrėjau į motinas ir aukles, barančias savo globotinius už kemšamą į burną smėlį iš smėlio dėžės. Dar prieš keletą metų svajodavau apie tai. Svajodavau ateisianti čia – žinoma, ne pasistiprinti sumuštiniu su sūriu bei kumpiu tarp dviejų policijos apklausų, – svajodavau ateisianti čionai su savo mažyliu. Įsivaizduodavau, kokį vežimėlį nusipirksiu, kaip leisiu laiką „Trotters“ parduotuvėje ir ankstyvojo ugdymo centre, kaip rinksiuos žavius, vis didesnius rūbelius ir lavinimui tinkančius žaislus. Įsivaizduodavau, kaip sėdėsiu čia, sūpuodama savo džiaugsmelį ant kelių.

Bet tokios svajonės taip ir nevirto tikrove. Nė vienas gydytojas nesugebėjo man paaiškinti, kodėl negaliu pastoti. Buvau jauna ir sveika, o anuomet ir negėriau taip smarkiai. Mano vyro sperma buvo kokybiška, gyvybinga. Bet, kad ir kiek bandėme, mums taip ir nepavyko. Nepatyriau nė vieno persileidimo, tiesiog negalėjau pastoti ir tiek. Kartą išmėginome dirbtinį apvaisinimą – tiktai už vieną išgalėjome susimokėti. Kaip visi, kas netingėjo, ir buvo mus perspėję, procedūra buvo nemaloni ir nesėkminga. Vis dėlto niekas manęs neperspėjo, kad tai suardys mūsų šeimą. Bet suardė. Ar veikiau palaužė mane, o jau tada aš sugrioviau mūsų šeimą.

Vienas iš nevaisingumo prakeiksmų yra tas, kad niekur nuo to nepabėgsi. Būdama trisdešimties – niekaip, niekur. Mano draugės gimdė vaikus, draugių draugės gimdė vaikus,

aplinkui – vien nėščiosios ir gimdyvės, ir pirmojo gimtadienio šventės. Manęs visi klausinėjo apie tai, nuolat. Mama, draugai, bendradarbiai. Kada pagaliau ateisianti ir mano eilė? Atėjo metas, kai mūsų bevaikystė tapo viena iš įprastų sekmadienio pietų pokalbių temų, ne vien tik mudviejų su Tomu, bet ir platesniame rate. Ką mes mėginame daryti, ką turėtume išbandyti, ar man tikrai dera gerti ir antrą taurę vyno? Buvau dar jauna, prieš akis dar buvo begalė laiko, bet nesėkmė apsupo mane tarsi skraistė, prarijo visą, nutempė į bedugnę ir aš praradau viltį. Mane nuolatos kamavo ta aplinkybė, kad visi įžvelgė mano kaltę, tai aš buvau ta, kuri apvylė lūkesčius. Anai Tomas vaiką užtaisė stebėtinai greitai, ir tai neabejotinai įrodo, kad su jo vyriškumu niekada nėra buvę jokių bėdų. Aš klydau siūlydama dalintis atsakomybę, kaltė buvo mano vienos.

Lara, mano geriausia draugė nuo universiteto laikų, susilaukė dviejų vaikų per dvejus metus: berniuko, paskui – mergaitės. Man jie nepatiko. Nieko nenorėjau apie juos girdėti. Nenorėjau prie jų net artintis. Ilgainiui Lara liovėsi su manim šnekėtis. Darbe buvo tokia mergužėlė, kuri man pasisakė – atsainiai, lyg kalbėtų apie pašalintą apendiksą ar ištrauktą protinį dantį – apie pastarąjį abortą: išgėrusi specialią tabletę, ir tai buvusi kur kas geresnė, ne tokia traumuojanti patirtis kaip chirurginis abortas, kurį pasidariusi dar mokydamasi universitete. Daugiau aš nebegalėjau su ja kalbėtis, negalėjau net žiūrėti į ją. Biure įsivyravo nejauki atmosfera, ją pajuto ir kiti.

Tomas neišgyveno šito taip aštriai, kaip aš. Visų pirma, tai buvo ne jo nesėkmė, o antra, jam taip gyvybiškai vaiko nė nereikėjo. Na taip, jis norėjo tapti tėčiu, tikrai norėjo – nė kiek neabejoju, kad pasvajodavo, kaip spardys sode kamuolį su sūnumi, kaip parke nešios ant pečių dukterį. Bet jis manė, kad mūsų gyvenimas gali būti nuostabus ir be vaikų. Juk mes laimingi, sakydavo jis man, ar negalėtume ir toliau tiesiog būti

laimingi? Aš juo toliau, juo labiau jį erzinau. Jis niekaip nesuprato, kaip galima ilgėtis to, ko niekad neturėjai, kaip galima to gedėti.

Nugrimzdusi į širdgėlą jaučiausi visai izoliuota. Įklimpau į vienatvę, tad įjunkau trupučiuką išgerti, paskui – ir daugiau nei trupučiuką, o tada tapau dar vienišesnė, nes niekas per daug nesiveržia leisti laiko su girtuokle. Užgerdavau netektis, užgėrimus lydėjo naujos netektys. Man patiko mano darbas, bet stulbinančios karjeros nepadariau, o net jei ir būčiau padarius, būkime sąžiningi: moterys iki šiol realiai vertinamos už du dalykus – už išvaizdą ir sugebėjimą būti geromis motinomis. Aš negraži ir negaliu turėti vaikų, tad kas belieka? Esu visai niekam tikusi.

Vis dėlto dėl savo gėrimo negaliu kaltinti vien viso šito. Negaliu kaltinti ir savo tėvų ar savo vaikystės, kokio nors priekabiauti linkusio dėdės ar kokios siaubingos tragedijos. Dėl visko kalta aš pati. Šiaip ar taip, buvau gėrėja – visada mėgdavau išlenkti taurelę kitą. Bet aš išties grimzdau į liūdesį, o liūdesys ilgainiui tampa nuobodus tiek pačiam liūdinčiajam, tiek ir visiems aplinkiniams. Ir tada iš mėgėjos gerti perėjau į kitą – tikros alkoholikės – etapą, o nuobodžiau už tai jau nieko negali būti.

Dabar jaučiuosi jau šiek tiek geriau – dėl to, kad neturiu vaikų; šiek tiek pagerėjo likus vienai. Privalėjau pasijusti geriau, neturėjau kitos išeities. Perskaičiau keletą knygų ir straipsnių, įsitikinau, kad turiu kaip nors su tuo susitaikyti. Esama įvairių būdų, esama vilties. Jei sugebėčiau susitvarkyti gyvenimą ir nebegerti, galbūt netgi galėčiau įsivaikinti kokį mažylį. Man dar nėra trisdešimt ketverių, dar toli gražu ne viskas baigta. Man tikrai pagerėjo, prieš keletą metų būklė buvo kur kas prastesnė, aš net palikdavau likimo valiai prekių vežimėlį ir sprukdavau iš prekybos centro, jei ten būdavo per daug mamų su mažais

vaikais; tikrai nebūčiau galėjusi ir ateiti į parką, sėdėti šitaip šalia žaidimų aikštelės, stebėti rubuilių mažylių, besileidžiančių žemyn šliuožykle. Pačiais blogiausiais laikotarpiais, kai ilgesys tapdavo nebepakeliamas, būdavo akimirksnių, kai manydavau, kad išprotėsiu.

Gal ir tikrai buvau išprotėjusi, bent kurį laiką. Tą dieną, apie kurią manęs klausinėjo policijos nuovadoje, – gal ir tikrai buvo susijaukęs protas. Iš pusiausvyros mane išmušė, pastūmėjo į bedugnę kai kas, ką pasakė Tomas. Tiksliau, ne tai, ką jis pasakė, o ką parašė, – perskaičiau tą rytą feisbuke. Tai nebuvo perkūnija iš giedro dangaus – žinojau, kad ji laukiasi, jis buvo man pasakęs, be to, mačiau ir ją, mačiau ir rausvą užuolaidą vaikų kambario lange. Taigi, žinojau, kas turi atsitikti. Bet apie tą kūdikį visuomet galvodavau kaip apie *jos* kūdikį. Iki to ryto, kai pamačiau jo nuotrauką: jis laikė naujagimę mergytę ant rankų, žvelgė į ją ir šypsojosi. O po nuotrauka buvo parašęs: „Tai štai ką reiškia visas tas sambrūzdis! Dar niekad nepažinau tokios meilės! Laimingiausia mano gyvenimo diena!“ Pagalvojau apie jį, rašantį tuos žodžius: juk jis žinojo, kad aš tai pamatysiu, žinojo, kad perskaitysiu įrašą ir jis mane pribaigs, žinojo – ir vis tiek tai parašė. Jam tiesiog nerūpėjo. Tėvams nerūpi niekas, tik jų vaikai. Vaikai – visatos centras, tik jie iš tikrųjų šį tą reiškia. Niekas kita nesvarbu, niekieno kito kančia ar džiaugsmas neverti dėmesio, niekas kita nėra tikra.

Buvau įpykusi. Buvau netekusi galvos. Galbūt įsigeidžiau keršto. Gal siekiau parodyti jiems, kad mano širdgėla – visiškai tikra. Nė pati nežinau. Padariau didžiausią kvailystę.

Po poros valandų sugrįžau į policijos nuovadą. Paklausiau, ar negalėčiau pasikalbėti su Gaskilu akis į akį, bet jis pasakė norįs, kad dalyvautų ir Raili. Po to jis man patiko jau šiek tiek mažiau.

– Aš neįsilaužiau į jų namus, – pasakiau. – Taip, nuėjau ten, norėjau pasikalbėti su Tomu. Paskambinau į duris, bet niekas neįsileido...

– Tai kaip patekote vidun? – paklausė Raili.

– Durys buvo atidarytos.

– Durys į gatvę buvo atidarytos?

Atsidusau.

– Aišku, ne. Atidarytos buvo stumdomosios durys į sodelį už namo.

– O kaip patekote į sodelį už namo?

– Perlipau per tvorą, juk žinojau kelią...

– Taigi, perlipote per tvorą, kad patektumėte į savo buvusio vyro namus?

– Taip. Tai buvo visai įprasta... Kieme visada laikydavome atsarginį raktą. Turėjome įsirengę slėptuvę, ten jis ir būdavo, dėl viso pikto, jei kuris pamestume ar pamirštume raktus, ar dar kas atsitiktų. Bet aš neįsilaužiau vidun, nė neketinau laužtis. Tik norėjau pasikalbėti su Tomu. Pamaniau, gal... gal skambutis neveikia ar dar kas.

– Buvo vidurys dienos, vidurys savaitės, ar ne? Kodėl manėte, kad jūsų buvęs vyras turėtų būti namie? Ar paskambinote, kad įsitikintumėt, jog tikrai jį rasit? – pažėrė klausimų Raili.

– Viešpatie! Gal leistumėte man kalbėti? – užrikau, ir ji palingavusi galvą vėl šyptelėjo, taip pat, kaip ir anksčiau, tarsi mane pažinotų, tarsi kiaurai permatytų. – Aš perlipau per tvorą, – vėl ėmiau pasakoti, stengdamasi nešaukti, – ir pabeldžiau į stiklines duris, kurios buvo šiek tiek praviros. Niekas neatsiliepė. Įkišau galvą vidun, pašaukiau Tomą vardu. Vis dar nesulaukiau jokio atsako, bet išgirdau verkiant kūdikį. Įėjau vidun ir išvydau Aną...

– Ponią Votson?

– Taip. Išvydau ponią Votson miegančią ant sofos. Kūdikis gulėjo nešiojamame lopšyje ir verkė – iš tiesų plyšojo visa gerkle, veidukas buvo įraudęs, aiškiai buvo matyti, kad verkia jau ilgokai. – Ištarus šiuos žodžius man dingtelėjo, kad galėjau pasakyti, jog kūdikio verksmą išgirdau dar iš gatvės, dėl to ir įsiropščiau per tvorą į kiemą. Tada gal nebūčiau pasirodžiusi tokia pamišėlė.

– Taigi, kūdikis rėkia, o motina miega čia pat ir nepabunda? – pasitikslina Raili.

– Taip. – Ji alkūnėmis atsirėmusi į stalą, rankomis pasirėmusi panosę, tad jos veido išraiškos kaip reikiant neįžiūriu, bet vis tiek žinau: ji mano, kad meluoju. – Paėmiau ją ant rankų norėdama nuraminti. Tai ir viskas. Paėmiau ant rankų, kad nustotų verkti.

– Bet tai dar ne viskas, ar ne? Kai Ana pabudo, jūsų abiejų kambaryje nebebuvo, tiesa? Jūs buvote prie tvoros, prie geležinkelio bėgių.

– Mažylė iškart nesiliovė verkti, – pasakiau. – Sūpavau ją, bet vis dar kniurkė, tad išėjau su ja laukan.

– Prie geležinkelio bėgių?

– Į sodelį.

– Turėjote kėslų kaip nors nuskriausti Votsonų kūdikį?

Tada jau aš pašokau. Žinau, melodramatiška, bet norėjau, kad jie savo akimis įsitikintų – kad Gaskilas savo akimis įsitikintų, – kaip siaubinga net pagalvoti apie ką nors panašaus.

– Neprivalau šito klausytis! Atėjau papasakoti jums apie tą vyrą! Atėjau jums padėti! O jūs... gal pasakytumėt, kuo būtent mane kaltinate? Kuo jūs mane kaltinate?

Gaskilas sėdėjo kaip sėdėjęs, jam tai nepadarė įspūdžio. Tik mostelėjo vėl sėstis ir man.

– Ponia Votson, antroji – na... ponia Votson, Ana, užsiminė apie jus, kai klausinėjome apie Meganą Hipvel. Sakė, kad jums ir anksčiau buvo būdingas permainingas, neprognozuojamas

elgesys. Papasakojo apie tą atsitikimą su jų vaiku. Tvirtino, kad jūs nuolat kabinėdavotės prie jos ir jos vyro, kad iki šiol skambinėjate jiems į namus. – Jis nukreipė žvilgsnį į užrašus. – Iš tiesų – beveik kiekvieną naktį. Jūs niekaip negalite susitaikyti su mintimi, kad jūsų santuoka subyrėjo...

– Tai visai netiesa! – laikiausi savo. Ir iš tikrųjų, tai netiesa – taip, aš retsykiais skambindavau Tomui, bet tikrai ne kiekvieną naktį, tai jau gerokai persūdyta. Juo toliau, juo labiau stiprėjo įsitikinimas, kad Gaskilas vis dėlto anaiptol manęs nepalaiko, pajutau, kad vėl ima tvenktis ašaros.

– Kodėl jūs nepasikeitėte pavardės? – paklausė Raili.

– Atsiprašau?

– Vis dar vadinatės savo buvusio vyro pavarde. Kodėl? Jei mane vyras paliktų dėl kitos moters, manau, norėčiau atsikratyti ir jo pavardės. Ir jau tikrai nenorėčiau vadintis ta pačia pavarde kaip ir mano pakaitas...

– Gal aš tiesiog nesu tokia menkysta.

Aš *esu* tokia menkysta. Negaliu pakęsti minties, kad ji – Ana Votson.

– Aišku. O žiedas? Tas, kurį nešiojate ant grandinėlės po kaklu? Tai jūsų vestuvinis žiedas?

– Ne, – pamelavau. – Tai... tai senelės žiedas.

– Iš tikrųjų? Gerai. Ką gi, turiu pasakyti, kad iš jūsų elgesio man susidaro įspūdis, jog jūs – kaip leido suprasti ir ponia Votson – niekaip negalite susitaikyti su tikrove, kad jūsų buvęs vyras turi naują šeimą.

– Nesuprantu...

– ...kaip tai susiję su Megana Hipvel? – už mane pabaigė sakinį Raili. – Ką gi. Turime žinių, kad jūs – nestabilios būklės, girtuokliaujanti moteris – tą vakarą, kai Megana dingo, buvote pastebėta gatvėje, kurioje ji gyvena. Jei prisiminsime, kad išore Megana šiek tiek panaši į ponią Votson...

– Jos visiškai nepanašios! – tokia prielaida mane išties uždūkino. Džesė nė truputėlio nepanaši į Aną. Megana nė truputėlio nepanaši į Aną.

– Abi šviesiaplaukės, smulkaus sudėjimo, lieknos, blyškios odos...

– Vadinasi, aš palaikiau Meganą Hipvel Ana ir ją užpuoliau? Didesnės kvailystės kaip gyva nesu girdėjusi, – pareiškiau. Bet gumbas galvoje vėl tvinkčiojo skausmu, o viską, kas nutiko šeštadienio vakarą, tebebuvo prarijusi juodžiausia juoduma.

– Ar žinojote, kad Ana Votson pažįsta Meganą Hipvel? – paklausė Gaskilas, ir pajutau, kaip atsiknoja apatinis žandikaulis.

– Aš... ką? Ne. Ne, jos nepažįstamos.

Raili lūpose šmėkštelėjo šypsena, bet tuojau pat ji prisivertė surimtėti.

– Taip, jos pažįstamos. Kurį laiką Megana dirbo pas Votsonus aukle... – Ji pažvelgė į užrašus. – Praėjusių metų rugpjūtį ir rugsėjį.

Nebežinau, ką ir sakyti. Negaliu šito įsivaizduoti: Megana – mano namuose, su *ja*, su jos kūdikiu.

– Jūsų prakirsta lūpa – ar tai nutiko anądien, kai jus partrenkė automobilis? – paklausė Gaskilas.

– Taip. Man rodos, įsikandau krisdama.

– Kur tai įvyko?

– Londone, Teobaldo gatvėje. Netoli Holborno.

– Ką jūs ten veikėte?

– Atsiprašau?

– Kokiu tikslu buvote nuvykusi į Londono centrą?

Gūžtelėjau pečiais.

– Juk jau sakiau, – tariau šaltai. – Mano draugė, su kuria gyvenu, nežino, kad netekau darbo. Taigi rytais, kaip visada,

važiuoju į Londoną. Einu į biblioteką, dairausi darbo, dėlioju gyvenimo aprašymą.

Raili palingavo galvą, gal netikėdama, o gal negalėdama atsistebėti. Kaip žmogus sugeba šitaip nusiristi?

Atsistūmiau su visa kėde, ruošdamasi eiti sau. Pakaks užkalbinėti man dantį, pakaks versti mane jaustis beviltiška kvaiša, išprotėjusia moteriške. Metas mesti kozirį.

– Nesuprantu, kodėl apie visa tai šnekame, – pareiškiau. – Lyg ir reikėtų manyti, kad turite svarbesnių darbų, pavyzdžiui, išsiaiškinti, kur dingo Megana Hipvel. Jūs, žinoma, jau pasikalbėjote su jos meilužiu? – Nei vienas, nei kitas neatsakė, tiktai įsistebeilijo į mane. Šito jie nesitikėjo. Jie nežinojo apie jį. – Gal jūs ir nežinojote. Megana Hipvel buvo užmezgusi romaną, – pridūriau ir pasukau prie durų.

Gaskilas mane sulaikė. Be garso, stulbinančiu greičiu jis išdygo priešais mane – net nespėjau uždėti delno ant durų rankenos.

– Maniau, jūs nepažįstate Meganos Hipvel? – tarė.

– Ir nepažįstu, – atsakiau, mėgindama prasibrauti pro jį.

– Sėskitės, – paliepė jis, užtverdamas man kelią.

Tada ir papasakojau jiems, ką matydavau pro traukinio langą, kad dažnai matydavau Meganą besimėgaujančią saulėkaita terasoje pavakariais ar geriančią kavą rytais. Pasakiau ir kaip mačiau ją praėjusią savaitę su kažkuo, kas tikrai nebuvo jos vyras, kaip mačiau juos besibučiuojančius pievelėje.

– Kada tai buvo? – rėžė klausimą Gaskilas. Rodos, supykęs ant manęs – galbūt dėl to, kad tai iškart ir turėjau pasakyti, užuot gaišinusi visą dieną kalbomis apie save.

– Penktadienį. Tai buvo penktadienio rytą.

– Taigi, dieną prieš jai pradingstant, matėte ją su kitu vyru? – Raili suirzusi atsiduso. Ir užvertė aplanką priešais save. Gaskilas atsilošė kėdėje, žvilgsniu tyrinėdamas mano veidą.

Ji akivaizdžiai manė, kad aš išsigalvoju, jis nebuvo dėl to toks tikras.

– Galite jį apibūdinti? – paklausė Gaskilas.

– Aukštas, tamsaus gymio...

– Gražus? – pertraukė Raili.

Aš išpūčiau žandus.

– Aukštesnis už Skotą Hipvelą. Žinau, kadangi daug kartų esu mačiusi juos kartu – Džesę ir... atleiskite, Meganą ir Skotą Hipvelus – o tasai vyras tikrai nebuvo Skotas. Aukštesnis, laibesnis, tamsesnio gymio. Galbūt – azijietiškos kilmės, – išklojau.

– Pro traukinio langą sugebėjote įžiūrėti, kokiai etninei grupei jis priklauso? – paklausė Raili. – Įspūdinga. O kas, beje, ta Džesė?

– Atsiprašau?

– Paminėjote Džesę, ką tik.

Pajutau, kad vėl kaista veidas. Ir papurčiau galvą.

– Aš taip nesakiau, – išsigyniau.

Gaskilas atsistojo, ištiesė man ranką.

– Manau, šito pakaks, – tarė.

Paspaudžiau jam ranką, nė nedirstelėjau į Raili ir pasukau prie durų.

– Net nesiartinkite prie Blenheimo kelio, ponia Votson, – įspėjo Gaskilas. – Nemėginkite susisiekti su buvusiu vyru, nebent tai būtų iš tikrųjų svarbu, ir nesiartinkite prie Anos Votson ar jos vaiko.

Važiuodama traukiniu namo smulkmeniškai narstau viską, kas šiandien nušleivojo ne taip, kaip reikėtų, ir pati nustembu susizgribusi, kad jaučiuosi ne taip ir siaubingai, kaip, regis, turėčiau. Kai pagalvoji, žinau kodėl: vakar vakare aš negėriau, ir dabar nenoriu nė pauostyti. Pirmąsyk po šimtmečių pertraukos mane kai kas sudomino – kai kas kita, ne vien varganas

mano pačios gyvenimėlis. Dabar aš turiu tikslą. Ar bent jau kai ką, į ką galiu sutelkti dėmesį.

2013 liepos 18, ketvirtadienis

Rytas

Šįryt prieš lipdama į traukinį nusipirkau tris laikraščius: Megana dingusi jau puspenktos paros, žiniasklaida negaili jai dėmesio. *Daily Mail*, kaip ir reikėjo tikėtis, kažkur sugebėjo iškapstyti Meganos, vilkinčios tik bikinį, nuotraukų, bet jie plačiausiai ir nušviečia šią bylą – joks kitas laikraštis iki šiol nebuvo prisigraibstęs tiek smulkmenų.

Megana, mergautine pavarde Mils, gimė 1983-iaisiais Ročesteryje, būdama dešimties kartu su tėvais persikėlė gyventi į Kings Liną Norfolke. Ji buvo gyvybingas, mėgstantis bendrauti vaikas, talentinga menininkė ir dainininkė. Laikraštis citavo jos mokyklos laikų draugę: „nuolat kupina juokų, labai graži ir gana pašėlusi". Pašėlimą, regis, gerokai prigesino brolio Beno, su kuriuo ji buvo labai artima, netektis. Jis žuvo važiuodamas motociklu, būdamas devyniolikos, jai tuo metu buvo penkiolika. Trys dienos po jo laidotuvių ji pabėgo iš namų. Dukart buvo sulaikyta policijos: kartą už vagystę, kartą – už mėginimą parsiduoti. Jos santykiai su tėvais, praneša man *Mail*, nutrūko visiškai. Abu jos tėvai mirė prieš keletą metų, taip ir nesusitaikę su dukterimi. (Tai perskaičius mane apninka neapsakomas liūdesys dėl Meganos. Suvokiu, kad ji vis dėlto ne taip jau daug kuo skiriasi nuo manęs. Ji irgi izoliuota ir vieniša.)

Šešiolikos apsigyveno su savo vaikinu, kuriam priklausė namas netoli Holkhamo kaimo šiaurės Norfolke. Mokyklos draugė pasakoja: „Jis buvo vyresnis už ją, muzikantas ar panašiai. Įnikęs į narkotikus. Po to, kai jiedu susidėjo, Meganos

mes beveik nebematydavome.“ Vaikino vardas straipsnyje nepaminėtas, matyt, jo nepavyko surasti. O gal nė nebuvo jokio vaikino. Gal draugė visa tai išgalvojo, kad tik pakliūtų į spaudą.

Paskui – kelerių metų tarpas, jokių žinių. Ir staiga Meganai jau dvidešimt ketveri, ji gyvena Londone, dirba padavėja šiaurės Londono restorane. Ten susipažįsta su Skotu Hipvelu, laisvai samdomu informacinių technologijų specialistu, kuris bičiuliaujasi su restorano savininku, ir jiedu krinta vienas kitam į akį. Skotas atkakliai rėžia sparną apie ją, ir galiausiai pora susituokia: Meganai tuo metu dvidešimt šešeri, Skotui – trisdešimt.

Straipsnyje cituojama ir daugiau žmonių, tarp kitų – ir Tara Epstein, Meganos draugė, pas kurią ši turėjusi nakvoti tą naktį, kai dingo. Tara tvirtina, kad Megana – „miela, nerūpestinga mergaitė“, atrodė, kad ji „labai laiminga“. „Skotas nė už ką jos nenuskriaustų, – sako Tara, – Skotas taip ją myli!“ Visa Taros šneka – vien iš nuvalkiotų posakių. Labiau mane sudomina tai, ką sako kitas laikraščio kalbintas žmogus, vienas iš dailininkų, eksponuodavusių savo darbus trumpai gyvavusioje Meganos galerijoje, toksai Radžešas Gudžralis. Jis pasakoja, kad Megana buvusi „nuostabi moteris, aštraus proto, linksma ir graži, tiesa, gana užsisklendusi, bet šiltos širdies“. Labai jau gražiai skamba, galbūt Radžešas buvo ją įsimylėjęs. Daugiau citatų nėra, išskyrus dar vieną – kalbintas toksai Deividas Klarkas, Skoto „buvęs bendradarbis“, ir jis sako: „Megė ir Skotas – puiki pora. Jiedu drauge labai laimingi, karštai myli vienas kitą.“

Kelios pastraipos ir apie patį tyrimą, bet iš policijos pranešimų naudos ne kažin kiek, tikriau, nė kiek: jie šnekėjęsi su „keletu liudytojų“, tiriamos „įvairios versijos“. Vienintelis įdomus komentaras – iš detektyvo inspektoriaus Gaskilo lūpų: jis patvirtina, kad du vyrai padeda policijos tyrimui. Nė kiek

neabejoju, kad abu jie – įtariamieji. Vienas, reikia manyti, Skotas. Ar antrasis gali būti B? Ar B gali būti Radžešas?

Įsigilinusi į laikraščius net užmiršau pačią kelionę, nekreipiau į ją tiek dėmesio, kaip paprastai; rodos, ką tik atsisėdau vagone, o traukinio ratai jau gergždžia mums stojant prie raudono semaforo signalo. Skoto kieme esama žmonių: du uniformuoti policininkai stoviniuoja prie durų į sodelį. Man ima svaigti galva. Ar jie ką nors surado? Gal surado ją? Gal aptiko kūną, užkastą sode ar pakištą po grindlentėmis? Negaliu liautis galvojusi apie krūvelę drabužių, numestų prie bėgių, nors tai ir kvaila: juk tuos skudurus pamačiau anksčiau, nei dingo Megana. Šiaip ar taip, jeigu jai kas nors ir padarė ką blogo, tai tik ne Skotas, Skotas negalėjo jos nuskriausti. Jis beprotiškai ją myli, visi taip sako. Šviesa šiandien netikusi, orai mainosi, švininis dangus atrodo gana grėsmingai. Nematau, kas namo viduje, neįžiūriu, kas dedasi. Mane suima neviltis. Negaliu likti pašalietė, neištversiu – į gera tai ar į bloga, aš jau įsivėlusi. Man reikia žinoti, kas vyksta.

Bent jau turiu šiokių tokių planų. Pirma, man reikia išsiaiškinti, ar esama kokio nors būdo priversti mano smegenis prisiminti, kas atsitiko šeštadienio vakarą. Nuėjusi į biblioteką ketinu pasirausti informacijos, ar hipnoterapija padėtų man prisiminti, ar iš tikrųjų įmanoma atkurti iškritusį laiko tarpą. Antra – ir aš manau, kad tai svarbu, nes policija veikiausiai manim nepatikėjo, kai pasakiau apie Meganos meilužį, – turiu susisiekti su Skotu Hipvelu. Turiu jam pasakyti. Jis nusipelnė žinoti tiesą.

Vakaras

Traukinys prisigrūdęs lietaus permerktų žmonių, nuo jų drabužių kylantis garas kondensuojasi ant langų. Susimaišiusių kūnų, kvepalų, skalbiamojo muilo kvapų troškuma lyg slogi

marška tvyro viršum drėgnų panarintų galvų. Grėsmingi ryto debesys visą dieną vis labiau telkėsi, tvenkėsi, juodėjo, kol vakarop galiausiai pratrūko bemaž musonine liūtimi – kaip tik tuo metu, kai biurų darbuotojai baigė darbą, tad vakarinė spūsties valanda buvo žodžio verta: gatvės visiškai užsikimšo, įėjimuose į metro stotis grūdosi ištisos minios žmonių, išskleidžiančių ir suskleidžiančių skėčius.

Aš neturiu skėčio ir esu kiaurai permirkusi; jaučiuosi taip, lyg kas būtų išvertęs ant manęs kibirą vandens. Medvilninės kelnės prilipusios prie šlaunų, nublukę mėlyni marškiniai tapo tokie perregimi, nors skradžiai žemę prasmek. Visą kelią nuo bibliotekos iki metro stoties bėgau tekina, rankinę prispaudusi prie krūtinės, kad paslėpčiau bent tiek, kiek įmanoma. Tai kažkodėl man pasirodė juokinga – yra kažkas, kas nejučia absurdiškai pralinksmina pakliuvus į liūtį, – tad pasiekusi Grėjaus Užeigos kelio galą jau taip kvatojausi, kad vos įstengiau atgauti kvapą. Net neprisimenu, kada paskutinį kartą buvau šitaip juokusis.

Dabar jau nebesijuokiu. Vos atsisėdusi traukinyje, telefonu imu naršyti Meganos bylą, ar nėra kokių naujienų, ir randu žinią, kurios ir baiminausi. „Meganos Hipvel, šeštadienio vakare išėjusios iš namų ir iki šiol neatsiradusios, byla: trisdešimt penkerių metų vyras, įspėtas apie teisę tylėti, iškviestas į Vitnio policijos nuovadą apklausti." Tai Skotas, nė kiek neabejoju. Galiu tik viltis, kad jis perskaitė mano elektroninį laišką anksčiau, nei jį išsivežė policija; apklausa įspėjus apie teisę tylėti – dalykas rimtas, tai reiškia, kad apklausiamasis yra įtariamas tai padaręs. Žinoma, *tai* kol kas nėra aišku. Galbūt *tai* dar visai nė neatsitiko. Galbūt Megana gyva ir sveika. Protarpiais mane išties aplanko mintis, kad galbūt nieko blogo jai neatsitiko, gal ji sėdi kokio nors kurorto viešbučio balkone užsikėlusi kojas ant turėklų, jai prieš akis tyvuliuoja jūra, o prie alkūnės stovi šalto gėrimo taurė.

Pagalvojus apie ją, sėdinčią viešbučio balkone, mane apima ir jaudulys, ir nusivylimas, o paskui ima pykinti nuo savęs pačios dėl to apėmusio nusivylimo. Nelinkiu jai nieko blogo, nesvarbu, kaip smarkiai buvau supykusi už tai, kad ji neištikima Skotui, už tai, kad sutrupino mano iliuzijas apie tobulą porą. Bet aš jaučiuosi susijusi, jaučiuosi vaidinanti šiokį tokį vaidmenį įvykiuose. Dabar jau aš – ne vien tik šiaip mergina traukinyje, važinėjanti pirmyn ir atgal be tikslo ar prasmės. Tikrai norėčiau, kad Megana atsirastų gyva ir sveika. Tik dar ne tuojau pat.

Šįryt parašiau Skotui elektroninį laišką. Rasti adresą nebuvo sunku: įvedusi jo pavardę į „Google" paieškos sistemą, aptikau tokį tinklalapį: www.shipwellconsulting.co.uk, kur jis reklamavo savo paslaugas: „konsultacijos, susijusios su debesų ir žiniatinklio valdymu, verslininkams ir ne pelno organizacijoms". Supratau, kad tai tikrai jis, kadangi jo biuro adresas sutapo su namų adresu.

Tinklalapyje nurodytu elektroninio pašto adresu išsiunčiau tokį laiškelį:

Brangus Skotai,

jums rašo tokia Reičelė Votson. Jūs manęs nepažįstate. Norėčiau pasikalbėti su jumis apie jūsų žmoną. Aš neturiu jokios informacijos, kur ji galėtų būti, nežinau, kas jai atsitiko. Bet, manau, žinau kai ką, kas galėtų jums praversti. Galbūt jūs nenorėsite su manim šnekėtis, aš tikrai tai suprasčiau, bet jeigu vis dėlto norėsite, parašykite man atsakymą šituo adresu.

Nuoširdžiai jūsų

Reičelė

Nenumanau, ar jis būtų atrašęs man bet kuriuo atveju – abejoju, ar juo dėta pati būčiau atsiliepusi į panašų laišką. Kaip ir

policija, jis veikiausiai pamanys, kad aš tiesiog kokia prietranka, nevisprotė, paskaičiusi apie bylą laikraštyje. Bet dabar turbūt nė nebesužinosiu, ar jis būtų norėjęs šnekėtis, – jeigu buvo suimtas, tikriausiai nė nespėjo gauti laiško. Be to, jeigu jis suimtas, tuomet, galimas dalykas, mano laiškelį perskaitys tik policija, o man tai būtų nekokios naujienos. Bet turėjau bent pamėginti.

Jaučiu, kaip byra mano planai ir sėlina neviltis. Per žmonių grūstį vagone nematau, kas dedasi kitoje bėgių pusėje – kaip tik mane dominančioje pusėje, – o net jei ir galėčiau pažvelgti pro aną langą, šitaip kliokiant lietui vis tiek nieko toliau geležinkelio tvoros neįžvelgčiau. Galvoju, ar tik lietus nenuskalauja visų svarbių įkalčių, ar kaip tik dabar amžiams neprapuola lemiamai svarbios detalės: kraujo dėmė, pėdos įspaudas, nuorūkos su užsilikusiais DNR pėdsakais. Poreikis išgerti toks stiprus, kad ant liežuvio bemaž juntu vyno skonį. Labai tiksliai įsivaizduoju, kaip jausiuos, kai alkoholis siūbtelės į kraujotaką ir karšta banga užlies galvą.

Aš noriu išgerti, bet tuo pat metu ir nenoriu, nes jeigu šiandien neišgersiu, bus jau trys dienos, o aš net neprisimenu, kada paskutinįsyk išsilaikiau negėrusi tris dienas iš eilės. Jaučiu burnoje ir kitą skonį – savo senojo užsispyrimo. Buvo laikai, kai tikrai nestokojau valios, galėdavau nubėgti dešimt kilometrų prieš pusryčius ar ištisas savaites prasimaitinti, nesuvartodama daugiau nei 1300 kalorijų per dieną. Tai buvo vienas mano bruožų, kuriais taip žavėjosi Tomas, pats pasakė: mano užsispyrimas, mano stiprybė. Prisimenu ir barnį, pačioje pabaigoje, kai viskas jau buvo taip blogai, kad dar blogiau nė negalėjo būti; Tomas tuosyk visai neteko kantrybės. „Kas tau atsitiko, Reičele? – paklausė. – Nuo kada tapai tokia silpna?“

Aš nežinau. Nežinau, kur išgaravo mano stiprybė, neprisimenu, kad būčiau ją praradusi. Tikriausiai laikui bėgant ji tiesiog nubyrėjo, po trupinėlį, nugyventa, išeikvota pačiam gyvenimui.

Traukinys staigiai sustoja prie Vitnio semaforo iš Londono pusės, baugiai sužviegia stabdžiai. Vagoną užtvindo murmesys: stovintys keleiviai pusbalsiu atsiprašinėja vieni kitų, mat daugelis, netekę pusiausvyros, į ką nors atsitrenkė ar užmynė kaimynui ant kojos. Pakeliu galvą – ir mano žvilgsnis sminga tiesiai į to vyro iš šeštadienio vakaro akis – rudaplaukio, to paties, kuris man suklupusiai padėjo atsistoti. Jis žiūri tiesiai į mane, neįtikėtinai žydros jo akys taip ir įsisiurbusios į manąsias – aš taip persigąstu, kad telefonas išsprūsta man iš rankų. Paimu jį nuo grindų ir vėl pakeliu akis, šįsyk atsargiai, stengdamasi nežiūrėti tiesiai į vyriškį. Nužvelgiu vagoną, alkūne patrinu aprasojusį langą, dirsteliu laukan, tada galiausiai vėl pasižiūriu į vyriškį – ir jis man nusišypso, šiek tiek pakreipęs galvą.

Jaučiu, kaip liepsnoja veidas. Nežinau, kaip reaguoti į jo šypseną, nes nežinau, ką ji reiškia. Galbūt tai: *o, sveika, prisimenu tave iš ano vakaro,* o gal: *a, tai toji pati mergužėlė, kuri anąsyk buvo tiek prisišniojusi, kad griuvinėjo ant laiptų ir skiedė man visokias nesąmones,* o gal dar kas nors kita? Aš nežinau, bet man rodosi, kad dabar epizodą, kai klumpu ant laiptų, lydi ir garso takelis, vyriškio žodžiai: „Neužsigavai, brangute?“ Nusigręžiu, vėl užsižiūriu pro langą. Jaučiu į mane smingantį jo žvilgsnį; norisi slėptis, norisi išnykti. Traukinys sutirta, trūkteli, ir po kelių sekundžių jau įvažiuojame į Vitnio stotį; keleiviai ima grumdytis dėl vietos, lankstydami laikraščius, brukdami į rankines kindlus ir aipadus, ruošdamiesi išlipti. Vėl kilsteliu galvą ir akmuo nurieda nuo krūtinės: vyriškis nusisukęs, jis irgi išlipa čia.

Ir tiktai pavėluotai man dingteli, kokia esu kvaiša. Man reikėjo išlipti tam vyrui iš paskos, reikėjo jį užkalbinti. Juk jis galėtų pasakyti man, kas atsitiko arba kas neatsitiko, blogiausiu atveju – bent užpildytų vieną kitą baltą dėmę mano atmintyje.

Atsistoju. Ir sudvejoju – žinau, kad šaukštai popiet, kad durys tuojau užsidarys, o aš – vagono viduryje, niekaip nesuspėsiu prisibrauti iki durų laiku. Ir išties, tuojau nuaidi garso signalas, durys užsidaro. Vis dar stovėdama pasisuku, žiūriu pro pajudėjusio traukinio langą. Jis, lietaus merkiamas, stovi prie pat perono krašto – vyriškis iš šeštadienio vakaro, stovi ir žiūri į mane nuvažiuojančią.

Kuo labiau artėju prie namų, tuo pikčiau pačiai ant savęs. Beveik gundausi išlipti Nortkote, persėsti į kitą traukinį, grįžti į Vitnį ir susirasti tą žmogų. Absurdiškas sumanymas, savaime aišku, be to, ir kvaila, ir pernelyg rizikinga – juk Gaskilas vos vakar perspėjo mane laikytis atokiau nuo Vitnio. Bet mane slegia mintis, kad galbūt niekad nebeprisiminsiu, kas atsitiko šeštadienio vakarą. Kelios valandos naršymo po internetą šią pavakarę (tiesa, ne itin sekinančios) tik patvirtino tai, ką įtariau: norint atkurti per užtemimą prarastas valandas hipnozė menkai tegelbsti, nes, kaip tvirtino ir mano anksčiau skaitytoji knyga, ištikus užtemimui mes tiesiog nefiksuojame prisiminimų. Galvoje neįstringa nieko, ką galėtume prisiminti. Tad šita juoda kiaurymė laiko sraute man visada ir liks juoda kiauryme.

Megana

2013 kovo 7, ketvirtadienis

Popietė

Kambaryje tamsu, oras tirštas, prisisunkęs mūsų kvapo. Mes ir vėl „Gulbėje“, pastogės kambarėlyje. Bet šįsyk viskas kitaip, nes jis vis dar čia, žiūri į mane.

– Kur norėtum atsidurti? – klausia.

– Trobelėje Kosta de la Luso paplūdimyje, – sakau jam.

Jis šypsosi.

– Ir ką mes ten veiksime?

Aš nusijuokiu.

– Nori pasakyti – ką dar veiksime, be šito?

Jo pirštai lėtai slysta mano pilvu.

– Ką dar, be šito.

– Atidarysime kavinę, rengsime parodas, mokysimės plaukioti banglente.

Jis bučiuoja mano atsikišusį klubikaulį.

– O gal verčiau keliauti į Tailandą? – klausia.

Aš suraukiu nosį.

– Per daug ką tik mokyklą baigusių, metus paatostogauti sumaniusių geltonsnapių. Sicilija, – tariu. – Egadų salos. Atidarytume kavinę paplūdimyje, žvejotume...

Jis ir vėl juokiasi, paskui užgula mane, bučiuoja.

– Neįmanoma atsispirti... – murma. – Tau neįmanoma atsispirti.

Man irgi norisi juoktis, norisi ištarti tai garsiai: *Na, matai? Aš laimiu! Sakiau tau anąsyk: tai ne paskutinis kartas, niekad nebūna paskutinis kartas.* Prikandu lūpą, užsimerkiu. Mano tiesa, žinau, kad mano tiesa, bet neverta šito sakyti. Savo pergale mėgaujuosi tyliai, ji beveik tokia pat svaiginanti, kaip ir jo prisilietimas.

O paskui jis šneka taip, kaip dar nėra su manim šnekėjęsis. Iki šiol paprastai kalbėdavau vien tik aš, bet šįsyk atsiveria jis. Prisipažįsta jaučiąs tuštumą, pasakoja apie paliktą šeimą, apie moterį, kurią turėjo prieš mane, ir apie dar kitą moterį prieš ją – moterį, kuri susuko jam galvą ir išsiurbė iš jo savastį. Netikiu, kad pasaulyje esama tokio dalyko kaip „sielos antroji pusė“, bet mus sieja tarpusavio supratimas, toks, kokio iki šiol nesu patyrusi – ar bent jau nesu patyrusi labai ilgą laiką. Toks supratimas, kuris įmanomas tarp dviejų žmonių su panašia patirtimi, žinančių, kaip jautiesi, kai esi sužlugdytas.

Tuštuma: tai aš gerai suprantu. Ir man pradeda atrodyti, kad tai nepataisoma, kad nėra nieko, ką galėtum padaryti, idant ją užpildytum. Tai man padėjo suvokti psichoterapijos seansai: skylės tavo gyvenime išlieka visam laikui. Tenka jas kaip nors apeiti, apauginti, panašiai kaip medžio šaknys keroja apraizgydamos betono luistą; tenka kaip nors formuoti save, paliekant žiojinčias kiaurymes. Visus tuos dalykus aš žinau, bet nepraveriu burnos, neišsakau jų, kol kas dar ne.

– Kada išvažiuojame? – klausiu, bet jis neatsako ir aš užmiegu, o kai pabundu, jo šalia jau nebėra.

2013 kovo 8, penktadienis

Rytas

Skotas man į terasą atneša puodelį kavos.

– Praėjusią naktį miegojai, – taria ir pasilenkia pabučiuoti manęs į viršugalvį. Jis stovi man už nugaros, jo rankos man ant pečių, šiltos ir tvirtos. Galva atsišlieju į jį, užmerkiu akis, klausausi pravažiuojančio traukinio dundėjimo, kol traukinys sustoja, kaip tik priešais mūsų namus. Kai tik čionai atsikraustėme, Skotas dažnai mojuodavo keleiviams, tuo visada mane prajuokindamas. Jo pirštai trupučiuką stipriau spūsteli man pečius, jis pasilenkia, bučiuoja mane į sprandą.

– Tu miegojai, – pakartoja. – Atrodo, kad tau jau geriau.

– Iš tikrųjų geriau, – sutinku.

– Kaip manai, vis dėlto padėjo? – klausia jis. – Psichoterapija?

– Nori paklausti, ar manau, kad man sutvarkė, kas buvo negerai galvoje?

– Nenorėjau pasakyti „sutvarkė, kas buvo negerai galvoje“, – iš balso justi, kad mano žodžiai jį užgavo. – Tiktai norėjau...

– Žinau, žinau. – Pakeliu ranką, dedu delną jam ant plaštakos, spusteliu. – Pajuokavau. Manau, kad tai – ilgai trunkantis procesas. Ne taip viskas paprasta, supranti? Pati nežinau, ar ateis toks metas, kai galėsiu tvirtai pasakyti, kad tai suveikė. Kad man tikrai geriau.

Stoja tyla, jis dar truputytį tvirčiau gniaužia man pečius.

– Vadinasi, norėtum tęsti? – klausia ir aš atsakau: taip, norėčiau.

Buvo laikai, kai maniau, kad jis galėtų būti man viskas, kad jo galėtų pakakti. Maniau ilgai, ne vienus metus. Mylėjau jį

visa širdimi, be išlygų. Ir dabar tebemyliu. Tik nebenoriu šito, štai kas. Vienintelės valandėlės, kai vėl pasijuntu savimi, yra tomis slaptomis, karštinės krečiamomis popietėmis, tokiomis kaip vakar, kai aš ūmai atgyju toje kaitroje ir prietėmyje. Kas galėtų užtikrinti, kad pabėgusi neatrasčiau, jog ir šito negana? Kas galėtų užtikrinti, kad galiausiai nepasijusčiau lygiai taip pat, kaip jaučiuosi dabar – ne saugi, o užgniaužta? Galbūt netrukus ir vėl panūsčiau bėgti, paskui – vėl, dar toliau, kol galiausiai vėl atsidurčiau ten, prie anų senųjų bėgių, nes toliau bėgti nebebūtų kur? Galbūt. O gal ir ne. Kartais juk tenka surizikuoti, tiesa?

Lipu žemyn atsisveikinti, nes jis išeina į darbą. Jis abiem rankomis apglėbia mane per juosmenį, bučiuoja į viršugalvį.

– Myliu tave, Mege, – kužda, ir aš pasijuntu siaubingai, lyg didžiausia bjaurybė visame pasaulyje. Negaliu sulaukti, kol jis išėjęs uždarys duris, nes jaučiu, kad tuojau pravirksiu.

Reičelė

2013 liepos 19, penktadienis

Rytas

8.04 traukinys beveik tuščias. Langai atviri, oras vėsus po vakarykštės audros. Megana dingusi jau maždaug šimtą trisdešimt tris valandas, o aš jaučiuosi geriau nei bet kada per daugelį pastarųjų mėnesių. Šįryt pažvelgusi į veidrodį iškart pastebėjau permainas veide: oda skaistesnė, akys nebe tokios drumzlinos. Jaučiuosi lengvesnė. Žinoma, svorio nenumečiau nė uncijos, bet bent nesijaučiu apsunkusi. Jaučiuosi savimi – vėl esu ta pati aš, kokia buvau kadaise.

Iš Skoto nesulaukiau jokios žinios. Naršydama internete neužtikau ir pranešimų apie areštą, tad, ko gero, reikia manyti, kad jis į mano laišką tiesiog numojo ranka. Jaučiuosi nusivylusi, bet tikriausiai nieko kito ir nevertėjo tikėtis. Šįryt, prieš pat man išeinant iš namų, paskambino Gaskilas. Paklausė, ar negalėčiau šiandien užsukti į nuovadą. Akimirką mane surakino siaubas, bet tuojau pat jis įprastai tykiu, maloniu balsu pridūrė tenorįs parodyti man porą nuotraukų. Paklausiau jo, ar Skotas Hipvelas suimtas.

– Niekas nesuimtas, ponia Votson, – atsakė jis.

– Bet žmogus, įspėtas apie teisę tylėti...

– Apie tai negaliu jums nieko pasakyti.

Jis kalba taip maloniai, raminančiai ir padrąsinančiai, kad nejučia vėl ima man patikti.

Vakar visą vakarą prakiurksojau ant sofos su sportinėmis kelnėmis ir marškinėliais, kurpdama veiklos strategijas, užsirašinėdama, ką galėčiau nuveikti. Pavyzdžiui, galėčiau pasitrinti Vitnio stotyje per vakarinę spūstį, kai visi grįžta iš darbo, galbūt pavyktų vėl pamatyti aną rudaplaukį iš šeštadienio vakaro. Galėčiau pakviesti jį taurelės ir pažiūrėti, kur tas siūlo galas nuvestų: ar tasai vyras ką nors matė, ką jis išvis žino apie ano vakaro įvykius. Bet tai pavojinga: mane gali pastebėti Ana arba Tomas, jie praneštų apie tai policijai, ir tada aš įklimpčiau (dar giliau). Negana to, pavojus gali grėsti ir man pačiai. Galvoje krebžda įstrigusios kažkokio ginčo nuoplaišos – gali būti, kad šitoje pačioje galvoje turiu ir fizinį to ginčo įrodymą, lūpoje – taip pat. O kas, jei kaip tik šitas žmogus mane ir sužalojo? Jei jis nusišypsojo ir pamojavo man, tai dar nieko nereiškia, juk gali būti ir koks psichopatas, iš kur man žinoti. Vis dėlto netikiu, kad būtų psichopatas. Negaliu paaiškinti kodėl, bet jaučiu jam palankumą.

Galėčiau dar sykį pamėginti užmegzti ryšį su Skotu. Bet išties turėčiau pakišti jam kokią nors priežastį, dėl kurios jis panorėtų su manim kalbėtis, ir nuogąstauju, jog, kad ir ką mėginčiau jam sakyti, vis tiek pasirodyčiau kaip kokia pamišėlė ir tiek. Galbūt jis netgi pamanytų, kad esu prisidėjusi prie Meganos dingimo, gal praneštų apie mane policijai. Žiūrėk, dar atsitiktų ir taip, kad įklimpčiau į tikrai rimtą bėdą.

Galėčiau išmėginti hipnozę. Neturiu jokios vilties, kad tai padėtų ką nors prisiminti, bet man smalsu išbandyti. Blogiau juk nebūtų, ar ne?

Taip ir sulaukiau pareinančios Ketės: šį tą užsirašinėdama, vis peržvelgdama atsispausdintus iš interneto lapus su

naujienomis. Ketė buvo kine su Damienu. Plika akimi buvo matyti: maloniai nustebo, išvydusi mane blaivią, bet drauge buvo ir budri – juk po ano policijos apsilankymo antradienį mudvi beveik nė nesikalbėjome. Pasakiau jai, kad jau trys dienos nė lašo negėriau, ir ji mane apkabino.

– Taip džiaugiuosi, kad po truputį grįžti į normalią būklę! – suulbėjo, tarsi žinotų, koks tas mano „normalios būklės" išeities taškas.

– Visa ta kebeknė su policija – gryniausias nesusipratimas, – tariau aš. – Tarp manęs ir Tomo nieko neįvyko, nieko nežinau ir apie tą dingusią merginą. Tau nėra ko nerimauti.

Ji dar sykį spustelėjo mane glėbyje ir užplikė mums abiem po puodelį arbatos. Pagalvojau, ar nevertėtų pasinaudoti ką tik pelnytu jos palankumu ir iškloti teisybės apie mano darbo padėtį, bet nepanorau sugadinti jai vakaro.

Šįryt ji vis dar tebebuvo gerai nusiteikusi mano atžvilgiu. Man susiruošus išeiti, dar kartą apkabino.

– Taip džiaugiuosi dėl tavęs, Reiče, – pasakė. – Džiaugiuosi, kad stengiesi suimti save į nagą. Jau buvau rimtai sunerimusi.

Ji pridūrė praleisianti savaitgalį pas Damieną, ir tai išgirdus pirmoji man į galvą atėjusi mintis buvo tokia: šįvakar grįžusi namo galėsiu ramiai išgerti, ir niekas nepuls manęs teisti.

Vakaras

Aitrus chinino prieskonis, nutvilkantis liežuvį, – štai dėl ko labiausiai mėgstu šaltą džiną su toniku. Tonikas turi būti „Schweppes", ne kitoks, ir būtinai iš stiklinio, ne plastikinio butelio. Iš anksto sumaišyti kokteiliai skardinėse – visai ne tai, kas turėtų būti, bet nieko nepadarysi. Žinau, neturėčiau

to daryti, bet visą dieną tam kaupiausi. Ir ne tik žinojimas, kad būsiu viena, tai lėmė, ne, prisidėjo ir jaudulys, adrenalino pliūpsnis. Aš visa vibruoju, oda dilgčioja. Diena buvo gera.

Šįryt visą valandą praleidome vienudu su detektyvu inspektoriumi Gaskilu. Vos įžengus į nuovadą, mane iškart nuvedė pas jį. Šįsyk sėdėjome jo kabinete, ne kvotos kambarėlyje. Jis pasiūlė man kavos, o kai neatsisakiau, gerokai nustebino atsistodamas ir paruošdamas puodelį pats. Kabineto kampe stovėjo šaldytuvas, o ant jo – virdulys ir pakelis „Nescafé". Gaskilas atsiprašė neturįs cukraus.

Man patiko jo draugija. Patiko stebėti judančias jo rankas – jis nėra labai išraiškingas, bet nuolatos kilnoja daiktus iš vienos vietos į kitą. Anksčiau nebuvau to pastebėjusi, nes kvotos kambarėlyje nebuvo daug daiktų stumdyti. O kabinete jis vis ką nors paima ir padeda kitur: kavos puodelį, segiklį, pieštukinę, pasklaido popierius, sudeda dar tvarkingesnėmis krūvelėmis. Jo rankos didelės, ilgais pirštais, kruopščiai prižiūrimais nagais. Ir jokių žiedų.

Šįryt buvo jau visai kitaip nei aną kartą. Nesijaučiau kaip kokia įtariamoji, neatrodė, kad jis tik ir tykotų, kada suklupsiu. Jaučiausi naudinga. Ypač tada, kai jis paėmęs atskleidė priešais mane vieną savo aplankų ir parodė kelias nuotraukas. Skoto Hipvelo, kažkokių trijų man nematytų vyrų ir B.

Iš pradžių abejojau. Įsistebeilijau į nuotrauką, stengdamasi atkurti vaizduotėje veidą to vyro, kurį aną rytą mačiau su ja: jis tada buvo šiek tiek pasilenkęs jos apkabinti ir nuleidęs galvą.

– Tai jis, – tariau. – Man atrodo, kad tai jis.

– Bet nesate tvirtai įsitikinusi?

– Man atrodo, kad tai jis.

Jis paėmė nuotrauką, pats valandėlę įdėmiai žvelgė į ją.

– Jūs matėte juos bučiuojantis, juk taip sakėte? Praėjusį penktadienį, tiesa? Prieš savaitę?

– Taip, teisingai. Penktadienio rytą. Jie buvo lauke, sodelyje už namo.

– Ar gali būti, kad jūs ne taip supratote tai, ką matėte? Gal jis tik apkabino ją, o gal tai buvo... tik bičiuliškas bučinys?

– Ne, bučinys buvo kaip reikiant... įsimylėjėlių bučinys.

Man pasirodė, kad Gaskilo lūpos virptelėjo – rodos, tuoj tuoj nusišypsos.

– Kas jis? – paklausiau. – Ar jis... kaip manote, galbūt ji dabar su juo? – Gaskilas neatsakė, tik vos pastebimai papurtė galvą. – Ar tai... Ar bent kuo padėjau? Ar buvo iš manęs kokios naudos?

– Taip, ponia Votson. Jūs tikrai mums padėjote. Ačiū, kad užsukote pas mus.

Mudu paspaudėme kits kitam ranką, o tada jis kairiuoju delnu liestelėjo man dešinį petį; panūdau grįžtelėti galvą ir pabučiuoti jam plaštaką. Jau senokai niekas nelietė manęs šitaip, kas bent kiek primintų švelnumą. Na taip, išskyrus Ketę.

Gaskilas išsivedė mane pro duris į pagrindinę atvirą nuovados patalpą. Ten triūsė gal dvylika policijos pareigūnų. Vienas ar du vogčia paskersakiavo į mane, galbūt šiek tiek susidomėję, o gal ir su panieka, negaliu pasakyti. Perėję patalpą patekome į koridorių, ir ten išvydau mūsų pusėn einantį jį, lydimą Raili – Skotą Hipvelą. Jis ką tik įžengė vidun pro pagrindines duris. Ėjo panarinęs galvą, bet atpažinau jį iš karto. Skotas pakėlė akis, linktelėjo Gaskilui, tada dirstelėjo į mane. Mūsų žvilgsniai susidūrė vos trumpiausią akimirksnį, bet galėjau prisiekti, kad ir jis mane atpažino. Prisiminiau aną rytą, kai pamačiau jį terasoje, žvelgiantį žemyn, į bėgius, kai pajutau jį žiūrint tiesiai į mane. Mudu prasilenkėme koridoriuje. Akimirką jis buvo taip

arti, kad būčiau galėjusi jį paliesti: buvo gražus vyras, įdubusiais skruostais, giliomis akimis, įsitempęs lyg spyruoklė, nuo jo taip ir tvoskė nervinga energija. Pasiekusi pagrindinį koridorių, atsisukau į jį pasižiūrėti, neabejodama, kad nugara jaučiau jo žvilgsnį, bet atsigręžusi įsitikinau, kad mane stebi Raili.

Sėdau į traukinį, nuvažiavau į Londoną ir pasukau į biblioteką. Perskaičiau visus, kiek tik pavyko rasti, straipsnius apie bylą, bet nieko naujo nesužinojau. Panaršiau, ar Ašberyje esama kokių hipnozės specialistų, bet toliau ta linkme nesiėmiau nieko: labai brangu, be to, neaišku, ar tai tikrai padeda atkurti pražuvusius prisiminimus. Skaitydama istorijas tų, kurie tvirtino, esą hipnoterapija padėjusi jiems prisiminti užmirštus dalykus, sumojau, kad sėkmės iš tikrųjų bijau labiau nei nesėkmės. Bijau ne vien to, ką galbūt sužinočiau apie šeštadienio vakarą, bijau dar ir daug ko kito. Nežinau, ar ištverčiau, jei reikėtų iš naujo išgyventi visas bjaurastis ir kvailystes, kurių esu pridirbusi, išgirsti pagiežingus savo pačios žodžius, prisiminti, kokia buvo Tomo veido išraiška man juos drebiant. Iš tikrųjų bijau kišti nosį į tą tamsą.

Pagalvojau: gal parašyti Skotui dar vieną laišką? Bet neverta. Šio ryto susitikimas su detektyvu inspektoriumi Gaskilu įrodė, kad policija vertina mane rimtai. Jokio svarbesnio vaidmens byloje man neskirta, teks su tuo susitaikyti. Dabar galiu jaustis bent šiuo tuo pagelbėjusi, nes sunku patikėti, kad Meganos dingimas kitą dieną po to, kai mačiau ją su tuo vyru, – vien tik atsitiktinumas.

Džiaugsmingas spragtelėjimas, šnypštimas – atsidarau antrą džino su toniku skardinę. Ir staiga it karščio šuoras siūbteli suvokimas: ištisą dieną aš nė karto nepagalvojau apie Tomą. Bent jau iki šios akimirkos. Galvojau apie Skotą, apie Gaskilą, apie B, apie aną vyrą traukinyje. Tomas buvo nustumtas į

penktą vietą. Gurkšteliu džino su toniku jusdama, kad pagaliau turiu ką atšvęsti. Žinau, kad po truputį išgysiu, kad dar būsiu laiminga. Ir netgi gana greitai.

2013 liepos 20, šeštadienis

Rytas

Aš niekada nepasimokau. Vos pabudus prislegia gėda, aiškus jausmas, kad kažkas ne taip, ir išsyk susizgrimbu: vėl būsiu iškrėtusi kokią kvailystę. Dabar manęs laukia siaubingas, iki skausmo pažįstamas ritualas: mėginti tiksliai prisiminti, ką padariau. Išsiunčiau laišką elektroniniu paštu, štai ką.

Kažkuriuo metu praėjusią naktį Tomas vėl užėmė priešakines pozicijas tarp vyrų mano mintyse, ir aš parašiau jam laišką. Mano nešiojamasis kompiuteris riogso ant grindų prie lovos, ne kur kitur, būtent prie lovos, lyg koks kaltinimo liudytojas. Peržengiu jį eidama į tualetą. Geriu vandenį tiesiai iš čiaupo, probėgšmais dirsteliu į save veidrodyje.

Atrodau nekaip. Vis dėlto trys dienos be lašo – jau neblogai, o šiandien pradėsiu iš naujo. Visą amžinybę stoviu po dušu, pamažėle leisdama vis vėsesnį vandenį, kol galiausiai apsilieju visiškai šaltu. Iškart palįsti po šalta srove negali, pernelyg žiauru, per didelis sukrėtimas, bet kai vėsini iš lėto, beveik nė nepastebi – panašiai kaip su ta varle, įmesta į lėtai kaitinamą vandenį, tik atvirkščiai. Šaltas vanduo ramina odą, maldo svilinantį skausmą prakirstoje galvoje ir viršum antakio.

Nešuosi kompiuterį apačion, užsiplikau puodelį arbatos. Yra tokia tikimybė, nors ir labai menka, kad aš, tegul ir parašiusi laišką Tomui, vis dėlto jo neišsiunčiau. Giliai atsikvepiu, prisijungiu prie savo „Gmail“ paskyros. Ir lengviau atsikvepiu:

gautų laiškų nėra. Tačiau spustelėjusi išsiųstų laiškų aplanką iškart ir pamatau: taip, štai laiškas, parašiau ir išsiunčiau, tik jis man neatsakė. Kol kas. Laiškas išsiųstas vakar vakare, kelios minutės po vienuoliktos – tuo metu jau buvau gurkšnojusi geras kelias valandas. Malonus jaudulys, sukeltas adrenalino ir alkoholio, reikia manyti, buvo seniai išsisklaidęs. Spusteliu pele, atverčiu laišką.

> Gal malonėtum pasakyti savo žmonai, kad liautųsi melavusi policijai apie mane? Nemanai, kad tai žema ir šlykštu, tyčia klampinti mane į bėdą? Pliurpti policijai, kad aš apsėsta noro kibti prie jos ir bjaurios jos mergiūkštės? Metas jai pagaliau atsikvošėti. Pasakyk jai, kad atsipistų nuo manęs.

Užsimerkiu, staigiu judesiu užvožiu kompiuterį. Ir susiriečiu, tiesiogine prasme, susirangau į kamuoliuką. Noriu būti kuo mažesnė, noriu išnykti. Negana to, dar ir baisu: jei Tomui šaus į galvą parodyti šitą laišką policijai, tada jau būsiu įklimpusi iki ausų. Jei Ana renka duomenis, kokia aš kerštinga ir įkyri, šitas laiškas gali tapti tikra jos įkalčių skrynelės pažiba. Ir kodėl būtinai turėjau paminėti mergytę? Koks turi būti žmogus, kad šitaip elgtųsi? Koks turi būti žmogus, kad taip galvotų? Juk aš nelinkiu jai nieko blogo – net negalėčiau puoselėti piktų minčių vaikui, jokiam vaikui, ypač – Tomo vaikui. Nesuprantu savęs, nesuprantu tos savęs, kokia virtau. Dievulėliau, jis tikrai turėtų manęs neapkęsti. Pati savęs neapkenčiu, bent jau šitokios savęs – tos, kuri praėjusią naktį parašė šitą laišką. Toji aš net nepanaši į tikrąją mane, aš ne tokia. Aš nesu tokia nepakenčiama.

Bet ar tikrai? Stengiuosi negalvoti apie pačias prasčiausias dienas, bet tokiomis valandėlėmis kaip dabar prisiminimai

neprašyti grūdasi galvoje. Dar vienas barnis, jau prie pačios pabaigos: pabundu po kažkokio pobūvio, po užtemimo, Tomas pasakoja, ką aš išdarinėjusi vakarykščiai, į kokią nepatogią padėtį jį įstūmusi, kaip įžeidinėjusi jo bendradarbio žmoną, apšaukusi, kam ji flirtuojanti su mano vyru. „Aš nebenoriu niekur su tavim eiti, – pasakė jis. – Tu klausi, kodėl niekad nebepasikviečiu į svečius draugų, kodėl man nebepatinka eiti su tavim į barą. Tikrai nori sužinoti kodėl? Ogi dėl tavęs. Dėl to, kad nuolat užtrauki man gėdą."

Pasiimu rankinę ir raktus. Nueisiu į „Londis" krautuvėlę, čia pat, mūsų gatvėje. Man nusispjaut, kad dar ankstyvas rytas, nėra net devynių, man baisu ir visai nenoriu, kad lįstų mintys. Jei dabar pat išgersiu kelias tabletes nuo skausmo ir nuskalausiu jas alkoholiu, man tikriausiai pavyks išsijungti, jei pasiseks, išmiegosiu visą dieną. Su tikrove galėsiu pasigalynėti ir vėliau. Pasiekiu laukujes duris, ištiesiu ranką prie rankenos, bet ten pat ir sustoju. Juk galėčiau atsiprašyti. Jeigu atsiprašyčiau dabar pat, galbūt dar pavyktų šį tą išgelbėti. Galėčiau įtikinti Tomą nerodyti mano laiško nei Anai, nei policijai. Juk jau ne kartą yra gynęs mane nuo Anos.

Anądien praėjusią vasarą, kai įsibroviau pas Tomą ir Aną, viskas įvyko ne visai taip, kaip pasakojau policijai. Visų pirma – aš nė neskambinau į duris. Pati gerai nežinojau, ko noriu, – ir dabar nenumanau, ką iš tikrųjų ketinau daryti. Tikrai takučiu nuėjau iki tvoros ir ją perlipau. Visur buvo tylu ramu, nieko aš negirdėjau. Priėjau prie stumdomųjų stiklinių durų, dirstelėjau vidun. Ana iš tikrųjų miegojo ant sofos, tas tiesa. Bet aš nešūktelėjau nei jos, nei Tomo. Nenorėjau jos pažadinti. Kūdikis neverkė, kietai miegojo nešiojamojoje kėdutėje šalia motinos. Aš iškėliau mergytę iš lopšio, kaip įmanydama greičiau, ir išsinešiau laukan. Prisimenu, bėgau tekina tvoros link su kūdikiu glėbyje, mažylė ėmė busti ir kniurkti. Pati nežinau,

ką maniau daranti. Neketinau kaip nors jos nuskriausti. Atsidūriau prie tvoros, kūdikį tvirtai spaudžiau prie krūtinės. Mergytė jau verkė, jau netgi klykė visa gerkle. Sūpavau ją, mėgindama nutildyti, ir tada išgirdau kitą garsą – artėjančio traukinio dundėjimą, nusisukau nuo tvoros, tada ir pamačiau ją, Aną – ji strimgalviais skuodė artyn, burna buvo pražiota lyg atvira žaizda, lūpos krutėjo, bet traukinio dundesys nustelbė žodžius.

Ji išplėšė vaiką man iš rankų, o aš mėginau sprukti, bet kluptelėjau ir parpuoliau. Ana stovėjo šalia ir rėkė iš visų plaučių, kad nesijudinčiau, antraip skambinsianti į policiją. Ji paskambino Tomui, šis parlėkė namo, abu susėdo svetainėje. Ana isteriškai kūkčiojo, ji vis dar norėjo skambinti į policiją, kad mane suimtų už vaiko pagrobimą. Tomas ją ramino, meldė nugramzdinti tai į praeitį, meldė tiesiog paleisti mane eiti sau. Jis išgelbėjo mane nuo jos. O paskui parvežė mane namo ir išleisdamas dar paėmė už rankos. Iš pradžių pamaniau, kad tai gerumo apraiška, kad jis siekia mane nuraminti, bet jis spaudė man ranką vis stipriau ir stipriau, kol neištvėrusi riktelėjau iš skausmo, o jis, visas įraudęs, tada pareiškė mane užmušiąs, jei aš kada nors, kaip nors nuskriausianti jo dukterį.

Nežinau, ką iš tikrųjų ketinau daryti aną dieną. Iki šiol nežinau. Sustojusi prie durų, suabejoju, pirštais apgniaužusi rankeną. Smarkiai krimsteliu apatinę lūpą. Žinau: jei pradėsiu gerti dabar, valandą ar dvi jausiuos geriau, paskui, šešias ar septynias – daug blogiau. Paleidžiu rankeną, šlepsenu atgal į svetainę, vėl atvožiu kompiuterio dangtį. Turiu atsiprašyti, turiu melsti atleidimo. Vėl prisijungiu prie elektroninio pašto dėžutės ir matau: yra atėjęs laiškas. Bet ne nuo Tomo. Nuo Skoto Hipvelo.

Brangioji Reičele,

ačiū, kad parašėte man. Neprisimenu, kad Megana būtų kada nors jus minėjusi, bet nuolatinių galerijos lankytojų buvo daug, o aš prastai įsimenu vardus. Norėčiau pasikalbėti su jumis apie tai, ką žinote. Prašau man paskambinti, kai tik galėsite, numeris 07583 123657.

Su geriausiais linkėjimais

Skotas Hipvelas

Vieną akimirksnį įsivaizduoju, kad jis suklydo, kad išsiuntė laišką ne tuo adresu. Akivaizdu, jis skirtas kažkam kitam. Bet akimirksnis pralekia, ir tada aš prisimenu. Aš prisimenu. Sėdėdama ant sofos, įpusėjusi tuštinti antrą butelį, aš sumojau: nenoriu, kad mano vaidmuo jau būtų baigtas. Norėjau būti pačiame įvykių sūkuryje.

Taigi parašiau jam.

Paslenku tekstą žemyn ir aptinku savo laišką, į kurį Skotas atsakė.

Mielas Skotai,

atleiskite, kad vėl jums rašau, bet manau, kad mums reikėtų pasikalbėti, tai gali būti svarbu. Nežinau, ar Megana kada nors užsiminė jums apie mane – aš jos draugė iš galerijos laikų, anksčiau pati gyvenau Vitnyje. Manau, žinau kai ką, kas galėtų jus sudominti. Prašyčiau atsakyti man šiuo adresu.

Reičelė Votson

Jaučiu, kaip veidą užplūsta karštis, skrandį graužia rūgštis. Vakar, būdama skaidrios galvos, protinga ir mąstydama blaiviai, nusprendžiau, kad mano vaidmuo šioje istorijoje baigtas ir

teks su tuo susitaikyti. Bet mano angelai sargai ir vėl pralaimėjo mūšį, juos nuvaikė alkoholis, ir paviršiun vėl išniro toji aš, kokia būnu prisišniojusi. Girta Reičelė neatsižvelgia į jokias galimas pasekmes, ji virsta arba nenormaliai plepia ir atvira optimiste, arba neapykantos pritvinkusia gižena. Ji neturi nei praeities, nei ateities. Egzistuoja tiktai tą akimirksnį. Girta Reičelė – įsigeidusi dalyvauti įvykiuose, ieškanti būdo trūks plyš įtikinti Skotą su ja pasikalbėti – ėmė ir pamelavo. *Aš* pamelavau.

Norisi peiliu persirėžti odą – vien tam, kad, be gėdos, pajusčiau ir dar ką nors, bet netgi tam nepakanka drąsos. Pradedu laišką Tomui, surenku kelis žodžius ir ištrinu, surenku kelis žodžius ir ištrinu, vis nesėkmingai mėgindama rasti tinkamus atsiprašyti už tai, ko prišnekėjau praėjusią naktį. Jeigu reikėtų surašyti viską, kuo esu prasižengusi Tomui ir už ką turėčiau atsiprašyti, išeitų stora knyga.

Vakaras

Prieš savaitę, beveik lygiai prieš savaitę Megana Hipvel išėjo iš savo namų Blenheimo kelias penkiolika ir dingo. Niekas vėliau jos nei regėjo, nei girdėjo. Nuo pat šeštadienio nebuvo naudotas nei jos telefonas, nei kreditinės kortelės. Perskaičiusi šiandien straipsnelį apie tai apsiverkiau. Dabar jau gėda ir anksčiau slapčia puoselėtų minčių. Megana nėra paslaptis, kurią reikėtų išgliaudyti, ne kokia nors būtybė, sušmėžavusi ir nušauta dar pačioje filmo pradžioje – graži, bekūnė, nežemiška. Ji – ne koks nors pramanas. Ji tikra.

Sėdžiu traukinyje, važiuoju pas ją, į jos namus. Važiuoju susitikti su jos vyru.

Privalėjau jam paskambinti. Kas padaryta – padaryta, nebeatitaisysi. Negalėjau paprasčiausiai numoti ranka į jo laišką – jis praneštų apie tai policijai. Argi ne? Aš, juo dėta, tikrai praneščiau, jei kokia nors nepažįstamoji man užsimintų neva turinti informacijos, o paskui išnyktų. Galbūt jis jau paskambino į policiją, galbūt policija jau laukia manęs atvažiuojant.

Sėdėdama čia, įprastoje vietoje vagone, nors ir neįprastą dieną, jaučiuosi lyg garmėčiau nuo skardžio. Panašiai jaučiausi ir šįryt, kai surinkau jo numerį, – lyg krisčiau tamsoje, nė nenutuokdama, kada rėšiuos į žemę. Jis kalbėjo su manim prislopintu balsu, tarytum kambaryje būtų buvęs ir dar kažkas – kas nors, kam verčiau negirdėti pokalbio.

– Gal galėtume pasikalbėti akis į akį? – paklausė jis.

– Aš... ne. Ne, nemanau.

– Prašau jus... gal vis dėlto galėtume?

Aš sudvejojau, vos akimirką. Ir sutikau.

– Gal jūs galėtumėt atvažiuoti pas mane? Ne dabar, mano... na, dabar čia yra žmonių. Šįvakar? – Jis pasakė man adresą, o aš apsimečiau, kad užsirašiau.

– Ačiū jums, kad parašėte, – dar pridūrė jis ir nutraukė ryšį.

Dar net nespėjusi ištarti jam „taip“, jau žinojau, kad tai prastas sumanymas. Ką aš žinau apie Skotą iš laikraščių? Beveik nieko. Ką žinau iš savo pačios stebėjimų – negaliu tvirtinti, kad iš tikrųjų *žinau*. Apie Skotą nežinau nieko. Aš pažįstu Džeisoną, kuris – turiu sau be paliovos tai priminti – iš tikrųjų neegzistuoja. Vienintelis dalykas, kurį tikrai žinau – kuris nekelia jokių abejonių, – yra tai, kad prieš savaitę dingo jo žmona. Žinau, kad jis, ko gero, yra įtariamas. Ir dar, kadangi mačiau tą bučinį, žinau, kad jis turėjo motyvą ją nužudyti. Aišku, jis galėjo nė pats nežinoti tą motyvą turintis, bet... Na taip, aš narsčiau

visa tai, kol galvoje viskas galutinai susijaukė, bet argi galėjau praleisti progą patekti į tuos namus, kuriuos šimtus kartų stebėjau pro traukinio langą ar iš gatvės? Prieiti prie durų, įžengti vidun, prisėsti virtuvėje, prisėsti terasoje, kur sėdėdavo jiedu, kur aš juos matydavau?

Pagunda buvo per stipri. Ir štai dabar sėdžiu traukinyje, sunėrusi rankas, krumpliais įsisprendusi į šonus, kad liautųsi virpėję pirštai, – visai kaip persijaudinęs vaikas, pričiuptas vidury kvapą gniaužiančio nuotykio. Aš taip džiaugiausi pagaliau įgijusi tikslą, kad visai užmiršau tikrovę. Nė nebepagalvojau apie Meganą.

Užtat galvoju apie ją dabar. Privalau įtikinti Skotą, kad ją pažinojau – nelabai artimai, tik trupučiuką. Tada jis patikės, kai pasakysiu, kad mačiau ją su kitu vyru. Jei iškart prisipažinsiu melavusi, jis niekad manimi nebepasitikės. Bandau įsivaizduoti, kaip užsuku į galeriją, kaip mudvi su Megana šnekučiuojamės prie kavos puodelio. Ar ji geria kavą? Tikriausiai mudvi kalbėtume apie meną, o gal apie jogą, o gal apie savo vyrus. Aš nieko nenutuokiu apie meną, nesu net išbandžiusi jogos. Aš neturiu vyro. O ji savąjį išdavė.

Galvoju apie tuos dalykus, kuriuos apie ją sakė jos tikri draugai: *nuostabi, linksma, graži, šiltos širdies. Mylima.* Ji suklydo. Kiekvienam gali atsitikti. Niekas nėra tobulas.

Ana

2013 liepos 20, šeštadienis

Rytas

Evė pabunda prieš šešias. Lipu iš lovos, smunku į vaikų kambarį, iškeliu ją iš lovelės. Pamaitinu ir nešuosi į lovą, pasiguldau šalia.

Kai vėl pabundu, Tomo greta nebėra, bet girdžiu jo žingsnius ant laiptų. Jis traukia – patyliukais, beveik be melodijos: *Su gimimo diena, su gimimo diena...* O aš net nepagalvojau apie tai, visiškai išrūko iš galvos; negalvojau išvis apie nieką, tik pasiimti mergytę ir smukti atgal į lovą. O dabar krizenu dorai nė nepabudusi. Praplėšiu akis, Evė irgi šypsosi, o kilstelėjusi galvą matau ir Tomą, stovintį lovos kojūgalyje su padėklu rankose. Jis ryši mano Orlos Kili prijuostę ir nevilki nieko daugiau.

– Šiandien gimusiai – pusryčiai į lovą, – sako. Deda padėklą ant lovos galo, skubinasi artyn manęs pabučiuoti.

Išvynioju dovanas. Daili sidabrinė apyrankė su onikso inkrustacija – nuo Evės, juodas šilkinis apatinukas ir tokios pat kelnaitės – nuo Tomo, ir aš niekaip nesiliauju šypsotis. Tomas ropščiasi atgal į lovą, Evė guli tarp mudviejų. Ji pirščiukais tvirtai apsivijusi jo smilių, aš sugraibau jos tobulą, rausvą pėdukę, man rodosi, lyg krūtinėje būtų pratrūkę sproginėti fejerverkai. Rodos, tai neįmanoma, šitiek meilės.

Šiek tiek vėliau, kai Evei nusibosta voliotis lovoje, mudvi keliamės ir lipame žemyn, palikusios Tomą dar pasnausti. Jis nusipelnė pamiegoti ilgėliau. Aš krapštinėjuos šį ir tą, šiek tiek apsitvarkau. Išsinešu kavos puodelį laukan, sėdžiu kieme, žiūriu į dundančius pro šalį pustuščius traukinius ir galvoju apie pietus. Diena karšta, tikrai per karšta kepsniui, bet vis tiek paruošiu – Tomas mėgsta kepsnį, o paskui pasivaišinsime ledais ir atvėsime. Reikia tiktai nubėgti į parduotuvę, nupirkti jo mėgstamojo „Merlot", tad aprengiu Evę, sodinu į vežimėlį ir mudvi traukiame į parduotuvę.

Visi tvirtino, esą man galvoj negera, kad sutikau kraustytis į Tomo namus, esą tai – tikra beprotybė. Kita vertus visi manė, kad išprotėjau jau vien dėl to, kad susidėjau su vedusiu vyru, negana to – vedusiu itin nestabilios psichikos moterį, bet dėl šito jie klydo, aš tai jau įrodžiau. Kad ir kokia rakštis panagėj būtų ji, dėl Tomo ir Evės tokį smulkų nemalonumą galima ir pakentėti. Tačiau dėl namo murmekliai sakė tiesą. Tokiomis dienomis kaip šiandien, šviečiant saulei, eini sau mūsų gatvele – ji švari, apsodinta medžiais, ir, nors ne akligatvis, bet čia tvyro panašus bendruomenės jausmas – ir, atrodytų, nieko geriau negalėtum net trokšti. Gausu pėsčiųjų: motinų, tokių kaip aš, su šunimis už pavadėlio, paspirtukais zujančių mažylių. Vieta iš tiesų galėtų būti tobula. Galėtų būti, jei ramybės nedrumstų nuolat žviegiantys traukinių stabdžiai. Galėtų būti, jei niekada nereikėtų atsigręžti ir pažvelgti penkioliktojo numerio pusėn.

Grįžusi randu Tomą sėdintį prie pietų stalo ir žiūrintį į kažką kompiuterio ekrane. Jis mūvi šortus, bet nevilki marškinių, matau, kaip, vos jam krustelėjus, po oda slankioja raumenys. Man vis dar pakerta kojas žiūrint į jį. Sakau jam „labas", bet jis užsisklendęs savame pasaulyje, ir net šokteli, kai pirštų galiukais perbraukiu petį. Pokšteli užvožiamas kompiuterio dangtis.

– Sveikutės, – taria stodamasis. Jis šypsosi, bet atrodo pavargęs, sunerimęs. Ima man iš rankų Evę, nė nepažvelgęs man į akis.

– Kas? – klausiu. – Kas yra?

– Nieko, – atsako jis ir nusisuka į langą, šokdindamas Evę sau ant klubo.

– Tomai, kas yra?

– Nieko. – Jis vėl atsigręžia, pažvelgia į mane ir, jam nespėjus nieko pridurti, aš žinau, ką pasakys. – Reičelė. Dar vienas elektroninis laiškas. – Jis linguoja galvą, atrodo toks užgautas, toks nusiminęs, ir aš negaliu to pakęsti, aš neištversiu. Kartais man norisi tą moterį užmušti.

– Ką ji parašė?

Jis dar sykį palinguoja galvą.

– Nesvarbu. Tiesiog... tą pat, ką visada. Primalė šūdo ir tiek.

– Atleisk, – sakau ir nebeklausiu, kokio šūdo ji primalė, nes žinau: jis nenorėtų man sakyti. Jis niekad nenori užgauti man širdies tokiais dalykais.

– Nieko tokio. Nieko ir neatsitiko. Įprastos girtos galvos nesąmonės.

– Dievulėliau, ar ji kada nors paliks mus ramybėj? Ar kada nors dings iš mūsų gyvenimo ir leis mums tiesiog būti laimingiems?

Jis prieina artyn, mudviejų duktė atsiduria tarp mūsų, jis bučiuoja mane.

– Juk mes laimingi, – sako. – Mes ir *esame* laimingi.

Vakaras

Mes ir *esame* laimingi. Papietavę tiesiog drybsojome pievelėje, o paskui, kai pasidarė per karšta, grįžome vidun, kol Tomas

žiūrėjo „Formulės-1“ lenktynes, valgėme ledus. Mudvi su Eve užsiminkome ryškiaspalvės žaislinės tešlos, Evė prisikirto ir jos. Galvoju apie tai, kas vyksta kitame name mūsų gatvėje, galvoju, kaip neįtikėtinai pasisekė man – juk gavau viską, ko norėjau. Pažvelgiu į Tomą ir dėkoju Dievui, kad jis mane surado, kad aš galėjau išgelbėti jį nuo tos moters. Ji galiausiai būtų išvariusi jį iš proto, tikrai taip manau, ji beveik spėjo jį suėsti, paversti tokiu, koks iš tikrųjų jis visai nėra.

Tomas nusinešė Evę viršun išmaudyti. Girdžiu ją džiaugsmingai krykštaujant ir nejučia vėl šypsausi – šypsena nesitraukia nuo lūpų beveik visą dieną. Suplaunu indus, aptvarkau svetainę, galvoju, ką paruošti vakarienei. Ką nors lengvo. Kaip keista: vos prieš keletą metų būčiau pakraupusi vien nuo minties, kad per savo gimimo dieną gali tekti tūnoti namuose ir gaminti valgį, o dabar tai atrodo tobula, kaip tik taip, kaip ir turėtų būti. Tik mes trys ir jokių pašalinių.

Surenku po svetainę išmėtytus Evės žaislus, sudedu į žaislų dėžę. Nekantrauju šįvakar paguldyti ją anksčiau, o tada apsivilkti tą Tomo padovanotąjį apatinuką. Tems dar tik po gerų kelių valandų, bet uždegu žvakes ant lentynėlės virš židinio, atkemšu ir antrą butelį „Merlot“, kad vynas pakvėpuotų. Noriu užtraukti užuolaidą, tad siekiu jos pasilenkusi viršum sofos, ir staiga išvystu moterį, protekine skubančią kita gatvės puse, ji panarinusi galvą, smakru beveik įsirėmusi į krūtinę. Akių taip ir nepakelia, bet aš iškart atpažįstu: tai ji, be jokios abejonės. Vos nulaikydama krūtinėje įsišėlusią širdį dar labiau pasilenkiu, kad geriau matyčiau, bet kampas žiūrėti nepatogus, ji išvis dingsta man iš akių.

Apsisuku pasiruošusi pulti pro duris gatvėn jos vytis, bet tarpduryje stovi Tomas, o Evė, susupta į rankšluostį, – jo glėbyje.

– Kas nutiko? – klausia jis. – Ar viskas gerai?

– Taip, – atsakau brukdama rankas į kišenes, kad jis nepastebėtų jų virpant. – Taip, viskas gerai. Nieko neatsitiko, nič-nieko.

Reičelė

2013 liepos 21, sekmadienis

Rytas

Pabundu kupina galva minčių apie jį. Neatrodo, kad tai būtų nutikę iš tikrųjų, niekas nebeatrodo tikra. Oda dilgčioja. Nežinia ką atiduočiau už šlakelį gėrimo, bet gerti negaliu. Privalau išsaugoti blaivią galvą. Dėl Meganos. Dėl Skoto.

Vakar pasistengiau iš peties. Išsitrinkau galvą, pasidažiau. Apsimoviau vienintelius džinsus, į kuriuos dar įtelpu, apsivilkau medvilninę margintą palaidinę, apsiaviau žemakulnius sandalus. Atrodžiau visai neblogai. Be paliovos tikinau save, kaip kvaila yra rūpintis savo išvaizda, juk Skotui mažiausiai rūpės, kaip aš atrodau, bet kitaip tiesiog negalėjau. Juk iki šiol mes nebuvome susitikę, tai turėjo būti pirmas kartas, ir mano išvaizda buvo svarbu man pačiai. Gerokai svarbiau, nei derėtų.

Pusė septintos sėdau į traukinį Ašberyje, Vitnyje išlipau kelios minutės po septynių. Patraukiau Rozberi aveniu, praėjau požeminės perėjos angą. Šįsyk į kiaurymę net nedirstelėjau, nebūčiau prisivertusi ir norėdama. Kone tekina pralėkiau pro dvidešimt trečiąjį numerį, Tomo ir Anos namus, pasislėpusi už tamsių akinių stiklų, smakrą įrėmusi į krūtinę, patyliukais melsdamasi, kad jie manęs nepastebėtų. Buvo tylu ramu, nė gyvos dvasios aplinkui, tik pora automobilių atsargiai riedėjo gatvės viduriu, tarp virtinių abiejose šalikelėse stovinčių

mašinų. Gatvelė nedidelė, mieguista, tvarkinga ir anaiptol ne skurdi, čia gyvena daug jaunų šeimų; apie septintą visi jie vakarieniauja arba įsitaiso ant sofos žiūrėti „X faktoriaus“: mama, tėtis ir tarp jų įsispraudusios atžalos.

Nuo dvidešimt trečiojo namo iki penkioliktojo – ne daugiau nei penkiasdešimt ar šešiasdešimt žingsnių, bet ta atkarpa išsitempė iki begalybės: vilkausi švininėmis kojomis, sverdėdama it girta, rodos, nedaug trūko, kad būčiau slystelėjusi nuo šaligatvio krašto ir išsidrėbusi kaip ilga.

Skotas atidarė duris vos man pasibeldus; jis išdygo tarpduryje, masyvus, užpildydamas visą erdvę priešais mane, net nespėjus nuleidusi virpančios rankos.

– Reičelė? – paklausė nužvelgdamas mane, nesišypsodamas. Aš linktelėjau. Jis ištiesė man ranką, aš ją paspaudžiau. Skotas mostu pakvietė mane vidun, bet akimirką dar stovėjau it įbesta. Bijojau jo. Iš arti jis atrodo gana bauginantis: aukštas, plačiapetis, raumeningomis rankomis ir krūtine. Plaštakos – milžiniškos. Juk jis beveik be pastangų galėtų mane sutrupinti, trekštelėti man kaklą ar krūtinės ląstą, – dingtelėjo mintis.

Prasibroviau pro jį į koridorių, netyčia ranka užkliudžiusi jo ranką, pajutau, kaip veidą išpylė raudonis. Skotas trenkė karstelėjusiu prakaitu, tamsūs plaukai susimetę gumulais – atrodė, kad jis jau senokai nesiprausęs duše.

Vos įžengus į svetainę man smogė *déjà vu* jausmas, toks stiprus, kad bemaž išsigandau. Atpažinau židinį kambario gale ir nišas abipus jo, atpažinau net šviesą, įkypai srūvančią iš gatvės pro žaliuzių juosteles; žinojau, kad pasisukusi į kairę išvysiu stiklą, už jo – žalumą, o dar toliau – geležinkelio bėgius. Pasisukau – ir išvydau virtuvės stalą, už jo – prancūziško stiliaus duris, už jų – vešliai žaliuojančią veją. Aš pažinau tą namą. Apsvaigo galva, norėjau atsisėsti; galvojau apie juodąją

properšą, žiojinčią praėjusio šeštadienio vakare, apie man prarastas valandas.

Savaime aišku, tai nieko nereiškė. Namą aš tikrai pažinojau, bet ne todėl, kad būčiau kada nors jame buvusi. Pažinojau dėl to, kad jis – lygiai toks pat, kaip ir dvidešimt trečias numeris: koridorius veda prie laiptų, dešinėje pusėje – svetainė, sujungta su virtuve. Kiemas ir sodelis man pažįstami, nes esu mačiusi juos pro traukinio langą. Į antrą aukštą nelipau, bet žinau: jei būčiau užlipusi, būčiau patekusi į laiptų aikštelę su dideliu pakeliamu langu, o išsiropštus pro tą langą atsidurčiau improvizuotoje terasoje viršum virtuvės. Taip pat žinau, kad antrame aukšte yra du miegamieji: didesnis su dviem plačiais langais į gatvę ir mažesnis, kiemo pusėje, su langu į sodą. Tą namą pažįstu kaip savo kišenę, bet tai dar visai nereiškia, kad esu jame buvusi anksčiau.

Ir vis tiek, Skotui vedantis mane į virtuvę, visa drebėjau. Sėdėjau prie virtuvės stalo, o jis tuo tarpu užkaitė vandens, įmetė arbatos maišelį į puoduką, ir kai užvirė, šliūkštelėjo, bet prapylė, vandens patiško ant stalviršio, o Skotas kažką suniurnėjo sau panosėje. Patalpa aitriai trenkė antiseptiku, bet pats Skotas buvo gerokai susijaukęs: ant marškinėlių nugaros švietė prakaito dėmė, džinsai kadaravo nusmukę ant klubų, lyg būtų jam per platūs. Kažin, pagalvojau, kada jis paskutinį kartą valgė?

Jis pastatė arbatos puodelį priešais mane, pats atsisėdo kitapus stalo, rankas pasidėjo ant stalviršio. Tyla tįso, užpildydama mus skiriančią erdvę, tvindydama visą patalpą, aidėdama man ausyse; pylė karštis, jaučiausi baisiai nesmagiai, galva staiga visiškai ištuštėjo. Pati nebežinojau, ką ten veikiu. Ir ko aš atsitrenkiau pas jį? Iš tolumos atsklido duslus grumėjimas – artėjo traukinys. Jis mane ir apramino, tas senas geras garsas.

– Jūs – Meganos draugė? – galiausiai prasižiojo Skotas.

Išgirdus jo lūpose skambantį jos vardą, galugerklyje man suspurdėjo kamuoliukas. Įbedžiau žvilgsnį į stalą, pirštais tvirtai apsivijau arbatos puodelį.

– Taip, – atsiliepiau. – Pažįstu ją... šiek tiek. Iš galerijos.

Jis žvelgė į mane – su lūkesčiu, kažko tikėdamasis. Mačiau, kaip virptelėjo kaklo raumuo, kai sukando dantis. Skubomis graibsčiausi žodžių, bet jokių tinkamų neradau. Man išties derėjo geriau pasiruošti.

– Gal turite kokių žinių? – paklausiau. Jis žvilgsniu įsisiurbė man į akis, ir mane sekundę sukaustė baimė. Prašoviau pro šalį, smarkiai: juk tai visiškai ne mano reikalas, ar jis turi kokių naujų žinių. Dabar jis supyks ir išprašys mane lauk.

– Ne, – atsakė jis. – Ką jūs norėjote man pasakyti?

Traukinys lėtai prabildėjo pro šalį, aš žvelgiau pro langą į geležinkelį. Svaigo galva, lyg staiga būčiau išslydusi iš savo pačios kūno, lyg žvelgčiau į save iš šalies.

– Jūs man rašėte, kad norite kai ką pasakyti apie Megarą, – jo balsas nuskambėjo vos vos aštriau, spigiau.

Giliai atsikvėpiau. Jaučiausi klaikiai. Labai gerai suvokiau: nuo to, ką pasakysiu, viskas bus tik dar blogiau, mano žodžiai jį įskaudins.

– Aš mačiau ją su kai kuo, – išdrožiau. Spjaute išspjoviau žodžius, garsiai, tiesmukai, be jokio parengiamojo etapo ar konteksto.

Skotas įsistebeilijo į mane.

– Kada? Matėte ją šeštadienio vakarą? O policijai pasakėte?

– Ne, tai buvo penktadienio rytą, – atsakiau, ir jo pečiai smuktelėjo žemyn.

– Bet... penktadienį jai dar nieko nebuvo atsitikę. Kodėl tai svarbu? – Kaklo raumuo vėl sutrūkčiojo, Skotas jau ėmė pykti. – Jūs matėte ją su... matėte ją su kuo? Su vyriškiu?

– Taip, aš...

– O kaip jis atrodė? – Skotas pakilo, jo kūnas užstojo šviesą. – O policijai pasakėte? – vėl paklausė.

– Pasakiau, bet abejoju, ar jie rimtai atkreipė dėmesį į mano žodžius, – tariau jam.

– O kodėl?

– Aš tik... nežinau... Pamaniau, jums reikėtų žinoti.

Jis palinko į priekį, ant stalo gulinčios rankos susigniaužė į kumščius.

– Ką jūs sakote? Jūs matėte ją – kur? Ką ji darė?

Dar sykį giliai atsikvėpiau.

– Ji buvo lauke... pievelėje, – ištariau. – Štai ten. – Dūriau pirštu į kiemą. – Ji... aš mačiau ją pro traukinio langą. – Jis negalėjo tuo patikėti, ir tai net labai aiškiai atsispindėjo veide. – Aš kasdien važinėju traukiniu iš Ašberio į Londoną. Kasdien važiuoju pro čia. Ir aš mačiau ją, ji buvo su kažkokiu vyriškiu. Tikrai ne su jumis.

– Iš kur jūs žinote?.. Penktadienio rytą? Penktadienį – diena anksčiau, nei ji pradingo?

– Taip.

– Aš nebuvau namie, – pasakė jis. – Buvau išvykęs. Į konferenciją Birmingame, grįžau penktadienį vakare. – Aukštai jam ant skruostų, beveik paakiuose, išryškėjo raudonos dėmės; nepatiklumas slūgo, užleisdamas vietą kažkam kitkam. – Taigi, jūs matėte ją pievelėje su kažkokiu vyriškiu? Ir...

– Ji pabučiavo jį, – leptelėjau. Anksčiau ar vėliau juk turėjau iš savęs tai išspausti. Turėjau jam pasakyti. – Jie bučiavosi.

Jis išsitiesė, rankos kadaravo prie šonų, kumščiai tebebuvo suspausti. Dėmės ant skruostų patamsėjo, regis, tvoskė pikčiau.

– Atleiskite, – ištariau. – Man taip gaila. Suprantu, kaip siaubinga tai išgirsti...

Jis pakėlė ranką, mostelėjo man nutilti. Su panieka. Mano užuojauta jo nedomino.

Puikiai pažįstu tą jausmą. Prisimenu, bemaž tobulai aiškiai, kaip andai jaučiausi pati, sėdėdama savo virtuvėje – čia pat, už penkių namų, – o priešais mane sėdėjo mano buvusi geriausia draugė Lara, jai ant kelių rangėsi jos rubuilis pyplys. Prisimenu, ką ji sakė, neva taip apgailestaujanti, kad sugriuvo mano santuoka, o man nuo jos banalybių galiausiai trūko kantrybė. Ji ničnieko nenutuokė apie mano skausmą. Pasiūliau jai atsipisti nuo manęs, o ji įspėjo mane nevartoti šitokių žodžių jos vaiko akivaizdoje. Po to karto jos nė akyse nebemačiau.

– O kaip jis atrodė, tas vyras, su kuriuo ją matėte? – paklausė Skotas. Jis stovėjo nugara į mane, žvelgdamas pro langą į pievelę.

– Aukštesnis... turbūt aukštesnis už jus. Tamsaus gymio. Manau, galbūt kilęs iš Azijos. Gal iš Indijos ar panašiai.

– Ir jiedu bučiavosi ten, sodelyje?

– Taip.

Jis giliai atsidūsėjo.

– Dievulėliau, man reikia išgerti. – Atsigręžė į mane. – Norėtumėt alaus?

Aš norėjau, išgerti norėjosi beprotiškai, bet atsakiau, kad ne. Žiūrėjau, kaip jis ima iš šaldytuvo butelį, atkemša, užsiverčia ir ilgai kliukina. Šitaip žvelgdama į jį beveik jaučiau šaltą skystį, srovenantį mano pačios gerkle žemyn, net ėmė mausti delną, taip troškau apgniaužti taurę. Skotas atsišliejo į bufetą, galva nusviro beveik iki krūtinės.

Pasijutau visai sumautai. Niekuo aš jam nepadėjau, tik užbėriau druskos ant žaizdos, dabar viskas tik dar blogiau. Broviausi į jo širdgėlą, o šitaip elgtis nedera. Nė už ką nereikėjo

pas jį važiuoti. Nereikėjo jam meluoti. Savaime aišku, kad nereikėjo meluoti.

Man jau stojantis, jis prašneko:

– Juk tai galėtų... na... nežinau. Juk tai galėtų būti gerai, ar ne? Galbūt tai galėtų reikšti, kad jai nieko neatsitiko. Kad ji tiesiog... – jis sausai susijuokė. – Kad ji tiesiog pabėgo su kitu. – Skiausčia plaštaka nusibraukė ašarą nuo skruosto, o man širdis susigniaužė į kietą mažytį kamuoliuką. – Tik štai kas... negaliu patikėti, kad ji net nepaskambintų. – Jis pažvelgė į mane taip, tarsi aš galėčiau į tai atsakyti, tarsi aš žinočiau. – Juk ji tikrai paskambintų, argi ne? Ji žinotų, koks aš persigandęs... kokios nevilties apimtas. Juk ji ne tokia pagiežinga, tiesa?

Jis kalbėjo su manim kaip su artimu žmogum, kuriuo gali pasitikėti, kaip su Meganos drauge, ir man tai buvo malonu, nors ir žinojau, kaip visa tai neteisinga. Skotas trūktelėjo dar gerą gurkšnį alaus, vėl nusigręžė į sodą. Pasekiau jo žvilgsnį iki akmenų krūvelės prie tvoros – kadaise pradėto, bet taip niekad ir neužbaigto įrengti alpinariumo. Skotas vėl pakėlė butelį, bet sustojo vidur judesio, taip ir nepriglaudęs prie lūpų. Atsisuko į mane.

– Jūs matėte Meganą pro traukinio langą? – paklausė. – Taigi... jūs tiesiog važiavote traukiniu, žiūrėjote pro langą – ir še tau, išvydote moterį, kurią, lyg tyčia, dar ir pažįstate?

Nuotaika virtuvėje juntamai pasikeitė. Skotas jau nebebuvo įsitikinęs, ar aš – jo sąjungininkė, ar manimi galima pasitikėti. Abejonė nuslydo jo veidu lyg šešėlis.

– Taip, aš... aš žinojau, kur ji gyvena, – pasakiau ir pasigailėjau tą pat akimirksnį, kai žodžiai nusprūdo nuo liežuvio. – Norėjau pasakyti – kur jūs gyvenate. Esu čia buvusi. Jau seniai. Tad kartais pravažiuodama pasižiūriu, ar nepamatysiu jos. – Skotas stebeilijo į mane akis įbedęs, pajutau, kaip veidą užlieja karštis. – Ji dažnai būdavo lauke.

Jis pastatė tuščią butelį ant bufeto, žingtelėjo porą žingsnių artyn ir atsisėdo prie stalo, išsirinkęs kėdę arčiausiai manęs.

– Vadinasi, jūs išties gerai pažinojote Meganą? Taip artimai, kad net lankėtės pas ją namuose?

Jutau kakle tvinkčiojantį pulsą, kažkur ties stuburgaliu sunkėsi prakaitas, nuo adrenalino poplūdžio kone pykino. Nereikėjo man šito sakyti, nereikėjo tik dar labiau supinklioti melo.

– Tiktai tą vieną kartą, bet aš... na, aš žinojau, kur jos namai, pati kadaise gyvenau netoliese. – Skotas tik kilstelėjo vieną antakį. – Toje pačioje gatvėje. Numeris dvidešimt trečias.

Jis lėtai linktelėjo.

– Votson... – ištarė. – Tai jūs – buvusi Tomo žmona?

– Taip. Išsikrausčiau iš čia prieš porą metų.

– Bet vis dar lankydavotės Meganos galerijoje?

– Retsykiais.

– O kai susitikdavote, apie ką jūs... Ar ji pasakodavo ką nors apie asmeninius dalykus, apie mane? – Jo balsas skambėjo kimiai. – Apie ką nors kitą?

Aš papurčiau galvą.

– Ne, ne. Mes tiesiog... na, šiaip pasiplepėdavome apie šį bei tą...

Tyla užsitęsė. Virtuvėje tvyrojusi šutra staiga dar labiau užkaito, kiekvienas menkiausias paviršius tvoskė antiseptiku. Jaučiau, kad tuoj galiu nualpti. Dešinėje pusėje buvo dar vienas stalas, apstatytas įrėmintomis nuotraukomis. Iš jų į mane žvelgė besišypsanti Megana, sakytum linksmai kaltindama.

– Man jau reikėtų eiti, – tariau. – Ir taip per daug jus sugaišinau.

Jau ėmiau stotis, bet jis ištiesė ranką ir žvilgsniu įsisiurbęs man į veidą uždėjo delną ant riešo.

– Dar trupučiuką neišeikit, – tyliai pratarė. Aš taip ir neatsistojau, tik ištraukiau ranką iš po jo delno – rodėsi, kad jis

bando sulaikyti mane jėga, o tai nebuvo malonu. – Tasai vyras, – vėl prašneko Skotas. – Tas, su kuriuo matėte ją... kaip manote, ar atpažintumėte jį? Jeigu pamatytumėt dar kartą?

Juk negalėjau pasakyti, kad jau atpažinau jį, kai mane kaip tik dėl to buvo išsikvietusi policija. Šiaip ar taip, vienintelis logiškas motyvas užmegzti ryšį su Skotu ir buvo tas, kad policija mano pasakojimo nevertina rimtai. Jei pasakyčiau, kaip yra iš tikrųjų, pasitikėjimo neliktų nė ženklo. Tad dar sykį pamelavau.

– Drąsiai tvirtinti negaliu, – atsakiau. – Bet, manau, galbūt atpažinčiau. – Akimirką palūkėjusi dar pridūriau: – Laikraščiai citavo kažkokio Meganos draugo žodžius. Jo vardas Radžešas. Pagalvojau, gal...

Skotas jau purtė galvą.

– Radžešas Gudžralis? Netelpa galvoj, kad tai galėtų būti jis. Jis – vienas iš tų menininkų, kurie eksponuodavo paveikslus galerijoje. Malonus vyrukas, bet... Jis vedęs, turi vaikų. – Tarsi tai būtų kliūtis. – Palūkėkit, – staiga ištarė jis stodamasis. – Man rodos, rasčiau jo nuotrauką.

Jis nuskubėjo į antrą aukštą. Pajutau, kaip pasmego mano pečiai, ir tik dabar susizgribau, kad nuo pat pirmos akimirkos sėdėjau įsitempusi kaip mietas. Dar sykį peržvelgiau nuotraukas: Megana su lengva suknute paplūdimyje; nuotrauka stambiu planu, akys tokios mėlynos, net baugu. Vien tik Megana. Nė vienos vienintelės nuotraukos, kurioje jie būtų įamžinti abu drauge.

Grįžo Skotas, nešinas lankstinuku. Tai buvo reklaminis lapelis, kviečiantis aplankyti parodą galerijoje. Skotas jį apvertė, parodė man kitą pusę.

– Štai, – tarė. – Tai Radžešas.

Vyriškis stovėjo šalia ryškiaspalvio abstraktaus paveikslo: nebejaunas, barzdotas, nedidelio ūgio, kresnas. Tikrai ne tas,

kurį mačiau, ne tas, kurio nuotrauką atpažinau policijos nuovadoje.

– Ne, tai ne jis, – pasakiau.

Skotas atsistojo šalia manęs, valandėlę žvelgė į lankstinuką, o paskui staiga vėl apsisuko, išpuolė iš kambario ir vėl uždundėjo laiptais aukštyn. Po valandėlės grįžo, šįsyk – su nešiojamuoju kompiuteriu, ir atsisėdo prie stalo.

– Man atrodo... – pratarė atvoždamas dangtį ir įjungdamas kompiuterį. – Manau, galėčiau... – Jis nutilo, o aš žiūrėjau į jį: visas susitelkęs į kažkokią mintį, ir tai aiškiai matyti veide, įtemptas kaklo raumuo nė nevirpteli. – Megana lankė psichoterapijos seansus, – galiausiai pasakė. – Vaikščiodavo pas psichoanalitiką, jo pavardė... Abdičius. Kamalis Abdičius. Jis – ne azijietis, jis iš Serbijos ar iš Bosnijos, iš kažkur ten. Bet tamsaus gymio. Iš tolo jį gal ir galima palaikyti indu. – Jis ėmė maigyti kompiuterio klaviatūrą. – Man rodos, jis turi savo tinklalapį... neabejoju, tikrai turi. Manau, yra ir nuotrauka...

Jis apsuko kompiuterį ekranu į mane. Palinkau į priekį įsižiūrėti iš arčiau.

– Tai jis, – pasakiau. – Tikrai jis.

Skotas staigiu judesiu užvožė kompiuterio dangtį. Ilgokai išvis nieko nesakė. Sėdėjo alkūnėmis atsirėmęs į stalą, pirštų galiukus įbedęs į kaktą; jo rankos virpėjo.

– Ji kentėjo nuo nerimo priepuolių, – galiausiai pasakė. – Negalėdavo užmigti ir panašiai. Tai prasidėjo kažkada pernai. Neprisimenu tiksliai kada. – Jis kalbėjo nežiūrėdamas į mane, lyg kalbėtų pats su savimi, lyg būtų užmiršęs, kad aš išvis čia esu. – O juk aš pats ir pakišau mintį, kad jai reikėtų su kuo nors pasikalbėti. Aš paskatinau ją ten eiti, nes pats, rodos, nesugebėjau padėti... – Balsas įstrigo jam gerklėj. – Aš negalėjau jai padėti. O ji pasakė ir anksčiau turėjusi panašių bėdų, tikino, kad anksčiau ar vėliau tai praeis savaime. Bet aš ją priverčiau...

ją *įtikinau* nueiti pas gydytoją. Tą vyruką jai kažkas rekomendavo. – Jis krenkštelėjo, mėgindamas atsikratyti gumulo gerklėj. – Atrodė, kad psichoterapija jai padeda. Pastaruoju metu buvo džiugesnė. – Jis trumpai, liūdnai susijuokė. – Dabar jau žinau kodėl.

Ištiesiau ranką, norėdama paliesti, patapšnoti – toks paguodos mostas. Bet jis staiga atsitraukė ir pakilo.

– Jums išties metas eiti, – tarė be užuolankų. – Netrukus pareis mano mama. Ji nepalieka manęs vieno ilgiau nei valandai ar dviem.

Prie durų, man jau beišeinant, ūmai stvėrė už alkūnės.

– Ar jau esu kur nors jus matęs? – paklausė.

Akimirką man šmėkštelėjo, galbūt reikėtų pasakyti: *Tikriausiai kad esi. Tikriausiai matei mane policijos nuovadoje arba čia, gatvėje. Aš buvau čia šeštadienio vakarą.* Ir iškart papurčiau galvą:

– Ne, nemanau.

Sparčiu žingsniu nudrožiau geležinkelio stoties pusėn. Įveikusi gal pusę kelio gatve, sustojau ir atsigręžiau. Jis tebestovėjo tarpduryje žvelgdamas man pavymui.

Vakaras

Kaip apsėsta tikrinau elektroninį paštą, bet iš Tomo taip ir nesulaukiau jokio atsako. Reikia manyti, visokioms pavydžioms girtuoklėms gyventi buvo kur kas lengviau, kol nebuvo išrasti elektroninis paštas, trumposios žinutės ir mobilieji telefonai – naudojantis visa ta elektronika neišvengiamai paliekama pėdsakų.

Šios dienos laikraščiai apie Meganą beveik net neužsimena. Jos bylą po truputį jau išstumia naujesnės žinios, pirmieji

puslapiai skirti siužetams apie Turkijos politinę krizę, apie Vigane šunų sudraskytą ketverių metų mergaitę, apie gėdingą Anglijos futbolo rinktinės pralaimėjimą Juodkalnijai. Meganą žiniasklaida jau ima pamiršti, o juk dingo ji vos prieš savaitę.

Ketė pasikvietė mane nueiti kur nors drauge papietauti. Ji neturėjo ko nusitverti, mat Damienas buvo išvažiavęs į Birmingamą aplankyti mamos. Ketės važiuoti drauge nepasikvietė. Jiedu susitikinėja štai jau beveik dveji metai, o ji iki šiol taip ir neturėjo progos susipažinti su jo mama. Nuėjome į „Žirafą" centrinėje gatvėje – negaliu pakęsti tos skylės. Salė kone kilnojosi nuo penkerių dar nesulaukusių pyplių klyksmo, o mes susėdome pačiame viduryje, ir Ketė ėmėsi mane kamantinėti, ką rezgu. Jai rūpėjo sužinoti, ką veikiau praėjusį vakarą.

– Gal buvai su kuo nors susitikti? – paklausė, o akys taip ir švietė viltimi. Išties gana jaudinantis rūpestis.

Vos neleptelėjau „taip", nes tai buvo tiesa, bet pameluoti buvo paprasčiau. Tad pasakiau, kad buvau Anoniminių alkoholikų susirinkime Vitnyje.

– Ak, – tarstelėjo ji pasijutusi nesmagiai, nudurdama žvilgsnį į lėkštę su patežusiomis graikiškomis salotomis. – Aš maniau, tu šiek tiek slystelėjai. Penktadienį.

– Taip. Nebus tai labai tiesus ar labai lygus kelias, Kete, – atsakiau jausdamasi išties bjauriai, mat jai, regis, nuoširdžiai rūpi, ar man pavyks išsiblaivyti ilgam, ar vis dėlto ne. – Bet aš stengiuosi kiek galiu.

– Jeigu norėtum... na, žinai... kad tave palydėčiau...

– Šiuo etapu – dar ne, – atsakiau. – Bet vis tiek ačiū.

– Gal mudvi galėtume dar ką nors nuveikti drauge? Pavyzdžiui, nueiti į sporto klubą? – paklausė ji.

Aš nusijuokiau, bet sumojusi, kad ji tai siūlo visai rimtai, atsakiau pagalvosianti.

Ji ką tik išėjo – Damienas paskambino ir pranešė jau grįžęs iš Birmingamo, tad ji išskubėjo pas jį. Man niežėjo liežuvis pasakyti: kodėl tu strimgalviais leki, vos jam pamojus pirštu? Tik kad anokia aš patarėja, kaip puoselėti santykius, – kažin, ar bet koks mano patarimas būtų ko nors vertas – be to, man išties norisi išgerti. (Mintis apie tai neišeina iš galvos nuo pat anos akimirkos, kai susėdome „Žirafoje" ir spuoguotas padavėjas paklausė, ar norėtume taurės vyno, o Ketė, labai tvirtai, atsakė: „Ne, ačiū!") Tad dabar tik pamojuoju jai atsisveikindama, jaučiu, kaip nuo malonaus lūkesčio šiurpsta oda, ir aš sėkmingai nustumiu į šalį teisingas mintis (*nedaryk šito, juk tau puikiai sekasi*). Tik spėju apsiauti batus pabėgėti iki parduotuvės, ir čia suskamba telefonas. Tomas. Reikia manyti, Tomas. Išgraibau telefoną iš rankinės, įbedu akis į ekranėlį ir širdis suvirstakūliuoja.

– Labas.

Stoja tyla, tad neiškentusi klausiu:

– Viskas gerai?

Dar akimirka tylos, tada Skotas sako:

– Taip, viskas gerai. Laikausi neblogai. Tiesiog skambinu norėdamas padėkoti už vakarykščią. Už tai, kad nepagailėjote laiko atvažiuoti, kad pasakėte, ką man reikėjo žinoti.

– Aaa, juk man tai nebuvo joks vargas. Nereikėjo...

– Aš jums trukdau?

– Ne, ne, visai netrukdote. – Aname gale stoja tyla, tad pakartoju: – Visai netrukdote. Ar jūs... gal kas nors atsitiko? Kalbėjote su policija?

– Šiandien popiet mane aplankė pareigūnė, palaikanti ryšį su šeima, – sako jis, ir mano širdis ima plakti sparčiau. – Detektyvė seržantė Raili. Aš paminėjau jai Kamalį Abdičių. Pasakiau, kad gal vertėtų su juo pasikalbėti.

– Ar jūs... jūs pasakėte jai, kad kalbėjotės su manim? – Burna jau visai perdžiūvusi.

– Ne, nepasakiau. Pamaniau, gal... na, nė pats nežinau. Pamaniau, gal būtų geriau, jei man neva pačiam būtų atėję į galvą apie jį užsiminti. Pasakiau... na taip, žinau, pamelavau, bet pasakiau, kad laužiau galvą, mėgindamas iškapstyti ką nors reikšmingo, ir kad galiausiai dingtelėjo, jog galbūt vertėtų pasikalbėti su jos psichoanalitiku. Pasakiau, kad anksčiau jų santykiai yra sukėlę man šiokių tokių įtarimų.

Pajuntu, kad vėl galiu kvėpuoti.

– Ir ką ji atsakė? – klausiu.

– Pasakė, kad jau kalbėjosi su juo, bet pasikalbės dar kartą. Vis kamantinėjo, kodėl neužsiminiau apie jį anksčiau. Ji... na, nė pats nežinau. Aš ja nepasitikiu. Rodos, ji lyg ir turėtų būti mano pusėje, bet visąlaik justi, kad šniukštinėja, tarsi tik ir tykotų, kol suklupsiu.

Kvaila, bet apsidžiaugiu, kad ji nepatinka ir jam, – dar vienas dalykas, dėl kurio mūsų nuomonė sutampa, dar vienas mus jungiantis saitas.

– Šiaip ar taip, tiktai norėjau padėkoti. Kad išvis parašėte. Tai buvo... gal nuskambės keistai, bet iš tikrųjų buvo gera pasikalbėti su... na, su kuo nors, kas nėra man artimas. Pasijutau tarsi sugebėčiau blaiviau mąstyti. Po to, kai jūs išėjote, vis galvojau apie tą pirmąjį kartą, kai ji nuėjo pas jį į psichoterapijos seansą... pas Abdičių. Apie tai, kokia buvo sugrįžusi. Kažkas buvo pasikeitę, buvo justi tarsi... lengvumams. – Jis triukšmingai iškvepia orą. – Pats nežinau. Gal tik išsigalvoju.

O mane apninka tas pats jausmas kaip ir vakar: jis kalbasi jau nebe su manim, jis tiesiog kalba. Aš – tarsi rezonatorius, ir mane tai džiugina. Džiugu, kad esu jam naudinga.

– Visą dieną praleidau knisdamasis po Meganos daiktus – ir vėl, – sako jis. – Jau buvau išnaršęs mūsų kambarį ir visą namą – ne vieną kartą, gal penkis ar šešis, ieškodamas ko nors, bet ko, nors menkiausios užuominos, galinčios užvesti ant

pėdsako, kuris padėtų ją surasti. Galbūt – ko nors nuo jo. Bet nieko neaptikau. Nei laiškų, nei elektroninių laiškų, ničnieko. Pagalvojau, galbūt reikėtų pačiam su juo pasikalbėti, bet kabinetas šiandien uždarytas, o mobiliojo telefono numerio taip ir nepavyko rasti.

– Manote, tai geras sumanymas? – klausiu. – Tai yra ar nemanote, kad jį verčiau palikti policijai?

Nenoriu šito sakyti, bet, ko gero, abu galvojame tą patį: jis pavojingas. Ar, mažų mažiausiai, gali būti pavojingas.

– Aš nežinau... tiesiog nežinau.

Jo balse justi nevilties gaidelė, ir man skaudu ją girdėti, bet neturiu pasiūlyti nieko paguodžiamo. Girdžiu jo alsavimą kitame gale: skubotą, trūksmingą, tarsi būtų išsigandęs. Norisi paklausti, ar namuose su juo kas nors yra, bet negaliu – tai būtų nederama, įžūlu.

– Mačiau šiandien jūsų buvusįjį, – sako jis, ir man plaukeliai ant rankų pasistoja piestu.

– Aa, – žiopteliu.

– Taip, išėjau laukan pasiimti laikraščių ir susidūriau su juo gatvėje. Jis paklausė, kaip laikausi ir ar neturiu kokių naujienų.

– Aa, – nejučia vėl išspaudžiu tą pat, nes nieko daugiau neįstengiu pasakyti, nesurezgu nė žodžio. Nenorėčiau, kad jis kalbėtųsi su Tomu. Tomas žino, kad nepažįstu Meganos Hipvel. Tomas žino, kad aną vakarą, kai ji dingo, aš buvau Blenheimo kelyje.

– Apie jus neužsiminiau. Nenorėjau... na, suprantate. Suabejojau, ar vertėtų prasitarti, kad buvau su jumis susitikęs.

– Ne, ne, išties nevertėjo jam sakyti. Na, nežinau... būtų lyg ir nesmagu.

– Gal ir taip, – sako jis.

Tada stoja ilga tyla. Laukiu, kol aprims įsišėlusi širdis. Jau manau, kad Skotas baigs pokalbį, bet jis prašnenka vėl. Klausia:

– Ar ji tikrai niekad nekalbėdavo apie mane?

– Žinoma... žinoma, kalbėdavo, – sakau. – Tai yra mudvi išvis nedažnai kalbėdavomės, bet...

– Bet jūs buvote užėjusi pas mus į namus. Megana beveik niekad nekviečia nieko į svečius. Ji uždara, visada labai saugo savo asmeninę erdvę.

Skubomis mėginu suregzti kokią nors priežastį. Ir kodėl man prireikė lepteleti, kad buvau pas juos namuose?

– Tiesiog užsukau pasiskolinti knygos.

– Tikrai? – Jis manim netiki. Ji išvis nemėgsta skaityti. Prisimenu jų namus – ten nėra jokių knygų lentynose.

– O ką ji jums sakė? Apie mane?

– Na... ji buvo labai laiminga, – išberiu. – Noriu pasakyti – su jumis. Dėl jūsų santuokos. – Jau tardama tuos žodžius susizgrimbu, kaip keistai tai skamba, bet nieko konkrečiau pasakyti negaliu, tad mėginu gelbėtis kitaip. – Tiesą sakant, kaip tik tuo metu man buvo sunkus metas, braškėjo mano pačios santuoka, tad tai buvo lyg palyginimas... kontrastas. Ji nušvisdavo apie jus užsiminusi. – Siaubas, kokia banalybė.

– Tikrai? – Jis, rodos, nieko nepastebi, balse nuskamba ilgesio gaidelė. – Malonu tai girdėti. – Jis nutyla, girdžiu kitame linijos gale jo alsavimą, skubrų, trūksmingą. – Mes... mes smarkiai susibarėme, – vėl prašnenka. – Tą vakarą, kai ji išėjo. Baisu net pagalvoti, kad ji buvo supykusi ant manęs tuo metu, kai... – balsas nutrūksta neužbaigus sakinio.

– Neabejoju, kad ji nepyko ant jūsų ilgai, – sakau jam. – Poros juk barasi. Poros nuolat susibara.

– Bet šitas barnis buvo karštas, tikrai labai aršus, ir aš negaliu... tiesiog negaliu niekam apie tai sakyti, nes jei papasakočiau, visi imtų mane įtarinėti.

Dabar jo balsas skamba kitaip: kaip žmogaus, kamuojamo graužaties, slegiamo kaltės.

– Net neprisimenu, nuo ko tai prasidėjo, – sako jis, ir aš iškart nepatikiu, bet paskui pagalvoju apie visus užmirštus savo pačios barnius ir prikandu liežuvį. – Užkaitome kaip reikiant. Aš buvau labai... buvau negailestingas jai. Tikras šunsnukis. Šunsnukis paskutinis. Ji taip susikrimto. Užbėgo laiptais į antrą aukštą, įsimetė kelis daiktus į krepšį. Nežinau tiksliai kokius, bet vėliau pastebėjau, kad neliko jos dantų šepetėlio, vadinasi, grįžti ji neketino. Nusprendžiau... pamaniau, bus apsinakvojusi pas Tarą. Kartą taip jau yra atsitikę. Tik vieną kartą. Nepamanykit, kad taip būdavo nuolat, – sako. – Aš net nebandžiau jos vytis, – jis kalba toliau, ir man vėl dingteli, kad iš tikrųjų kalba ne su manim, kad tai – tarsi išpažintis. Jis – vienoje klausyklos pusėje, aš – kitoje, beveidė, nematoma. – Aš tiesiog ją paleidau.

– Tai atsitiko šeštadienio vakarą?

– Taip. Tada ir mačiau ją paskutinį kartą.

Buvo liudininkas, matęs ją – ar bent jau matęs „moterį, kurios išvaizdos apibūdinimas atitiko Meganos“, – einančią Vitnio geležinkelio stoties pusėn maždaug penkiolika po septynių; tai žinojau iš laikraščių. Ir viskas. Vėliau jau niekas nebeprisiminė ją matęs, nei perone, nei traukinyje. Vitnyje stebėjimo kamerų nėra, o Korlyje kameros jos neužfiksavo, bet, pasak pranešimų, tai dar neįrodo, kad ji nebuvo Korlyje, mat toje stotyje esama nemaža „tamsiųjų dėmių“, kurių kameros neaprėpia.

– Kiek buvo valandų, kai mėginote su ja susisiekti? – klausiu.

Vėl stoja ilgoka tyla.

– Aš... aš nuėjau į barą. Į „Rožę“, žinote jį? Čia pat, už kampo, Kinglio gatvėje. Reikėjo atvėsti, surikiuoti mintis galvoje. Išgėriau porą bokalų, tada parėjau namo. Buvo be kelių minučių dešimt. Man rodos, vyliausi, kad ji per tą laiką bus apsiraminusi ir sugrįžusi. Bet jos nebuvo.

– Vadinasi, mėginote jai skambinti apie dešimtą?

– Ne, – jis jau kalbėjo beveik pakuždomis. – Neskambinau. Namuose išgėriau dar porą butelių alaus, šiek tiek pažiūrėjau televizorių. Paskui atsiguliau.

Pagalvoju apie visus tuos ginčus, vis įsiplieksdavusius tarp mudviejų su Tomu, apie visus tuos siaubingus dalykus, kurių esu jam prišnekėjusi girta, prisimenu, kaip išpuldavau į gatvę, apstaugdavau jį, šaukdavau nebenorinti jo nė akyse matyti. Jis visada man paskambindavo, visada šnekindavo, kol atvėsdavau, visada parsiviliodavo mane namo.

– Tiesiog maniau, kad ji sėdi pas Tarą virtuvėje ir... na, žinot. Skundžiasi, pasakoja, koks aš bjaurybė. Tai ir numojau ranka.

Jis numojo ranka. Skamba žiauriai, lyg būtų visai beširdis. Nenuostabu, kad niekam kitam apie tai nepasakojo. Tai visai ne tas Skotas, kokį įsivaizduodavau, ne tas, kokį pažinojau, ne tas, kuris stovėdavo terasoje Meganai už nugaros, padėjęs savo dideles rankas ant jos kaulėtų pečių, pasiruošęs apginti ją nuo bet ko.

Aš jau ketinu išsijungti, bet Skotas kalba toliau:

– Pabudau anksti. Telefone neradau jokios žinutės. Į paniką nepuoliau – maniau, ji pas Tarą ir tikriausiai tebepyksta ant manęs. Paskambinau jai pats – įsijungė balso paštas, bet ir tada dar neėmiau per daug nerimauti. Maniau, dar miega, o gal tiesiog nenori su manim kalbėtis. Taros telefono numerio taip ir neradau, bet žinojau jos adresą – iš vizitinės kortelės ant Meganos stalo. Tad atsikėliau ir nuvažiavau ten.

Susimąstau, ar tikrai jo taip ir negraužė nerimas – kodėl tuomet jam prisireikė važiuoti pas Tarą į namus? Bet neįsiterpiau. Leidau jam kalbėti.

– Prie Taros namų atvažiavau truputį po devynių. Ji šiek tiek užtruko, kol priėjo prie durų, bet kai pagaliau atidarė,

regis, iš tikrųjų nustebo mane išvydusi. Plika akimi buvo matyti: ko jau ko, o manęs ant slenksčio, ir dar iš pat ryto, ji tikrai nesitikėjo išvysti. Ir tada supratau... supratau, kad Meganos ten nėra. Ir tada jau pamaniau... pamaniau... – Žodžiai įstringa jam gerklėj, ir aš pasijuntu tokia niekinga, kad juo abejojau. – Tara pasakė man paskutinįsyk mačiusi Meganą penktadienio vakare, pilateso treniruotėje. Štai tada aš jau puoliau į paniką.

Po pokalbio galvoju: jei jo nepažinočiau, jeigu nebūčiau tiek kartų mačiusi, kaip jie atrodo būdami drauge, visa tai, ką jis pasakė, būtų nuskambėję gana įtartinai.

2013 liepos 22, pirmadienis

Rytas

Jaučiuosi kiek apkvaitusi. Miegojau kietai, bet kažin ko prisapnavau, o šįryt niekaip negaliu kaip reikiant pabusti. Vėl sugrįžo karščiai, vagone gali uždusti, nors jis apytuštis. Susivėlinusi išsiropšti iš lovos, prieš išeidama iš namų nespėjau peržvelgti naujienų internete, net laikraščio pakeliui nepagriebiau, tad dabar stengiuosi telefonu prisijungti prie BBC tinklalapio, bet galaižin kodėl puslapis kraunasi visą amžinybę. Nortkote įlipa žmogus su aipadu ir atsisėda šalia manęs. Jis be jokio vargo prisijungia prie naujienų portalo, atsidaro *Daily Telegraph* puslapį, ir štai – trečia antraštė nuo viršaus, didelėmis riebiomis raidėmis: MEGANOS HIPVEL DINGIMO BYLA: VIENAS ŽMOGUS SUIMTAS.

Aš taip persigąstu, kad visai užsimirštu ir palinkstu prie jo, kad geriau matyčiau. Žmogus pakelia į mane akis įsižeidęs, kone nusigandęs.

– Atleiskite, – skubu atsiprašyti. – Aš ją pažįstu. Tą dingusią moterį. Aš ją pažįstu.

– O, tai baisu, – sako jis. Vidutinio amžiaus žmogus, kalba taisyklingai, gerai apsirengęs. – Norėtumėte paskaityti straipsnį?

– Jei būsite toks malonus. Telefonu nesiseka prisijungti.

Jis maloniai nusišypso ir paduoda man savo prietaisą. Liesteliu antraštę, ir ekrane pasirodo tekstas.

> Suimtas trisdešimt kelerių metų vyriškis, kaip įtariama, susijęs su Meganos Hipvel dingimu – dvidešimt devynerių metų moteris dingo liepos tryliktąją, šeštadienį, išėjusi iš savo namų Vitnyje. Policija atsisako patvirtinti, ar suimtasis – Meganos Hipvel vyras, Skotas Hipvelas, kuris penktadienį buvo iškviestas į apklausą. Policijos atstovas ryšiams su visuomene šįryt pranešė: „Galime patvirtinti, kad suėmėme vyriškį, galimai susijusį su Meganos dingimu. Kol kas jam nepateikta jokių kaltinimų. Meganos vis dar tebeieškoma, taip pat atliekama krata namuose, kur, kaip manome, gali būti nusikaltimo vieta.“

Pro jų namus važiuojame kaip tik dabar – lyg tyčia, šįkart traukinys prie semaforo nesustoja. Staigiai grįžteliu, bet jau per vėlu. Namo nebematyti. Grąžinu aipadą savininkui, rankos dreba. Žmogus liūdnai linguoja galvą.

– Man labai gaila, – sako.

– Ji gyva, – išdrožiu. Ar veikiau sukarkiu, pati netikėdama savo žodžiais. Akis graužia ašaros. Aš buvau jo namuose. Aš ten buvau. Sėdėjau prie stalo priešais jį, žiūrėjau jam į akis, kažką jaučiau. Galvoju apie tas dideles rankas, apie tai, kad jei jis galėtų sutraiškyti mane, ją tuomet galėtų išvis sutrinti į miltus – smulkutę, trapią Meganą.

Artėjant prie Vitnio stoties sužviegia stabdžiai ir aš pašoku ant kojų.

– Turiu išlipti, – tarsteliu šalia sėdinčiam vyriškiui, kuris, rodos, šiek tiek nustemba, bet išmintingai linkteli.

– Sėkmės, – palinki.

Tekina pasileidžiu peronu, bėgu laiptais žemyn. Skinuosi kelią per priešingon pusėn plūstančius žmones ir jau beveik pasiekusi laiptų papėdę vos nesuklumpu.

– Atsargiau! – rikteli kažkoks žmogus. Bet aš net nepakeliu akių į jį, žiūriu į betoninio laiptelio briauną, antrą nuo apačios. Aiškiai matau kraujo dėmę ant jos. Kažin, ar sena? Ar galėjo išsilaikyti visą savaitę? Ar gali būti, kad tai mano kraujas? O gal jos? Galbūt namuose rasta jos kraujo, galvoju, ar gali būti, kad dėl to jį ir suėmė? Mėginu atkurti atmintyje virtuvę, svetainę. Kvapas: labai švaru, trenkia antiseptiku. O gal balikliu? Aš nežinau, dabar jau nebeprisimenu, visa, ką prisimenu, tai prakaito lopinys jam ant nugaros ir iš burnos sklindantis alaus garas.

Bėgu pro požeminę perėją, klupteliu prie Blenheimo kelio sankryžos. Beveik nekvėpuodama skubinuosi šaligatviu, nuleidusi galvą, baimindamasi pakelti akis, bet kai galiausiai pakeliu, įsitikinu, kad pamatyti ir nėra ko. Prie Skoto namų nestovi jokių furgonų, nė vieno policijos automobilio. Ar gali būti, kad krata namuose jau baigta? Jeigu jie ką nors surado, aišku, kad turėtų dar būti čia, juk išnaršyti viską, surinkti, apdoroti įkalčius trunka mažiausiai kelias valandas. Paspartinu žingsnį. Pasiekusi jo namą stabteliu, giliai atsikvepiu. Užuolaidos užtrauktos: ir pirmame aukšte, ir antrame. Gretimo namo lange užuolaidos virpteli. Kažkas į mane spokso. Žengiu prie durų, mano ranka pakelta belstis. Nieku gyvu neturėčiau čia būti. Pati nežinau, ką čia veikiu. Aš tik norėjau pamatyti. Norėjau *sužinoti*. Akimirką įstringu tarp priešingų impulsų: nepaisyti visų instinktų to nedaryti ir vis dėlto pasibelsti – ir eiti sau.

Galiausiai vis dėlto apsisuku eiti, ir kaip tik tą akimirką durys atsilapoja.

Nespėju net krustelėti – jo ranka šauna laukan, jis stveria mane už alkūnės, trūkteli artyn. Jo lūpos – plonytė niauri linija, akys paklaikusios. Jis apimtas visiškos nevilties. Gyslomis siūbteli siaubas ir adrenalinas, regiu artėjančią tamsą. Prasižioju rėkti, bet jau per vėlu, jis įsitempia mane vidun, man už nugaros pokšteli užsitrenkiančios durys.

Megana

2013 kovo 21, ketvirtadienis

Rytas

Aš nepralaimiu. Jis turėtų apie mane tai žinoti. Aš nepralaimiu varžybų šitaip.

Mano telefono ekranas visai plynas. Atkakliai, akiplėšiškai plynas. Nei žinučių, nei praleistų skambučių. Kaskart, vos dirstelėjusi į jį, pasijuntu lyg gavusi antausį ir vis labiau užkunkuliuoju pykčiu. Kas man užėjo tame viešbučio kambaryje? Ką sau galvojau? Kad tarp mūsų žybtelėjo kažkokia jungtis, kad mus sieja kas nors tikra? Jis juk net neketina kur nors su manim iškeliauti. Bet aš sekundę juo patikėjau – iš tikrųjų netgi ilgiau nei sekundę – ir tai mane siaubingai siutina. Buvau kvaila ir patikli. Juk jis visąlaik tik šaipėsi iš manęs.

Jeigu jis mano, kad dabar sėdėsiu ir liesiu dėl jo ašaras, jam tai dar atsirūgs. Aš galiu be jo gyventi, galiu be jo išsiversti, ir kuo puikiausiai, bet pralaimėti nemėgstu. Ne mano stilius. Išvis visa tai visai nepanašu į mane. Manęs nepastumdysi. Manęs nepalieka, aš nueinu pati.

Pati sau jaukiu protą, negaliu susilaikyti. Negaliu liautis vis galvojusi apie tą popietę viešbučio kambaryje, vis iš naujo ir iš naujo sukusi mintyse jo žodžių: ką jis pasakė, kaip privertė mane pasijusti.

Šunsnukis.

Jeigu jis mano, kad taip imsiu ir pradingsiu, kad patyliukais išgaruosiu, smarkiai klysta. Jei artimiausiu metu neatsilieps, nebeskambinsiu jam į mobilųjį – paskambinsiu į namus. Neleisiu, kad mane ignoruotų.

Per pusryčius Skotas paprašo, kad atšaukčiau psichoterapijos seansą. Nieko neatsakau. Apsimetu neišgirdusi.

– Deivas kviečia mus pietų, – sako jis. – Nebuvome pas juos ištisą amžinybę. Nejaugi negali paprašyti, kad susitikimą tau paskirtų kitą dieną?

Jis kalba nerūpestingai, tarsi tai būtų nelabai reikšmingas prašymas, bet jaučiu: jis stebi mane, jaučiu, kaip jo žvilgsnis siurbiasi man į veidą. Dar žingsnis – ir susibarsime, turiu elgtis atsargiai.

– Negaliu, Skotai, jau per vėlu, – sakau. – Kodėl tau verčiau nepasikvietus Deivo su Karena šeštadienį pas mus? – Vien nuo minties, kad savaitgalį gali tekti linksminti Deivą ir Kareną, darosi silpna, bet be kompromiso neišsiversiu.

– Dar ne per vėlu, – nesutinka jis, statydamas priešais mane ant stalo puodelį kavos. Tada akimirką liestelėjęs man petį prataria: – Atšauk seansą, sutarta? – ir išeina iš kambario.

Tą pat akimirksnį, kai trinkteli laukujės durys, stveriu kavos puodelį ir teškiu į sieną.

Vakaras

Juk galėčiau save įtikinti, kad iš tikrųjų jis manęs neatstūmė. Galėčiau pamėginti įrodyti sau, kad jis tik stengėsi pasielgti, kaip dera: ir moraliniu, ir profesionaliu požiūriu. Bet žinau, kad tai netiesa. Ar bent jau ne visai tiesa. Juk jeigu iš tikrųjų ko nors geidi, argi dar rūpi moralė (jau nekalbant apie profesionalizmą)? Tada nusispjautum į viską, kad tik gautum, ko trokšti. Matyt, jis tiesiog nepakankamai stipriai manęs trokšta.

Visą pavakarę nekreipiau dėmesio į Skoto skambučius, pas daktarą atlėkiau pavėlavusi ir, netarstelėjusi nė žodžio registratorei, įpuoliau tiesiai į kabinetą. Jis sėdėjo prie stalo, kažką rašė. Man įėjus, dirstelėjo į mane, bet nenusišypsojo, vėl nukreipė žvilgsnį į popierius. Stovėjau priešais stalą laukdama, kol jis vėl pasižiūrės į mane. Praėjo, rodos, visa amžinybė, kol sulaukiau.

– Viskas gerai? – galų gale paklausė. Ir tik tada nusišypsojo. – Vėluoji.

Man stigo kvapo, neįstengiau išspausti nė žodžio. Apėjau stalą, atsišliejau į stalviršį, koja liestelėjau jam šlaunį. Jis trupučiuką atšlijo.

– Megana, – ištarė, – kas tau? Viskas gerai?

Aš papurčiau galvą. Ištiesiau jam ranką, jis ją paėmė.

– Megana, – pakartojo jis linguodamas galvą.

Aš vis dar nieko nesakiau.

– Negali... verčiau atsisėstum, – tarė jis. – Pasikalbėkime.

Aš papurčiau galvą.

– Megana.

Kaskart jam ištarus mano vardą darėsi tik blogiau.

Jis atsistojo, apėjo aplink stalą, traukdamasis tolyn nuo manęs. Vidury kabineto sustojo.

– Nagi, – ištarė, labai dalykiškai, gal net kiek šiurkštokai. – Sėskis.

Nusekiau jam iš paskos į kambario vidurį, vieną ranką padėjau jam ant juosmens, kitos delnu atsirėmiau į krūtinę. Jis suspaudė man riešus ir atšlijo.

– Nedaryk taip, Megana. Negali... mes negalime... – Jis nusisuko.

– Kamali, – išspaudžiau stringančiu balsu. Pačiai buvo bjauru jį girdėti. – Prašau...

– Tai... štai, čionai. Šitaip nedera. Tai normalu, patikėk, bet...

Tada ir pasakiau jam, kad noriu būti su juo.

– Tai vadinasi „perkėlimas", Megana, – tarė jis. – Retsykiais atsitinka. Būna, atsitinka ir man. Turėjau paaiškinti tau apie tai praeitą kartą. Atsiprašau.

Tai išgirdus, panūdau užkaukti. Jo pasiklausius rodosi, kad tai taip banalu, taip bejausmiška, taip įprasta.

– Nori pasakyti, kad išvis nieko nejauti? – paklausiau. – Nori pasakyti, man visa tai vaidenasi?

Jis papurtė galvą.

– Privalai suprasti, Megana, aš neturėjau leisti, kad viskas nueitų taip toli.

Prisislinkau arčiau jo, abiem rankomis suspaudusi klubus, atgręžiau jį į save. Jis vėl sugriebė mane už rankų, ilgi jo pirštai apsivijo mano riešus.

– Šitaip galiu prarasti darbą, – pasakė, ir tada jau aš pratrūkau.

Trūktelėjusi atšlijau nuo jo – niršiai, smarkiai. Jis bandė mane sulaikyti, bet neišlaikė. Prapliupau rėkti, šaukiau, kad man nusispjaut į jo sušiktą *darbą*. Jis stengėsi mane nutildyti – nuogąstaudamas, spėju, dėl to, ką gali pagalvoti registratorė, ką gali pagalvoti kiti pacientai. Sugriebė mane už pečių, nykščiai giliai smigo man į mėsą viršum pažastų. Paliepė nusiraminti, nesielgti kaip kokiai mažvaikei. Papurtė mane, stipriai; vieną akimirką net pamaniau, kad tėkš antausį.

Pabučiavau jį į lūpas, kiek įstengdama sukandau apatinę. Pajutau burnoje jo kraujo skonį. Jis nustūmė mane į šalį.

Pakeliui į namus rezgiau keršto planus. Svarsčiau, ką galėčiau jam iškrėsti. Galėčiau suveikti, kad būtų išspirtas iš darbo, ar blogiau. Bet to nedarysiu, jis man per daug patinka. Nenoriu

jam kenkti. Taip smarkiai jau nebesigraužiu ir dėl to, kad mane atstūmė. Labiausiai ramybės neduoda mintis, kad taip ir nepabaigiau pasakoti savo istorijos, o pradėti iš naujo su kuo nors kitu negalėčiau – per sunku.

Grįžti namo visai nesinori, nes nenumanau, kaip reikės pasiaiškinti, iš kur tos kraujosruvos ant rankų.

Reičelė

2013 liepos 22, pirmadienis

Vakaras

Ir štai, laukiu. Tikra kankynė šita nežinomybė, viskas neišvengiamai juda taip lėtai. Bet nėra kas daryti.

Ne veltui šį rytą buvo persmelkusi tokia baimė. Tik dar nežinojau, ko turėčiau bijoti.

Ne Skoto. Įsitempęs mane vidun jis veikiausiai pastebėjo siaubą mano akyse, nes iškart atleido gniaužtus. Paklaikusiomis akimis, visas susitaršęs, jis bemaž susigūžė nuo šviesos ir nedelsdamas uždarė duris.

– Ką čia darai? Visur aplinkui knibžda fotografų, žurnalistų. Nenorėčiau, kad kas nors artintųsi prie durų. Ar trainiotųsi aplinkui. Jie paskui šnekės... Jie mėgins... išbandys viską, kad tik ką nors nufotografuotų, kad tik...

– Nieko ten nėra, – patikinau, nors, tiesą sakant, kaip reikiant nė neapsidairiau. Galbūt kas nors ir sėdėjo automobilyje kur netoliese, tik ir tykodamas, kad kas atsitiktų.

– Ką tu čia darai? – paklausė jis dar kartą.

– Išgirdau... pranešė per žinias. Aš tik norėjau... ar tai jis? Suėmė – jį?

Skotas linktelėjo.

– Taip, anksti rytą. Čia buvo užsukusi ta pareigūnė, ryšių su visuomene atstovė. Atėjo man pranešti. Bet ji negalėjo... ji

nesako man kokiu pagrindu. Reikia manyti, kažką surado, bet man nesako ką. Bet ne ją. Žinau, kad jos dar nesurado.

Jis sėdasi ant laiptų, apglėbia save abiem rankomis. Sėdi ir dreba visu kūnu.

– Negaliu to ištverti. Negaliu ištverti nesibaigiančio laukimo, kad štai tuojau suskambės telefonas. O kai suskambės, ką išgirsiu? Ar sulauksiu pačios blogiausios žinios? Ar tai bus... – Jis nebaigia sakinio, o paskui pakelia galvą ir pasižiūri į mane taip, lyg tik dabar būtų išvydęs. – Kodėl atėjai?

– Norėjau... na, tik pagalvojau, gal nenori būti vienas.

Jis pažvelgė į mane, tarsi būčiau kuoktelėjusi.

– Aš ir nesu vienas, – pasakė. Atsistojęs prasibrovė pro mane į svetainę. Valandėlę taip ir stovėjau it mietas, nesumodama, ar sekti jam iš paskos, ar eiti sau, bet jis tuojau šūktelėjo: – Kavos nori?

Už kiemo durų, pievelėje, išvydau moterį: buvo išėjusi į lauką parūkyti. Aukšta, juodais, bet jau gerokai pasidabravusiais plaukais, apsirengusi gana puošniai: juodomis kelnėmis ir balta, iki pat smakro užsagstyta palaidine. Ji žingsniavo pirmyn atgal, bet pastebėjusi mane sustojo, nuspriegė nuorūką ant kiemelio grindinio akmenų ir primynė bato nosimi.

– Policija? – paklausė abejodama, vos įžengusi į virtuvę.

– Ne, aš...

– Tai Reičelė Votson, mama, – pristatė mane Skotas. – Ta pati, kuri man pranešė apie Abdičių.

Ji lėtai linktelėjo, tarsi nuo tokio pristatymo jai ne kažin kas būtų paaiškėję; pati įvertino mane, žvilgsniu greitai nuslysdama nuo galvos iki kojų pirštų ir atgal.

– Aa.

– Aš tik, na... – nesugraibiau jokios svarios priežasties būti čia. Juk negalėjau taip imti ir iškloti: *Aš tik norėjau sužinoti, aš tik norėjau pamatyti,* – ar ne?

– Taigi, Skotas labai jums dėkingas už tai, kad pasisiūlėte padėti. Mes, savaime aišku, dabar laukiame, kol paaiškės, kas iš tikrųjų dedasi.

Ji žingtelėjo artyn, paėmė mane už alkūnės ir švelniai apsuko laukujų durų pusėn. Dirstelėjau į Skotą, bet jis nežiūrėjo į mane, jo žvilgsnis smigo pro langą į vieną tašką, kažkur už bėgių.

– Ačiū, kad užsukote, ponia Votson. Mes jums tikrai labai labai dėkingi.

Atsitokėjau bestovinti lauke ant laiptelio, durys man už nugaros jau buvo sandariai uždarytos. O kai pasukau galvą, išvydau juos: Tomą, stumiantį vežimėlį, ir Aną šalia. Mane pamatę sustojo it nudiegti. Ana kilstelėjo ranką prie burnos ir tuojau metėsi žemyn pridengti vaiko. Liūtė, ginanti savo jauniklį. Norėjosi nusijuokti jai į akis, norėjosi išrėžti: aš čia visai ne dėl tavęs, tavo duktė manęs nė kiek nedomina.

Aš išspirta lauk. Skoto motina leido tai suprasti visiškai aiškiai. Aš išspirta ir nusivylusi, bet tai jau neturėtų būti svarbu, juk Kamalis Abdičius – jau jų rankose. Policija jį pričiupo, o aš padėjau. Nuveikiau šį tą gero. Jie pričiupo jį, o dabar jau ilgai netruks: jie suras Meganą ir sugrąžins namo.

Ana

2013 liepos 22, pirmadienis

Rytas

Tomas anksti pažadino mane bučiniu, su šelmiška šypsena lūpose. Šiandien priešpiet jam reikia su kažkuo susitikti, tad jis pasiūlė visiems trims su Eve nueiti už kampo papusryčiauti. Į kavinukę, kur mudu su Tomu užsukdavome nuolat, kai tik pradėjome susitikinėti. Sėdėdavome prie lango – ji būdavo darbe, Londone, tad pavojus, kad, eidama pro šalį mus pastebės, negrėsė. Ir vis dėlto malonaus jaudulio virpulį jausdavau visada: o gal dėl kokios nors priežasties ji grįš namo anksčiau? Tarkime, jei pasijustų nesveikuojanti ar jei būtų užmiršusi kokius nors gyvybiškai svarbius dokumentus? Aš svajodavau apie tai. Mintimis ragindavau kurią dieną eiti pro šalį ir pamatyti jį su manim, ir tą pat akimirksnį suprasti, kad jis – jau nebe jos. Dabar sunku net patikėti: negi galėjo būti tokie laikai, kai norėjau, kad ji pasirodytų?

Dingus Meganai aš kaip įmanydama vengiu sukti šita kryptimi – vien einant pro tą namą ima krėsti šiurpas, – bet kito kelio į kavinę tiesiog nėra. Tomas žingsniuoja vos vos mane aplenkęs, stumdamas vežimėlį; kažką negarsiai dainuoja Evei, o ji juokiasi. Man taip patinka kur nors šitaip išeiti, visiems trims. Pastebiu, kaip žmonės dirsčioja į mus, jaučiu, kaip pagalvoja: *Kokia graži šeima.* Tada pasijuntu tokia išdidi – dėl nieko kito gyvenime nesu šitaip didžiavusis.

Taigi plaukiu sau apsisiautusi laime it kokiu burbulu, ir, mums beveik pasiekus penkioliktąjį numerį, staiga atsidaro laukujės durys. Akimirksnį dar pamanau, kad man rodosi akyse, mat iš namo išeina *ji*. Reičelė. Išeina pro duris, sekundę stabteli, o tada pastebi mus ir sustingsta. Koks siaubas. Ji taip keistai mums nusišypso, beveik išsiviepia, ir aš pati nepajutusi, ką darau, šoku pirmyn, griebiu Evę iš vežimėlio. Tai ją išgąsdina, ji pravirksta.

Reičelė sparčiai nužingsniuoja sau, geležinkelio stoties kryptimi.

Tomas šūkteli jai pavymui:

– Reičele! Ką tu čia darai? Reičele!

Bet ji lyg niekur nieko kulniuoja tolyn, vis spartindama žingsnį, galiausiai jau tolsta protekine, o mudu su Tomu taip ir stypsome gatvėje, tada Tomas grįžteli į mane ir, vos išvydęs mano veido išraišką, taria:

– Eime namo.

Vakaras

Grįžę namo sužinojome, kad suimtas kažkoks vyras, siejamas su Meganos Hipvel dingimu. Man iki šiol negirdėtas – psichoanalitikas, pas kurį ji lankydavosi. Turbūt reikėtų lengviau atsikvėpti, nes iki šiol įsivaizduodavau visokiausius kraupius dalykus.

– Sakiau tau, kad čia nebus įsivėlęs joks visai svetimas, – pasakė Tomas. – Kai viskas išaiškėja, visada pasirodo, kad jokie svetimi niekuo dėti, ar ne? Šiaip ar taip, juk net nežinome, kas iš tikrųjų atsitiko. Gal ji gyva ir sveika. Gal tiesiog pabėgo iš namų su kitu.

– Tai kodėl jie tuomet suėmė tą vyrą?

Jis gūžtelėjo pečiais. Buvo išsiblaškęs, vilkosi švarką, taisėsi kaklaraištį – ruošėsi eiti susitikti su paskutiniu šios dienos klientu.

– Ką mes dabar darysime? – paklausiau.

– Darysime? – Jis įbedė akis į mane.

– Kalbu apie ją. Reičelę. Kodėl ji buvo čia? Kodėl stoviniavo prie Hipvelų namų durų? Kaip manai... kaip manai, ar negalėjo būti, kad mėgino prasibrauti į mūsų kiemą? Na, supranti, per kaimynų sodelius?

Tomas niauriai nusijuokė.

– Abejoju. Nagi, juk apie Reičelę kalbame. Ji tikrai neįstengtų perristi savo riebaus pasturgalio per visas tvoras. Net nenutuokiu, ką ji čia veikė. Gal buvo prisisprogusi ir supainiojo duris?

– Kitaip sakant, ketino laužtis čionai?

Jis palingavo galvą.

– Ką aš žinau. Klausyk, nesuk sau galvos, gerai? Užsirakink duris. O aš jai paskambinsiu ir išsiaiškinsiu, ką rezga.

– Manau, mums reikėtų paskambinti į policiją.

– Ir ką pasakyti? Juk iš tikrųjų ji nieko nepadarė.

– Ji nieko nepadarė pastaruoju metu – nebent užskaitytum tą faktą, kad buvo čia aną naktį, kai dingo Megana Hipvel, – pasakiau jam. – Jau kažin kada reikėjo pranešti policijai apie ją.

– Ana, liaukis. – Jis abiem rankomis apkabino mane per juosmenį. – Tikrai nemanau, kad Reičelė būtų kaip nors susijusi su Meganos Hipvel dingimu. Bet aš pasikalbėsiu su ja, sutarta?

– Bet po ano karto tu sakei...

– Žinau, – atsakė jis negarsiai. – Žinau, ką sakiau. – Jis pabučiavo mane ir įbruko ranką už mano džinsų juosmens. – Policijos verčiau nepainiokime, nebent iš tiesų prireiktų.

O aš manau, kad iš tiesų ir reikia. Negaliu liautis galvojusi, kaip ji mums nusišypsojo, apie tą kraupiai pašaipią grimasą. Išsiviepė bemaž triumfuodama. Mums tikrai reikia nešdintis iš čia. Kuo toliau nuo *jos*.

Reičelė

2013 liepos 23, antradienis

Rytas

Prireikia valandėlės laiko suvokti, ką jaučiu busdama. Pakilios nuotaikos srautas visgi atmieštas dar kažkuo – bevarde baime. Žinau, kad esame jau visai netoli tiesos. Ir nuojauta primygtinai kužda, kad ta tiesa bus siaubinga.

Atsisėdu lovoje, stveriu nešiojamąjį kompiuterį, įjungiu, nekantriai laukiu, kol pradės veikti, tada jungiuos prie interneto. Procesas, regis, trunka ištisą amžinybę. Girdžiu bruzdant Ketę: tvarko pusryčių stalą, paskui bėga viršun išsivalyti dantų. Valandėlei stabteli prie mano durų. Taip ir matau jos pakeltą ranką su atkištais krumpliais, pasiruošusią belstis. Galiausiai nutaria, kad neverta, ir nutrinksi laiptais žemyn.

Pagaliau įsijungia BBC naujienų puslapis. Svarbiausių naujienų santrauka. Apkarpomos pašalpos. Dar viena aštuntojo dešimtmečio televizijos žvaigždė kaltinama seksualiniu priekabiavimu. Apie Meganą – nė žodžio, taip pat ir apie Kamalį. Aš nusivylusi. Žinau, kad policija kaltinimus sulaikytajam turi pateikti per dvidešimt keturias valandas, bet tiek jau praėjo. Vis dėlto ypatingomis aplinkybėmis sulaikymą galima pratęsti dvylika valandų.

Visa tai žinau, nes vakar atlikau namų darbus. Išguita iš Skoto namų, grįžau čionai, įsijungiau televizorių ir didžiąją dienos dalį žiūrėjau žinias, skaičiau straipsnius internete. Laukiau.

Vidurdienį policija atskleidė įtariamojo tapatybę. Per žinias kalbėjo apie „įkalčius, aptiktus daktaro Abdičiaus namuose ir automobilyje“, bet kokie tie įkalčiai, nepatikslino. Gal kraujo dėmės? O gal iki šiol nesurastas jos telefonas? Drabužiai, rankinė, dantų šepetėlis? Jie vis parodydavo Kamalio nuotrauką: tamsus, gražus jo veidas stambiu planu. Ne iš tų nuotraukų, kokias daro policijoje, natūrali: jis – kažkur atostogaujantis, fotografuojamas tarsi ir nesišypso, bet, rodos, tuoj nusišypsos. Pernelyg malonus, pernelyg patrauklus, kad palaikytum nusikaltėliu, bet išvaizda juk gali būti apgaulinga – sako, kad Tedas Bandis* buvo panašus į Kerį Grantą.

Visą dieną laukiau daugiau žinių, laukiau, kad būtų paskelbti kaltinimai: pagrobimas, užpuolimas ar dar blogiau. Laukiau pranešimų, kur ji, kur jis ją laikė. Bet mačiau tik rodomus vaizdus: Blenheimo kelio, stoties, Skoto namų laukujų durų. Komentatoriai svarstė, ką galėtų reikšti ta aplinkybė, kad nei Meganos telefonas, nei banko kortelės nė karto nebuvo panaudoti štai jau daugiau nei savaitę.

Skambino Tomas, ir ne vieną kartą. Aš neatsiliepiau. Žinau, ko jis nori. Jam rūpi sužinoti, ką vakar rytą veikiau prie Skoto Hipvelo namų. Tegul sau spėlioja. Tai visiškai ne jo reikalas. Ne viskas šiame pasaulyje susiję su juo. Be to, manau, kad bet kuriuo atveju jis skambina jos reikalavimu. O jai aš tikrai neprivalau aiškintis.

Laukiau ir laukiau, o žinios apie pateiktus kaltinimus taip ir nebuvo. Užtat išgirstame vis daugiau apie Kamalį: pasitikėjimo vertą psichikos sveikatos specialistą, kuris klausėsi Meganos rūpesčių ir paslapčių, kuris įgijo jos pasitikėjimą, o paskui

* Ted Bundy (1946–1989) – amerikietis serijinis žudikas, prievartautojas, nekrofilas; žinoma 30 jo aukų, bet iš tikro jų gali būti daug daugiau. Gyvenimą baigė elektros kėdėje. Cary Grant (1904–1986) – anglų kilmės amerikiečių teatro ir kino aktorius.

piktnaudžiavo tuo, kuris ją sugundė, o paskui... kas žino, kas buvo paskui?

Sužinojau, kad jis musulmonas, bosnis, pabėgėlis iš konflikto siaubiamų Balkanų, penkiolikos metų atvykęs į Didžiąją Britaniją. Artimai susidūręs su smurtu: Srebrenicoje neteko tėvo ir dviejų vyresniųjų brolių. Buvo teistas už smurtą artimoje aplinkoje. Kuo daugiau sužinau apie Kamalį, tuo labiau įsitikinu, kad nesuklydau: teisingai pasielgiau užsimindama apie jį policijai, teisingai pasielgiau susisiekdama su Skotu.

Ropščiuosi iš lovos, susisiaučiu chalatu, nuskubu žemyn ir įsijungiu televizorių. Neketinu šiandien niekur eiti. Jei Ketė netikėtai grįš namo, pasakysiu, kad susirgau. Užsiplikau puodelį kavos, sėdu prie televizoriaus ir laukiu.

Vakaras

Apie trečią valandą užpjovė nuobodulys. Nusibodo klausytis apie apkarpytas pašalpas ir aštuntojo dešimtmečio pedofilus. Vis labiau irzau: apie Meganą – nieko, apie Kamalį – nieko. Tad nudrožiau į parduotuvę ir parsinešiau du butelius baltojo vyno.

Beveik pasiekiu pirmojo dugną, ir pagaliau atsitinka. Per žinias dabar rodo kažką kitką: vaizdas dreba, filmuota rankine kamera iš kažkokio nebaigto statyti (ar ne visai sugriuvusio) pastato, tolumoje drioksi sprogimai. Sirija arba Egiptas, o gal Sudanas? Garsą buvau pritildžiusi, per daug nekreipiu dėmesio. Bet pamatau: ekrano apačioje bėganti eilutė man praneša, kad vyriausybė turės sunkumų dėl mažinamo nemokamos juridinės pagalbos finansavimo, kad Fernando Toresas dėl patemptos pakinklio sausgyslės iškrito bent keturioms savaitėms ir kad įtariamasis, buvęs suimtas dėl Meganos Hipvel dingimo, paleistas nepareiškus jokių kaltinimų.

Skubiai pastatau stiklinę, griebiu nuotolinio valdymo pultelį, spaudau garso mygtuką: garsiau, garsiau, garsiau. Šitai negali būti tiesa. Reportažas iš karo zonos vis tęsiasi, vis nesibaigia, drauge su juo vis kyla ir mano kraujospūdis, bet pagaliau siužetas baigtas, grįžtame į televizijos studiją, ir pranešėja ima dėstyti:

– Kamalis Abdičius, vakar suimtas kaip įtariamasis, susijęs su Meganos Hipvel dingimu, paleistas nepateikus kaltinimų. Abdičius, buvęs ponios Hipvel psichoanalitikas, buvo sulaikytas vakar, bet šįryt paleistas, nes, pasak policijos, įkalčių nepakanka, kad būtų galima pateikti kaltinimą.

Ką ji dar sako po to, jau nebegirdžiu. Sėdžiu ir tiek, akyse raibuliuoja, ausyse gaudžia, o galvoje sukasi vienintelė mintis: *Jie buvo jį pričiupę. Buvo pričiupę ir paleido.*

Vėliau. Jau antrame aukšte, savo kambaryje. Per daug išgėriau, dėbsau į kompiuterio ekraną, bet nieko nematau kaip reikiant, vaizdas dvigubinasi, trigubinasi. Skaityti galiu tik užsidengusi vieną akį ranka. Bet nuo to ima skelti galvą. Ketė grįžusi, ji šūktelėjo man iš apačios, o aš pasakiau, kad sirguliuoju ir guliu lovoje. Ji žino, kad gurkšnoju.

Mano pilve teliūskuoja alkoholis. Pykina. Mintys veliasi galvoj, negaliu jų surikiuoti. Nereikėjo pradėti gerti taip anksti. Išvis nereikėjo pradėti gerti. Bandžiau skambinti Skoto numeriu prieš valandą, prieš kelias minutes – dar kartą. Šito irgi nereikėjo daryti. Aš tik noriu sužinoti, ko jiems primelavo Kamalis. Kokios galėjo būti jo pasakos, kad jiems pakako kvailumo patikėti? Policija susimovė. Kvailiai. Ta moteriškė, Raili. Viskas tik per ją. Nė kiek neabejoju.

Laikraščiai irgi nepagelbėjo. Dabar jau gieda: nebuvo jokio nuosprendžio dėl smurto artimoje aplinkoje. Tai būta klaidos. Gali pamanyti, kad tai *jis* yra auka.

Gerti nebesinori. Žinau, vyno likutį reikėtų išpilti į kriauklę, kadangi rytą atsibudusi ir radusi butelį ne tuščią nedelsdama jį ir ištuštinsiu, o sykį pradėjusi nebenorėsiu sustoti. Žinau, kad reikėtų jį išpilti, bet taip pat žinau, kad neišpilsiu. Bent šis tas, dėl ko verta laukti rytojaus ryto.

Tamsu; girdžiu, kaip kažkas šaukia ją vardu. Balsas, iš pradžių visai tylus, paskui garsėja. Pykčio, nevilties kupinas balsas, šaukiantis Meganą vardu. Tai Skotas, jis dėl kažko ja nepatenkintas. Vis šaukia ją, dar kartą, ir dar. Manau, tai sapnas. Mėginu jį sugriebti, jo įsitverti, bet kuo įnirtingiau stengiuosi, tuo labiau jis tolsta ir tilsta.

2013 liepos 24, trečiadienis

Rytas

Mane pažadina negarsus beldimas į duris. Garsiau barbena lietaus lašai į langus; jau po aštuonių, bet atrodo, kad lauke dar visai tamsu. Ketė atsargiai stumteli duris, kyšteli galvą į kambarį.

– Reičele? Viskas gerai? – Ji pamato butelį, stovintį prie lovos, jos pečiai smukteli. – Ak, Reičele. – Ji drožia per kambarį, pakelia butelį. Man pernelyg nesmagu, kad dar sugebėčiau ką nors pralementi. – Neini į darbą? – klausia ji. – O vakar buvai?

Atsakymo nelaukia, apsisuka ir išeidama mesteli:

– Jei ir toliau šitaip, matysi, tave išspirs iš darbo.

Reikėtų imti ir pasakyti dabar pat, kai ji, šiaip ar taip, jau supykusi. Turėčiau ropštis iš lovos, sekti jai iš paskos ir prisipažinti: mane išgrūdo prieš kelis mėnesius, kai po tris valandas trukusių pietų su klientu paršliaužiau girta kaip lapas, o per

pietus, kaip paaiškėjo, elgiausi taip šiurkščiai ir neprofesionaliai, kad klientas su visu savo verslu mūsų firmos po to nebenorėjo nei regėti, nei girdėti. Užmerkusi akis vis dar prisimenu anų pietų pabaigą, padavėjos, duodančios man švarkelį, veido išraišką, prisimenu ir kaip įsvirduliavau į biurą, kaip žmonės gręžiojosi į mane pasižiūrėti. Ir kaip Martinas Mailsas pasivėdėjo mane į šalį. *Manau, būtų geriausia, jei iškart važiuotum namo, Reičele.*

Sudunda griaustinis, plyksteli žaibas. Aš pašoku. Apie ką galvojau praėjusią naktį? Pasklaidau juodąją užrašų knygelę, bet nerandu nieko naujo, išskyrus tai, ką užsirašiau vidudienį, kelios pastabos apie Kamalį: amžius, tautybė, teistumas dėl smurto artimoje aplinkoje. Pasiėmusi rašiklį pastarąją detalę išbraukiu.

Lipu žemyn, užsiplikau puodelį kavos, įsijungiu televizorių. Vakar vakare policija buvo surengusi spaudos konferenciją, „Sky News“ rodo epizodus iš jos. Dalyvauja detektyvas inspektorius Gaskilas, jis atrodo išblyškęs, išvargęs, lyg išbartas. Susigėdęs. Kamalio pavardės nepamini nė karto, tiktai pasako, kad įtariamasis buvo sulaikytas ir apklaustas, o paskui paleistas nepateikus kaltinimų, tada dar priduria, kad tyrimas tęsiamas. Kamera nusigręžia nuo jo, užgriebia Skotą: šis sėdi susikūprinęs, lyg suvaržytas, markstydamasis nuo kameros žibinto; jo veidas sielvartingai perkreiptas. Jį išvydus man sugelia širdį. Kalba jis tyliai, panarinęs akis. Sako vis dar neprarandantis vilties, nesvarbu, ką tvirtintų policija, jis vis dar mėginąs tikėti, kad Megana sugrįš namo.

Jo žodžiai skamba nenuoširdžiai, dirbtinai, bet negalėdama pažvelgti jam į akis nesuprantu kodėl. Neperprantu, ar jos sugrįžimu jis iš tikrųjų netiki dėl to, kad visą buvusį tikėjimą išblaškė kelių pastarųjų dienų įvykiai, ar dėl to, kad *žino*, jog ji tikrai niekada nebegrįš.

Ir kaip tik tą akimirksnį dingteli: prisimenu, juk rinkau jo numerį vakar. Skambinau jam – kartą, du? Bėgu aukštyn pasiimti telefono, aptinku jį suveltuose pataluose. Trys praleisti skambučiai: kartą skambinęs Tomas, du – Skotas. Jokių paliktų žinučių. Tomas skambinęs vakar vakare, taip pat ir Skotas – pirmąjį kartą, tiktai vėliau, prieš pat vidurnaktį. Antrąsyk jis skambino šįryt, vos prieš kelias minutes.

Tai šiek tiek kilsteli man ūpą. Bent tokia gera žinia. Nepaisant motinos veiksmų, nepaisant net pernelyg aiškių jos užuominų (*Labai ačiū už pagalbą, o dabar dink iš čia*), Skotas vis dar nori su manim kalbėtis. Aš jam reikalinga. Akimirką mane užplūsta tokia meilė Ketei, meilė ir dėkingumas už tai, kad ji išpylė lauk vyno likutį. Privalau išsaugoti blaivią galvą, dėl Skoto. Jam reikia manęs, sugebančios aiškiai mąstyti.

Nusiprausiu po dušu, apsirengiu, užsiplikau dar vieną puodelį kavos, tada įsitaisau svetainėje, šalia pasidėjusi juodąją užrašų knygelę, ir skambinu Skotui.

– Galėjai ir pasakyti man, – taria jis vos atsiliepęs, – kas iš tikrųjų esi. – Jo balsas šaltas, negyvas. Mano skrandis susigniaužia į mažą kietą kamuoliuką. Jis žino. – Po to, kai paleido jį, detektyvė seržantė Raili šnektelėjo su manim. Jis paneigė buvęs jos meilužis. O liudininkė, pakišusi mintį, kad tarp jų kažkas galėję būti, – nepatikima, taip ji pasakė. Alkoholikė. Galbūt – nestabilios psichikos. Liudininkės pavardės ji nepasakė, bet, spėju, kalbėjo apie tave?

– Bet... ne, – sakau jam. – Ne. Aš ne... Tada, kai juos mačiau, nebuvau gėrusi nė lašo. Buvo pusė devynių ryto. – Lyg tai ką nors reikštų. – Be to, jie juk aptiko įkalčių, girdėjau per žinias. Jie rado...

– Nepakankamai įkalčių.

Ryšys nutrūksta.

2013 liepos 26, penktadienis

Rytas

Į savo išgalvotą biurą jau nebevažiuoju. Lioviausi apsimetinėti. Net iš lovos vos prisiverčiu išlipti. Dantų nesivaliau gal nuo trečiadienio. Vis dar neva sergu, nors smarkiai abejoju, ar šita pasakėle kas nors tiki.

Per sunku net galvoti, kad štai teks ropštis iš lovos, rengtis, lipti į traukinį, važiuoti į Londoną, slampinėti gatvėmis. Net saulei šviečiant visa tai ne taip lengva. Šitaip kliokiant lietui – ir išvis neįmanoma. Šiandien – jau trečia diena iš eilės, kai be perstojo merkia smarki, šalta, nesiliaujanti liūtis.

Miegu prastai, ir dabar jau ne vien gėrimas kaltas, dar apniko ir košmarai. Aš kažkur įstrigusi ir žinau, kad kažkas ateina; landa išsprūsti yra, žinau, tikrai yra, žinau, kad dar neseniai mačiau išėjimą, bet negaliu rasti kelio prie jo, o kai tasai, artėjantis, mane pričiumpa, prapuola balsas ir negaliu rėkti. Stengiuosi – įtraukiu pilnus plaučius oro, tada iš visų jėgų stumiu jį lauk, bet garsas neištrūksta, tiktai gargimas – taip gargaliuoja mirštantysis, vis dar mėginantis kvėptelėti.

Kartais košmaras nubloškia mane į požeminę perėją prie Blenheimo kelio; grįžti atgal negaliu, nes kelias užtvertas, o eiti pirmyn irgi ne, nes ten kažkas yra, kažkas tyko, – ir tada pabundu apimta gryniausio siaubo.

Jie niekada jos nesuras. Su kiekviena praslenkančia diena, su kiekviena valanda vis tvirčiau tuo įsitikinu. Ji amžiais bus vienas iš tų vardų, apie ją bus viena iš tų istorijų: išėjo iš namų ir dingo, dingo be žinios, kūnas taip ir nerastas. Skotas niekada nesulauks nei teisingumo, nei ramybės. Niekada nebus kūno, kurį galėtų apraudoti, niekad nesužinos, kas jai atsitiko. Nebus jokios pabaigos, jokio sprendimo. Guliu atmerktomis akimis,

galvoju apie tai, ir smelkia širdgėla. Negali būti didesnės kančios, niekas kita negali būti taip skausminga, kaip šitoks nežinojimas, kuriam lemta tęstis per amžius.

Aš parašiau jam. Prisipažinau, kad turiu bėdą, o paskui ir vėl pamelavau, užtikrinau, kad padėtis valdoma, kad yra kas man padeda ir aš neatstumiu pagalbos. Ir kad nesu nestabilios psichikos. Pati nebežinau, ar tai tikrai tiesa. Parašiau, kad nė kiek neabejoju dėl to, ką mačiau, kad mačiau tai visiškai aiškiai ir tuo metu nebuvau girta. Bent jau tai tiesa. Jis neatsakė. Nė nesitikėjau atsakymo. Aš nuginta šalin, atkirsta nuo jo. Kad ir ką norėčiau jam pasakyti, tam jau niekada neturėsiu progos. Negaliu tų dalykų ir parašyti, atrodytų nei šiaip, nei taip. Norėčiau, kad jis žinotų, kaip man gaila, kad nepakako durti pirštu į Kamalį: *štai, pažvelkite, tai jis.* Aš išties turėjau ką nors pamatyti. Aną šeštadienio naktį privalėjau dairytis akis išpūtusi.

Vakaras

Aš kiaurai permirkusi, sustirusi į ragą, pirštų galiukai – balzgani, susiraukšlėję, galva skyla nuo pagirių, kurios visu smarkumu užgriuvo apie pusę šeštos. Maždaug tokiu metu jų ir reikėjo tikėtis, juk pradėjau gerti dar prieš vidurdienį. Išėjau nusipirkti dar vieno butelio, bet mano planus suardė bankomatas, tėškęs atsaką, kurio baiminausi jau senokai: *Jūsų sąskaitoje nepakanka pinigų.*

Tada tiesiog nudrožiau nosies tiesumu. Be tikslo myniau daugiau nei valandą, skalbiama nesiliaujančio lietaus. Ašberio centras, skirtas vien pėstiesiems, dabar atitekęs man vienai. Šitaip slampinėjant kažkuriuo metu ir užgimė sprendimas: turiu ką nors daryti. Ligšiolinės mano pagalbos nepakako, tad privalau kaip nors tai ištaisyti.

Taigi, kiaurai permirkusi ir beveik blaivi, paskambinsiu Tomui. Nei ko pridariau, nei ko prišnekėjau aną šeštadienio vakarą, žinoti nenoriu, bet privalau. Galbūt tai krestelėtų atmintį. Nežinia kodėl, bet jaučiuosi tvirtai įsitikinusi: kažką pražiopsojau, man trūksta kažkokios gyvybiškai svarbios detalės. Galbūt ir tai – vien tik saviapgaulė, dar vienas bandymas įrodyti sau, kad nesu visiškai niekam tikusi. Bet gali būti ir taip, kad tikrai negaliu prisiminti ko nors labai svarbaus.

– Bandžiau tau prisiskambinti nuo pat pirmadienio, – vos atsiliepęs iškart sako Tomas. – Skambinau tau net į biurą, – priduria ir laukia, kol suvirškinsiu.

Aš ir šiaip jau suminta į purvą, man taip nesmagu, taip gėda.

– Man reikia su tavim pasikalbėti, – sakau. – Apie šeštadienio vakarą. To šeštadienio.

– Ką tu čia šneki? Tai man reikia pasikalbėti su tavim – apie pirmadienį, Reičele. Kokį velnią darei prie Skoto Hipvelo namų?

– Tai nesvarbu, Tomai...

– Svarbu, velniai griebtų. Ką tu ten veikei? Juk supranti, kad jis galbūt... noriu pasakyti, mes juk nežinome, ar ne? Jis galėjo ką nors jai padaryti. Argi ne taip? Savo žmonai.

– Jis nieko nepadarė savo žmonai, – tariau tvirtai. – Tai ne jis.

– Iš kur, po velnių, tu gali žinoti? Reičele, kas dedasi?

– Aš tik... privalai manim patikėti. Ne dėl to tau skambinau. Man reikėjo pasikalbėti su tavim apie aną šeštadienį. Apie žinutę, kurią man palikai. Buvai taip įsirdęs. Sakei, kad aš išgąsdinau Aną.

– Na taip, ir išgąsdinai. Ji pamatė tave, šmėklinančią gatve, tu ją aprėkei bjauriausiais žodžiais. Ji buvo tikrai persigandusi, ypač po ano karto. Kai buvai pagriebusi Evę.

– Ar ji... ar ji ką nors padarė?

– Ką nors? Padarė? Ką?

– Man?

– *Ką?*

– Man buvo praskelta galva, Tomai. Iki kraujo.

– Tu kaltini Aną tave sužalojus? – dabar jis jau šaukia, gerokai įpykęs. – Atsipeikėk, Reičele. Šito jau tikrai per daug! Aš įtikinau Aną – ir ne vieną kartą, – kad nesikreiptų dėl tavęs į policiją, bet jei tu ir toliau tęsi šitaip – kabinėsies prie mūsų, kurpsi visokius pramanus...

– Aš niekuo jos nekaltinu, Tomai. Tik stengiuosi išsiaiškinti. Aš ne...

– Tu neprisimeni! Na taip, žinoma. Reičelė neprisimena. – Jis giliai atsidūsėja. – Paklausyk. Ana pastebėjo tave – buvai girta ir agresyvi. Ji parlėkė namo man pasakyti, visa susikrimtusi, tad išėjau tavęs ieškoti. Tu buvai gatvėje. Tikriausiai pargriuvai. Buvai baisiausiai nusiminusi. Susižeidei ranką.

– Aš ne...

– Šiaip ar taip, tavo ranka buvo kruvina. Nenutuokiu, kaip ją išsikruvinai. Sakiau, parvešiu tave namo, bet tu nenorėjai nė girdėti. Visiškai nesivaldei, neįmanoma buvo tavęs suprasti. Nušliūrinai kažkur sau, o aš nuskubėjau išsivaryti automobilio, bet paskui gatvėje tavęs neberadau. Pravažiavau pro stotį, bet nemačiau tavęs ir ten. Dar kiek pasisukiojau aplinkui – Ana buvo perklaikusi, manė, gal trainiojiesi kur aplinkui, gal grįši ir mėginsi įsibrauti į namus. Aš nuogąstavau, kad gali pargriūti ar papulti į kokią bėdą... Nuvažiavau iki pat Ašberio. Paskambinau į duris, bet tavęs nebuvo namie. Porą sykių skambinau telefonu. Palikau žinutę. Ir... taip, buvau piktas. Tuo metu jau buvau kaip reikiant įsiutęs.

– Atsiprašau, Tomai, – sakau. – Man tikrai labai nesmagu.

– Žinau, – sako jis. – Tau visada būna labai nesmagu.

– Sakei, kad aprėkiau Aną, – net susigūžiu nuo tos minties. – O ką aš jai sakiau?

– Iš kur man žinoti, – drebia jis. – Gal norėtum, kad nueičiau jos paklausti? O gal norėtum pati su ja apie tai pasišnekėti?

– Tomai...

– Po šimts, iš tikrųjų – kodėl staiga tai pasidarė svarbu?

– Gal matei tą vakarą Meganą Hipvel?

– Ne. – Dabar jis, rodos, susirūpino. – O ką? Tu ją matei? Juk nieko neprisidirbai, ką?

– Aišku, ne, nieko aš nepadariau.

Jis valandėlę tyli.

– Kodėl tuomet apie tai kamantinėji? Reičele, jei tu ką nors žinai...

– Nieko aš nežinau, – sakau. – Nieko aš nemačiau.

– O kodėl trainiojaisi apie Hipvelų namus pirmadienį? Prašau, pasakyk man – bent kad galėčiau nuraminti Aną. Ji tikrai labai sunerimusi.

– Norėjau kai ką jam pasakyti. Kai ką, kas, maniau, gali praversti.

– Tu jos nematei, bet manei, kad turi ką jam pasakyti? Kas galėtų praversti?

Akimirką sudvejoju. Neapsisprendžiu, kiek galiu atskleisti Tomui, galbūt turėčiau pasilaikyti tai sau ir pasakyti tik Skotui.

– Apie Meganą, – sakau. – Ji turėjo meilužį.

– Palauk, palauk. Tu ją pažinojai?

– Trupučiuką, – sakau.

– Iš kur?

– Susipažinome galerijoje.

– Šit kaip, – tarsteli jis. – Ir kas gi tas laimingasis?

– Jos psichoanalitikas, – iškloju jam. – Kamalis Abdičius. Mačiau juos drauge.

– Tikrai? Tas vyrukas, kurį buvo suėmę? Maniau, kad jį jau paleido.

– Paleido. Ir dėl to kalta aš, nes esu nepatikima liudytoja.

Tomas juokiasi. Šiltai, draugiškai – ne iš manęs juokiasi.

– Na jau, Reičele. Teisingai pasielgei, kad pati pasisiūlei pranešti, ką žinai. Nemanau, kad tavo nepatikimumas buvo svarbiausia priežastis. – Aname gale pasigirsta vaiko čiauškėjimas, Tomas kalba kažką į šalį nuo telefono, kažką, ko aš nenugirstu. – Man jau metas, – pasako man.

Įsivaizduoju, kaip jis padeda telefoną, pakelia ant rankų savo mergytę, ją pabučiuoja, kaip apkabina žmoną. Mano širdyje smygsantis durklas pasisuka, tada dar kartą, dar ir dar.

2013 liepos 29, pirmadienis

Rytas

Septynios minutės po aštuonių, aš traukiny. Ir vėl važiuoju į pramanytą biurą. Ketė visą savaitgalį praleido su Damienu, o kai vakar vakare grįžo namo, aš nepakišau jai preteksto mane išplūsti. Iškart suskatau atsiprašinėti dėl savo elgesio, pasakiau, kad tikrai labai prastai jaučiausi, bet dabar iš paskutiniųjų stengiuosi susiimti ir man neblogai sekasi, bandau atversti naują lapą. Ji patikėjo, kad mano atsiprašymai nuoširdūs, – arba apsimetė, kad patikėjo. Ir apkabino mane. Miela iš didžiosios raidės.

Meganą žiniasklaida beveik visai užmiršo. Randu ją paminėtą tik *Sunday Times* komentarų skiltyje, straipsnelyje apie policijos nekompetentingumą – neįvardytas šaltinis iš Karališkosios prokurorų tarnybos Meganos bylą pateikia kaip pavyzdį vienos iš „daugelio bylų, kai policija įtariamąjį suima pernelyg skubotai, remdamasi tik miglotais ar nepatikimais įkalčiais“.

Artėjame prie semaforo. Toks pažįstamas krestelėjimas, traukinys sukrūpčioja, sumažina greitį, ir aš pakeliu galvą, nes tiesiog privalau pasižiūrėti, kitaip neištverčiau, bet žiūrėti nebėra į ką. Durys uždarytos, užuolaidos užtrauktos. Visiškai nieko, ką vertėtų pamatyti, tik lietus, srūvantis įkypomis čiurkšlėmis, ir drumzlinos balos, besitelkiančios sodelio apačioje.

Įgeidžio pastūmėta, išlipu Vitnyje. Tomas niekuo negalėjo man padėti, bet galbūt kitas žmogus galėtų – tasai rudaplaukis vyriškis. Laukiu, kol išlipusių keleivių srautas nugarmės laiptais žemyn ir išsisklaidys, tada sėduosi ant vienintelio pastogėje stovinčio suoliuko perone. Juk man gali pasisekti. Gali atsitikti taip, kad pamatysiu jį, lipantį į traukinį. Tada galėčiau sekti jam iš paskos, galėčiau su juo pasikalbėti. Tik toks šansas ir beliko, paskutinė proga dar mesti kauliukus. Jeigu neišdegs, teks paprasčiausiai pasitraukti. Pasitraukti ir tiek.

Praslenka pusvalandis. Kaskart, išgirdus žingsnius ant laiptų, širdis suplaka sparčiau. Kaskart, išgirdus aukštakulnių kaukšėjimą, nupurto baimė. Jei Ana pamatys mane čia, bėdos, ko gero, neišvengsiu. Tomas mane perspėjo. Jis įtikino ją nevelti į tai policijos, bet jei aš niekaip nesiliausiu...

Penkiolika po devynių. Tikriausiai pražiopsojau jį, nebent jis labai vėlai pradeda darbą. Vis labiau įsilyja, o aš nebegaliu net pagalvoti apie dar vieną betikslio klaidžiojimo po Londoną dieną. Pinigų irgi neturiu, išskyrus dešimtinę, kurią pasiskolinau iš Ketės, ir jos man turi užtekti tol, kol sutelksiu drąsą paprašyti mamos paskolos. Lipu laiptais žemyn, ketindama požemine perėja pasiekti kitą peroną ir iš ten važiuoti atgal į Ašberį, ir staiga pastebiu Skotą: jis išskuba iš laikraščių kiosko priešais stoties duris, veidą prisidengęs apsiausto apykakle.

Tekina pasileidžiu jam iš paskos, pasiveju prie kampo, kaip tik priešais požeminę perėją. Stveriu už rankos, ir jis krūptelėjęs atsisuka į mane.

– Prašau... – sušniokštuoju. – Gal galėtume pasikalbėti?

– Viešpatie Dieve! – suurzgia jis. – Kokio šūdo tau dar prireikė?

Atšlyju nuo jo, kilsteliu rankas.

– Atleisk, – sakau. – Atleisk. Aš tik norėjau atsiprašyti, paaiškinti...

Lietus jau ne pila, o kliokia. Be mūsų gatvėje – nė gyvos dvasios, o mudu – kiaurai permirkę. Skotas staiga prapliumpa juoktis. Skėsteli rankomis, tiesiog plyšta juokais.

– Eime pas mane, – sako. – Čia mes nuskęsime.

Skotas užkaičia vandens ir lipa viršum atnešti man rankšluosčio. Namuose jau nebe tokia nepriekaištinga tvarka, kokia buvo prieš savaitę, baliklio tvaikas išsivadėjęs, jį pakeitė kažkoks žemiškesnis kvapas. Svetainės kampe išaugusi laikraščių krūva, ant staliuko ir lentynėlės viršum židinio rikiuojasi neplauti puodeliai.

Skotas išdygsta šalia, paduoda rankšluostį.

– Žinau, žinau, tikras sąšlavynas. Mama varė mane iš proto, be paliovos vaikščiodama iš paskos, viską kuopdama ir dėliodama į vietas. Šiek tiek apsižodžiavome. Jau kelios dienos nebuvo pasirodžiusi. – Su tais žodžiais suskamba jo mobilusis; Skotas dirsteli į ekranėlį, bruka telefoną atgal į kišenę. – Vilką mini... Ji niekaip nesiliauja, nors pasiusk.

Pėdinu paskui jį į virtuvę.

– Apgailestauju dėl to, kas atsitiko, – sakau.

Jis gūžteli pečiais.

– Žinau. Nemanau, kad turėtum save kaltinti. Tai yra gal tavo liudijimas ir būtų pravertęs, jei nebūtum...

– Jei nebūčiau girtuoklė?

Jis nusisukęs nuo manęs pila kavą į puodelį.

– Na taip. Bet jie, šiaip ar taip, neturėjo pakankamai įkalčių, kad galėtų bent kuo nors jį apkaltinti. – Jis paduoda man

puodelį ir sėdamės prie stalo. Pastebiu, kad viena įrėmintų nuotraukų ant kito staliuko guli apversta. Skotas vis dar kalba. – Jie šio to rado jo namuose – plaukų, odos ląstelių – bet jis nė neneigia, kad ji buvo pas jį. Tai yra iš pradžių neigė, bet paskui pripažino, kad ji buvo užėjusi.

– Tai kodėl jis melavo?

– Taigi, kodėl. Jis prisipažino, kad ji pas jį namuose buvo dukart – tik pasikalbėti. Apie ką kalbėjosi, nepasakė – vis tas gydytojo ir paciento konfidencialumas. Plaukų ir odos ląstelių rasta pirmame aukšte. Miegamajame – nieko. Jis saikstosi, kad jokio romano tarp jų nebuvo. Bet jis melagis, taigi... – Skotas skiausčia ranka persibraukia akis. Jo veidas, rodos, gniūžta, pečiai pasmunka. Visas atrodo kažkoks sumažėjęs. – Ant jo automobilio buvo kraujo pėdsakų.

– O Viešpatie.

– Taigi. Atitinka jos kraujo grupę. Policija nežino, ar pavyks išgauti DNR, kraujo dėmelė visai mažytė. Gal tai visai nieko nereiškia, vis kartoja. Kaip tai gali nieko nereikšti, jei jo automobilis suteptas jos krauju? – Jis linguoja galvą. – Tu nesuklydai. Kuo daugiau išgirstu apie tą vyruką, tuo tvirčiau įsitikinu. – Jis žiūri į mane, žiūri tiesiai į mane – pirmąsyk nuo pat tos akimirkos, kai įkėlėme koją į jo namus. – Jis krušo ją, o ji norėjo tai užbaigti, tad jis... jis kažką jai padarė. Taip ir buvo. Nė kiek neabejoju.

Jis palaidojęs visas viltis ir negaliu jo dėl to kaltinti. Praėjo daugiau nei dvi savaitės, o ji taip ir neįsijungė telefono, nepasinaudojo kreditinėmis kortelėmis, neišsiėmė grynųjų iš bankomato. Niekas jos nematė. Jos nebėra.

– Jis pasakė policijai, kad ji galėjusi pabėgti, – taria Skotas.

– Daktaras Abdičius taip pasakė?

Skotas linkteli.

– Jis pasakė policijai, kad ji buvo nelaiminga su manim ir galėjusi pabėgti.

– Jis bando nukreipti įtarimus nuo savęs, bando pakišti jiems mintį, kad tu galbūt ką nors jai padarei.

– Aš tai žinau. Bet jie, rodos, sėkmingai nuryja viską, ką tas šunsnukis jiems bruka. Toji moteriškė, Raili, iškart matyti, kai tik prašnenka apie jį. Jis jai patinka. Vargšas visų paniekintas pabėgėlis. – Susikrimtęs jis panarina galvą. – Gal jis ir teisus. Tas bjaurus barnis iš tikrųjų buvo. Bet negaliu patikėti... Ji nebuvo su manim nelaiminga. Tikrai nebuvo. Nebuvo. – Jam tai pakartojus ir trečiąsyk, imu svarstyti, ar tik nebando įtikinti pats savęs. – Bet jeigu jau užmezgė romaną su kitu, vadinasi, tikriausiai buvo nelaiminga, ar ne?

– Visai nebūtinai, – sakau. – Galbūt tai buvo vienas iš tų atvejų – kaip jie tai vadina?.. „Perkėlimas", rodos, tokį terminą vartoja. Kai pacientė ima puoselėti šiltus jausmus savo psichoanalitikui – ar bent jai taip atrodo. Tik štai gydytojas turėtų tam atsispirti, turėtų paaiškinti, kad tie jausmai netikri.

Jis žiūri į mane, bet jaučiu, kad leidžia pro ausis viską, ką sakau.

– Kas atsitiko? – klausia. – Kas tau atsitiko? Tu palikai savo vyrą. Ar buvo įsipainiojęs kas nors trečias?

Aš purtau galvą.

– Atvirkščiai. Ana – štai kas atsitiko.

– Atleisk, – tai taręs jis nutyla.

Žinau, ko dar nori paklausti, tad prašnenku apie tai jam nė nespėjus rasti tinkamų žodžių.

– Tai prasidėjo anksčiau. Dar buvome susituokę. Pradėjau gerti, kol dar buvome susituokę. Juk to norėjai paklausti, ar ne?

Jis vėl linkteli.

– Mes stengėmės susilaukti kūdikio, – ištariu ir balsas įstringa. Šitiek laiko praėjo, o kaskart, vos prašnekus apie tai, akyse ima tvenktis ašaros. – Atleisk.

– Nieko tokio.

Jis atsistoja, eina prie kriauklės, įpila į stiklinę vandens. Stato ją ant stalo priešais mane.

Atsikrenkščiu, stengiuosi nutaisyti balsą, kad skambėtų taip dalykiškai, kaip tik įmanoma.

– Mes stengėmės pradėti kūdikį, tik nieko iš to neišėjo. Mane tai labai prislėgė, tada ir pradėjau gerti. Su manim pasidarė nepakeliama gyventi, ir Tomas pabandė ieškoti paguodos kitur. O ji su didžiausiu džiaugsmu ir ėmėsi jį guosti.

– Man tikrai labai gaila, tai siaubinga. Pats žinau... Aš irgi norėjau vaiko. O Megana vis sakydavo, kad mes dar tam nepasiruošę. – Dabar jau jo eilė nusibraukti ašaras. – Tai vienas iš tų dalykų... dėl kurių kartais ginčydavomės.

– Ar dėl to susibarėte ir tą dieną, kai ji išėjo?

Jis atsidūsta, atstumia kėdę, stojasi.

– Ne, – sako nusigręždamas. – Tądien susibarėme dėl kitko.

Vakaras

Kai grįžtu namo, Ketė manęs jau laukia. Stovi virtuvėje ir įnirtingai geria vandenį iš stiklinės.

– Sėkminga darbo diena biure? – klausia papūtusi lūpas. Ji žino.

– Kete...

– Damienas šiandien buvo susitikime netoli Justono. O susitikimui pasibaigus netyčia susidūrė su Martinu Mailsu. Jie trupučiuką pažįstami, dar nuo tų laikų, kai Damienas dirbo „Laing Fund Management“. Mailsas rūpinosi jų reklama.

– Kete...

Ji pakėlė ranką, nugurkė dar vieną gurkšnį vandens.

– Tu nebedirbi ten bent kelis *mėnesius*! Mėnesius! Ar bent nutuoki, kokia paskutinė kvailė jaučiuosi? Kokiu kvailiu buvo

priverstas pasijusti Damienas? Prašau, maldauju, pasakyk, kad turi kitą darbą, tik nepasivarginai man apie tai pranešti. Prašau, pasakyk, kad neapsimetinėjai važinėjanti į darbą. Kad nemelavai man ištisus mėnesius – diena po dienos, diena po dienos.

– Nežinojau, kaip tau pasakyti...

– Nežinojai, kaip pasakyti? Ogi maždaug šitaip: *Kete, mane atleido, nes prisigėriau darbo metu.* O ką, jei būtum pasakius kaip tik šitaip? – Aš krūpteliu ir jos veido išraiška kiek sušvelnėja. – Apgailestauju, Reičele, bet pati pagalvok, iš tikrųjų. – Ji išties pernelyg miela. – Ką tu darydavai? Kur eidavai? Kaip prastumdavai ištisas dienas?

– Vaikščioju. Užsuku į biblioteką. Kartais...

– Sėdi bare?

– Kartais. Bet...

– Kodėl tu man nepasakei? – Ji eina artyn, deda rankas man ant pečių. – Galėjai ir pasakyti.

– Man buvo gėda, – išspaudžiu ir apsipilu ašaromis. Tai siaubinga, nors skradžiai prasmek, bet įsiraudu kaip reikiant. Vis nesiliauju kūkčioti, o vargšė Ketė laiko mane glėby, glosto plaukus, tikina, kad viskas susitvarkys, viskas bus gerai. Jaučiuosi visiškas skuduras. Šlykščiuosi savimi turbūt labiau nei bet kada.

Vėliau sėdime su Kete ant sofos, gurkšnojame arbatą ir ji pasakoja man, kaip viskas bus. Aš mesianti gerti. Sukursianti deramą gyvenimo aprašymą, paskambinsianti Martinui Mailsui ir gražiai paprašysianti rekomendacijos. Ir dar paliausianti švaistyti pinigus beprasmėms kelionėms traukiniu į Londoną ir atgal.

– Garbės žodis, Reičele, niekaip nesuprantu, kaip tu galėjai tai tempti šitaip ilgai.

Gūžteliu pečiais.

– Rytą sėdu į 8.04 traukinį, vakare – į 17.56. Tai mano traukinys. Visada juo ir važiuoju. Štai kaip viskas yra.

2013 rugpjūčio 1, ketvirtadienis

Rytas

Mano veidas kažkuo užklotas, aš negaliu kvėpuoti, dūstu. Kai išsikapstau iš miego gniaužtų, pražiota burna gaudau orą, krūtinę maudžia. Atsisėdu plačiai atsimerkusi, matau kažką judant kambario kampe: tiršta juodumos dėmė, kuri vis plečiasi, plečiasi, aš vos spėju nuryti riksmą – ir pagaliau kaip reikiant pabundu, nieko tame kampe nėra, bet aš iš tikrųjų sėdžiu lovoje šlapiais nuo ašarų skruostais.

Netrukus auš, tamsa lauke jau kiek praskydusi, pilkšva, bet lietus, kaip ir pastarąsias kelias dienas, vis dar barbena į lango stiklą. Jau nebeužmigsiu, niekaip nebeužmigsiu, kai širdis taip maskatuoja, kad net maudžia krūtinę.

Man rodos, nors ir kirba abejonė, jog galbūt klystu, kad apačioje dar turėtų būti likęs šlakelis vyno. Neprisimenu, kad būčiau iki galo ištuštinusi antrą butelį. Bus šiltas, juk negalėjau pastatyti į šaldytuvą – Ketė suradusi išpiltų lauk. Ji taip karštai trokšta, kad imčiau taisytis, bet kol kas šie jos planai gerokai šlubuoja. Koridoriuje esama mažytės nišos, ten įtaisytas dujų skaitiklis. Ten būsiu užkišusi ir butelį, jei tik liko bent kiek to vyno.

Išslenku į laiptų aikštelę, prietėmyje ant pirštų galiukų stypčioju žemyn. Atidarau nišos dureles, pakeliu butelį – labai jau lengvas, ir tai nuvilia, ant dugno likusi ne daugiau nei taurė. Vis tiek geriau nei nieko. Susipilu vyną į puodelį (jei netikėtai žemyn nuliptų Ketė, apsimesčiau, kad geriu arbatą), butelis

keliauja į šiukšlių dėžę (kruopščiai paslepiu jį po tuščiu pakeliu nuo pieno ir maišeliu nuo traškučių). Svetainėje įsijungiu televizorių, iškart išjungiu garsą ir įsitaisau ant sofos.

Klaidžioju iš vieno kanalo į kitą: vien tik vaikiški filmukai ir reklaminės laidos, ir staiga krūpteliu, kai ekrane sušmėžuoja pažįstama vieta: žvelgiu į Korli Vudą, kuris nuo čia ranka pasiekiamas, taip pat matyti ir iš traukinio. Korli Vudas, merkiamas nesiliaujančio lietaus, laukai tarp pamiškės medžių ir geležinkelio visai pažliugę.

Pati nežinau, kodėl taip ilgai užtrunka susizgribti, kas vyksta. Geras dešimt, penkiolika, dvidešimt sekundžių žvelgiu į automobilius, į ruožuotą baltą ir mėlyną juostą, į baltą palapinę fone, žiūrėdama gaudau orą vis menkesniais ir menkesniais gurkšniais, kol galiausiai išvis pamirštu kvėpuoti.

Tai ji. Visą tą laiką ji buvo čia pat, miške, vos galas kelio nuo čia geležinkeliu. O aš važinėjau pro tuos laukus kasdien, kiekvieną rytą ir kiekvieną vakarą – pradundėdavau traukiniu pro šalį nieko nė neįtardama.

Miške. Įsivaizduoju kapą, išraustą po varganais krūmokšniais, skubomis užverstą žemėmis. Įsivaizduoju ir kai ką dar blogiau, įsivaizduoju tai, kas net neįtikėtina: jos kūną, kadaruojantį kilpoje kur nors miško tankmėje, kur niekas neužklysta.

Juk gali būti, kad tai visai ne ji. Galbūt tai kas nors kitas. Žinau, kad tai – niekas kitas.

Ekrane pasirodo reporteris, tamsūs plaukai lietaus priplakti prie viršugalvio. Įjungiu garsą, klausausi, kaip žmogus iš ekrano sako man tai, ką jau ir šiaip žinau, ką jaučiu: tai ne aš nebekvėpuoju. Megana.

– Taip, tiesa, – sako jis – kalbasi su kažkuo, kas sėdi studijoje, ranką laiko prispaudęs prie ausies. – Policija jau patvirtino, kad surastas jaunos moters kūnas, mirkstantis pažliugusiame lauke, Korli Vudo pakraštyje, mažiau nei penkios mylios

nuo Meganos Hipvel namų. Ponia Hipvel, kaip žinome, dingo išėjusi iš namų pirmoje liepos pusėje, tiksliau, liepos tryliktąją, ir po to niekas jos nebematė. Policija sako, kad kūną, kurį šįryt anksti vedžiodamas šunį rado žmogus, dar reikia oficialiai atpažinti; vis dėlto jie beveik neabejoja, kad tai Megana. Ponios Hipvel vyrui jau pranešta.

Jis valandėlę nutyla. Žinių komentatorius iš studijos jo kažko klausia, bet aš negirdžiu, ausyse dundantis pulsas gožia jo balsą. Nešu puodelį prie lūpų, ištuštinu iki paskutinio lašo.

Reporteris jau šneka vėl.

– Taip, Kajau, kaip tik taip. Atrodo, kad kūnas buvo užkastas miške, tikėtina – jau senokai, bet kapą paplovė kelias dienas nesiliaujančios liūtys.

Vadinasi, blogiau, daug blogiau, nei įsivaizdavau. Dabar jau regiu ją, gulinčią dumblyne sumaitotu veidu, kyšančiomis blyškiomis rankomis: jos tiesiasi aukštyn, lyg ji dar mėgintų nagais išsikapanoti iš kapo. Pajuntu galugerklyje teliūskuojant karštą skystį, karstelėjusį vyną, atmieštą tulžimi, ir tekina skuodžiu laiptais aukštyn išsivemti.

Vakaras

Beveik visą dieną praleidau lovoje. Labai stengiausi surikiuoti mintis. Rankiodama prisiminimų, blyksnių, sapnų nuotrupas mėginau sudėlioti vientisą paveikslą, kas galėjo atsitikti šeštadienio vakarą. Siekdama užčiuopti bent kokias logiškas sąsajas, pamatyti viską aiškiau, viską užsirašinėjau. Klausiausi pieštuko skrebenimo į popieriaus lapą ir rodėsi, kad kažkas man kažką kužda; nervai buvo įtempti, nuojauta vis bylojo, kad namuose, anapus durų, esama dar kažko, o iš galvos niekaip nesisekė išguiti jos vaizdinių.

Įsibaiminusi vos prisiverčiau atidaryti kambario duris, bet sykį atidariusi įsitikinau, kad už jų, savaime aišku, nieko nėra. Nulipau žemyn, vėl įsijungiau televizorių. Vaizdai ekrane vis dar tie patys: lietaus skalbiamas miškas, policijos automobiliai, atvažiuojantys ir išvažiuojantys dumblinu šunkeliu, ta siaubinga balta palapinė – viskas aptraukta murkšlinos rūkanos, ir staiga – Meganos veidas, ji šypsosi žvelgdama tiesiai į fotoaparato akį, vis dar graži, nepalytėta. O paskui – Skotas, nuleidęs galvą, bandantis atsitverti nuo fotografų eidamas pro savo paties namų duris, nuo jo nė per žingsnį nesitraukia Raili. Ir pagaliau – Kamalio kabinetas. Tik jo paties – nė ženklo.

Nenorėjau klausytis komentaro, bet neturėjau kitos išeities, teko įjungti garsą, kad tik kas nors, bet kas, užgožtų ausyse spengiančią tylą. Policija sako, kad moteris, vis dar oficialiai neatpažinta, mirusi jau senokai, tikėtina – prieš kelias savaites. Sako, kad mirties priežastis kol kas nenustatyta. Sako, kad nesama jokių požymių, kurie liudytų seksualinį nužudymo motyvą.

Kaip kvaila šitaip sakyti, dingteli man. Žinau, ką tai reiškia – tai reiškia, kad ji veikiausiai nebuvo išprievartauta, bent tokia paguoda, žinoma, bet tai dar visai nereiškia, kad nebuvo seksualinio motyvo. Man atrodo, kad Kamalis jos geidė, bet nieko nepešė, tikriausiai ji norėjo viską užbaigti, o šito jis tiesiog nepakentė. O tai juk ir yra seksualinis motyvas, argi ne?

Nebegaliu žiūrėti žinių, neištversiu, tad slenku laiptais aukštyn, vėl susirangau po pūkine antklode. Iškratau rankinę, peržvelgiu ant visokių popieriaus skiaučių prikraigliotas pastabas, visas šen ir ten sukrapštytas informacijos nuotrupas, narstau mirguliuojančius it šliaužiojantys šešėliai prisiminimus ir galvoju: kodėl aš tai darau? Kokį tikslą mėginu pasiekti?

Megana

2013 birželio 13, ketvirtadienis
Rytas

Negaliu miegoti tokiame karštyje. Oda ropinėja nematomi vabaliukai, krūtinė išberta, niekaip nesiseka patogiai įsitaisyti. O dar Skotas, rodos, spinduliuoja kaitrą: gulėti šalia jo – tas pat, kas gulėti prie liepsnojančio laužo. Nėra kur pasislinkti tiek, kad pakankamai atitolčiau, susizgrimbu gulinti ant paties lovos kraštelio, antklodė atmesta į šalį. Neištversiu. Pagalvojau, gal atsigulti ant futono kitame kambaryje, bet Skotui labai nepatinka, kai pabudęs neranda manęs šalia, ir tai neišvengiamai baigiasi barniu dėl vieno ar kito preteksto. Pavyzdžiui, kam dar galėtų būti skirtas laisvasis kambarys arba apie ką aš galvojau, gulėdama ten viena. Kartais noriu išrėkti jam į akis: *Paleisk mane. Paleisk ir tiek. Leisk man kvėpuoti.* Taigi, nemiegu ir vis labiau tvenkiasi pyktis. Jaučiuosi taip, tarsi jau būtume susirieję, nors barnis verda tik mano vaizduotėje.

O mintys galvoje sukasi ir sukasi, ir sukasi niekad nesibaigiančiu ratu.

Man rodos, dūstu.

Kada šitas namas tapo toks suknistai ankštas? Kada mano gyvenimas virto šitokia nuobodybe? Ar tikrai aš šito norėjau? Nebeprisimenu. Žinau tik tiek, kad vos prieš kelis mėnesius jaučiausi geriau, o dabar nebegaliu nieko: nei mąstyti, nei miegoti, nei piešti, viską užgožia poreikis bėgti, kuriam beveik

nebeįmanoma atsispirti. Naktį, kai guliu šitaip, būdraudama, girdžiu jį – tykų, bet nesiliaujantį, primygtinį kuždesį galvoje: *spruk iš čia*. Vos užsimerkiu, galvoje ima sūkuriuoti vaizdiniai, buvusių ir būsimų gyvenimų, visų tų dalykų, kurių tikėjau trokštanti, ir tų, kuriuos turėjau, bet nusviedžiau šalin. Niekur, niekaip negaliu rasti pasitenkinimo, kad ir kur sukčiau, visur įpuolu į akligatvį: uždaryta galerija, namai šitoje gatvėje, dusinantis įkyrių moteriškių iš pilateso grupės dėmesys, geležinkelis, į kurį remiasi mūsų kiemas ir kuriuo nuolat dunda traukiniai, visada vežantys kažkur kitur kažką kitą, iš naujo ir iš naujo dešimt kartų per dieną primenantys man, kad aš įstrigusi vienoje vietoje.

Atrodo, man išties jaukiasi protas.

Ir vis dėlto vos prieš kelis mėnesius aš tikrai jaučiausi geriau, tikrai buvau pradėjusi sveikti. Viskas buvo puiku. Naktimis miegodavau. Nekamuodavo košmarų baimė. Galėjau kvėpuoti. Taip, bėgti vis tiek norėdavau. Kartais. Bet ne kasdien.

Pokalbiai su Kamaliu man padėjo, šito nepaneigsi. Man patikdavo su juo kalbėtis. Man patiko jis pats. Jo dėka pasijusdavau laimingesnė. O dabar visa tai atrodo taip neužbaigta – aš niekad taip ir nepasiekiau viršūnės. Žinoma, pati kalta, elgiausi kvailai, kaip vaikas, nes man nepatinka jaustis atstumtai. Reikėtų išmokti, bent pramokti ir pralaimėti. O dabar man nesmagu, man gėda. Vien pagalvojus apie tai kaista veidas. Nenoriu, kad paskutinis jo įspūdis apie mane liktų toks. Noriu, kad jis darsyk mane išvystų, kad pamatytų mane geresnę. Ir dar, aiškiai nujaučiu: jei nueisiu pas jį, jis man padės. Toks jau jis.

Būtinai reikia prisikapstyti iki istorijos pabaigos. Privalau kam nors papasakoti, tik tą vieną kartą. Garsiai ištarti visus žodžius. Jei neišguisiu to iš savęs, tai suės mane iš vidaus. Manyje pragraužta skylė tik didės ir didės, kol praris mane visą.

Teks nuryti išdidumą ir gėdą ir nueiti pas jį. Niekur nedings, turės išklausyti. Nepaliksiu jam kitos išeities.

Vakaras

Skotas mano, kad aš kine su Tara. Stoviniavau prie Kamalio durų gal penkiolika minučių, mėgindama paveikti save, kad pasiryžčiau pabelsti. Bijau net pagalvoti, kaip jis pažiūrės į mane po ano karto. Privalau jam parodyti, kaip gailiuosi, tad ir apsirengiau tinkamai tokiam vaidmeniui: visiškai paprastai, neįmantriai, tik džinsai ir marškinėliai, beveik net nepasidažiau. Neketinu jo gundyti, ir tai jam turi iškart kristi į akis.

Jaučiu, kaip sutankėja širdies dūžiai, kai užkopiu laipteliais prie jo durų ir nuspaudžiu skambučio mygtuką. Niekas manęs neįsileidžia. Šviesa viduje dega, bet prie durų niekas neateina. Galbūt jis pamatė mane stoviniuojančią lauke, gal jis antrame aukšte ir tikisi, kad, jei nekreips dėmesio, galiausiai aš pasišalinsiu. Bet aš nepasišalinsiu. Jis nenumano, kad kartais man ryžto pakanka su kaupu. Sykį apsisprendusi virstu jėga, kurios visiems tenka paisyti.

Skambinu darsyk, paskui – ir trečią kartą, ir pagaliau išgirstu žingsnius laiptuose, durys atsidaro. Jis mūvi treningo kelnes, vilki baltus marškinėlius. Basas, šlapiais plaukais, įraudusiu veidu.

– Megana, – jis nustebęs, bet ne piktas, o tai gera pradžia. – Tau nieko nenutiko? Gerai jautiesi? Viskas gerai?

– Atleisk, – sakau, ir jis žingteli atbulas, kviesdamas vidun. Jaučiu siūbtelint dėkingumo bangą – tokio stipraus, kad beveik primena meilę.

Jis vedasi mane į virtuvę. Akis bado netvarka: stalas apkrautas neplautų indų rietuvėmis, antra tiek jų kriauklėje, iš

šiukšlių dėžės lauk lipa tuščios išsinešti skirto maisto pakuotės. Pagalvoju, ar jo nekamuoja depresija. Sustoju tarpdury, o jis atsišlieja į stalą priešais mane, suneria ant krūtinės rankas.

– Kuo galėčiau tau pagelbėti? – klausia. Žiūri į mane nutaisęs tobulai neutralią išraišką – tipiškas profesionalaus psichoanalitiko veidas. Norisi jam įgnybti – vien tam, kad priversčiau nusišypsoti.

– Turiu tau papasakoti... – pradedu, bet nutraukiu pati save – juk negaliu taip griebti jaučio už ragų, reikia bent šiokios tokios įžangos. Skubiai keičiu taktiką. – Norėjau atsiprašyti, – sakau. – Už tai, kas atsitiko praėjusį kartą.

– Nieko tokio, – sako jis. – Nesuk galvos dėl to. Jei tau reikia su kuo nors pasikalbėti, rekomenduosiu kitą gydytoją. Aš negaliu...

– Prašau tave, Kamali.

– Megana, aš tavęs konsultuoti nebegaliu.

– Žinau. Pati žinau. Bet aš negaliu pradėti visko iš naujo su kuo nors kitu. Tiesiog negaliu. Mes nuėjome taip toli. Liko tiek nebedaug. Tiesiog turiu tau papasakoti. Tik vieną kartą. O tada dingsiu, prižadu. Ir niekad nebedrumsiu tau ramybės.

Jis pakreipia galvą į šoną. Matau: netiki manim. Mano, kad jeigu prisileis mane dar šį vieną kartą, paskui jau niekad negalės manim atsikratyti.

– Tik išklausyk, prašau. Tai netruks visą amžinybę, man tik reikia, kad kas nors išklausytų.

– O tavo vyras? – klausia jis ir aš papurtau galvą.

– Negaliu... negaliu jam sakyti. Po to, kai jau taip ilgai buvome drauge. Jis... jis jau niekad nebegalėtų žvelgti į mane taip pat, kaip iki šiol. Nebematytų manyje manęs. Aš būčiau jam kažkas kita. Jis nemokėtų atleisti. Prašau, Kamali. Man rodosi, jei neišspjausiu nuodų, jau niekad nebegalėsiu užmigti. Išklausyk kaip draugas, ne kaip psichoanalitikas, prašau.

Jo pečiai vos vos pasmunka, jis nusigręžia, ir man atrodo, kad viskas baigta. Aš nutirpstu. Bet jis atsidaro spintelę ir ištraukia dvi taures.

– Gerai – tiktai kaip draugas. Norėtum vyno?

Jis vedasi mane į svetainę. Blausiai apšviestas paprasčiausiomis lempomis, kambarys atrodo toks pat apleistas, niekieno netvarkomas, kaip ir virtuvė. Susėdame abipus stalo stikliniu stalviršiu, apversto popieriais, žurnalais, išsineštinio maisto valgiaraščiais. Mano pirštai tvirtai apglėbę laiko taurę. Gurkšteliu. Vynas raudonas, bet šaltas, nuvėsęs. Nuryju gurkšnį, sriūbteliu dar vieną. Kamalis laukia, kad pradėčiau pasakoti, bet tai sunku, sunkiau, nei tikėjausi. Aš taip ilgai gniaužiau tą paslaptį – dešimt metų, ilgiau nei trečdalį savo gyvenimo. Atpalaiduoti, išguiti ją iš savęs – ne taip paprasta. Žinau, kad man tereikia pradėti kalbėti. Jei nepavyks dabar, veikiausiai jau niekad nebesutelksiu drąsos išsakyti to žodžiais, galbūt tie žodžiai išvis išsibarstys, o gal įstrigs man gerklėje ir uždusins miegančią.

– Išvykusi iš Ipsvičo, persikrausčiau gyventi pas Maką, į jo trobelę Holkhamo pakraštyje, gatvės gale. Šitai tau jau sakiau, ar ne? Namukas stovėjo visai vienišas, iki artimiausių kaimynų buvo gal pora mylių kelio, iki artimiausios parduotuvės – dar antra tiek. Iš pradžių ūždavome be paliovos, pas mus nuolatos trindavosi kažkokie žmonės, keli vis voliodavosi svetainėje ar vasarą miegodavo lauke, hamake. Bet šitai ilgainiui ėmė varginti, Makas galų gale susipyko su visais, svečiai liovėsi mus lankę, likome tik mudu. Maistą pirkdavome degalinėje. Dabar, kai pagalvoji, labai keista, bet anuomet man kaip tik to ir reikėjo – po visko, kas buvo, po Ipsvičo ir visų tų vyrų, visko, ką ten dariau. Man patiko taip gyventi: tik Makas ir aš, ir senas geležinkelio ruožas netoliese, žolė, kopos, pilka nerimstanti jūra.

Kamalis pakreipia galvą, vos vos šypteli – tik lūpų kampučiais. Jaučiu, kaip kažkas apsiverčia viduriuose.

– Pasiklausius atrodo labai miela. Bet ar nemanai, kad dabar viską šiek tiek romantizuoji? „Pilka nerimstanti jūra“?

– Nekreipk į tai dėmesio. – Aš tik numoju ranka. – Be to – visai ne. Esi kada buvęs šiaurės Norfolke? Tai tau ne Adrijos jūra. Ten jūra išties nerimstanti ir niūriai pilka.

Jis pakelia rankas, šypsosi.

– Gerai, gerai.

Iškart pasijuntu geriau, įtampa, kausčiusi sprandą ir pečius, ima lėgti. Sriūbteliu dar gurkšnelį vyno, dabar jis lyg ir nebe toks gaižus.

– Aš buvau laiminga su Maku. Žinau, nelabai įtikėtina, kad tokioje vietoje man galėjo patikti, kad toks gyvenimas man galėjo patikti, bet tuo metu, po Beno žūties, po visko, kas nutiko paskui, tai buvo kaip tik tai, ko reikėjo. Makas mane išgelbėjo. Jis mane priglaudė, jis mane mylėjo, mane saugojo. Nebuvo jis ir kokia nuobodybė. Na, jeigu visiškai atvirai, anuomet mes nuolat būdavome apsinešę, o kai dieną naktį esi apdujęs, nelabai ir panuobodžiausi. Aš buvau laiminga. Buvau tikrai laiminga.

Kamalis linktelėjo.

– Suprantu, nors tai ir nepanašu į tikrą laimę, – sako. – Tai ne tokia laimė, kokia galėtų trukti ilgai, kokia galėtų atlaikyti sunkumus.

Aš juokiuosi.

– Man buvo septyniolika. Buvau su vyru, kuris mane jaudino, kuris garbino mane. Man pavyko pasprukti nuo tėvų, ištrūkti iš namų, kuriuose viskas – *viskas* – priminė žuvusį brolį. Man nereikėjo, kad toji laimė truktų ilgai ar atlaikytų sunkumus. Man jos reikėjo ten ir tuo metu.

– Ir kas tada atsitiko?

Man rodosi, kad kambarys staiga užtemo. Na štai, priėjome ribą. Tai, ko niekam nesu sakiusi.

– Aš pastojau.

Jis linkteli, laukia, kad kalbėčiau toliau. Kažkur sąmonės kamputyje krebžda noras, kad jis mane sustabdytų, kad dar ko nors paklaustų, bet jis tyli, paprasčiausiai laukia. Prietema dar labiau sutirštėja.

– Kai susigriebiau, buvo jau per vėlu... jo atsikratyti. Tai yra jos. Kaip tik tai ir būčiau padariusi, jei nebūčiau buvusi tokia kvaila, tokia *nesusivokianti tikrovėje*. Tiesa ta, kad jos nei vienas, nei kitas nenorėjome.

Kamalis stojasi, eina į virtuvę, grįžta su popierinių rankšluosčių ritiniu – nusišluostyti akims. Paduoda man, sėdasi. Praslenka gera valandėlė, kol vėl prisiverčiu prašnekti. Kamalis sėdi ir tiek, kaip sėdėdavo per mūsų ankstesnius seansus, žiūrėdamas tiesiai man į akis, rankas sunertais pirštais pasidėjęs ant kelių, kantrus, nekrustelintis. Netelpa galvoj, kokios neįtikėtinos savitvardos reikalauja šitoks nejudrumas, toks pasyvumas; reikia manyti, tai sekina.

Man dreba kojos, vienas kelis trūkčioja, lyg timpčiojamas lėlininko virvelės. Atsistoju – kitaip neįstengiu priversti jo liautis. Žingsniuoju iki virtuvės durų, vėl atgal, kasydamasi delnus.

– Mes abu buvome tokie kvaili, – imu pasakoti toliau. – Mes nepripažinome, kad tai vyksta iš tikrųjų, tiesiog gyvenome kaip gyvenę. Aš taip ir nepasirodžiau gydytojui, nepasirūpinau sveiku maistu ar maisto papildais, nedariau nieko, ką dera daryti nėščiosioms. Viskas plaukė sena vaga ir tiek. Mes net nepripažinome, kad išvis kas nors būtų pasikeitę. Aš storėjau, dariausi vis lėtesnė, vis greičiau pavargdavau, abu buvome dirglūs ir be paliovos niaudavomės, bet iš tikrųjų niekas nepasikeitė – tol, kol ji gimė.

Jis netrukdo man verkti. Kol raudu, persėda ant kitos kėdės – arčiausiai manęs, sėdasi greta, jo keliai beveik liečia mano šlaunį. Palinksta į priekį. Manęs neprisiliečia, bet mūsų kūnai arti vienas kito, užuodžiu jo kvapą, aštrų ir gaivų – šitame prišnerkštame kambaryje jis pats kvepia švara.

Prašnenku pakuždomis, rodosi, net nedera apie tokius dalykus kalbėti garsiai.

– Pagimdžiau ją namuose, – sakau. – Tai buvo baisiai kvaila, bet anuomet apie ligoninę nenorėjau nė girdėti, ligoninės man kėlė siaubą, mat paskutinis kartas, kai vienoje lankiausi, buvo žuvus Benui. Negana to, man juk nebuvo daryti jokie tyrimai. Būdama nėščia rūkiau, kartais ir išgerdavau, ir visiškai nepageidavau, kad man kas imtų skaityti moralus. Iš tikrųjų išvis negalėjau pažvelgti tikrovei į akis. Aš manau... iki pat pabaigos viskas atrodė lyg netikra, lyg dar galėtų tiesiog neatsitikti.

Makas turėjo tokią draugę, ji buvo slaugė, o gal mokėsi kokiuose slaugių kursuose ar panašiai. Ji atvažiavo pas mus ir viskas baigėsi gerai. Iš tikrųjų, nebuvo taip jau bloga. Tai yra, aišku, buvo siaubinga, skaudėjo neapsakomai, buvo baisu, bet... ji sėkmingai gimė. Buvo tokia mažytė. Neprisimenu, kiek svėrė. Siaubas, ar ne? – Kamalis nieko nesako, nekrusteli. – Ji buvo labai miela. Tamsios akytės, šviesūs plaukučiai. Verkdavo visai nedaug, nuo pat pradžių gerai miegojo. Ji buvo tokia gerutė. Gera mergytė. – Čia man tenka valandėlę patylėti. – Tikėjausi, kad viskas bus taip sunku, bet nebuvo.

Kambaryje dar tamsiau, nė kiek tuo neabejoju, bet kilsteliu galvą ir matau: Kamalis čia, jo akys įbestos į manąsias, veido išraiška švelni. Jis klausosi. Jis nori, kad jam papasakočiau. Mano burna perdžiūvusi, tad gurkšteliu dar vyno. Ryjant suskausta gerklę.

– Pavadinome ją Elizabeta. Libe. – Taip keista po šitiek laiko vėl tarti jos vardą. – Libe, – pakartoju, mėgaudamasi jos

vardo skoniu burnoje. Noriu ištarti jį dar sykį. Ir dar, ir dar. Kamalis galų gale ištiesia ranką, suima manąją, jo nykštys priglunda man prie riešo, ten, kur plasta pulsas.

– Vieną dieną mudu su Maku kaip reikiant susipliekėme. Nebeprisimenu dėl ko. Retsykiais mums taip atsitikdavo – koks nors smulkus apsižodžiavimas virsdavo karštu barniu – mes nesimušdavome, nebuvo jokio fizinio smurto, nieko labai blogo, mudu tik staugdavome vienas ant kito, aš grasindavau jį pamesianti arba išeidavo jis ir tada nematydavau jo porą dienų. Po to, kai gimė ji, taip nutiko pirmą kartą – pirmą kartą jis paprasčiausiai išsinešdino, palikdamas mane vieną. Jai buvo vos keli mėnesiai. Buvo prakiuręs stogas. Prisimenu tai: prisimenu, kaip į virtuvėje sustatytus kibirus kapsėjo lašai. Smelkėsi šaltis, nuo jūros pusės pūtė gūsingas vėjas, lijo nežinia kelintą dieną iš eilės. Bandžiau užsikurti židinį svetainėje, bet ugnis vis nenorėjo įsidegti. Buvau tokia pavargusi. Gurkšnojau, kad apšilčiau, bet nepadėjo, tad nusprendžiau sušilti vonioje. Libę pasiėmiau su savim: pasiguldžiau ant krūtinės, jos viršugalvis beveik siekė man smakrą.

Kambaryje susitelkusi tamsa vis dar tirštėja, ir štai, aš vėl tenai, guliu vandenyje, jos kūnelis prisispaudęs prie mano kūno, čia pat, už nugaros, mirkčiodama dega žvakė. Girdžiu, kaip ji blėsčioja, užuodžiu vaško kvapą, jaučiu kaklą ir pečius tvilkančią žvarbą. Aš tokia sunki, mano kūnas grimzta į šilumą. Esu visai išsekusi. O paskui, staiga – žvakė nebedega, aš sušalusi į ragą. Ne juokais sušalusi, kalenu dantimis, visas kūnas tirta. Rodosi, kad drauge tirta ir visas namas, stūgaujantis vėjas plėšia šiferio lakštus nuo stogo.

– Aš užmigau, – tariu ir nieko nebegaliu pridurti, nes vėl jaučiu ir ją, tik ji jau nebeguli man ant krūtinės, kniūbsčias jos kūnelis įsispraudęs tarp mano rankos ir vonios krašto, veidukas panardintas vandeny. Mes abi visai atšalusios.

Valandėlę abu sėdime nekrustelėdami. Maniau, taip ir neįsidrąsinsiu pažvelgti į jį, bet kai vis dėlto pažvelgiu, jis nenusigręžia. Netaria nė žodžio. Viena ranka apglėbia mane per pečius, prisitraukia artyn, aš visu veidu įsikniaubiu jam į krūtinę. Kvėpuoju juo ir laukiu, kad pasijusčiau kitaip, kad pasijusčiau lengvesnė, kad pasijusčiau arba geriau, arba blogiau dabar, kai pasaulyje yra dar vienas žmogus, kuris žino. Tikriausiai man palengvėja, nes iš jo reakcijos suprantu, kad pasielgiau teisingai. Jis ant manęs nepyksta, nemano, kad aš – siaubūnė. Aš saugi čia, su juo aš visiškai saugi.

Net nežinau, kiek laiko šitaip tūnau jo glėby, bet šiek tiek atsipeikėjusi sumoju, kad skamba mano telefonas. Neatsiliepiu, bet po akimirkos jis pypteli: kažkas atsiuntė žinutę. Skotas. *Kur tu?* Dar kelios akimirkos ir telefonas sučirškia vėl. Šįsyk tai Tara. Išsirangau iš Kamalio glėbio ir atsiliepiu.

– Megana, nenumanau, kur tu prasmegai ir ką veiki, bet žinok: tikrai turėtum paskambinti Skotui. Jis skambino man jau keturis kartus. Pasakiau, kad tu išbėgai į parduotuvę parnešti vyno, bet, ko gero, jis nepatikėjo. Sako, telefonu tu neatsiliepi.

Iš balso justi, kokia ji suirzusi, ir aš žinau, kad turėčiau ją numaldyti, bet neužtenka energijos.

– Gerai, – sakau. – Ačiū. Tuoj pat jam ir skambinu.

– Megana... – dar ištaria ji, bet aš išjungiu ryšį jai nebespėjus nieko pridurti.

Jau po dešimtos. Aš čia jau daugiau nei dvi valandas. Išjungiu telefoną, atsigręžiu į Kamalį.

– Nenoriu namo, – sakau.

Jis linkteli, bet pasilikti pas jį nekviečia. Sako ką kita:

– Jeigu nori, gali dar užeiti. Kitą sykį.

Žingteliu pirmyn, tarpo tarp mūsų kūnų nebelieka, tada pasistiebiu, bučiuoju jį į lūpas. Jis neatšlyja nuo manęs.

Reičelė

2013 rugpjūčio 3, šeštadienis

Rytas

Praėjusią naktį sapnavau, kad viena pati einu mišku. Buvo prietema, gal pavakarys, o gal brėško aušra, tikrai nežinau, bet miške, be manęs, buvo dar kažkas. Aš jo nemačiau, tik žinojau, kad kažkas yra netoliese ir artėja. Nenorėjau, kad mane pamatytų, norėjau bėgti, bet negalėjau, kojos buvo per sunkios, o kai pamėginau rėkti, iš burnos neištrūko nė garselio.

Kai pabundu, pro žaliuzių plyšius vidun smelkiasi skaisti šviesa. Lietus, nuveikęs savo darbą, pagaliau išsikvėpė. Kambaryje šilta; oras sudusęs, dvokia raugu ir dar galaižin kuo – nuo ketvirtadienio beveik nebuvau ir kojos iš jo iškėlusi. Už durų girdžiu zirziant ir ūžiant siurblį. Ketė kuopiasi. Paskui ji išeis, o jau tada nosį iškišti laukan mėginsiu ir aš. Ką darysiu – dar nežinau, rodos, niekaip negaliu su savim susitvarkyti. Galbūt šiandien dar išgersiu, o jau rytoj stosiu į doros kelią.

Trumpai birbteli telefonas, pranešdamas, kad baigia išsekti baterija. Paimu jį norėdama įkrauti ir pastebiu, kad vakar vakare pražiopsojau du skambučius. Prisijungiu prie balso pašto. Žinutė tik viena.

– Reičele, labas. Čia mama. Klausyk, rytoj būsiu Londone. Šeštadienį. Noriu šį bei tą nusipirkti. Gal susitiktume išgerti kavos ar ką? Brangute, tau atvažiuoti pagyventi pas mane

dabar ne pats geriausias metas. Yra toks... na... aš turiu tokį naują draugą, o juk žinai kaip būna ankstyvuoju etapu... – Ji sukrizena. – Šiaip ar taip, mielai paskolinsiu šiek tiek pinigų, išsiversi porą savaičių. Pasikalbėsime apie tai rytoj. Tai tiek, brangioji. Iki.

Pasikalbėsiu su ja visai atvirai, tiesiai išklosiu, kokia prasta mano padėtis. Bet tai ne toks pokalbis, kokiame norėčiau dalyvauti blaivutėlė. Krapštausi iš lovos: galiu tuoj pat subėgioti į parduotuvę ir išlenkti porą taurių prieš išeidama. Kad šiek tiek apmarinčiau nervus. Vėl dirsteliu į telefoną, patikrinu praleistus skambučius. Pasirodo, mama skambino tik kartą, antras skambutis ne jos. Skoto. Jis skambinęs man ketvirtis po vidurnakčio. Sėdžiu su telefonu rankoje ir svarstau: skambinti? Neskambinti? Dabar – tikrai dar ne, metas pernelyg ankstyvas. Galbūt vėliau? Bet po vienos taurės, ne dviejų.

Įjungiu telefoną krautis, užtraukiu aukštyn žaliuzes, atidarau langą, pati drožiu į dušą, paleidžiu šaltą vandenį. Išsitrenku galvą, gerai nugremžiu visą kūną ir vis stengiuosi nutildyti balselį galvoje, kuris įkyriai zirzia, kad tai vis dėlto labai jau keistas poelgis: nepraėjus nė keturiasdešimt aštuonioms valandoms po to, kai surasti žmonos palaikai, vidury nakties skambinti kitai moteriai.

Vakaras

Žemė dar garuoja džiūdama, bet saulė jau bando veržtis iš už storo balto debesies. Aš nusipirkau vyno buteliuką, vieną iš tų mažųjų – tik vieną. Žinau, nereikėtų, bet priešpiečiai su mama turbūt palaužtų ir labiausiai užkietėjusio blaivininko valią. Vis dėlto ji pažadėjo pervesti į mano banko sąskaitą tris šimtus svarų, tad laikas nenuėjo visai veltui.

Taip ir neprisipažinau, kaip giliai esu nuklimpusi. Nepasakiau, kad jau kelis mėnesius nebedirbu, nepasakiau ir kad mane išgrūdo iš darbo (ji mano, kad esu atleista dėl etatų mažinimo, o jos pinigai skirti išsiversti tol, kol gausiu išeitinį atlyginimą). Nepasisakiau ir apie nuolatinius pralaimėjimus alkoholizmo fronte, o ji nieko nepastebėjo. Ketė pastebėjo. Šįryt, kai susidūrėme man išeinant, ji tik pažvelgė į mane ir tarė:

– O, dėl Dievo meilės... Jau?

Netelpa galvoj, kaip ji taip sugeba, bet visada žino. Net jei būnu išgėrusi vos pusę stiklo, jai užtenka tik dirstelėti į mane – ir iškart žino.

– Matau iš akių, – sako ji, bet pati pažvelgusi į veidrodį regiu save nė kiek nepasikeitusią. Jos kantrybė senka, užuojauta – taip pat. Privalau liautis. Tiktai ne šiandien. Šiandien negaliu. Šiandien dar per sunku.

Turėjau būti tam pasiruošusi, turėjau šito tikėtis, bet kažkodėl nebuvau. Vos įlipus į traukinį, jos buvo pilna visur, ji šypsojosi iš kiekvieno laikraščio: graži, šviesiaplaukė, laiminga Megana, žvelgianti tiesiai į fotoaparato akį, tiesiai į mane.

Kažkas buvo palikęs vagone *The Times* numerį, tad aš perskaičiau jų straipsnį. Kūnas oficialiai atpažintas praėjusį vakarą, skrodimo rezultatų laukiama šiandien. Cituojamas policijos atstovas ryšiams su visuomene, pasak jo, „ponios Hipvel mirties priežastį nustatyti gali būti nelengva, nes palaikai ilgokai išbuvo lauke ir bent kelias dienas mirko vandenyje“. Siaubinga net pagalvoti apie tai, kai tiesiai prieš akis matai jos nuotrauką. Kaip ji atrodė tada, kaip ji atrodo dabar.

Trumpai užsimenama apie Kamalį, apie tai, kaip jis buvo sulaikytas ir paleistas, cituojamas ir detektyvas inspektorius Gaskilas, jis sako, esą policija „tikrina kelias versijas“, o tai, įsivaizduoju, reiškia, kad jie net nežino, ko griebtis. Užverčiu laikraštį, padedu ant grindų sau prie kojų. Nebegaliu į ją

žiūrėti, tai nepakeliama. Nebenoriu skaityti tų beviltiškų, tuščių žodžių.

Atsiremiu galva į langą. Netrukus pravažiuosime dvidešimt trečiąjį numerį. Dirsteliu laukan, vos akimirksnį, bet mes per toli, namas priešingoje geležinkelio pusėje, tad kažin ko ir norėdamas neįžiūrėsi. O aš vis galvoju apie aną dieną, kai mačiau Kamalį, apie tai, kaip jis bučiavo ją, kaip aš supykau tai išvydusi, kaip norėjau ją užsipulti. O kas, jeigu būčiau taip ir padariusi? Kas, jei būčiau išlipusi, nuėjusi pas ją į namus, kumščiu tvojusi į duris ir pareikalavusi pasiaiškinti, ką, po velnių, ji sau mano daranti? Ar gali būti, kad tuomet ji ir šiandien tebesėdėtų ten, savo terasoje?

Užmerkiu akis. Nortkote kažkas įlipa į traukinį, sėdasi greta manęs. Neatsimerkiu pažiūrėti, bet vis tiek pasirodo keista, nes vagonas pustuštis. Jaučiu, kaip plaukeliai ant sprando stojasi piestu. Užuodžiu losjoną po skutimosi ir cigarečių kvapą, ir atpažįstu šitą derinį, žinau, kad kaip tik toks kvapas jau yra kutenęs man šnerves.

– Labas.

Dabar jau pasižiūriu – ir atpažįstu ir patį vyriškį. Tas pats rudaplaukis iš stoties, iš *ano* šeštadienio. Jis šypsosi man, atkiša ranką. Paspaudžiu ją, tuo gerokai nustebindama pati save. Jo delnas kietas, įdiržęs.

– Prisimeni mane?

– Taip, – sakau linguodama galvą. – Taip, buvome susidūrę prieš kelias savaites, stotyje.

Jis linksi ir šypsosi.

– Buvau trupučiuką užmynęs ant kamščio, – sako ir staiga nusijuokia. – Manrods, taip pat ir tu, ar ne, širduk?

Jis jaunesnis, nei pasirodė iš pirmo žvilgsnio, turbūt dar neturi nė trisdešimties. Veidas malonus, nepasakysi, kad gražus, bet gana mielas. Plati, atvira šypsena. Šneka su Londono

prastuomenės, o gal pietryčių Anglijos akcentu, ar panašiu. Jis žiūri į mane taip, lyg kažką apie mane žinotų, lyg erzintų, lyg mus sietų kažkoks tarpusavio pokštas. Bet nesieja. Nusigręžiu. Reikėtų ką nors sakyti, paklausti jo: *Ką tu matei?*

– Kaip tu laikaisi? – klausia jis.

– Ačiū, gerai. – Aš vėl žiūriu pro langą, bet jaučiu jo žvilgsnį, smingantį į mane, ir apninka baisiai keistas noras atsisukti į jį, giliai įtraukti tabako kvapo, sklindančio nuo jo drabužių ir iš burnos. Man patinka rūkalų kvapas. Tomas rūkė, kai susipažinome. Kartais ir aš užsitraukdavau drauge su juo, kai nueidavome kur nors išgerti ar vos pasimylėjus. Tas kvapas man atrodo erotiškas, primena, ką reiškia būti laimingai. Prikandu apatinę lūpą; akimirką šmėkšteli mintis: o ką jis darytų, jei staiga atsigręžčiau į jį ir pabučiuočiau į lūpas? Jaučiu, kaip jis sujuda. Pasilenkia, pakelia nuo grindų laikraštį.

– Baisu, ką? Vargšė mergaitė. Bet ir keista, ar ne? Juk mes buvome ten tą vakarą. Tas pat vakaras ir buvo, tiesa? Kai ji pradingo.

Gali pamanyti, kad jis skaito mano mintis, mane tai pribloškia. Staigiai atsisuku, įbedu akis į jį. Noriu pamatyti jo išraišką.

– Atsiprašau?

– Nagi tą vakarą, kai mudu buvom susitikę traukiny. Tai buvo tas pats vakaras, kai dingo ta mergaitė – ta, kurią ką tik rado. Ir dabar policija sako, kad paskutinį kartą ją kažkas matė prie pat stoties. Vis galvoju, žinai, juk ir aš galėjau ją matyti. Tik štai neprisimenu. Buvau įliuobęs šiek tiek. – Jis gūžteli pečiais. – Ir tu nieko neprisimeni, ką?

Jam tai pasakius, staiga pasijuntu labai keistai. Neprisimenu, ar išvis kada nors esu šitaip jautusis. Nesugebu išspausti jokio atsakymo, nes visa mano esybė ūmai atsidūrė kažkur kitur, ir tai lėmė netgi ne jo žodžiai, o losjonas. Kvapas,

prasismelkiantis per rūkalų dvoką – gaivus, dvelkiantis citrinomis, – įskelia prisiminimą: aš sėdžiu traukinyje šalia jo, visai taip pat, kaip dabar, tik važiuojame į priešingą pusę ir kažkas juokiasi, labai garsiai. Jo delnas liečia mano ranką, jis klausia, ar nenorėčiau nueiti kur išgerti po taurelę, ir staiga kažkas darosi labai negerai. Aš išsigandusi, sutrikusi. Kažkas mėgina man smogti. Matau atšvilpiantį kumštį ir tūpteliu, rankos šokteli aukštyn – bandau apsaugoti galvą. Aš nebe traukinyje, aš gatvėje. Vėl girdžiu juoką, o gal riksmą. Aš ant laiptų, aš ant šaligatvio, viskas raizgosi ir painiojasi, širdis daužosi vis smarkiau. Nenoriu būti šalia šito žmogaus. Noriu atsidurti kuo toliau nuo jo.

Nevikriai stojuosi, tarsteliu: „Atsiprašau!“ – garsiai, beveik surinku, kad išgirstų ir kiti žmonės vagone, bet keleivių čia vos vienas kitas ir niekas net nepasuka galvos. Vyriškis nustebęs pažvelgia į mane, patraukia kojas į šalį, kad galėčiau praeiti.

– Dovanok, širduk, – sako. – Nenorėjau nuliūdinti.

Drožiu tolyn nuo jo kaip įmanydama sparčiau, bet traukinys trūkteli, susiūbuoja ir aš vos neprarandu pusiausvyros. Stveriuosi už sėdynės atlošo, kad nepargriūčiau. Dabar jau žmonės spigina į mane. Įpuolu į kitą vagoną, pereinu visą, perlipu į dar kitą – nesustoju tol, kol pasiekiu traukinio galą. Man stinga kvapo, tvilko baimė. Negaliu šito paaiškinti, neprisimenu, kas atsitiko, bet jaučiu tai, jaučiu baimę ir sąmyšį. Sėduosi veidu į tą pusę, iš kurios atėjau, kad iškart jį pamatyčiau, jei sumanytų atsekti iš paskos.

Delnais užsispaudžiu akis, mėginu sutelkti dėmesį. Stengiuosi susigrąžinti, vėl išvysti tai, ką tik ką mačiau. Paskutiniais žodžiais plūstu save už gėrimą. Jei tik galva būtų blaivi... bet – štai, tai, ko ieškojau. Tamsu, kažkoks vyriškis, jis kažkur eina, tolsta nuo manęs. Moteris, einanti tolyn nuo manęs? Moteris su mėlyna suknele. Tai Ana.

Pulsas it plaktuku kala galvoje, širdis daužosi. Nežinau, ar tai, ką matau ir jaučiu, yra tikra ar ne, ar prisiminimas, ar tik vaizduotės padarinys. Stipriai užmerkiu akis, bandau iš naujo tai pajusti, vėl pamatyti, bet vaizdinys jau pradingęs.

Ana

2013 rugpjūčio 3, šeštadienis

Vakaras

Tomas išėjęs išmesti po burnelę su keliais armijos laikų draugais, Evė miega – įprastas pogulio metas. Aš sėdžiu virtuvėje, langai ir durys sandariai uždaryti, nepaisant karščio. Visą praėjusią savaitę kliokęs lietus pagaliau liovėsi, dabar taip trošku, kad beveik nėra kuo kvėpuoti.

Man nuobodu. Nesugalvoju, ko galėčiau nusitverti. Mielai pasivaikštinėčiau po parduotuves, išleisčiau šiek tiek pinigų savo pačios reikmėms, bet su Eve tai beviltiška. Ji ima irzti, o man tai sukelia įtampą. Taigi trinuosi po namus. Televizoriaus jungti negaliu, taip pat – nė pažvelgti laikraščio pusėn. Nenoriu skaityti apie tai, nenoriu matyti Meganos veido, nenoriu apie tai galvoti.

Bet kaip apie tai negalvosi, kai esame čia pat, vos už keturių namų?

Apskambinau visus draugus – gal kas norėtų susitikti, kad vaikai galėtų kartu pažaisti? Bet visi turi kitų planų. Paskambinau net seseriai, bet jos draugiją, žinoma, turi užsisakyti bent prieš savaitę. Be to, ji pareiškė, esą ją, šiaip ar taip, pernelyg kamuoja pagirios, kad ilgai ištvertų šalia Evės. Tai išgirdus mane pervėrė toks klaikus pavydo dūris, pajutau, kaip ilgiuosi šeštadienių, kai galima ištisą dieną voliotis ant sofos apsikrovus

laikraščiais, tiktai labai miglotai prisimenant, kaip praėjusį vakarą išėjai iš klubo.

Iš tikrųjų tai baisiai kvaila, juk tai, ką turiu dabar, – milijoną kartų geriau, ir tam, kad tai gaučiau, turėjau šį tą paaukoti. Dabar man tereikia tai ginti. Tad štai ir leipėju tvankiuose namuose, ir stengiuosi negalvoti apie Meganą. Stengiuosi negalvoti ir apie *ją*, bet pašoku kaskart, išgirdusi kokį nors triukšmą, krūpteliu, kai už lango praslysta šešėlis. Tai nepakenčiama.

Apie vieną dalyką vis dėlto negaliu liautis galvojusi: juk Reičelė buvo čia tą vakarą, kai dingo Megana, slampinėjo aplinkui prisišniojusi kaip lapas, o paskui staiga *išgaravo*. Tomas ieškojo jos visą amžinybę, bet taip ir nerado. Niekaip negaliu nustoti sukusi galvą, ką ji galėjo veikti.

Reičelės ir Meganos Hipvel niekas nesieja. Kalbėjausi apie tai su ta policijos pareigūne, detektyve seržante Raili, po to, kai pamatėme Reičelę prie Hipvelų namų. Raili patikino, kad nerimauti nėra ko. „Ji tiesiog mėgsta kaišioti nosį, kur nereikia, – pasakė. – Ji vieniša, turbūt praradusi visas viltis. Tiesiog nori bent kur nors dalyvauti.

Tikriausiai jos tiesa. Bet aš vis prisimenu, kaip Reičelė įsibrovė į mano namus, kaip pasičiupo mano vaiką, labai gerai prisimenu, koks apėmė siaubas, kai pamačiau ją su Eve prie tvoros. Pagalvoju ir apie tą kraują gyslose stingdantį jos vypsnį, kai susidūrėme prie Hipvelų namų. Detektyvė seržantė Raili nežino, kokia pavojinga gali būti Reičelė.

Reičelė

2013 rugpjūčio 4, sekmadienis

Rytas

Košmaras, iš kurio pabundu šįryt, jau kitoks. Sapnavau, kad padariau kažką labai negero, bet nežinau, kas tai, žinau tik tiek, kad nieko nebeįmanoma pataisyti. Žinau tik tiek, kad Tomas dabar manęs neapkenčia, kad jis niekad su manim nebesikalbės, jis išpasakojo visiems mano pažįstamiems apie tą mano kraupų poelgį, ir dabar visi nuo manęs nusisuko: buvę bendradarbiai, draugai, netgi mama. Visi mane niekina, manimi bjaurisi, niekas nebenori manęs išklausyti, niekas netgi neleidžia man pasakyti, kaip labai gailiuosi. O aš jaučiuosi siaubingai, klaikiai prasikaltusi, tik niekaip nesupaisau, ką iš tikrųjų padariau. Pabundu ir žinau, kad sapną, reikia manyti, pakišo koks nors senas prisiminimas, koks nors kluptelėjimas, tegul įvykęs prieš amžius, – dabar jau visai nesvarbu kuris.

Vakar išlipusi iš traukinio dar geras penkiolika ar dvidešimt minučių trainiojausi apie Ašberio stotį. Dairiausi, ar jis nebus išlipęs iš to paties traukinio – tasai rudaplaukis vyriškis, – bet jo niekur nebuvo matyti. O aš vis galvojau, kad tikriausiai būsiu jį pražiopsojusi, kad jis slepiasi kažkur tarp žmonių laukdamas, kol galiausiai pasuksiu namo, kad galėtų sekti iš paskos. Galvojau, kaip neapsakomai gera būtų parbėgti

namo ir rasti ten manęs laukiantį Tomą. Kaip būtų gera, jei manęs išvis kas nors lauktų.

Į namus ėjau lankstu – pro gėrimų parduotuvę.

Grįžusi butą radau tuščią; tvyrojo jausmas, kad čia tik ką kažkieno būta, tarsi būčiau vos kelias minutes prasilenkusi su Kete, bet raštelis, kurį radau virtuvėje ant bufeto, bylojo ką kita: ji rašė pietausianti Henlyje su Damienu ir grįšianti tik sekmadienį vakare. Aš nerandu sau vietos, neslūgsta baimė. Vaikštau iš kambario į kambarį, paimu vieną daiktą, vėl padedu, imu kitą. Aiškiai jutau, kad kažkas ne taip, kol galiausiai susivokiau, kad išsiderinusi tik aš pati.

Ir vis tiek ausyse spengianti tyla skambėjo lyg kažkieno balsai, tad įsipyliau taurę vyno, paskui – dar vieną ir tada paskambinau Skotui. Iškart įsijungė balso paštas, Skoto žinutė iš kito gyvenimo: užsiėmusio, pasitikinčio savimi žmogaus balsas, vyriškio, kurio namuose laukia gražuolė žmona. Po kelių minučių paskambinau dar kartą. Kažkas atsiliepė, bet nekalbėjo.

– Alio?..

– Kas skambina?

– Reičelė, – prisistačiau. – Reičelė Votson.

– Aa.

Fone girdėjau triukšmą, balsus – moters balsą. Galbūt jo motinos.

– Tu... aš pražiopsojau tavo skambutį, – pasakiau.

– Ne... ne. Argi aš tau skambinau? Tikrai? Netyčia. – Sprendžiant iš balso, jis buvo gerokai sutrikęs. – Ne, tiesiog padėk čia, – pridūrė ir man prireikė akimirkos susigaudyti, kad tai skirta ne man.

– Man taip gaila, – pasakiau jam.

– Taip, – jo balsas ramus, lygus.

– Labai, labai gaila.

– Ačiū.

– Ar tu... ar norėjai su manim pasikalbėti?

– Ne, tikriausiai netyčia paspaudžiau mygtuką skambinti, – dabar jau tvirčiau sako jis.

– Ak, šitaip. – Aiškiai jutau, kad jis nekantrauja užbaigti pokalbį. Žinojau, kad turiu palikti jį ramybėj, netrukdyti jam būti su artimaisiais ir gedėti. Žinojau, kad būtent taip turiu padaryti, bet nepadariau.

– Gal pažįsti Aną? – paklausiau. – Aną Votson?

– Ką tokią? Turi galvoj – tavo buvusiojo dabartinę žmoną?

– Taip.

– Ne. Tai yra, gali sakyti, nepažįstu. Megana... Megana praėjusiais metais kurį laiką dirbo pas juos aukle. O kodėl klausi?

Aš nežinau, kodėl klausiu. Pati nežinau.

– Gal galėtume susitikti? – dar paklausiau. – Norėčiau apie kai ką pasikalbėti.

– Apie ką? – Jis jau rimtai irzta. – Man dabar ne pats linksmiausias metas.

Jo sarkazmo nutvilkyta jau ketinu baigti pokalbį, bet staiga jis priduria:

– Namuose dabar pilna žmonių. Rytoj? Atvažiuok pas mane rytoj.

Vakaras

Jis įsipjovė skusdamasis: skruostas perrėžtas, apykaklė iškruvinta. Plaukai drėgni, nuo jo sklinda muilo ir losjono kvapai. Jis linkteli man ir atsitraukia nuo durų, mostelėdamas eiti vidun, bet netaria nė žodžio. Namuose tamsu ir trošku, žaliuzės svetainėje nuleistos, prancūziško stiliaus durys į sodelį užtrauktos

užuolaida. Virtuvėje ant bufeto rikiuojasi „Tupperware“ dėžutės.

– Visi neša man maisto, – taria Skotas. Mostu pasiūlo sėstis prie stalo, pats lieka stovėti, rankos bejėgiškai kadaruoja prie šonų. – Norėjai kažką man pasakyti? – Regis, jis veikia autopilotu, nežiūri man į akis. Atrodo visai sugniuždytas.

– Norėjau paklausti tavęs apie Aną Votson, apie... na, nežinau. Kokie buvo jos santykiai su Megana? Ar jiedvi mėgo viena kitą?

Jis suraukia antakius, deda abu delnus ant kėdės, stovinčios priešais jį, atlošo.

– Ne. Tai yra negaliu tvirtinti, kad jos viena kitos būtų nemėgusios. Iš tikrųjų nė nebuvo artimai pažįstamos. Tarp jų nebuvo jokių *santykių*. – Jo pečiai smukteli dar žemiau, jis akivaizdžiai pavargęs. – Kodėl klausinėji apie tai?

Privalau atskleisti jam kortas.

– Aš mačiau ją. Man rodos, mačiau ją prie stoties, priešais angą į požeminę perėją. Mačiau ją tą vakarą... tą vakarą, kai Megana dingo.

Jis palinguoja galvą, mėgindamas suprasti, ką iš tikrųjų jam sakau.

– Atsiprašau?.. Taigi, tu ją matei. O tu buvai... kur buvai tu pati?

– Čia. Pakeliui. Ėjau pasimatyti... pasimatyti su Tomu, savo buvusiu vyru, bet aš...

Jis kietai užsimerkia, pasitrina kaktą.

– Palūkėk. Tu buvai čia ir matei Aną Votson. Ir kas iš to? Žinau, kad Ana čia buvo. Ji gyvena už kelių namų. Ji pati sakė policijai ėjusi į stotį apie septynias, bet ji neprisiminė, kad būtų mačiusi Meganą. – Dabar jis jau suspaudžia kėdės atlošą, jo kantrybė baigia išsekti. – Tai ką tu iš tikrųjų nori pasakyti?

– Aš buvau išgėrusi, – sakau jam ir veidą išpila taip gerai pažįstamos gėdos raudonis. – Tiksliai neprisimenu, bet jaučiu, kad...

Skotas kilsteli ranką.

– Pakaks. Nebenoriu šito girdėti. Tu priskretusi prie savo buvusiojo, grieži dantį ant jo naujos žmonos, tai akivaizdu. Bet visa tai ničniekaip nesusiję nei su manim, nei su Megana, ar ne? Dievulėliau, ar tau visai ne gėda? Ar bent nutuoki, ką man tenka išgyventi? Ar bent žinai, kad šįryt policija buvo išsikvietusi mane į nuovadą apklausti? – Jis taip užsigula kėdę, kad pabūgstu, jog ši tuoj sulūš. Įsitempiu pasiruošusi išgirsti trekštelėjimą. – O tu atsigrūdi čionai su visais savo pliurpalais. Apgailestauju, kad tavo gyvenimas – vien sumauta mėšlo krūva, bet, patikėk, tai dar vienas malonumas, palyginti su manuoju. Taigi, jei neprieštarautum... – Jo galva aštriai krypteli laukujų durų pusėn.

Atsistoju. Jaučiuosi visiška apgailėtina kvaiša. Man taip gėda.

– Aš tik norėjau padėti. Norėjau...

– Bet negali, aišku tau? Tu negali man padėti. Niekas negali man padėti. Mano žmona negyva ir policija mano, kad tai aš ją nužudžiau. – Jo balsas garsėja, skruostuose išryškėja tamsios dėmės. – Jie mano, kad tai aš ją nužudžiau.

– Bet... Kamalis Abdičius...

Kėdė drioksteli į virtuvės sieną su tokia jėga, kad nulūžta viena koja. Išsigandusi drykteliu į šalį, bet Skotas beveik nė nesujudėjęs. Rankos vėl kadaruoja prie šonų, kumščiai sugniaužti. Aiškiai matau po oda iššokusias kraujagysles.

– Kamalis Abdičius, – košia jis pro sukąstus dantis, – jau nebe įtariamasis. – Jo balsas lygus, bet tvardosi jis iš paskutiniųjų. Jaučiu nuo jo pliūpčiojančias pykčio bangas. Noriu pulti

prie laukujų durų, bet jis stovi priešais, užtverdamas man kelią, užstodamas net ir tą menką vidun įspįstančią šviesą.

– Ar tu žinai, ko jis prišnekėjo? – klausia jis nusisukdamas pakelti kėdės. Aišku, kad nežinau, pagalvoju, bet tuoj pat dingteli, kad jis – ir vėl – kalbasi veikiau su savimi nei su manimi. – Kamalis tiesiog pritvinkęs visokių pasakų. Kamalis tvirtina, kad Megana buvusi nelaiminga, kad aš buvau pavydus, ją kontroliuoti linkęs vyras, kad aš... kokį ten terminą jis pavartojo? Kad aš naudojęs prieš ją *emocinį smurtą*. – Jis tiesiog spjaudo žodžius jais bjaurėdamasis. – Kamalis sako, kad Megana manęs bijojo.

– Bet jis...

– Ir ne jis vienas taip sako. Toji jos draugė, Tara – ji sako, kad Megana kartais prašydavusi ją pridengti, prašydavusi man pameluoti, kad aš nežinočiau, kur ji yra ir ką veikia.

Jis stato kėdę atgal prie stalo, bet kėdė griūva. Aš žingteliu koridoriaus pusėn ir tada jis jau pažvelgia į mane.

– Aš esu kaltas, – sako sielvarto perkreiptu veidu. – Gali sakyti, jau ir nuteistas.

Jis nuspiria sulūžusią kėdę į šalį, sėdasi ant vienos iš trijų likusių sveikų. Aš stypsau negalėdama apsispręsti. Likti ar lėkti? Jis vėl prašnenka, taip tyliai, kad tenka įtempti ausis, idant išgirsčiau žodžius.

– Telefoną ji turėjo kišenėje, – taria. Aš žingteliu arčiau jo. – O telefone buvo žinutė nuo manęs. Paskutinis dalykas, kurį esu jai pasakęs, paskutiniai jos perskaityti mano žodžiai, buvo tokie: *Čiuožk po velnių, kale melage.*

Jo smakras remiasi į krūtinę, pečiai ima drebėti. Aš taip arti, kad galiu jį pasiekti. Pakeliu ranką, visa virpėdama pirštų galiukais paliečiu sprandą. Jis neatšlyja.

– Labai gaila, – sakau, ir sakau tai visai nuoširdžiai. Jaučiuosi priblokšta tokių jo žodžių, negaliu net įsivaizduoti jo

sakant jai ką nors panašaus, bet labai gerai žinau, kaip būna, kai ką nors myli, bet vis tiek drebi jam bjauriausius dalykus – iš pykčio ar iš širdgėlos. – Tai tik SMS žinutė, – priduriu. – Šito nepakanka. Jeigu tai viskas, ką jie turi...

– Juk iš tikrųjų nepakanka, tiesa? – Jis išsitiesia, gūžtelėjimu nustumia mano ranką šalin. Aš vėl apeinu aplink stalą, sėduosi priešais jį. Jis nežiūri į mane. – Juk aš turiu motyvą. Aš jos nesi... na, aš nepasielgiau, kaip turėjau pasielgti, kai ji išėjo. Sunerimau per vėlai. Per vėlai ėmiausi jai skambinti. – Jis karčiai nusijuokia. – Pasak Kamalio Abdičiaus, esama tam tikrų užgaulaus elgesio dėsningumų. – Jis pasižiūri į mane, ir staiga mane pamato, staiga įsižiebia šviesa. Viltis. – Tu... juk tu gali pasikalbėti su policija. Gali jiems pasakyti, kad tai melas, kad jis meluoja. Mažų mažiausiai gali pasiūlyti kitokį požiūrį, gali jiems pasakyti, kad aš mylėjau ją, kad mes buvome laimingi.

Jaučiu krūtinėje tvinstančią paniką. Jis mano, kad galiu jam pagelbėti. Į mane deda paskutines viltis, o visa, kuo paremta jo viltis, yra melas, sušiktas melas.

– Jie manim nepatikės, – lemenu. – Jie išvis manim netiki. Aš – nepatikima liudytoja.

Tyla tarp mudviejų pampsta, užpildo kambarį; į prancūziško stiliaus duris bumbsi piktai zirzianti musė. Skotas knaibo prie skruosto pridžiūvusį kraują, girdžiu, kaip nagai gremžia odą. Atsistumiu su kėde nuo stalo – po kėdės kojomis žvygteli plytelės – ir Skotas pakelia akis.

– Tu buvai čia, – taria jis, lyg tik dabar būtų suvokęs tą informacijos nuotrupą, kurią jam pasiūliau prieš penkiolika minučių. – Tu buvai Vitnyje tą vakarą, kai dingo Megana?

Vos girdžiu, ką jis kalba, taip griausmingai dunda pulsas ausyse. Linkteliu.

– Kodėl nepasakei šito policijai? – klausia jis. Matau, kaip sutrūkčioja kaklo raumuo.

– Pasakiau. Aš jiems tai sakiau. Bet neturėjau... Aš nieko nemačiau. Nieko neprisimenu.

Jis stojasi, eina prie prancūziško stiliaus durų, atitraukia užuolaidą. Vidun siūbtelėjusi saulėkaita akimirką apakina. Skotas stovi nugara į mane, sunėręs rankas ant krūtinės.

– Buvai girta, – sako dalykiškai. – Bet, reikia manyti, ką nors vis dėlto prisimeni. Tikrai prisimeni – juk kaip tik dėl to kur buvus, kur nebuvus vis sugrįžti čia, ar ne? – Jis atsisuka į mane. – Juk taip ir yra, tiesa? Dėl to ir nesiliauji man skambinėjusi. Tu kažką žinai. – Jis tiesiog konstatuoja faktą: ne klausia, ne kaltina, nesiūlo jokios teorijos. – Gal matei jo automobilį? – klausia. – Pagalvok. Angliškas „Vauxhall Corsa“, mėlynas. Gal matei jį? – Aš purtau galvą ir jis bejėgiškai skėsteli rankomis. – Neskubėk sakyti, kad nematei! Gerai pagalvok. Ką iš tikrųjų matei? Matei Aną Votson, bet tai nieko nereiškia. Matei... nagi! Ką tu matei?

Markstydamasi ryškioje šviesoje iš paskutiniųjų stengiuosi sudėlioti, ką mačiau, bet taip ir nesudedu jokio paveikslo. Nieko tikro, nieko naudingo. Nieko, ką galėčiau pasakyti. Buvo kažkoks ginčas, aš jame dalyvavau. O gal tik girdėjau. Aš suklupau ant stoties laiptų, rudaplaukis vyriškis padėjo man atsistoti – man rodos, jis buvo geras man, bet dabar kažkodėl aš jo bijau. Žinau, kad man buvo praskelta galva ir lūpa, rankos nusėtos mėlynėmis. Man atrodo, kad prisimenu save požeminėje perėjoje. Buvo tamsu. Buvau persigandusi, sutrikusi. Girdėjau balsus. Girdėjau kažką šaukiant Meganą vardu. Ne, tai buvo sapnas. Šitai ne tikras prisiminimas. Prisimenu kraują. Mano galva kruvina, rankos kruvinos. Prisimenu Aną. Bet neprisimenu Tomo. Neprisimenu nei Kamalio, nei Skoto, nei Meganos.

Jis žiūri į mane, laukia, kad ką nors pasakyčiau, kad pasiūlyčiau bent trupinėlį paguodos. Neturiu ką jam pasiūlyti, nė trupinio.

– Tas vakaras, – sako jis. – Tai ir yra tas laikas, kuris mums svarbus. – Jis vėl sėdasi prie stalo, šįsyk jau arčiau manęs, nugara į langą. Jo kakta žvilga nuo prakaito, prakaito lašeliais nuberta ir viršutinė lūpa, jis virpa lyg krečiamas karštinės. – Kaip tik tada ir atsitiko. Jie mano, kad tada tai ir atsitiko. Jie negali tiksliai pasakyti... – Jo balsas nutrūksta. – Negali pasakyti visai tiksliai... nes būklė... tai yra kūnas... suiręs. – Jis giliai atsikvepia. – Bet jie mano, kad tai įvyko tą patį vakarą. Arba naktį, neilgai trukus.

Vėl įsijungia autopilotas, jis vėl kalba ne man, kalba tiesiog į patalpą. Tylėdama klausausi, kaip jis pasakoja virtuvei, kad mirties priežastis – galvos trauma, kad jos kaukolė sutrupinta keliose vietose. Užpuolimas – ne seksualinio pobūdžio, bent jau jokių lytinio smurto požymių, kuriuos jie galėtų patvirtinti, jie nieko negali patvirtinti todėl, kad ji tokios būklės. Todėl, kad ji suirusi.

Kai jis galiausiai vėl grįžta į save ir pas mane, jo akys tvieskia baime. Ir neviltim.

– Jei tik ką nors prisiminsi, – sako, – turi man padėti. Prašau, pasistenk ką nors prisiminti, Reičele.

Išgirdus savo vardą jo lūpose, man sukūlvirsčiuoja skrandis, jaučiuosi tokia netikėlė.

Traukinyje pakeliui į namus galvoju apie viską, ką jis pasakė, ir svarstau, ar tai tiesa. Ar priežastis, dėl kurios niekaip negaliu numoti į visa tai, įkalinta kažkur mano galvoje? Ar ten prasmegusi kokia nors informacija, kurią nejučia trūks plyš siekiu pagarsinti? Žinau, kad kažką jam jaučiu, kažką, ko negaliu įvardyti ir ko neturėčiau jausti. Bet galbūt iš tiesų yra ir kas nors daugiau? O jeigu mano galvoje iš tiesų kažkas slypi, galbūt kas nors gali padėti man tai iš ten iškrapštyti. Kas nors, pavyzdžiui, psichiatras. Arba psichoanalitikas. Tarkime, toks kaip Kamalis Abdičius.

2013 rugpjūčio 6, antradienis

Rytas

Beveik nemiegojau. Visą naktį gulėjau nesudėdama bluosto, galvodama apie tai, narstydama ir pernarstydama vis tas pačias mintis. Ar tai tikrai kvaila, neatsakinga, beprasmiška? Galbūt – pavojinga? Aš pati nežinau, ką darau. Vakar iš pat ryto užsirašiau pas daktarą Kamalį Abdičių į konsultaciją. Paskambinau į jo kabinetą ir atsiliepusios registratorės paprašiau mane užrašyti pas jį, paminėdama pavardę. Gal man tik pasivaideno, bet tikrai atrodė, kad registratorė nustebo. Pasakė, kad daktaras galėsiąs priimti mane šiandien popiet, ketvirtą trisdešimt. Taip greitai? Plastančia širdimi, išdžiūvusia burna sakau, kad man tinka. Vieno seanso kaina – septyniasdešimt penki svarai. Mamos trijų šimtų svarų pakaks neilgam.

Nuo pat tos akimirkos, kai užsirašiau pas gydytoją, nebegalėjau galvoti apie nieką kita. Teisybė, baisu, bet jaudulys bemaž malonus. Nori nenori tenka pripažinti: kažkuri mano esybės dalis nuo minties apie susitikimą su Kamaliu virpa iš jaudulio. Juk visa tai ir prasidėjo nuo jo: užteko jam kartą šmėkštelėti, ir mano gyvenimas pasuko kita kryptimi, nuslydo nuo įprastų bėgių. Tą akimirksnį, kai išvydau jį bučiuojantį Meganą, viskas pasikeitė.

Negana to, man būtinai reikia jį pamatyti. Privalau ką nors daryti, nes policiją domina tiktai Skotas. Vakar jie vėl buvo išsikvietę jį apklausti. Jie to, aišku, nepatvirtins, bet po internetą klaidžioja vaizdo įrašas: Skotas, einantis į nuovadą, jį lydi motina. Jo kaklaraištis pernelyg užveržtas, jis atrodo lyg prismaugtas.

Spėlioja visi, kas netingi. Laikraščiai tvirtina, esą policija dabar elgiasi atsargiau, jie negali sau leisti dar kartą paskubomis

ko nors suimti. Šnekama apie aplaidžiai atliekamą tyrimą, siūloma nušalinti tyrėjus, pakeisti kitais. Šnekos apie Skotą internete tiesiog siaubingos, prikurpta pasibaisėtinų, visiškai neįtikimų teorijų. Radau įkeltos vaizdo medžiagos: Skotas, verksmingai meldžiantis per televiziją, kad Megana sugrįžtų, o šalia sumontuoti portretai žudikų, kurie irgi rodėsi per televiziją, ašarojantys, neva paklaikę iš nerimo, kas galėjo nutikti jų mylimiems asmenims. Tai baisu, nežmoniška. Galiu tik viltis, kad jis niekad nesidairo po visą tą bjaurastį. Jis neištvertų širdgėlos.

Taigi, tegul tai kvaila ir neatsargu, bet aš eisiu susitikti su Kamaliu Abdičium, nes, skirtingai nei visi tie teorijų kūrėjai, aš esu mačiusi Skotą. Esu buvusi pakankamai arti, kad paliesčiau. Aš žinau, koks jis, ir jis – ne žudikas.

Vakaras

Lipu laiptais į Korlio stotį, o kojos vis dar dreba. Šitaip pratirtėjau ištisas valandas – tikriausiai adrenalino poveikis, širdis daužosi nė kiek nelėtėdama. Traukinys prisigrūdęs, atsisėsti galiu nė nesvajoti – visai ne tas pat, kas įlipti Justone, tad tenka stovėti įstrigus kažkur vagono vidury. Tikra dėžė vaisiams fermentuotis. Stengiuosi kvėpuoti lėtai, žvilgsnis nudelbtas į kojų pirštus. Mėginu perprasti, ką jaučiu.

Džiugesys, baimė, sutrikimas, kaltė. Labiausiai jaučiuosi kalta.

Tikėjausi visai ne šito.

Kol nukakau iki gydytojo kabineto, sugebėjau įsivaryti ne šiaip baimę, o gryniausią siaubą. Įtikinau save, kad vos pažvelgęs į mane jis galaižin kaip perpras, kad aš žinau, ir įžvelgs manyje grėsmę. Bijojau, kad leptelėsiu ką nors, ko nereikia, kad nejučia išsprūs Meganos vardas. O paskui įžengiau

į priimamąjį, niekuo neypatingą ir nuobodų, šnektelėjau su vidutinio amžiaus registratore, kuri užsirašė mano duomenis beveik nė nepažvelgusi į mane. Atsisėdau, pasiėmiau *Vogue* numerį ir ėmiausi drebančiais pirštais sklaidyti, stengdamasi tuo pat metu ir sutelkti dėmesį į laukiančią užduotį, ir atrodyti kaip eilinė, niekuo į akis nekrintanti nuobodžiaujanti pacientė.

Laukiamajame sėdėjo dar du žmonės: dvidešimt kažkelerių vyriškis, kuris kažką skaitė telefone, ir vyresnė moteris, niauriai dėbsanti į savo batus, ji nepakėlė akių net tada, kai registratorė ištarė jos pavardę. Atsistojo ir nušiūrino, kur jai reikėjo – pati žinojo, kur eiti. O aš sėdėjau ir laukiau, penkias minutes, dešimt. Jutau, kaip ima stigti kvapo. Laukiamajame buvo šilta, dusnu, man rodėsi, kad niekaip negaliu įtraukti į plaučius pakankamai deguonies. Pabūgau, kad galiu nualpti.

O tada atsilapojo durys, tarpduryje išdygo vyriškis, ir aš, netgi nespėjusi dorai į jį įsižiūrėti, iškart supratau: jis. Atpažinau taip pat, kaip atpažinau, kad tai – ne Skotas anąsyk, kai pirmą kartą jį išvydau, kai jis buvo tik slenkantis jos linkui šešėlis, tik akimirksnio įspūdis: aukštas ūgis, glebnūs, nesuvaržyti judesiai. Jis ištiesė man ranką.

– Ponia Votson?

Pakėliau akis, mūsų žvilgsniai susidūrė, ir akimoju pajutau elektros iškrūvį, persmelkusį visą stuburą iki pat apačios. Padaviau jam ranką. Jo plaštaka buvo šilta, sausa, didžiulė – manoji visa pranyko jo saujoje.

– Prašom čionai, – tarė jis, mostu kviesdamas į kabinetą. Įėjau visa apkvaitusi, ėmė pykinti. Aš žengiau jos pėdomis. Ji viską darė taip pat. Ji sėdėjo tame pačiame krėsle, į kurį jis pasodino mane, jis tikriausiai taip pat, kaip ir šią popietę, sunėrė pirštus po smakru, tikriausiai taip pat linktelėjo jai tardamas: „Taigi, ir apie ką norėtumėte šiandien man papasakoti?“

Jis visas spinduliavo šilumą: ji sklido iš jo rankos, kai paspaudžiau, iš akių, net iš balso. Skvarbiau žvilgsniu jo veidą, ieškodama kokios nors užuominos, kokio ženklo, kuris liudytų apie jame slypintį nuožmų grobuonį, suskaldžiusį Meganai galvą, stengiausi įžvelgti traumuotą pabėgėlį, praradusį visą šeimą. Bet taip ir neįžiūrėjau nieko panašaus. Ir tada kuriam laikui užsimiršau. Užmiršau jo bijoti. Sėdėjau ten be jokios panikos. Ne be vargo nurijau seilę, pasistengiau prisiminti, ką turiu pasakyti, tada visa tai ir išklojau. Pasakiau jam, kad jau ketveri metai neišsivaduoju iš priklausomybės nuo alkoholio, kad pragėriau ir savo santuoką, ir darbą, kad baigiu pragerti sveikatą, o galbūt – net ir sveiką protą.

– Būna, kad aš tiesiog nieko nebeprisimenu, – kalbėjau. – Užeina tokie užtemimo laikotarpiai ir po jų neprisimenu nei kur buvau, nei ką dariau. Kartais svarstau, ar negalėjau prišnekėti ar pridaryti kokių bjaurių dalykų, kurie tiesiog išgaravo iš galvos. Ir jeigu... na, jeigu kas nors paskui pasako man, kad padariau tą ar aną, tai būna tarsi visai nepanašu į mane. Man neatrodo, kad toji, kuri taip pasielgtų, galėčiau būti aš. Ir būna taip sunku jausti atsakomybę už ką nors, ko tiesiog neprisimeni. Tad niekad ir nesijaučiu taip blogai, kaip derėtų. Na taip, jaučiuosi nekaip, bet tai, ką būnu padariusi, – tai tarsi atsieta nuo manęs. Tarsi tai būtų visai ne mano poelgis.

Viskas taip ir pasipylė iš manęs, visai teisybė – tiesiog ėmiau ir išliejau per pirmąsias kelias minutes jo draugijoje. Buvau net labai pribrendusi tai iškloti, tik laukiau progos, laukiau, kad turėčiau kam, kas klausytųsi. Tik štai tasai klausytojas tikrai neturėjo būti jis. Jis klausėsi nenuleisdamas nuo manęs savo skaidrių gintarinių akių, sunėręs rankas, nekrustelėdamas. Nesidairė, nieko neužsirašinėjo. Tik klausėsi. Galų gale vos pastebimai linktelėjo ir prašneko:

– Vadinasi, jūs norite prisiimti atsakomybę už tai, ką padarėte, bet tai nelengva, nelengva jaustis atsakingai už savo veiksmus, jeigu jų neprisimenate?

– Taip, būtent. Kaip tik taip.

– Taigi, o kaip mes prisiimame atsakomybę už tai, ką esame padarę? Jūs galite atsiprašyti – ir net jei neprisimenate, kaip prasižengėte, jūsų atsiprašymas, taip pat ir jūsų poreikis atsiprašyti gali būti visiškai nuoširdūs.

– Bet aš noriu tai *jausti*. Noriu jaustis... prasčiau.

Tai skamba keistai, bet kaip tik taip visąlaik ir galvoju. Aš nesijaučiu pakankamai blogai. Žinau, už ką esu atsakinga, žinau, kokių bjaurių dalykų esu pridariusi, net jei ir neprisimenu smulkmenų – bet jaučiuosi atitrūkusi nuo tų veiksmų. Jaučiuosi lyg nesusijusi su jais tiesiogiai.

– Manote, kad turėtumėte jaustis blogiau, nei jaučiatės? Jums atrodo, kad nesijaučiate pakankamai blogai dėl savo klaidų?

– Taip.

Kamalis palingavo galvą.

– Reičele, sakėte, kad subyrėjo jūsų santuoka, kad praradote darbą – ar tai dar nepakankama bausmė?

Aš papurčiau galvą.

Jis kiek atsilošė.

– Man rodos, jūs per daug negailestinga sau.

– Visai ne.

– Ką gi. Gerai. Gal galėtume grįžti šiek tiek atgal? Į tą metą, kai jūsų bėdos prasidėjo. Sakėte... prieš ketverius metus? Galite papasakoti apie tą laikotarpį?

Aš atsispyriau. Nebuvau visiškai užliūliuota šilumos jo balse, jo švelnaus žvilgsnio. Nebuvau visiškai beviltiška. Nepasiekiau to taško, kad jau imčiau ir iškločiau jam visą tiesą. Neketinau atskleisti jam, kaip karštai troškau kūdikio. Pasakiau,

kad mano santuoka ėmė braškėti, kad jaučiausi labai prislėgta, kad visada mėgdavau išgerti, bet tuo metu padėtis tapo nebevaldoma.

– Jūsų santuoka ėmė braškėti... tad jūs palikote vyrą? Ar vyras paliko jus? Ar abu pasukote skirtingais keliais?

– Jis įsitaisė meilužę, – pasakiau. – Sutiko kitą moterį ir ją įsimylėjo. – Jis linktelėjo parodydamas, kad laukia tęsinio. – Bet negaliu dėl to jo kaltinti. Pati kalta.

– Kodėl taip sakote?

– Na, aš jau buvau pradėjusi smarkiai gerti...

– Vadinasi, ne vyro neištikimybė pastūmėjo jus į girtuoklystę?

– Ne, tai prasidėjo anksčiau. Kaip tik mano girtuokliavimas jį ir atstūmė, dėl to jis liovėsi...

Kamalis nieko nesakė, neragino kalbėti toliau, tiesiog laukė, kol pritvinksiu ir pati pasakysiu tuos žodžius.

– Dėl to jis liovėsi mane mylėti, – pasakiau.

Štai ir apsiblioviau jo akivaizdoje, neapkenčiu savęs už tai. Nesuprantu, kaip nesugebėjau išlaikyti apsauginių barjerų. Išvis nereikėjo kalbėti apie jokius tikrus dalykus, reikėjo eiti pas jį su nuo pradžios iki galo išgalvotomis problemomis, pakišti jam pramanytą asmenį. Man iš tikrųjų reikėjo kruopščiau pasiruošti.

Neapkenčiu savęs už tai, kad žiūrėdama į jį patikėjau, tegul tik akimirksnį, kad jis mane užjaučia. Mat būtent taip jis ir žiūrėjo: ne gailėdamasis, o tarsi suprasdamas, tarsi aš būčiau ta, kam jis nori padėti.

– Taigi, Reičele, vadinasi, smarkiai gerti pradėjote anksčiau, nei subyrėjo jūsų santuoka. Kaip manote, ar galėtumėte nurodyti priežastį? Noriu pasakyti, ne visi gali. Kai kurie žmonės tiesiog nejučia nuslysta į tokią depresyvią ar priklausomybės būklę. Ar jūsų atveju buvo koks nors konkretus postūmis?

Galbūt netekote artimo žmogaus, gal tai koks nors kitas praradimas?

Papurčiau galvą, gūžtelėjau pečiais. Neketinu jam šito sakyti. Nė už ką jam šito nepasakysiu.

– O gal apie tai norėsite pasikalbėti kitą kartą? – paklausė jis ir nusišypsojo, ir tada man atšalo padai.

Jis visas spinduliuoja šilumą, viskas šilta: rankos, akys, balsas – taigi, viskas, išskyrus šypseną. O štai kai iššiepia dantis, tada jau gali įžvelgti jame žudiką. Skrandis man susigniaužia į mažą kamuoliuką, pulsas vėl šokteli į padanges – nešdinuosi iš jo kabineto, net nepaspaudusi ištiestos rankos. Negaliu prisiversti jo paliesti.

Aš suprantu, tikrai suprantu. Visiškai aišku, ką jame įžvelgė Megana, – anaiptol ne vien tai, kad jis nepaprastai patrauklus vyras. Jis dar ir ramus, savo ramybe apgaubia ir kitą, jis tiesiog trykšta kantrybe ir gerumu. Naivus ir patiklus, o gal paprasčiausiai rūpesčių kamuojamas žmogus turbūt išties neįžvelgtų, kas slypi po ta išore, nepastebėtų po ramybe pasislėpusio grobuonies. Aš tai suprantu. Beveik ištisą valandą ir pati buvau įsiurbta į jo pinkles. Leidau sau jam atsiverti. Užmiršau, kas jis toks. Aš išdaviau Skotą, išdaviau Meganą ir jaučiuosi dėl to kalta.

Bet užvis labiausiai kaltės jausmas graužia dėl to, kad norisi pas jį sugrįžti.

2013 rugpjūčio 7, trečiadienis

Rytas

Ir vėl sapnavau tą patį sapną, tą, kuriame padariau kažką bjauraus ir visi nusigręžė nuo manęs, visi nusprendė palaikyti Tomą. O aš negaliu pasiaiškinti, negaliu net atsiprašyti, nes

nenumanau, kas tai, ką aš padariau. Įstrigusi tarp miego ir tikro pabudimo, galvoju apie tikrą, seniai įvykusį barnį – prieš ketverius metus, tada, kai pirmą ir paskutinį kartą nesėkmingai išbandėme dirbtinio apvaisinimo mėgintuvėlyje procedūrą, o aš norėjau pamėginti dar kartą. Tomas pasakė, kad neturime tiek pinigų, ir aš dėl to nesiginčijau. Žinojau, kad neturime pinigų: buvome įkeitę namą, Tomą tebeslėgė skolos, likusios po nesėkmingo verslo sandorio, į kurį jį buvo įklampinęs tėvas, – turėjau su tuo susitaikyti. Man liko tik puoselėti viltis, kad ateis toks metas, kai mūsų finansinė padėtis pagerės, o kol kas – tramdyti karštas ašaras, išsyk susitvenkiančias vos išvydus gatvėje kokią nepažįstamąją su pilvuku, vos išgirdus, kad kas nors kitas turi džiugią naujieną.

Praslinkus porai mėnesių po to, kai sužinojome, kad dirbtinis apvaisinimas nebuvo sėkmingas, Tomas pranešė man apie kelionę. Las Vegasas, keturios naktys: pasižiūrėsiąs amžiaus varžybas, nuleisiąs šiek tiek garo. Vien tik jis ir dar pora senų laikų bičiulių, kurių aš nepažinojau. Išvyka kainavo krūvą pinigų – žinau, kadangi mačiau lėktuvo bilietų ir viešbučio numerio užsakymo patvirtinimus, gautus elektroniniu paštu. Nenutuokiu, kiek kainavo bilietai į bokso varžybas, bet smarkiai abejoju, ar buvo pigūs. Tokios sumos nebūtų pakakę dar vienai dirbtinio apvaisinimo procedūrai apmokėti, bet vis galėjo būti šiokia tokia pradžia. Dėl šito ir susiriejome, siaubingai. Smulkmenų neprisimenu, nes gėriau visą popietę, stengdamasi sutelkti drąsą tėkšti jam į akis viską, ką apie tai manau, tad kai galiausiai taip ir padariau, matyt, pasirinkau prasčiausią būdą iš visų įmanomų. Prisimenu ledinį šaltį, sklidusį nuo jo kitą dieną, jis atsisakė net kalbėti apie tai. Prisimenu, kad vis dėlto pasakė, bejausmiu, nusivylimo kupinu balsu, jog aš sudaužiau įrėmintą mūsų vestuvių nuotrauką, jog šaukiau, koks jis baisus savanaudis, koks niekam tikęs vyras,

nevykėlis ir menkysta. Prisimenu, kaip aršiai neapkenčiau savęs tą dieną.

Žinoma, negerai padariau žerdama visus tuos dalykus jam į akis, bet, kai pagalvoji, aš juk turėjau net labai svarią priežastį pykti. Tikrai turėjau teisę supykti, ar ne? Mes siekėme susilaukti kūdikio – argi neturėjome būti pasiruošę kai ką dėl to paaukoti? Aš būčiau sutikusi nusikirsti ranką ar koją, jei tai būtų padėję susilaukti vaiko. Argi jis negalėjo apsieiti be to savaitgalio Las Vegase?

Kurį laiką dar guliu lovoje mąstydama apie visa tai, paskui keliuosi ir nutariu išeiti pasivaikščioti, kadangi jei visai nieko nedarysiu, neišvengiamai užsinorėsiu traukti tiesiai į kampinę parduotuvę. Nuo pat sekmadienio neturėjau nė lašo burnoje ir puikiai jaučiu savyje vykstančias grumtynes: šiokio tokio svaigulio ilgesys, poreikis atpalaiduoti galvą įnirtingai stengiasi prasilaužti pro miglotą nuojautą, kad kažkas jau pasiekta, kad būtų apmaudu dabar nuleisti tai į kanalizaciją.

Ašberis – ne pati tinkamiausia vieta vaikštinėti: vien parduotuvės ir gyvenamieji kvartalai, čia net padoraus parko nėra. Drožiu per patį miesto centrą – pusė bėdos, kai jame nė gyvos dvasios. Išbandau seną gudrybę: reikia save įtikinti, kad kur nors eini, išsirinkti bet kokią vietą ir žingsniuoti jos pusėn. Išsirenku bažnyčią Plezanso kelio gale – maždaug dvi mylios nuo Ketės buto. Esu ten buvusi Anoniminių alkoholikų susirinkime. Į kitą, arčiau namų, nekėliau kojos, nes nenorėjau sutikti žmonių, su kuriais vėliau tikriausiai tektų susidurti gatvėje, prekybos centre, traukinyje.

Pasiekusi bažnyčią apsisuku ir einu atgal, žingsniuoju tikslingai, namų linkui – moteris, turinti kur eiti, turinti ką nuveikti. Visai normali moteris. Nužvelgiu pakeliui pasitaikančius žmones: du jauni vyrukai su kuprinėmis ant pečių bėga ristele, matyt, ruošiasi maratonui, jauna moteris su juodu sijonu

ir baltais sportbačiais, ir su aukštakulniais krepšyje, traukia į darbą. Kažin, pagalvoju, ką jie slepia? Ar jie juda tik tam, kad nesusigundytų išgerti – bėga, kad liktų toje pačioje vietoje*? Ar jie galvoja apie vakarykščiai sutiktą žudiką, su kuriuo ketina susitikti ir dar kartą?

Aš toli gražu nesu normali moteris.

Tai pastebiu jau beveik pasiekusi namus. Buvau giliai nugrimzdusi mintyse, svarsčiau, ką tie apsilankymai pas Kamalį man iš tikrųjų gali padėti pasiekti: negi tikrai imčiaus raustis po jo rašomojo stalo stalčius, jei jis trumpam pasišalintų iš kabineto? O gal mėginčiau užkalbėti jam dantį, kad nejučia ką nors prasitartų, įviliočiau į pavojingą teritoriją? Labai tikėtina, kad jis gerokai įžvalgesnis už mane, tikėtina, kad jis netgi numatė pasirodysiant ką nors panašaus į mane. Juk puikiai žino, kad jo pavardė šmėžavo žiniasklaidoje, tad turėtų būti budrus, turėtų įvertinti tikimybę, kad žmonės gali šniukštinėti istorijų apie jį ar bandyti išpešti informacijos iš jo paties.

Štai apie ką galvoju, žingsniuodama pro nedidelę „Londis" krautuvėlę dešinėje pusėje: einu panarinusi galvą, žvilgsnį nukreipusi į šaligatvį, stengdamasi nieku gyvu nepažvelgti į parduotuvę, nes ten per daug pagundų, bet akies kraštu vis tiek užkliūvu už jos vardo. Dabar jau pakeliu galvą – taip, bulvarinio laikraščio pirmame puslapyje šviečia antraštė riebiomis raidėmis: MEGANA – VAIKO ŽUDIKĖ?

* Tikriausiai aliuzija į U2 dainą „Running to Stand Still".

Ana

2013 rugpjūčio 7, trečiadienis

Rytas

Tai atsitiko „Starbucks“, kur leidau laiką su kitomis mergaitėmis iš Nacionalinės gimdyvių bendrijos. Sėdėjome savo įprastoje vietelėje prie lango, vaikai, užėmę visas grindis, dėliojo LEGO kaladėles, o Betė (ir vėl) mėgino įtikinti mane prisidėti prie jos skaitytojų klubo, ir tada pasirodė Diana. Jos veide švietė gana iškalbinga išraiška – ypač svarbaus asmens, tuojau visiems išklosiančio kokį nors itin riebų gandą. Akivaizdžiai netvėrė savyje, ne be vargo pro duris vidun brazdindama dvynukų vežimėlį.

– Ana, – tarė itin rimtu veidu, – matei?

Ji atkišo laikraštį, viena antraštė taip ir badė akis: MEGANA – VAIKO ŽUDIKĖ? Aš netekau žado. Įsistebeilijau į tuos žodžius, o paskui absurdiškai apsipyliau ašaromis. Evė persigando. Ir užbliovė visa gerkle. Siaubinga.

Nuskubėjau į tualetą apsiprausti (ir apiprausti Evės), o kai grįžau, visos šnekėjosi prislopintais balsais. Diana paskersakiavo į mane ir paklausė:

– Gerai jautiesi, širdele?

Aiškiai buvo matyti, kad ji tuo mėgaujasi.

Teko tuojau pat nešdintis iš ten, nebegalėjau pasilikti. Jos visos staiga siaubingai susirūpino, puolė šnekėti, kaip tai kraupu

ir kaip dabar turėčiau jaustis, bet jų veiduose mačiau ką kita: tik vos vos tepridengtą pasmerkimą. Kaip tu galėjai patikėti savo kūdikį tai monstrei? Tikriausiai esi blogiausia motina pasaulyje.

Pakeliui į namus bandžiau skambinti Tomui, bet išsyk įsijungė balso paštas. Palikau žinutę: prašiau paskambinti, kai tik galėsiąs. Stengiausi, kad balsas skambėtų ramiai ir nerūpestingai, bet mane visą krėtė drebulys, vos išsilaikiau ant tirtančių kojų.

Laikraščio nepirkau, bet neatsispyriau pagundai perskaityti straipsnį internete. Istorija man pasirodė gana miglota. „Šaltinis, artimas Hipvelų bylos nagrinėjimui", tvirtina, neva esama įtarimų, kad Megana „galėjo prisidėti neteisėtai atimant gyvybę savo pačios vaikui" prieš dešimt metų. Tas pats „šaltinis" spėja, kad tai galėjęs būti motyvas nužudyti ją. Tyrimui vadovaujantis detektyvas – Gaskilas, tas pats, kuris lankėsi pas mus vos jai dingus, – žinios nekomentavo.

Tomas paskambino per pertrauką tarp dviejų susitikimų ir pasakė grįžti namo negalįs. Mėgino mane nuraminti, malonino meiliu ulbesiu, sakė, kad, šiaip ar taip, visa tai veikiausiai tik paistalai. „Juk žinai, kad ne viskuo galima tikėti, ką perskaitai laikraščiuose." Aš ir pati stengiausi nekelti per daug triukšmo – juk ne kas kitas, o Tomas pirmas pasiūlė pasikviesti ją, kad padėtų man prižiūrėti Evę. Reikia manyti, jis ir šiaip jaučiasi siaubingai.

Be to, jo tiesa. Gal tai ir iš tikrųjų skiedalai. Bet... kas gi galėtų šiaip sau sukurpti šitokią istoriją? Dėl kokios priežasties kam nors prireiktų prasimanyti tokius dalykus? O aš niekaip negaliu nuvyti minties: juk aš *žinojau*. Visada žinojau, kad su ta moterim kažkas negerai. Iš pradžių maniau, kad ji tiesiog šiek tiek nesubrendusi, bet iš tiesų tai buvo šis tas daugiau. Ji buvo tarsi *nutolusi*. Susipainiojusi savyje. Neketinu meluoti. Džiaugiuosi, kad jos nebėra. Tegul prasmenga skradžiai.

Vakaras

Aš antrame aukšte, miegamajame. Tomas su Eve žiūri televizorių. Mudu nesikalbame. Ir dėl to kalta aš. Užsipuoliau jį, vos įžengusį pro duris.

Tai tvenkėsi visą dieną. Nieko negalėjau padaryti, niekur negalėjau pasislėpti, kad ir kur pažvelgsi, ji buvo visur. Čia, mano namuose, ji laikė mano mažylę ant rankų, maitino ją, keitė sauskelnes, žaidė su ja man prigulus nusnūsti. Be paliovos galvojau, kiek kartų esu palikusi Evę vieną su ja, ir nuo tų minčių suko vidurius.

O paskui nubudo paranoja, tasai jausmas, kurio beveik niekad neatsikratau gyvendama šitame name, – jausmas, kad mane kažkas stebi. Iš pradžių dėl to kaltinau traukinius. Visi tie beveidžiai žmonės, spoksantys pro vagonų langus – tiesiai į mus, net šiurpas ima, kai pagalvoji. Tai buvo viena iš daugelio priežasčių, dėl kurių iš pat pradžių nenorėjau įsikelti čionai, bet Tomas net neketino kur nors kraustytis. Sakė, kad mėgindami parduoti namą neišvengtume nuostolių.

Iš pradžių traukiniai, paskui – Reičelė. Reičelė, stebinti mus, vis sušmėžuojanti gatvėje, be paliovos skambinėjanti telefonu. O paskui – netgi Megana, kai būdavo čia su Eve. Visąlaik jaučiau, kad ji akies kraštu stebi mane, tarsi mėgintų įvertinti: mane, mano sugebėjimus būti motina, tarsi smerktų už tai, kad nesusidoroju viena. Žinau, absurdiška. O paskui prisimenu aną dieną, kai įsibrovusi Reičelė pagriebė Evę, ir visą kūną sustingdo šaltis. Ir tada galvoju: tai visai ne absurdiška.

Taigi, kai Tomas parėjo namo, aš jau buvau pribrendusi grumtynėms. Išrėžiau jam ultimatumą: privalome iš čia išsikraustyti, aš nebegaliu gyventi šitame name, šitoje gatvėje, žinodama viską, kas čia atsitiko. Dabar jau visur, kur tik pasisuku, matau ne tik Reičelę, bet dar ir Meganą. Esu priversta

galvoti apie viską, ką ji lietė. Šito jau per daug. Pasakiau, kad man visiškai nesvarbu, ar namą pavyks parduoti už padorią sumą, ar už grašius.

– Tau iškart tai pasidarys svarbu, kai teks gyventi gerokai prastesnėje vietoje ir neįstengsime išsimokėti hipotekos mokesčio, – visai logiškai atsakė jis.

Aš paklausiau, ar jis negalėtų paprašyti tėvų pagalbos – jie turi krūvą pinigų, – o jis atsakė jų neprašysiąs, niekada nieko jų nebeprašysiąs, ir tada jau pradėjo pykti, pareiškė nebenorįs apie tai kalbėti. Ir viskas dėl to, kaip tėvai elgėsi su juo, kai jis dėl manęs paliko Reičelę. Nereikėjo apie juos užsiminti – ši tema Tomą sunervina visada.

Bet aš negaliu savęs įveikti. Klimpstu į visišką neviltį, mat kaskart, vos užsimerkiu, regiu ją, sėdinčią prie virtuvės stalo, pasisodinusią Evę ant kelių. Ji žaisdavo su mano mažyle, šypsodavosi, čiauškėdavo, bet tai visada atrodydavo lyg netikra, lyg ji iš tikrųjų norėtų būti kur nors kitur. Atrodydavo, ji visada apsidžiaugia grąžindama Evę man, atėjus metui traukti namo. Beveik galėjai pamanyti, kad jai nemalonu laikyti kūdikį ant rankų.

Reičelė

2013 rugpjūčio 7, trečiadienis

Vakaras

Karštis jau nebepakeliamas, o vis labiau tvinksta. Atsidarius buto langus, bemaž užuodi anglies monoksido dujas, kylančias nuo gatvės apačioje. Man peršti gerklę. Antrąsyk šiandien lendu praustis po dušu, ir kaip tik tada suskamba telefonas. Nekreipiu dėmesio ir jis nutyla, bet tuojau suskamba vėl. Ir vėl. Kol išlendu iš dušo, skamba jau ketvirtą kartą ir aš atsiliepiu.

Rodos, jis apimtas panikos, alsuoja trūksmingai. Balsas mano ausį pasiekia atskiromis skiautėmis.

– Negaliu grįžti namo, – sako. – Visur prikaišiota kamerų.

– Skotai?..

– Žinau, kad tai... tai nei šis, nei tas, bet man taip reikia kur nors nueiti... atsidurti kur nors, kur jie manęs netykotų. Negaliu eiti pas mamą ar pas ką nors iš draugų. Tad aš tik... važinėju ratais. Važinėju šen ir ten nuo pat tos akimirkos, kai išėjau iš policijos nuovados... – Jis užspringsta kalbėdamas. – Man tereikia valandos kitos. Pasėdėti ir pagalvoti. Kur nors be jų, be policijos, be jokių žmonių, kurie amžiais uždavinėja sušiktus klausimus. Atsiprašau, bet... gal galėčiau atvažiuoti pas tave?

Ir aš sakau: taip, žinoma. Ne vien todėl, kad jis, sprendžiant iš balso, apimtas panikos ir nevilties. Dar ir todėl, kad

noriu jį pamatyti. Noriu jam padėti. Pasakau adresą ir jis atsako būsiąs po penkiolikos minučių.

Praeina dešimt minučių ir nuaidi durų skambutis: trumpi, aštrūs, primygtiniai čirkštelėjimai.

– Labai atsiprašau, kad šitaip braunuos, – iškart sako jis, vos man pravėrus duris. – Nebežinojau, kur dėtis.

Jis atrodo visai užspeistas į kampą, sukrėstas ir išblyškęs, veidas žvilga prakaitu.

– Gerai, kad atvažiavai, – sakau ir pasitraukiu nuo durų, kad jis galėtų praeiti. Nusivedu į svetainę, siūlau sėstis. Atnešu stiklinę vandens iš virtuvės. Jis išgeria beveik vienu mauku, tada sėdasi ir susilenkia, alkūnėmis atsirėmęs į kelius, panarinęs galvą.

Aš stypsau šalia ir negaliu apsispręsti: sakyti ką nors ar verčiau prikąsti liežuvį? Paimu stiklinę, įpilu dar vandens, tyliu. Galų gale prašnenka jis.

– Manai, jau atsitiko visų blogiausia, – sako pusbalsiu. – Tai yra juk reikėtų taip manyti, ar ne? – Jis pažvelgia į mane. – Mano žmona nužudyta ir policija mano, kad tai mano darbas. Kas galėtų būti dar blogiau?

Jis kalba apie naujienas, apie viską, kas šnekama apie ją. Apie tą bulvarinio laikraščio atkapstytą istoriją, neva nutekintą kažkieno iš policijos: esą kadaise ji prisidėjusi prie vaiko mirties. Neaiški istorija, vien spėlionės, ištisa šmeižto kampanija, siekiant apjuodinti mirusią moterį. Šlykštu.

– Juk tai netiesa, – sakau jam. – Negali būti tiesa.

Jo akys tuščios, rodos, jis nebesusigaudo realybėje.

– Šįryt man tai pranešė detektyvė seržantė Raili, – sako. Ir atsikrenkščia. – Žinią, kurią taip seniai troškau išgirsti. Sunku net apsakyti, – tęsia jis jau beveik visai pakuždomis, – kaip aš šito laukiau. Svajodavau apie tai, įsivaizduodavau, kaip tą akimirką atrodys jos veidas, kaip ji nusišypsos man susidrovėjusi,

bet supratinga, kaip paims mano ranką, prispaus prie lūpų... – Jis kliedi, jis sapnuoja, aš net nenutuokiu, ką jis čia šneka. – Šiandien, – jis kalba toliau, – šiandien aš sužinojau, kad Megana buvo nėščia.

Ir pagaliau pravirksta. Aš irgi springstu ašaromis, apraudu niekad nebegimsiantį kūdikį, vaiką moters, kurios nepažinojau. Ir vis dėlto tai pernelyg siaubinga, to neįmanoma ištverti. Nesuprantu, kaip Skotas išvis dar kvėpuoja. Žinia turėjo jį pribaigti, užspausti jame paskutinę gyvybės kibirkštėlę. Vis dėlto, nežinia kaip, jis vis dar šiame pasaulyje.

Neįstengiu išspausti nė žodžio, negaliu nė krustelėti. Svetainėje taip karšta, oras sudusęs, nors langai ir atviri. Girdžiu iš gatvės atsklindančius garsus: sužviegia policijos sirena, šūkauja ir juokiasi merginos, pravažiuoja automobilis, iš jo grotuvo griaudi bosų dundėjimas. Pats įprasčiausias gyvenimas. Bet čia, viduje, artėja pasaulio pabaiga. Skoto pasaulis galutinai griūva, ir aš neįstengiu pralementi nė žodžio. Stoviu nebyli, bejėgė, niekam tikusi.

Stoviu pastirusi, kol laiptinėje išgirstu žingsnius, o paskui – pažįstamą žvangesį: Ketė rausiasi savo milžiniškoje rankinėje, ieškodama buto raktų. Garsas suveikia kaip elektros iškrūvis, akimoju atgyju. Privalau tučtuojau ką nors daryti. Griebiu Skotą už rankos, ir jis sunerimęs pažvelgia į mane.

– Eime, – išberiu trūkčiodama jį už rankos, kad atsistotų. Jis leidžiasi tempiamas koridoriumi ir laiptais aukštyn – mudu suskumbame Ketei nespėjus atsirakinti buto durų. Įstumiu Skotą į savo kambarėlį ir uždarau duris.

– Mergina, su kuria kartu gyvename, – imuosi aiškinti. – Ji... ji tikriausiai pradėtų klausinėti. Žinau, kad šiuo metu tu šito nelabai norėtum.

Jis linkteli. Apžvelgia mano mažytį kambarėlį, žvilgsniu kliudydamas neklotą lovą, krūvą drabužių, tiek švarių, tiek ir

dėvėtų, suverstą ant kėdės prie rašomojo stalo, plynas sienas, pigius baldus. Man nesmagu. Toks ir mano gyvenimas: sujauktas, skurdus, menkas. Nepavydėtinas. Bet galvodama apie tai tuojau pat pagalvoju ir kokia esu kvaiša: kokia nesąmonė įsivaizduoti, kad Skotui šiuo metu galėtų rūpėti mano gyvenimo būklė.

Mosteliu jam sėstis ant lovos. Jis paklūsta, skiausčia plaštaka nusišluosto akis. Sunkiai atsidūsta.

– Gal ko nors norėtum? – klausiu jo.

– Turi alaus?

– Nelaikau namuose jokio alkoholio, – sakau ir pati jaučiu, kaip išraustu su tais žodžiais. Bet Skotas nepastebi, jis net nepakelia galvos. – Gal norėtum puodelio arbatos? – Jis vėl linkteli. – Atsigulk, – siūlau. – Ilsėkis.

Jis daro viską, kas liepta, nusispiria batus ir išsitiesia aukštielninkas lovoje, klusnus it ligotas vaikas.

Nulipu į virtuvę, užkaičiu virdulį ir laukdama, kol vanduo užvirs, šnekučiuojuos apie šį bei tą su Kete, klausausi, ką ji porina apie Nortkote neseniai aptiktą naują vietelę, kur pamėgo užsukti pietų („tikrai labai skanios salotos"), apie naują moteriškę darbe, kuri ją gerokai erzinanti. Aš šypsausi ir linkčioju, bet klausausi jos tik viena ausimi. Antrąja, įsitempusi visu kūnu, klausausi, ar neišgirsiu jo, kokio girgždesio ar žingsnių. Jis – viršuje, mano kambaryje, mano lovoje: juk tikrovėje šitaip tiesiog negali būti. Vos pagalvojus apie tai ima svaigti galva, lyg sapnuojant.

Ketės žodžių srautas galų gale išsenka, ji pasižiūri į mane, tarpuakyje susimeta raukšlė.

– Viskas gerai? – klausia. – Atrodai šiek tiek... paplaukusi.

– Tik truputį pavargusi, – sakau. – Nekaip jaučiuosi. Turbūt iškart griūsiu į lovą.

Ji tik subaltakiuoja į mane. Žino, kad aš negėriau (ji visada žino, ar aš išgėrusi, ar ne), bet, matyt, įtaria, kad ketinu pradėti.

Man tai nerūpi, negaliu galvoti apie tai dabar; paimu Skotui skirtą arbatos puodelį ir atsisveikinu su Kete iki rytojaus ryto.

Stabteliu prie miegamojo durų, įsiklausau. Už jų tylu. Atsargiai pasuku rankeną, stumteliu duris. Jis guli lovoje, lygiai tokia pat poza, kokia jį palikau, rankas ištiesęs prie šonų, užsimerkęs. Girdžiu jo alsavimą, tykų, trūksmingą. Masyvus jo kūnas užima gerą pusę lovos, bet mane taip masina įsirangyti šalia, į likusį laisvą tarpelį, apglėbti ranka jam krūtinę, paguosti. Vis dėlto, užuot tai padariusi, tik kosteliu ir ištiesiu arbatos puodelį.

Jis atsisėda.

– Ačiū, – tarsteli gargždžiu balsu, imdamas iš manęs puodelį. – Ačiū, kad... priglaudei mane. Tai buvo... net negaliu apsakyti, kaip jaučiausi, kai išniro viešumon ta istorija.

– Apie tai, kas atsitiko prieš daugelį metų?

– Taip, ta.

Kur bulvarinė spauda atkapstė tą istoriją – neaišku, dėl to verda karšti ginčai. Spėlioja visi, kas netingi, baksnoja pirštu į policiją, į Kamalį Abdičių, į Skotą.

– Juk tai pramanas, – sakau jam. – Argi ne?

– Aišku, kad pramanas, bet kas nors gali nutarti, jog tai pakankamas motyvas, ar ne? Šitaip ir plakama liežuviais: Megana nužudė savo kūdikį, ir tai kažkam, veikiausiai vaiko tėvui, virto motyvu nužudyti ją. Po daugelio metų.

– Skamba absurdiškai.

– Bet juk žinai, ką visi šneka. Pliurpia, kad šitą istoriją išgalvojęs aš, – ne vien dėl to, kad parodyčiau, kokia ji buvo bjaurybė, bet dar ir dėl to, kad nukreipčiau įtarimus nuo savęs, kad mesčiau šešėlį ant kažkokio neaiškaus asmens. Kažkokio vyruko iš jos praeities, apie kurį niekas nieko nežino.

Sėduosi ant lovos šalia jo. Mūsų šlaunys beveik liečiasi.

– O ką apie tai sako policija?

Jis gūžteli pečiais.

– Iš esmės, nieko. Paklausė manęs, ką aš žinojęs apie tai. Ar žinojau, kad ji turėjo vaiką? Ar žinojau, kas atsitiko? Ar žinojau, kas vaiko tėvas? Aš pasakiau: ne, pliurpalai visa tai, ji niekada nebuvo nėščia... – Jis ir vėl užspringsta žodžiais. Nutyla, gurkšteli arbatos. – Paklausiau jų, iš kur išniro ta istorija, kaip ji pateko į laikraščius. Jie sako šito negalį atskleisti. Aš manau, tai jis paleido liežuvį. Abdičius. – Jis giliai, giliai atsidūsta. – Nesuprantu kodėl. Nesuprantu, kodėl jam galėjo šauti į galvą šnekėti tokius dalykus apie ją. Nežinau, ką jis sau mano darąs. Kažkas sušiktai sujaukė jam smegenis, kaip kažin ką.

Pagalvoju apie tą žmogų, su kuriuo susipažinau anądien: rami laikysena, minkštas balsas, šiluma akyse. Visai nepanašus į žmogų, kuriam būtų sujauktos smegenys. Vis dėlto – ta šypsena...

– Koks siaubas, kad tai pateko į spaudą. Juk turėtų būti koks nors įstatymas...

– Pasirodo, šmeižtas apie mirusįjį nesiskaito, – sako jis. Patyli valandėlę, tada priduria: – Jie mane užtikrino, kad tai į viešumą nepateks... na, žinia apie jos nėštumą. Bent jau kol kas. O gal ir niekad. Bet tikrai ne anksčiau, negu jie įsitikins.

– Įsitikins kuo?

– Vaikas – ne Abdičiaus, – sako jis.

– Jie atliko DNR tyrimą?

Jis purto galvą.

– Ne. Aš tiesiog žinau. Negaliu pasakyti kaip, bet *žinau.* Kūdikis yra – buvo – mano.

– Bet jeigu jis manė, kad kūdikis jo, tai, aišku, galėjo būti motyvas, ar ne?

Jis nebūtų pirmas vyras pasaulyje, sumanęs atsikratyti nepageidaujamo kūdikio drauge pašalindamas ir jo motiną, – šito aš taip ir nepasakau. Be to – šito irgi nepasakau, – tai reikštų,

kad motyvą turėjo ir Skotas. Jeigu įtarė, kad jo žmona nešioja kito vyro kūdikį... bet ne, jis negalėjo apie tai žinoti. Jis toks priblokštas, toks susikrimtęs – tai tiesiog turi būti tikra. Niekas pasaulyje nėra toks geras aktorius, kad šitaip suvaidintų.

Skotas manęs nebesiklauso. Jo akys, įbestos į kambario duris, apsitraukia rūkana, atrodo, kad jis grimzta į lovą lyg į klampsmėlį.

– Verčiau dar pabūk truputį čia, – sakau jam. – Pamėgink kiek nusnūsti.

Jis žiūri į mane ir beveik šypsosi.

– Neprieštarauji? – klausia. – Būtų... būčiau dėkingas. Namuose sunku miegoti. Ne tik dėl visų tų žmonių lauke, ne tik dėl to, kad neapleidžia jausmas, jog visi jie kėsinasi iki manęs prisikasti. Ne, ne vien dėl to. Dėl jos. Namuose jos pilna visur, nuolat visur ją matau. Lipu laiptais žemyn ir net nežvilgteliu, prisiverčiu nė nepasižiūrėti į tą pusę, bet kai jau būnu praėjęs pro langą, tenka grįžti ir įsitikinti, kad jos tikrai nėra ten, terasoje. – Jaučiu, kaip su tais jo žodžiais akis ima graužti ašaros. – Supranti, ji mėgdavo ten sėdėti, mūsų mažytėje terasoje. Mėgdavo ten sėdėti ir žiūrėti į traukinius.

– Žinau, – sakau delnu paliesdama jam ranką. – Kartais ją ten matydavau.

– Vis girdžiu jos balsą, – kalba jis. – Vis girdžiu ją šaukiant mane. Guliu lovoje ir girdžiu, kaip ji šaukia mane iš lauko. Ir man vis atrodo, kad ji ten, lauke, prie pat namų. – Jis visas dreba.

– Gulkis, – sakau ir imu puodelį jam iš rankos. – Ilsėkis.

Įsitikinusi, kad jis tikrai užmigo, guluosi jam už nugaros, mano veidą nuo jo mentės skiria vos keli coliai. Užsimerkiu ir klausausi savo širdies plakimo, pulso tvinkčiojimo kakle. Giliai įkvepiu liūdno, sudususio jo kvapo.

Po kelių valandų pabudusi jo neberandu.

2013 rugpjūčio 8, ketvirtadienis

Rytas

Jaučiuosi tikra išdavikė. Vos prieš kelias valandas dar buvau su juo, ir štai tau, jau važiuoju susitikti su Kamaliu – dar kartą susitikti su vyriškiu, jo manymu, nužudžiusiu jo žmoną. Jo vaiką. Mane ima pykinti. Svarstau, ar nereikėjo papasakoti jam savo plano, paaiškinti, kad darau tai dėl jo. Tik štai nesu visai tikra, kad darau tai vien tik dėl jo, be to, neturiu ir jokio plano.

Šiek tiek praskleisiu uždangą, papasakosiu truputį apie save. Toks mano šios dienos planas. Kalbėsiu apie ką nors, kas buvo iš tikrųjų. Prisipažinsiu, kaip troškau susilaukti vaiko. Ir pažiūrėsiu, ar šitaip pavyks ką nors išprovokuoti – kokią nors reakciją, kokį nors nenatūralų atsaką. Žiūrėsim, kur tai mane nuves.

Nenuveda niekur.

Pirmiausia jis klausia, kaip jaučiuosi, kada paskutinį kartą gėriau alkoholio.

– Sekmadienį, – sakau jam.

– Gerai. Tai gerai. – Jo rankos guli jam ant kelių, jis suneria pirštus. – Puikiai atrodot.

Jis nusišypso, o aš nebepamatau žudiko. Kažin, ką sugebėjau įžvelgti jo šypsenoje aną dieną? Gal man tik pasivaideno?

– Aną kartą klausėte manęs, kaip atsitiko, kad pradėjau gerti, – sakau ir jis linkteli. – Jaučiausi vis labiau prislėgta, – kalbu toliau. – Mes stengėmės... aš stengiausi pastoti. Bet nepavyko, ir tai ėmė vis labiau slėgti. Tada ir prasidėjo.

Rodos, nė valandėlė nepraėjo, o aš jau vėl srūvu ašaromis. Neįmanoma atsispirti nepažįstamojo gerumui. Svetimo žmogaus, kuris žiūri į tave, kuris tavęs nepažįsta, kuris sako, kad tai nieko tokio, kad ir ką būtum padariusi, kad ir ką bet kada būtum padariusi: tu kentėjai, tau skaudėjo, tu nusipelnai

atleidimo. Išsipasakoju jam ir užmirštu, vėl užmirštu, ką aš čia darau. Išgaruoja, kad turėčiau įdėmiai stebėti jo veidą, laukti kokios nors reakcijos, mėginti įžvelgti akyse kokį kaltės ar įtarumo ženklą. Užuot dariusi ką nors panašaus, tiesiog leidžiu jam mane guosti.

Jis malonus ir racionalus. Kalba apie būdus, kaip susitvarkyti su savimi, primena man, kad aš dar jauna, vadinasi, ne viskas prarasta.

Vis dėlto gal ir ne tuščiai čia važiuota: išeinu iš Kamalio Abdičiaus kabineto lyg palengvėjusi, su atgimusia viltimi. Jis man padėjo. Sėdžiu traukinyje ir mėginu atkurti regėto žudiko vaizdinį, bet nebematau jo. Bergždžiai stengiuosi įžvelgti jame vyrą, galintį užmušti moterį, suknežinti jai kaukolę.

Mane apninka kitas vaizdinys, baugus ir gėdingas: Kamalį – jautrias jo rankas, raminamą elgseną, šnypščiamuosius priebalsius pabrėžiančią kalbėseną – nejučia sugretinu su Skotu, stambiu ir stipriu, paklaikusiu, apimtu nevilties – tikra pirmojo priešingybe. Čia pat turiu sau priminti, kad toks Skotas, koks yra dabar, ne toks, koks buvo. Tada tenka pasistengti prisiminti, koks jis buvo anksčiau. Ir galiausiai tenka pripažinti, kad aš nežinau, koks Skotas buvo anksčiau.

2013 rugpjūčio 9, penktadienis

Vakaras

Traukinys sustoja prie semaforo. Rankoje laikau šaltą džino su toniku skardinę: gurkšteliu iš jos, pažvelgiu į jo namą, į jos terasą. Man taip neblogai sekėsi negerti, bet dabar būtinai reikia. Gurkšnis kitas dėl drąsos. Važiuoju pas Skotą, o kol pateksiu pas jį, teks pamėginti išvengti visų Blenheimo kelio pavojų: Tomo, Anos, policijos, žurnalistų. Teks praeiti požeminės

perėjos angą ir visas ten slypinčias prisiminimų apie siaubą ir kraują nuotrupas. Bet jis prašė manęs atvažiuoti ir aš negalėjau nepaisyti jo prašymo.

Praėjusį vakarą jie surado mergytę. Tai, kas iš jos dar likę. Palaidotą Rytų Anglijos pakrantėje, kažkokio ūkio teritorijoje – kaip tik ten, kur kažkas jiems ir pakuždėjo ieškoti. Šįryt apie tai pranešta laikraščiuose.

> Policija pradeda tirti vaiko nužudymo bylą. Kūdikio palaikai aptikti palaidoti atokiam namui priklausančiame sklype netoli Holkhamo, šiaurės Norfolke. Palaikai rasti remiantis pranešimu apie galimą vaiko nužudymą – apie tai policija buvo informuota tiriant Meganos Hipvel iš Vitnio, kurios kūnas rastas Korli Vude praėjusią savaitę, nužudymo bylą.

Vos išgirdusi šią žinią, šįryt iškart paskambinau Skotui. Jis neatsiliepė, tad palikau žinutę balso pašte, pasakiau, kad man labai gaila. Jis atskambino pavakary.

– Kaip laikaisi? – paklausiau.

– Šiaip sau, – suvogravo jis, aiškiai girtas.

– Man taip gaila... gal tau ko nors reikia?

– Man reikia ko nors, kas nesakytų: *sakiau, dar paminėsi mano žodį!*

– Atsiprašau?

– Mano mama visą popietę kiurksojo čia. Ji mat visą laiką žinojusi: *kažkas ne taip su ta mergužėle, kažkas negerai, jokių artimųjų, jokių draugų, lyg iš dangaus nukritusi.* Jeigu ji taip gerai žinojo, kažin, kodėl niekad man nepasakė?

Džergžteli dūžtantis stiklas, žvangesį palydi keiksmas.

– Nesusižeidei? – klausiu.

– Gali atvažiuoti? – klausimu į klausimą atsako jis.

– Pas tave į namus?

– Taip.

– Bet... policija, žurnalistai... aš nežinau...

– Prašau. Aš tik norėčiau pabūti su kuo nors. Su kuo nors, kas pažinojo Megę, kas ją mėgo. Kuo nors, kas netiki visu šituo...

Jis buvo girtas, aš tai žinojau ir vis tiek sutikau.

O aš, dabar sėdėdama traukinyje, irgi geriu ir gerdama galvoju apie tai, ką jis pasakė. *Su kuo nors, kas pažinojo Megę, kas ją mėgo.* Aš jos nepažinojau ir dabar jau smarkiai abejoju, ar ji man išvis patinka. Skubomis ištuštinu skardinę ir atsidarau dar vieną.

Išlipu Vitnyje. Aš – tik viena iš daugelio penktadienio vakarą grįžtančiųjų po darbo minioje, viena iš tų perkaitusių, pavargusių algos vergų, skubančių grįžti namo ir patogiai įsitaisyti kieme su šalto alaus bokalu, pavakarieniauti su vaikais, anksti griūti į lovą. Galbūt tik džinas kaltas, bet man kažkodėl neapsakomai gera būti nešamai minios, kurioje visi ūmai tikrina, ar nepametę telefono, graibstosi, ar kišenėje tebėra nuolatinis traukinio bilietas. Prisiminimai nubloškia mane į praeitį, į tolimą praeitį, mūsų pirmąją vasarą Blenheimo kelyje, kai aš kiekvieną vakarą nekantraudavau grįžti iš darbo namo, strimgalviais lėkdavau laiptais žemyn, kad tik kuo greičiau ištrūkčiau iš stoties, protekine skubindavausi gatve. Tomas anuomet dirbo namie, ir vos aš spėdavau įpulti pro duris, jis kibdavo plėšti nuo manęs drabužius. Ir net dabar nejučia šypsausi tai prisimindama, andainykštis lūkestis vėl gyvas manyje, skruostus užlieja karštis, ir aš, skubindamasi gatve, net prikandu lūpą, kad plačiai neišsišiepčiau, mano alsavimas tankėja nuo minčių apie jį, nuo žinojimo, kad ir jis skaičiuoja minutes laukdamas, kol aš grįšiu namo.

Galva kupina anų dienų ir aš visai užmirštu nerimauti dėl Tomo ir Anos, dėl policijos ir fotografų; pati nepajuntu, kaip

atsiduriu prie Skoto durų, paspaudžiu skambučio mygtuką, durys atsiveria, o mane krečia jaudulys, nors taip ir neturėtų būti, bet aš visai nesijaučiu kalta, nes Megana, šiaip ar taip, nebuvo tokia, kokią maniau ją esant. Ji nebuvo ta graži, nerūpestinga mergaitė, sėdinti terasoje. Ji nebuvo mylinti žmona. Netgi nebuvo geras žmogus. Ji buvo melagė, apgavikė.

Ji buvo žudikė.

Megana

2013 birželio 20, ketvirtadienis

Vakaras

Sėdžiu ant sofos jo svetainėje su taure vyno rankoje. Jo namai vis dar taip pat sujaukti. Kažin, pagalvoju, negi jis šitaip ir gyvena visą laiką, lyg koks paauglys? Čia pat prisimenu, kad jis ir buvo paauglys, kai prarado visus artimuosius, tad gal ir tikrai taip gyvena. Liūdna. Jis grįžta iš virtuvės, sėdasi šalia manęs, jaukiai arti. Jei tik galėčiau, mielai ateičiau čia kiekvieną dieną, vos valandai ar dviem. Tiesiog sėdėčiau, geriau vyną, jausčiau, kaip jo ranka liesteli manąją.

Bet negaliu. Sėdžiu čia ne be priežasties, ir jis nori, kad imčiaus to, ko atėjusi.

– Taigi, Megana, – prabyla. – Ar tu jau pasiruošusi? Gal pamėginsi užbaigti tai, ką anąsyk pradėjai pasakoti?

Atsilošiu, trupučiuką atsišliedama į jį, į šiltą jo kūną. Jis man tai leidžia. Užsimerkiu ir jau visai netrukus grįžtu ten, atgal į tą vonios kambarį. Keista – aš šitaip ilgai stengiausi negalvoti apie tai, apie anas dienas, anas naktis, bet dabar pakanka užsimerkti, ir atsiduriu ten beveik akimirksniu, tarsi užmigdama nugrimzčiau tiesiai į sapno vidurį.

Buvo tamsu ir labai šalta. Aš jau nebegulėjau vonioje.

– Negaliu tiksliai pasakyti, kas atsitiko. Prisimenu, kaip pabudau, prisimenu, kad žinojau, jog kažkas labai negerai, o paskui, rodos, po akimirksnio, Makas jau buvo namie. Jis šaukė

mane. Girdėjau jį iš apačios šaukiant mane vardu, bet neįstengiau pajudėti. Sėdėjau vonios kambaryje ant grindų, ją laikiau glėbyje. Pylė lietus, girgždėjo stogo sijos. Buvau tokia sušalusi. Makas užlipo laiptais vis dar mane šaukdamas. Priėjo prie durų, uždegė šviesą.

Ir dabar tai jaučiu: šviesa, svilinanti man akių tinklainę, viskas aplinkui balta ir ryšku, ir siaubinga.

– Prisimenu, kaip prapliupau rėkti, kad išjungtų šviesą. Aš nenorėjau pamatyti, nenorėjau žiūrėti į ją šitaip. Nežinau... visai nežinau, kas atsitiko paskui. Jis kažką plyšojo, rėkė tiesiai man į veidą. Aš padaviau ją jam ir pasileidau bėgti. Išlėkiau iš namų į lietų, nubėgau į paplūdimį. Neprisimenu, kas buvo toliau. Truko ilgai, kol jis atėjo manęs ieškoti. Vis dar lijo. Man atrodo, aš tūnojau kopose. Lyg ir norėjau bristi į vandenį, bet pabūgau. Šiaip ar taip, jis galiausiai atėjo ir surado mane. Ir parsivedė namo.

Palaidojome ją ryte. Susupau ją į paklodę, Makas iškasė kapo duobę. Palaidojome ją sklypo pakraštyje, netoli apleisto geležinkelio. Apdėjome kapą akmenimis, bent šitaip paženklinome. Mes nesikalbėjome apie tai, išvis apie nieką nesikalbėjome, net nežiūrėjome vienas į kitą. Tą vakarą Makas išėjo. Pasakė, kad jam reikia su kai kuo susitikti. Maniau, galbūt jis ketina eiti į policiją. Nežinojau, ką daryti. Tiesiog laukiau jo sugrįžtant, laukiau, kad pasirodytų bent kas nors. Jis negrįžo. Jis taip ir negrįžo, niekad.

Sėdžiu šiltoje Kamalio svetainėje, glaudžiuosi prie šilto jo kūno ir vis tiek virpu.

– Vis dar jaučiu tai, – sakau jam. – Naktimis kartais vis dar tai jaučiu. Kaip tik to siaubingai bijau, kaip tik tai man neleidžia užmigti: siaubas būti vienai tame name. Aš buvau įsibaiminusi, tokia perklaikusi, kad negalėjau miegoti. Sliūkindavau tamsoje iš kambario į kambarį, girdėdavau ją verkiant,

užuosdavau jos odos kvapą. Apnikdavo visokie regėjimai. Būdavo, pabundu naktį ir net neabejoju, kad tame name su manimi esama dar kažko – kažkokio žmogaus, kažkokio padaro. Maniau, kad kraustausi iš proto. Maniau, kad mirsiu. Maniau, galbūt reikėtų tiesiog tūnoti ten, o paskui kada nors kas nors mane surastų. Tada bent nebūčiau palikusi jos vienos.

Šliurpšteliu nosimi, pasilenkiu iš dėžutės ant stalo paimti „Kleenex" servetėlės. Kamalio delnas nuslysta mano stuburu žemyn iki strėnų ir pasilieka ten.

– Bet galų gale man nebepakako drąsos likti ten ilgiau. Man rodos, laukiau gal dešimt dienų, kol nebeliko nieko valgyti, nė kokios pupelių skardinės, ničnieko. Tada susirinkau daiktus ir išėjau.

– Ar vėliau dar kada nors matei Maką?

– Ne, niekad. Tą vakarą mačiau jį paskutinį kartą. Jis nepabučiavo manęs, net dorai neatsisveikino. Tik pasakė trumpam išeinąs. – Gūžteliu pečiais. – Štai ir viskas.

– Bandei jį susirasti?

Papurtau galvą.

– Iš pradžių tiesiog bijojau. Nenumaniau, ką jis darytų, jei mėginčiau užmegzti ryšį. Be to, net nenumaniau, kur jis galėtų būti, jis neturėjo net mobiliojo telefono. Su jį pažinojusiais žmonėmis ryšiai seniai buvo nutrūkę. Visi jo draugai buvo šiek tiek valkatos. Hipiai, klajūnai. Prieš kelis mėnesius, kai pirmąsyk tau apie jį užsiminiau, bandžiau ieškoti jo per „Google". Bet neradau. Taip keista...

– Kas keista?

– Anomis pirmosiomis dienomis nuolatos jį matydavau. Gatvėje ar, tarkime, bare – pamatau kokį vyriškį ir man atrodo, kad tai jis, netgi esu visai tikra, širdis ima daužytis. Girdėdavau jo balsą minioje. Bet tai praėjo, jau seniai. O dabar... manau, jis tikriausiai miręs.

– Kodėl taip manai?

– Nežinau. Tiesiog jausmas toks... lyg jis būtų miręs.

Kamalis išsitiesia, atsargiai pasislenka atšlydamas nuo manęs. Atsigręžia veidu į mane.

– Manau, tai tik tavo vaizduotės padarinys, Megana. Kai išsiskiri su žmogumi, iki tol tavo gyvenime reiškusiu labai daug, visiškai normalu, jei jis pradeda rodytis minioje. Iš pradžių ir aš nuolat matydavau tai čia, tai ten šmėkštelint savo brolius. O jei dabar jauti jį tarsi esant mirusį, veikiausiai tai tik pasekmė tos aplinkybės, kad jis jau taip ilgai dingęs iš tavo gyvenimo. Tam tikra prasme gali atrodyti, kad jis niekad nė nebuvo tikras.

Dabar jis jau vėl virtęs psichoanalitiku, mudu – nebe du draugai, sėdintys ant sofos. Norėčiau ištiesti rankas, prisitraukti jį vėl arčiau savęs, bet nesinori peržengti jokios ribos. Pagalvoju apie praėjusį kartą, kai pabučiavau jį prieš išeidama, apie jo veido išraišką – jo veidas buvo kupinas ilgesio ir nevilties, ir pykčio.

– Štai pagalvojau, kad dabar, kai tu galiausiai visa tai išsakei, kai papasakojai man savo istoriją, galbūt tau būtų visai pravartu pamėginti susirasti Maką. Kad galėtum nubrėžti aiškią pabaigos liniją, galutinai užversti tą savo praeities puslapį.

Taip ir maniau, kad jis, ko gero, pasiūlys kaip tik tai.

– Negaliu, – sakau. – Aš negaliu.

– O tu pagalvok apie tai valandėlę.

– Aš negaliu. O kas, jeigu jis iki šiol manęs neapkenčia? Kas, jei išvydus mane tik siūbtelės prisiminimai arba jei jis praneš apie tai policijai?

O kas, jeigu... – šito aš negaliu ištarti garsiai, neįstengčiau net sukuždėti – ...kas, jeigu jis pasakytų Skotui, kas iš tikrųjų esu?

Kamalis linguoja galvą.

– Galbūt jis nejaučia tau jokios neapykantos, Megana. Gal niekada ir nejautė. Tikriausiai ir pats buvo smarkiai išsigandęs. Galbūt jaučiasi kaltas. Kiek supratau iš tavo pasakojimo, jis nebuvo tas vyras, kuris elgtųsi itin atsakingai. Jis priglaudė po savo stogu labai jauną, labai pažeidžiamą mergaitę – ir paliko ją vieną kaip tik tada, kai jai užvis labiausiai reikėjo paramos. Galbūt žino, kad atsakomybė dėl to, kas atsitiko, gula ant jūsų abiejų pečių. Galbūt kaip tik nuo to jis ir bandė pabėgti.

Nežinau, ar jis tikrai tiki tuo, ką šneka, ar tik stengiasi mane paguosti, kad pasijusčiau geriau. Užtat žinau, kad tai netiesa. Aš negaliu užversti kaltės kitam. Tai yra našta, kurią turiu prisiimti tik sau, tai mano vienos kaltė.

– Neketinu mygti, kad imtumeis daryti tai, ko pati nenori, – sako Kamalis. – Aš tik norėčiau, kad apsvarstytum tokią galimybę: galbūt pokalbis su Maku tau padėtų. Ir ne todėl, kad manyčiau, jog likai jam ką nors skolinga. Supranti? Priešingai, aš manau, kad jis liko skolingas tau. Suprantu tavo kaltę, tikrai suprantu. Bet jis tave apleido. Tu buvai viena, išsigandusi, panikuojanti, susisielojusi. O jis tiesiog paliko tave vieną tame name. Visai nenuostabu, kad negali užmigti. Savaime aišku, kad tave gąsdina vien mintis apie miegą: kartą užmigai ir atsitiko kai kas kraupaus. O tasai vienintelis, kuris turėjo tau padėti, tiesiog paliko tave vieną.

Tuo metu, kai Kamalis šneka apie tuos dalykus, tai skamba ne taip jau ir blogai. Žodžiai taip gundančiai rieda jam nuo liežuvio, šilti, medumi tepti, ir aš beveik jais patikiu. Beveik patikiu, kad įmanoma palikti visa tai praeityje, palaidoti visiems laikams, grįžti namo pas Skotą ir gyventi savo gyvenimą kaip visi normalūs žmonės – nei gręžiojantis per petį, nei beviltiškai laukiant ateinant ko nors geriau. Ar šitaip ir gyvena normalūs žmonės?

– Ar pagalvosi apie tai? – klausia jis sulig tais žodžiais paliesdamas man ranką. Aš nušvintu šypsena ir pažadu, kad pagalvosiu. Galbūt net nuoširdžiai pažadu, pati nežinau. Apglėbęs viena ranka per pečius jis lydi mane iki durų; panūstu grįžtelėti ir vėl pabučiuoti jį, bet nedarau to.

Užtat paklausiu:

– Ar tai jau paskutinis kartas, kai mudu susitinkame?

Jis linkteli, o aš dar priduriu:

– Gal vis dėlto galėtume...

– Ne, Megana. Negalime. Privalome elgtis kaip dera.

Aš nusišypsau jam.

– Nelabai tai sugebu, – sakau. – Niekad nesugebėjau.

– Gali išmokti. Pamatysi, kaip sugebėsi. O dabar eik namo. Grįžk namo pas vyrą.

Jam uždarius duris dar ilgai stoviu gatvėje prie jo namų. Man rodos, jaučiuosi palengvėjusi, laisvesnė, bet drauge ir liūdnesnė – ir staiga pajuntu, kad ir nenoriu nieko kito, tik grįžti namo pas Skotą.

Kaip tik gręžiantis traukti į stotį, tarsi iš niekur išnyra kažkoks žmogus: jis bėga šaligatviu nuleidęs galvą, ausinėmis užsikimšęs ausis. Lekia tiesiai į mane, aš žingteliu atatupsta, traukdamasi jam iš kelio, slysteliu nuo šaligatvio krašto ir griūvu.

Žmogus neatsiprašo, net neatsisuka į mane, o aš taip persigąstu, kad nesusizgrimbu net rikteleti. Keliuosi nuo žemės ir lieku stovėti atsišliejusi į automobilį, stengdamasi atgauti kvapą. Visa ramybė, sukaupta Kamalio namuose, subyra į druzgus.

Tiktai grįžusi namo pastebėjau, kad griūdama persirėžiau ranką, o paskui, matyt, persibraukiau skiausčia plaštaka burną. Mano lūpos kruvinos.

Reičelė

2013 rugpjūčio 10, šeštadienis

Rytas

Atsibundu anksti. Girdžiu gatvėje bildant šiukšlininko furgoną, girdžiu švelnų lietaus lašų barbenimą į lango stiklą. Pakeliamosios užuolaidos iki pusės pakeltos – užmiršome vakare jas nuleisti. Šypteliu pati sau. Jaučiu jį už nugaros, šiltą ir mieguistą, ir su kieta atauga. Krusteliu klubus, trupučiuką labiau prie jo prisispausdama. Ilgai netruks, kol jis sujudės, griebs mane, paridens veidu į save.

– Reičele, – taria jo balsas. – Nereikia.

Aš visa atšąlu. Aš ne namie, tai ne namai. Viskas visiškai negerai.

Apsiverčiu ant kito šono. Skotas jau sėdi lovoje. Nuleidžia kojas ant grindų, atsukęs man nugarą. Kietai užmerkiu akis, stengiuosi prisiminti, bet viskas skendi ūkanose. Kai vėl atsimerkiu, jau galiu blaiviai mąstyti, nes tai kambarys, kuriame man jau teko pabusti tūkstantį kartų, o gal ir daugiau: lova stovi tiksliai toje vietoje, kur ji ir turi būti, jei atsisėsiu, pamatysiu ąžuolų, augančių kitoje gatvės pusėje, viršūnes; štai ten, kairėje, vonios kambarys, sujungtas su miegamuoju, dešinėje – sieninė spinta. Kambarys lygiai toks pat kaip ir tas, kuriame gyvenau su Tomu.

– Reičele, – jis darsyk ištaria mano vardą ir aš ištiesusi ranką paliečiu jo nugarą, bet jis skubiai atsistoja, atsigręžia

veidu į mane. Atrodo kažkoks išduobtas, kaip ir tada, kai pirmąsyk išvydau jį iš arti policijos nuovadoje, – sakytum, kažkas būtų išgremžęs viską iš vidaus ir palikęs tik tuščią kevalą. Šitas kambarys – visiškai toks pat kaip ir tas, kuriame gyvenau su Tomu, bet tai kambarys, kuriame jis gyveno su Megana. Jų bendras kambarys, jų bendra lova.

– Žinau, – sakau. – Atleisk. Atleisk. Taip neturėjo atsitikti.

– Tikrai kad neturėjo, – sako jis vengdamas mano žvilgsnio. Tai taręs eina į vonią ir užsidaro.

Aš vėl išsitiesiu lovoje ir jaučiu, kaip grimztu į siaubą, skrandis skausmingai gniaužiasi. Ką aš padariau? Prisimenu: kai tik įėjau, jis labai daug kalbėjo, tiesiog užliejo mane žodžių srautu. Buvo piktas – pyko ant savo motinos, kuri niekada nemėgo Meganos, pyko ant laikraščių už tai, ką rašinėja apie ją, už netiesiogines užuominas, esą ji gavo ko nusipelniusi, pyko ant policijos už apkiautimą, už nesugebėjimą atlikti savo darbo, už tai, kad susimovė, apvylė ją, apvylė jį. Sėdėjome virtuvėje, gėrėme alų ir aš klausiausi jo, o paskui alus baigėsi, mudu išėjome laukan, susėdome kiemelyje, ir tada jo pyktis išsisklaidė. Mudu gurkšnojome, žiūrėjome į dundančius pro šalį traukinius ir šnekučiavomės apie nieką: apie televiziją ir darbą, ir jo mokyklą – visai kaip normalūs žmonės. Aš užmiršau jausti, ką turėjau jausti, mes abu užsimiršome, dabar jau prisimenu. Prisimenu, kaip jis man šypsojosi, kaip glostė plaukus.

Tai smogia lyg banga, jaučiu, kaip kraujas siūbteli į veidą. Prisimenu, kad pati sau pripažinau tai. Pagalvojau apie tai, ir nenuvijau tos minties į šalį, priglobiau ją. Aš to norėjau. Norėjau būti su Džeisonu. Norėjau pajusti tą patį, ką jusdavo Džesė, sėdėdama su juo kiemelyje vakarais, gurkšnodama vyną. Užmiršau, ką iš tikrųjų privalėjau jausti. Numojau ranka į faktą, kad Džesė geriausiu atveju – niekas, tik mano pačios pramanas, o blogiausiu atveju Džesė – ne niekas, Džesė yra Megana,

ji negyva, jos sumaitotas kūnas buvo paliktas pūti. Iš tiesų netgi dar blogiau: aš ne užsimiršau. Man nerūpėjo. Nerūpėjo, kadangi po truputį ėmiau tikėti visu tuo, kas apie ją kalbama. Gal ir man, tegul tik akimirksnį, šmėstelėjo mintis, kad ji gavo, ko nusipelniusi?

Skotas išeina iš vonios. Jis nusiprausė po dušu, nugremžė mane nuo odos. Dabar atrodo geriau, bet klausdamas, ar norėčiau kavos, nežiūri į akis. O šitai jau anaiptol nėra tai, ko norėjau, visa tai neteisinga. Nenoriu šito daryti. Nenoriu ir vėl netekti savitvardos.

Skubomis rengiuosi, einu į vonią, prausiuosi veidą šaltu vandeniu. Blakstienų tušas nutekėjęs, išsiterliojęs akių kampučiuose, lūpos patamsėjusios. Sukandžiotos. Veidas ir kaklas paraudę, kur jis į mane trynėsi dygstančios barzdos šeriais. Blyksteli praėjusios nakties prisiminimas, pajuntu jo rankas ant savo kūno ir skrandis suvirstakūliuoja. Apsvaigsta galva ir aš prisėdu ant vonios krašto. Vonios kambarys nėra taip uoliai išvalytas, kaip visas namas: kriauklė apsinešusi nešvarumais, veidrodis ištepliotas dantų pasta. Puodelis, jame – tik vienas dantų šepetėlis. Jokių kvepalų, jokio drėkinamojo kremo, jokios kosmetikos. Kažin, pagalvoju, ar ji išeidama visa tai pasiėmė, ar jis surinko ir išmetė?

Grįžusi į miegamąjį dairausi kokių nors jos pėdsakų: chalato, kabančio ant durų, plaukų šepečio ant komodos, lūpų blizgio, auskarų – bet nieko panašaus nėra. Einu per kambarį iki spintos, ketinu ją atidaryti, bet, vos apgniaužiu rankeną, išgirstu jį šūktelint: „Kava!“, ir iškart atšlyju.

Jis paduoda man puodelį nė nepažvelgęs, tada nusigręžia, stovi atsukęs man nugarą, įbedęs žvilgsnį į bėgius ar į kažką anapus jų. Dirsteliu dešinėn ir pastebiu, kad nebėra nuotraukų – nelikę nė vienos. Pajuntu peršulį pakaušyje, rankų

plaukeliai stojasi piestu. Sriūbteliu kavos, bet sunku nuryti net gurkšnį. Viskas, viskas negerai.

Galbūt tai motinos darbas, gal tai ji viską sutvarkė, nurinko nuotraukas. Jo motina nemėgo Meganos, jis tai kartojo begalę sykių. Ir vis dėlto – kas gi elgiasi taip, kaip jis pasielgė praėjusią naktį? Kas vedybiniame guolyje dulkina svetimą moterį, nepraėjus nė mėnesiui nuo žmonos mirties? Jis atsigręžia, pasižiūri į mane – žiūri taip, lyg būtų perskaitęs mano mintis, jo išraiška tokia keista, veidas tvieskia panieka, gal pasibjaurėjimu, o man jis irgi atrodo atstumiantis. Statau puodelį ant stalo.

– Man reikėtų eiti, – tariu ir jis neprieštarauja.

Nebelyja. Oras lauke skaistus, aš markstausi pasimiglojusioje rytmečio saulėkaitoje. Artėja kažkoks vyriškis – tik spėju išeiti pro laukujes duris ir jis vos neįsirėžia į mane. Kilsteliu rankas, pasisuku šonu, petimi stumteliu jį į šalį. Jis kažką sako, bet aš negirdžiu ką. Mano rankos vis dar pakeltos, galva nuleista, tad pamatau ją atsidūrusi vos per penkias pėdas nuo jos – Aną, stovinčią greta savo automobilio, rankomis įsisprendusią į klubus, spiginančią į mane. Sugavusi mano žvilgsnį ji palinguoja galvą, nusisuka ir skubiai drožia prie savo namų durų, ne visai tekina, bet bemaž protekine. Kokią sekundę stoviu pastirusi, žvilgsniu sekdama liauną pavidalą su juodomis tamprėmis ir raudonais marškinėliais. Ir staiga persmelkia nepaprastai stiprus *déjà vu* jausmas. Tikrai jau esu mačiusi ją, šitaip nubėgančią.

Tai atsitiko man ką tik išsikrausčius. Atvažiavau pasimatyti su Tomu, pasiimti kažkokio užmiršto daikto. Net neprisimenu, kas tai buvo, nieko svarbaus, aš tik norėjau patekti į namus, norėjau jį pamatyti. Tikriausiai buvo sekmadienis, o aš išsikrausčiau penktadienį, taigi – maždaug prieš keturiasdešimt

aštuonias valandas. Stovėjau gatvėje ir žiūrėjau į ją, iš automobilio vidun nešančią savo daiktus. Ji atsikraustė trečią dieną man išėjus, mano net lova nebuvo spėjusi atšalti. O aš dar kvaršinu sau galvą dėl savo nederamos skubros. Ji pastebėjo mane ir aš žengiau jos pusėn. Pati nenumanau, ką ketinau sakyti – reikia manyti, nieko protingo. Aš plūdau ašaromis, tai prisimenu. O ji, lygiai kaip ir dabar, apsisuko ir pabėgo. Paties blogiausio tuo metu dar nežinojau, dar nebuvo matyti. Laimė. Tikriausiai tai būtų mane pribaigę.

Stoviu perone, laukiu traukinio, ir staiga apsvaigsta galva. Prisėdu ant suoliuko ir tikinu save, kad tai tik pagirios, nieko daugiau: nė lašo neėmus į burną ištisas penkias dienas, o šeštąją prisisprogus kaip reikiant, nieko kito ir negalima tikėtis. Bet gerai žinau – tai ne vien pagirios, kai kas daugiau. Tai Ana – tai, kaip pamačiau ją, koks jausmas apėmė regint ją skubriai nueinančią. Baimė.

Ana

2013 rugpjūčio 10, šeštadienis

Rytas

Nuvažiavau šįryt į Nortkoto sporto klubą pasimankštinti su dviračių treniruokliais, paskui dar užsukau į „Matches" drabužių parduotuvę ir leidau sau įsigyti labai gražią „Max Mara" mini suknutę (Tomas nepyks, vos pamatęs mane su ja iškart ištirps). Rytas buvo tiesiog puikus, bet vos pastačiusi automobilį pastebėjau kažkokį sambrūzdį prie Hipvelų durų – fotografai dabar nesitraukia nuo jų nė per žingsnį – ir tada pamačiau ją. Ir vėl! Negalėjau patikėti savo akimis. Reičelė, pažiūrėti susitaršiusi ir nelaiminga, vos nesumynė fotografo. Kaip kažin ką – ji buvo ką tik išėjusi iš Skoto namų.

Aš net nesusijaudinau. Buvau visiškai priblokšta. O kai pasakiau apie tai Tomui – ramiai ir dalykiškai, – jis suglumo ne mažiau už mane.

– Aš jai paskambinsiu, – tarė. – Išsiaiškinsiu, kas vyksta.

– Tą jau bandei, – atsakiau kuo švelniau. – Ir niekas nepasikeitė.

Bandžiau įpiršti jam mintį, kad jau, ko gero, pats metas pasitarti su kokiu teisininku, išsirūpinti draudimą jai artintis prie mūsų ar dar ką nors.

– Vis dėlto ji nebedrumsčia mums ramybės, argi ne? – atsakė jis. – Nuolatiniai skambučiai liovėsi, ji nebandė mūsų

kalbinti, nebuvo atėjusi į namus. Nesirūpink dėl to, brangioji. Aš viską sutvarkysiu.

Ką gi – apie priekabiavimą jis sako tiesą, ji tikrai nebedrumsčia mums ramybės. Bet man tai nerūpi. Kažkas mezgasi, kažkas vyksta, ir aš neketinu tiesiog nekreipti į tai dėmesio. Nusibodo tie nuolatiniai pasiūlymai nesukti sau galvos. Pavargau nuolat būti tikinama, kad jis viską sutvarkysiąs, kad pasikalbėsiąs su ja, kad ji galiausiai dingsianti iš akiračio. Ko gero, jau atėjo metas ko nors imtis pačiai. Jei pamatysiu ją dar kartą, iškart paskambinsiu į policiją, tai moteriai, detektyvei seržantei Raili. Ji man pasirodė maloni, užjaučianti. Žinau, kad Tomas gailisi Reičelės, bet, po šimts, jau iš tikrųjų metas atsikratyti tos kalės visiems laikams.

Reičelė

2013 rugpjūčio 12, pirmadienis

Rytas

Mes – automobilių stovėjimo aikštelėje prie Viltono ežero. Kadaise atvažiuodavome čia išsimaudyti – itin karštomis dienomis. Šiandien tiesiog sėdime vienas šalia kito Tomo automobilyje, atsidarę langus, glostomi šilto vėjelio. Noriu atremti galvą į atlošą, užsimerkti, kvėpti į save pušų sakų aromatą, klausytis paukščių. Noriu laikyti jo ranką ir praleisti čia visą dieną.

Jis paskambino vakar vakare ir paklausė, ar negalėtume susitikti. Man parūpo, ar tai susiję su Ana – su tuo, kad ji vėl matė mane Blenheimo kelyje. Pasakiau, kad jie čia niekuo dėti – aš ten buvau ne tam, kad drumsčiau ramybę jiems. Jis manim patikėjo, ar bent jau tvirtino tikįs, bet vis tiek kalbėjo kiek atsargiai, gal trupučiuką sunerimęs. Pasakė, kad jam reikia su manim pasikalbėti.

– Prašau tave, Reiče, – tarė, ir tai akimoju suveikė – mano vardą jis ištarė visai kaip senais laikais, maniau, man sprogs širdis. – Atvažiuosiu tavęs paimti, gerai?

Pabudau apyaušriu ir penktą ryto jau plikiau kavą virtuvėje. Išsitrinkau galvą, nusiskutau kojas, pasidažiau; persirengiau keturis kartus. Jaučiausi prasikaltusi. Žinau, tai kvaila, bet pagalvojau apie Skotą – apie tai, ką padarėme, apie patirtus pojūčius – ir iškart ėmiau graužtis tai dariusi, nes atrodė lyg

išdavystė. Jaučiausi išdavusi Tomą. Vyriškį, kuris prieš dvejus metus pametė mane dėl kitos moters. Kvaila taip jaustis, bet nieko negaliu sau padaryti.

Tomas atvažiavo truputį prieš devynias. Nulipau žemyn ir išvydau jį, pasirėmusį į automobilį, su džinsais ir senais pilkais marškinėliais – pakankamai senais, kad puikiai prisiminčiau jų audeklą, liečiantį mano skruostą, kai gulėdavau pasidėjusi galvą jam ant krūtinės.

– Šįryt man nereikia į darbą, – tarė jis vos mane pamatęs. – Pamaniau, gal galėtume pasivažinėti.

Kol nuvažiuojame iki ežero, kalbamės nedaug. Jis klausia, kaip laikausi, pagiria, kad gerai atrodau. Neužsimena apie Aną iki pat tol, kol sustojame aikštelėje: sėdime automobilyje ir aš svajoju įsikibti jo rankos.

– Na taigi... Ana sakė, kad matė tave... jai pasirodė, kad tu buvai ką tik išėjusi pro Skoto Hipvelo namų duris. Ar taip ir buvo? – Jis atsigręžęs į mane, bet į akis nežiūri. Rodos, jam nesmagu užduoti tokį klausimą.

– Tau visiškai nėra ko dėl šito nuogąstauti, – sakau jam. – Aš kartais susitikdavau su Skotu... na, nesuprask klaidingai, ne tai turėjau galvoj, mes *nesusitikinėjame*. Tiktai bičiuliški santykiai. Tik tiek. Sunku tai paaiškinti. Mėginau jam trupučiuką padėti. Juk žinai – aišku, kad žinai, – pastaruoju metu jam teko pereiti tikrą pragarą.

Tomas linkteli, bet vis dar nežiūri į mane. Krimsteli kairiojo smiliaus nagą – pats tikriausias ženklas, kad sunerimęs.

– Bet, Reiče...

Verčiau jau liautųsi mane taip vadinęs, man ima svaigti galva ir norisi šypsotis. Jau taip seniai nesu girdėjusi šitokio savo vardo trumpinio jo lūpose, tai žadina viltį. Galbūt ne taip jau viskas sklandžiai jam klostosi su Ana, gal jis prisimena

gražias mudviejų akimirkas, galbūt širdies kamputyje dar ilgisi manęs.

– Aš tik... na, man dėl to iš tikrųjų neramu.

Galų gale jis pažvelgia į mane, jo didelės rudos akys sminga į manąsias, plaštaka krusteli, tarsi jis ketintų paimti mane už rankos, bet paskui nutaria, kad verčiau nereikia.

– Žinau... na, iš tikrųjų žinau nedaug, bet Skotas... Žinau, jis atrodo nepriekaištingai padorus vyrukas, bet niekad negali būti visai tikras, ar ne?

– Manai, jo darbas?

Jis linguoja galvą, sunkiai nuryja seiles.

– Ne, ne. Taip nesakau. Žinau... na, Ana sakė, kad jie nuolat bardavosi. Kad Megana jo lyg ir prisibijojo.

– Ana taip sakė?

Visi mano instinktai šaukia, jog reikėtų be išlygų atmesti viską, kad ir ką ta kalė pliurptų, bet negaliu neprisiminti jausmo, apnikusio šeštadienį Skoto namuose. Buvo labai aiškiai justi, kad kažkas ne taip, kažkas negerai.

Jis linkteli.

– Megana neilgai dirbo pas mus aukle, kai Evė buvo dar visai mažiukė. Dievulėliau, dabar nesinori net prisiminti, po visų tų žinių laikraščiuose. Bet tai tik įrodo, argi ne, kad gali manyti, jog ką nors tikrai gerai pažįsti, o tada... – Jis sunkiai atsidūsta. – Visai nenoriu, kad atsitiktų kas nors blogo. Tau. – Tai taręs jis nusišypso man, vos vos gūžteli. – Tu man vis dar rūpi, Reiče, – sako, ir man tenka nusigręžti – nenoriu, kad pastebėtų ašaras akyse. Bet jis, savaime aišku, žino, jis padeda ranką man ant peties ir sako: – Atleisk man.

Valandėlę taip ir sėdime, jaukiai apsigaubę tyla. Skaudžiai krimsteliu apatinę lūpą, tramdydama verksmą. Nė kiek nepageidauju dar labiau apsunkinti jam naštą. Tikrai, nė trupučio.

– Man viskas gerai, Tomai. Aš išsikapanosiu. Jau kapanojuos.

– Džiugu tai girdėti. Juk tu nebe...

– Nebegeriu? Mažiau. Ir vis mažinu.

– Tai gerai. Puikiai atrodai. Tu tokia... gražutė. – Jis man nusišypso, ir aš pasijuntu raustanti. Jis skubiai nukreipia akis į šalį. – Ar tu... na... neturi jokių rūpesčių?.. Tai yra finansinių?

– Ne, viskas gerai.

– Tikrai? Ar tikrai, Reičele? Mat jei tau striuka su pinigais, nenorėčiau...

– Ne, man nieko netrūksta.

– Gal paimtum šiek tiek? Tai šūdas, nenoriu pasirodyti kaip kvailys paskutinis, bet gal vis dėlto paimtum nedidelę sumelę? Išsiverstum kurį laiką.

– Pinigų man nestinga, tikrai.

Jis pasilenkia per mane prie dėtuvės, ir man užgniaužia kvapą, toks neįveikiamai stiprus tas poreikis jį paliesti. Noriu uosti jo sprando kvapą, noriu panardinti veidą į raumeningą įdubą tarp menčių. Jis atidaro dėtuvę.

– Žinai ką? Išrašysiu tau čekį, dėl viso pikto. Jei nereikės, galėsi jo nė neišsigryninti.

Prapliumpu juoktis.

– Vis dar vežiojiesi čekių knygelę automobilio dėtuvėje?

Jis irgi juokiasi.

– O ką gali žinoti, kada prireiks, – sako.

– Ką gali žinoti, kada prireiks išpirkti kuoktelėjusią buvusią žmoną?

Jis nykščio galu paglosto man skruostikaulį. Pakeliu ranką, sugriebiu jo plaštaką, bučiuoju į delną.

– Pažadėk, – sako jis kimiai, – kad laikysies kuo atokiau nuo Skoto Hipvelo. Pažadėk man, Reiče.

– Pažadu, – sakau, ir sakau tai visiškai nuoširdžiai, ir iš džiaugsmo temsta akyse: mat jis ne tiek nuogąstauja dėl manęs, kiek pavyduliauja.

2013 rugpjūčio 13, antradienis

Ankstyvas rytas

Aš traukinyje, žvelgiu į sumaigytą drabužį, besivoliojantį šalia bėgių. Tamsiai mėlynas skuduras. Man rodos, suknelė, su juodu dirželiu. Netelpa galvoj, kaip ji galėjo ten atsidurti. *Tokio* skarmalo geležinkelio darbininkai tikrai negalėjo palikti. Traukinys juda, bet iš tikrųjų vos šliaužia, tad turiu į valias laiko apžiūrėti skudurą, ir man ima atrodyti, kad jau esu tą suknelę mačiusi, esu mačiusi kažką ją dėvint. Nebeprisimenu kada. Siaubingai šalta. Tikrai per šalta vilkėti tokią suknelę. Man netgi rodosi, kad tuojau pradės snigti.

Negaliu sulaukti, kol pamatysiu Tomo namą – savo namą. Žinau, kad Tomas bus ten, sėdės kieme. Žinau, bus vienas, lauks manęs. Traukiniui dundant pro šalį jis atsistos, pamojuos ir nusišypsos. Tikrai visa tai žinau.

Vis dėlto pirmiau mes sustojame priešais penkioliktąjį numerį. Matau Džeisoną ir Džesę, jie ten, geria vyną terasoje – keista, juk dar nėra net pusės devynių ryto. Džesė vilki suknelę, margintą raudonomis gėlėmis, jos ausyse mažyčiai sidabriniai auskariukai su paukščiais – matau, kaip jie siūbuoja jai kalbant. Džeisonas stovi jai už nugaros, sudėjęs rankas ant pečių. Aš nusišypsau jiems. Norėčiau pamojuoti, bet nenoriu, kad žmonės vagone palaikytų mane keistuole. Tad tik žiūriu į juos, ir gaila, kad pati neturiu rankoje taurės vyno.

Jau nežinia kiek laiko mes čia, o traukinys vis dar nejuda. Verčiau jau važiuotume pirmyn, jei dar ilgai taip stovėsime, Tomo kieme nebebus, aš jo nepamatysiu. Regiu Džesės veidą, ryškiau nei visada – tai dėl ypatingos šviesos, kuri labai ryški ir krinta tiesiai į ją, lyg scenos prožektoriaus spindulys. Džeisonas tebestovi jai už nugaros, bet rankos – jau nebe jai ant pečių, jau gniaužia jai kaklą – atrodo, kad ji jaučiasi nesmagiai, netgi kenčia. Jis smaugia ją. Matau, kaip išrausta jos veidas. Ji verkia. Pašoku ant kojų, trankau kumščiais langą, šaukiu jam liautis, bet jis manęs negirdi. Kažkas stveria mane už rankos – ogi rudaplaukis vyriškis. Jis kalbina mane sėstis, sako, kad visai netrukus sustosime artimiausioje stotyje.

– Tada jau bus per vėlu, – sakau jam. O jis atsako:

– Jau dabar per vėlu, Reičele.

Ir tikrai – kai vėl pažvelgiu į terasą, Džesę regiu jau ant kojų, o Džeisonas gniaužia saują jos šviesių plaukų ir jau tuojau suknežins jos galvą į sieną.

Rytas

Pabudau jau prieš kelias valandas, bet vis dar krečia drebulys, kojos virpa, kai klesteliu ant sėdynės. Iš sapno pašokau apimta siaubo, neapleido jausmas, kad viskas, ką maniau žinanti, yra klaidinga, kad viskas, ką mačiau – kiek mačiau Skotą ir Meganą, – yra ne kas kita, tik mano galvoje susisukęs pramanas, kad niekas iš mano fantazijų nėra tikra. Bet jeigu mane mausto mano pačios vaizduotė, argi ne labiau tikėtina, kad tas sapnas buvo iliuzija? Visa tai, ką Tomas sakė man automobilyje, susiplakė su kaltės jausmu dėl to, kas atsitiko su Skotu aną naktį, o sapnas – tik nesąmoningos mano smegenų pastangos viską išnarstyti.

Ir vis tiek tokia pažįstama baimė vis labiau auga, o traukiniui sustojus prie semaforo aš vos išdrįstu pakelti akis. Namo langas uždarytas, nematyti nė gyvos dvasios. Tylu ramu. O gal namas jau apleistas. Meganos kėdė tebestovi terasoje, tuščia. Šiandien šilta, bet drebulys niekaip nesiliauja.

Privalau neužmiršti, kad Tomas tiktai persakė tai, ką apie Skotą ir Meganą jam buvo sakiusi Ana, o kam, jei ne man, žinoti, kad ja nė kiek negalima pasitikėti.

Daktaro Abdičiaus pasisveikinimas šįryt atrodo ne visai nuoširdus. Daktaras tarsi gunktelėjęs, lyg jam kažką skaudėtų, o ranką spusteli silpniau nei anais kartais. Prisimenu, Skotas sakė, kad policija žadėjo neviešinti žinios apie nėštumą, bet ką žinosi, galbūt jie pasakė Kamaliui. Galbūt jis galvoja apie Meganos vaiką?

Noriu papasakoti jam apie sapną, bet nenumanau, kaip tai padaryti neatskleidžiant kortų, tad verčiau klausiu apie galimybes atkurti prisiminimus, apie hipnozę.

– Ką gi, – sako jis, išskėsdamas pirštus ant stalo priešais save. – Kai kurie psichoanalitikai mano, kad galima mėginti hipnoze atkurti užslopintus prisiminimus, bet nuomonės apie tai labai prieštaringos. Aš tuo neužsiimu ir savo pacientams nerekomenduoju. Nesu tikras, kad tai išvis kada nors padeda, o kai kuriais atvejais, manau, gali ir pakenkti. – Jis vos pastebimai šypteli. – Atleiskite. Suprantu, kad ne tai norėjote išgirsti. Bet, mano nuomone, su psichika reikia elgtis atsargiai, jokio greito ir išganingo metodo nėra.

– O gal pažįstate kokių psichoanalitikų, kurie tai praktikuoja? – klausiu.

Jis purto galvą.

– Atleiskite, bet rekomenduoti tikrai negaliu. Turėtumėte nepamiršti, kad užhipnotizuotas žmogus labai lengvai pasiduoda įtaigai. „Atkurtais“, – tardamas šį žodį jis pirštais ore

parodo kabutes, – prisiminimais anaiptol ne visada verta pasikliauti. Tai nėra tikri prisiminimai.

Negaliu šitaip rizikuoti. Prisigrūsti į galvą dar daugiau vaizdinių – šito jau neištverčiau, nebenoriu daugiau jokių nepatikimų prisiminimų, vis susiliejančių, besimainančių, šmėžuojančių, mulkinančių mane, verčiančių patikėti, kad to, kas yra, iš tikrųjų nėra, skatinančių žiūrėti į vieną pusę, kai iš tikrųjų turėčiau žiūrėti į priešingą.

– Ką tuomet pasiūlytumėt? – klausiu. – Ar yra bent koks nors būdas pamėginti susigrąžinti, kas prarasta?

Ilgų pirštų galais jis brauko lūpą.

– Taip, galimybių yra. Jau vien kalbėjimas apie kokį nors konkretų prisiminimą gali padėti išvysti jį aiškiau, jeigu patogiai įsitaisiusi kokioje nors aplinkoje, kur jaustumėtės saugi ir atsipalaidavusi, pabandytumėt išpasakoti užsilikusias atminty smulkmenas...

– Pavyzdžiui, kad ir čia?

Jis nusišypso.

– Kad ir čia, jei tikrai čia jaučiatės saugi ir atsipalaidavusi... – jis taria tai kylančia intonacija, iš tikrųjų tai klausimas, bet aš neatsakau. Šypsena jo veide užgęsta. – Neretai pravartu mėginti sutelkti dėmesį į kitus pojūčius, ne vien regėjimą. Garsai, lytėjimo pojūtis... kvapai, jie ypač svarbūs, bandant ką nors prisiminti. Muzika, ji kartais irgi labai padeda. Jeigu galvojate apie konkrečias aplinkybes, konkrečią dieną, galite mėginti sekti savo pačios pėdomis atgal, kaip sakoma, grįžti į nusikaltimo vietą. – Lyg ir visai nekaltas posakis, bet man plaukeliai ant sprando jau stovi piestu, dilgčioja viršugalvis. – Ar norėtumėte pasikalbėti apie kokį nors konkretų įvykį, Reičele?

Aišku, kad norėčiau, bet negaliu jam šito sakyti, tad papasakoju apie nutikimą su golfo lazda, apie tai, kaip puoliau Tomą po vieno nuožmaus barnio.

Prisimenu, pabudau tą rytą kupina nerimo, vos prabudusi iškart žinojau, kad atsitiko kažkas baisaus. Tomo lovoje su manim nebuvo, tad lengviau atsikvėpiau. Išsitiesusi aukštielninka pamėginau persukti prisiminimų juostelę. Prisiminiau, kad raudojau, niekaip negalėdama liautis, ir vis kartojau, kad myliu jį. Jis buvo piktas, liepė man eiti gulti, jis nebenorėjo manęs klausytis.

Mėginau kapstytis atgal: kas atsitiko tą vakarą kiek anksčiau? Stengiausi pasiekti tašką, nuo kurio prasidėjo ginčas. Mudu taip šauniai leidome laiką. Iškepiau ant grotelių krevečių, pagardintų raudonaisiais pipirais ir kalendromis, gėrėme puikų „Chenin Blanc" vyną – jo Tomui atnešė kažkoks dėkingas klientas. Valgėme kiemelyje, klausėmės „The Killers" ir „Kings of Leon" – grupių, kurių dažniausiai ir klausydavomės vos susipažinę.

Prisimenu, kaip juokėmės ir bučiavomės. Prisimenu, papasakojau jam kažkokį nuotykį – jam istorija nepasirodė tokia juokinga kaip man. Prisimenu, kaip nusiminiau. O paskui prisimenu, kaip rėkėme vienas ant kito, prisimenu, kaip eidama vidun užkliuvau už stumdomųjų durų ir griuvau, ir įniršau, kad jis neatskuba manęs pakelti.

O dabar – kas svarbiausia...

– Atsikėlusi tą rytą nulipau žemyn. Jis su manim nesikalbėjo, nenorėjo net žiūrėti į mane. Turėjau maldauti, kad pasakytų, ko šįsyk pridirbau. Kartojau ir kartojau, kaip gailiuosi, atsiprašinėjau. Visiškai puoliau į paniką. Negaliu paaiškinti kodėl, suprantu, kaip tai kvaila, bet kai negali prisiminti, ką padarei, vaizduotė pati užpildo baltas dėmes, prisigalvoji pačių kraupiausių dalykų...

Kamalis linkteli.

– Įsivaizduoju. Tęskite.

– Taigi, galų gale, vien tik norėdamas mane užčiaupti, jis ir papasakojo. Na taip, aš kažin ko įsižeidžiau, pasakė.

Prisisiurbiau kaip kokia erkė, vis bambėjau, vis graužiau jį ir niekaip negalėjau liautis; jis bandė mane pabučiuoti ir susitaikyti, bet aš nė girdėti nenorėjau apie paliaubas. Neapsikentęs nusprendė tiesiog palikti mane ramybėj ir eiti viršun gulti. Tada ir atsitiko. Aš pasivijau jį ant laiptų su golfo lazda rankoje ir pabandžiau nunešti jam galvą. Laimė, nepataikiau. Tik iškabinau tinko gabalą koridoriaus sienoje.

Kamalio išraiška nesikeičia. Mano pasakojimas jo nepribloškė. Jis tiktai linkteli.

– Taigi, žinote, kas atsitiko, bet to atsitikimo nejaučiate, teisingai? Norėtumėte prisiminti jį pati, regėti jį, patirti jį savo atmintyje, kad – kaip jūs pati sakėte? – kad jis *priklausytų* jums? Ir tuomet jaustumėtės visiškai atsakinga už tai, kas nutiko?

– Na... – gūžteliu pečiais, – taip. Tai yra iš dalies. Bet yra dar šis tas. Tai atsitiko vėliau, daug vėliau – po kelių savaičių, gal net po kelių mėnesių. Aš dažnai galvodavau apie aną vakarą. Galvodavau kaskart, eidama pro tą išdaužą sienoje. Tomas žadėjo ją užlopyti, bet taip ir neužlopė, o aš nenorėjau dėl to zyzti. Kartą stovėjau ten – buvo vakaras, aš išėjau iš kambario ir staiga sustojau, nes prisiminiau. Buvau susmukusi ant grindų, nugara atsišliejusi į sieną, ir nevaldomai kūkčiojau, o Tomas stovėjo šalia ir meldė nusiraminti, golfo lazda gulėjo ant kilimo man prie kojų, ir tada aš pajutau, aš pajutau. Buvau *perklaikusi*. Taigi, prisiminimas neatitinka tikrovės, nes visai neprisimenu pykčio, neprisimenu, kad būčiau sprogusi iš įniršio. Prisimenu baimę.

Vakaras

Vis galvojau apie tai, ką pasakė Kamalis, apie sugrįžimą į nusikaltimo vietą, tad, užuot važiavusi namo, išlipau Vitnyje ir, užuot protekine prašvilpusi pro požeminę perėją, lėtai ir

tikslingai einu jos žiočių link. Prispaudžiu delnus prie šalto, šiurkštaus mūro šalia angos, užsimerkiu, braukiu pirštais. Nieko nepešu. Atsimerkiu, apsidairau. Gatvėje labai tyku: tik viena moteris už kelių šimtų jardų, eina mano pusėn, daugiau – nė gyvos dvasios. Nei koks automobilis važiuoja pro šalį, jokių šūkaliojančių vaikų, tik iš labai labai toli atsklinda slopus sirenos kauksmas. Saulė slepiasi už debesies, man darosi šalta stovėti it įbestai tunelio angoje. Eiti gilyn negaliu. Apsisuku nešdintis iš čia.

Moteris, kurią prieš valandėlę mačiau artėjant, suka už kampo; ji susisupusi į tamsiai mėlyną neperšlampamą apsiaustą. Praeidama dirsteli į mane, ir tada man atsiveria akys. Moteris... su mėlynu drabužiu... panaši šviesa... Dabar prisimenu: Ana. Ji vilkėjo mėlyną suknelę su juodu dirželiu ir ėjo tolyn nuo manęs, žingsniavo sparčiai, beveik kaip anądien, tik šįkart ji išties atsisuko – grįžtelėjo per petį ir sustojo. Prie jos, stovinčios ant šaligatvio, privažiavo automobilis – raudonas. Tomo automobilis. Ji pasilenkė, persimetė su Tomu keliais žodžiais pro langą, tada atidarė dureles ir įsėdo; automobilis nuvažiavo.

Aš tai prisimenu. Tą šeštadienio vakarą stovėjau čia, prie požeminės perėjos angos, ir mačiau, kaip Ana įlipo į Tomo automobilį. Vis dėlto tai, ką prisimenu, negali būti tiesa, tai nesąmonė. Tomas važiavo automobiliu ieškoti manęs. Anos automobilyje nebuvo – ji liko namie. Taip man sakė policija. Prisiminimas mane klaidina, nesueina jokie galai, ir man norisi rėkti iš nevilties – dėl to, kad taip ir nepavyksta nieko sužinoti, dėl to, kad mano smegenys tokios niekam vertos.

Pereinu gatvę, einu Blenheimo keliu, kairiąja puse. Sustoju po medžiais priešais dvidešimt trečiąjį numerį, pastoviniuoju valandėlę. Jie perdažę laukujes duris. Kai čia gyvenau aš, buvo tamsiai žalios, dabar – juodos. Neprisimenu, kad anksčiau būčiau pastebėjusi. Man tamsiai žalios buvo gražiau. Pagalvoju,

kas dar pasikeitę viduje. Kūdikio kambarys – savaime aišku, bet ar jiedu vis dar tebemiega mūsų lovoje? Ar ji pasideda lūpdažį priešais veidrodį, kurį pakabinau aš? Svarstau, ar jie perdažė virtuvę, ar užlopė tą išdaužą antrojo aukšto koridoriuje.

Norisi pereiti gatvę ir belsti į tą juodų dažų sluoksnį, daužyti jį kumščiais. Noriu pasikalbėti su Tomu, išklausinėti apie tą vakarą, kai dingo Megana. Noriu paklausti ir apie vakarykščią, apie tą valandėlę, kai mudu sėdėjome automobilyje ir aš pabučiavau jį į delną, noriu paklausti, ką jis tada jautė. Bet nieko panašaus nedarau, tiktai dar trupučiuką pastoviu, žvelgdama į savo senojo miegamojo langą, kol pajuntu akyse tvenkiantis ašaras ir tada žinau, kad metas eiti sau.

Ana

2013 rugpjūčio 13, antradienis

Rytas

Šįryt stebėjau Tomą, besiruošiantį į darbą, žiūrėjau, kaip jis velkasi marškinius, rišasi kaklaraištį. Jis atrodė truputį išsiblaškęs, tikriausiai mintyse perkratinėjo dienotvarkę: susitikimai, susitarimai, kas, kur, kada. Mane nusmelkė pavydas. Pirmą kartą per visą mūsų bendrą gyvenimą pajutau jam pavydą tos prabangos apsirengti, išeiti iš namų, lakstyti visą dieną su visokiais reikalais, tikslingai – uoliai eiti tarnybą už algos čekį.

Ilgiuosi ne paties darbo – buvau nekilnojamojo turto agentė, ne kokia neurochirurgė, o tai ne visai toks darbas, apie kokį svajoji vaikystėje, – bet man išties patikdavo vaikštinėti po tuos tikrai brangius namus, kai jų savininkų ten nebūdavo, braukti pirštais per marmurinius stalviršius, skirtus valgiui ruošti, kyštelėti nosį į didžiules, įeinamas drabužių spintas. Įsivaizduodavau, koks būtų mano gyvenimas, jeigu gyvenčiau tokioje aplinkoje, kokia būčiau aš pati. Labai gerai žinau, kad vaiko auginimas – pats svarbiausias darbas iš visų įmanomų, bėda ta, kad jis visiškai nevertinamas. Bent jau ta prasme, kuri šiuo metu man rūpi, tai yra finansine. Norėčiau, kad turėtume daugiau pinigų, kad galėtume išsikraustyti iš šito namo, iš šitos gatvės. Štai taip, visai paprasta.

Nors gal ne taip jau ir paprasta. Tomui išėjus į darbą, sėdau prie virtuvės stalo – laukė grumtynės su Eve dėl pusryčių. Garbės žodis, vos prieš du mėnesius ji dar noriai valgydavo viską. O dabar, jei tik maistas – ne braškinis jogurtas, neims nė į burną. Žinau, kad tai normalu. Be paliovos kalu sau tai į galvą, mėgindama iškrapštyti kiaušinio trynį iš plaukų arba keturiomis ant grindų rankiodama išsvaidytus šaukštus ar apverstus dubenėlius. Vis kartoju sau, kad tai normalu.

Vis dėlto, kai galiausiai susidorojome su pusryčiais ir Evė viena pati patenkinta įsitraukė į žaidimą, leidau sau minutę paverkti. Taupau tokias ašaras, tik retsykiais pasimėgauju ta prabanga, visada – kai Tomo nėra namie ir tik trumpą valandėlę, kad truputį nuleisčiau garą. Bet paskui, kai nusiprausiau veidą, kai pamačiau veidrodyje, kokia pavargusi atrodau, kokia apsileidusi, susitaršiusi ir dėmėta – ką ir kalbėti, atrodau sušiktai siaubingai, – tada mane ir vėl apniko pažįstamas jausmas: panūdau apsivilkti dailią suknelę, apsiauti aukštakulnius, išsidžiovinti plaukus džiovintuvu, pasidažyti ir nukaukšėti gatve – tegul sau vyrai atsisukinėja pasižiūrėti į mane.

Ilgiuosi darbo, bet taip pat ilgiuosi ir to, ką darbas man reiškė paskutiniais metais, kol dar dirbau už atlyginimą, – tais metais, kai susipažinau su Tomu. Ilgiuosi būti meiluže.

Man tai patiko. Iš tikrųjų netgi labai patiko. Niekad nesijausdavau prasikaltusi. Tik apsimesdavau, kad mane graužia kaltė. Su ištekėjusiomis draugėmis, kurių gyvenimą amžiais nuodija baimė, kai šalia sukiojasi kokia smagi auklytė, dirbanti pagal *au pair* programą, ar kai biure pasirodo gyvybinga daili merguželė, mėgstanti kalbėtis apie futbolą ir pusę gyvenimo praleidžianti sporto salėje, kitaip negalėjau. Privalėdavau joms sakyti, kad aš, *savaime aišku*, jaučiuosi siaubingai, kad man taip negera dėl jo žmonos, kad niekad nesitikėjau, jog šitaip gali atsitikti, bet mes pamilome vienas kitą – tai ką dabar daryti?

Tiesa ta, kad man niekad nebuvo nesmagu dėl Reičelės, netgi tada, kai dar nežinojau apie jos girtuoklystę ir apie tai, kokia ji nepakenčiama, kaip pavertė Tomo gyvenimą tikru pragaru. Man ji nebuvo tikras žmogus, be to, aš pernelyg mėgavausi tuo, kas vyksta. Būti kita moterimi – galingas užtaisas, nėra prasmės to neigti: tu esi ta, dėl kurios jis išduoda žmoną, nors myli ją, bet tau negali atsispirti. Štai kokia tu nuostabi.

Aš mėginau parduoti namą. Kranhamo gatvė, trisdešimt ketvirtas numeris. Iškilo šiokių tokių nesklandumų, mat paskutiniam susidomėjusiam pirkėjui nebuvo suteikta teisė įkeisti namą. Kažkas per apžiūrą užkliuvo kreditoriui. Tad mes pasikvietėme nepriklausomą ekspertą – dėl viso pikto, kad būtume tikri, jog viskas gerai. Gyventojai jau buvo išsikraustę, namas tuščias, tad man teko laukti eksperto ir jį įleisti.

Kad tai atsitiks, buvo aišku nuo pirmos akimirkos, vos atidariau jam duris. Iki tol nieko panašaus niekad nebuvau dariusi, net nesvajojau apie tai, bet kažkas slypėjo jo akyse, kai pažvelgė į mane, kažkas slypėjo jo šypsenoje. Tai buvo stipriau už mus pačius – padarėme tai virtuvėje, atsišlieję į stalą. Tai buvo visiškai beprotiška, bet kaip tik taip viskas tarp mūsų ir buvo. Jis pats nuolat man šitaip sakydavo. *Nesitikėk, kad išgysiu nuo šito pamišimo, Ana, aš negaliu, pamišimas dėl tavęs – nepagydomas.*

Pasiimu Evę, abi drauge einame į sodelį. Ji stumdo savo žaislinį vežimėlį ir krykštauja kažką pati sau, rytinis isterijos priepuolis užmirštas. Kaskart, kai ji man nusišypso, rodosi, sprogs širdis. Kad ir kaip ilgėčiausi darbo, šito ilgėčiausi nepalyginamai labiau. Bet man ir neprireiks šito ilgėtis. Nieku gyvu nebepaliksiu vaiko jokiai auklei, nesvarbu, kokia kvalifikuota ji būtų, tegul ir visas pasaulis už ją laiduotų. Nepaliksiu savo mažylės su niekuo, niekad, nė už ką – man pakaks ir vienos Meganos.

Vakaras

Tomas atsiuntė žinutę: šįvakar truputį vėluosiąs grįžti, reikią nusivesti klientą išgerti taurelės. Mudvi su Eve ruošėmės vakariniam pasivaikščiojimui. Buvome mūsų su Tomu kambaryje, ruošiausi keisti jai sauskelnes. Pro langą sruvo nepaprasto grožio šviesa, sodriai oranžinis švytėjimas užtvindė visus namus, o paskui viskas staiga nupilko – saulė užlindo už debesies. Buvau pusiau užtraukusi užuolaidas, kad kambarys per daug neprikaistų, tad dabar priėjau prie lango jų atitraukti – ir išvydau Reičelę: ji stovėjo kitapus gatvės ir spoksojo į mūsų namą. O paskui pajudėjo ir nudrožė stoties pusėn.

Sėdžiu ant lovos ir tirtu iš įniršio, nagai nejučia sminga į delnus. Evė spardosi iškėlusi kojas, bet aš taip įdūkusi, kad nenoriu imti jos į rankas, baimindamasi, kad nesutraiškyčiau.

O juk jis tikino mane viską sutvarkęs. Sakė, kad skambino jai sekmadienį, kad jiedu pasikalbėjo, kad ji prisipažino užmezgusi šiokią tokią draugystę su Skotu Hipvelu, bet neketinanti daugiau su juo matytis, kad ji nebesitrainiosianti aplinkui. Tomas sakė, kad ji jam tai pažadėjusi ir jis patikėjęs. Tomas sakė, kad ji kalbėjusi visai protingai, lyg ir nebuvusi girta, nepuolusi į isteriją, negrasinusi, nemaldavusi jo grįžti pas ją. Ir dar jis sakė, kad, jo nuomone, jos būklė taisosi.

Keliskart giliai atsikvepiu, tada užsiritu Evę ant kelių, pasiguldau aukštielninką sau ant kojų ir suimu rankomis jos rankytes.

– Man rodos, aš jau šito soti į valias, kaip tu manai, mažute?

Tai iš tikrųjų vargina: kaskart, kai tik patikiu, kad reikalai taisosi, kad Reičelės problema pagaliau liko praeityje, ji ima ir išlenda vėl. Kartais man atrodo, kad niekad, niekad jos neatsikratysime.

Kažkur giliai man į sielą krito pagedusi sėkla. Kai Tomas sako man, kad viskas gerai, viskas sutvarkyta, ji nebedrums mums ramybės, o ji kur buvusi, kur nebuvusi, žiūrėk, vėl čia, aš nejučiomis susimąstau, ar tikrai jis kaip įmanydamas stengiasi jos atsikratyti – o gal širdies gilumoje jam net patinka, kad ji niekaip negali jo paleisti.

Lipu žemyn, į virtuvę, kimbu raustis stalčiuje – ieškau vizitinės kortelės, kurią paliko detektyvė seržantė Raili. Jos numerį surenku paskubomis, kol nespėjau persigalvoti.

2013 rugpjūčio 14, trečiadienis

Rytas

Mes lovoje, jo rankos man ant klubų, kaklą tvilko karštas jo kvėpsnis, jo oda slidi nuo prakaito, ir jis sako man:

– Mes nebedarome to taip dažnai, kaip reikėtų.

– Žinau.

– Reikėtų prasimanyti daugiau laiko sau.

– Tikrai reikėtų.

– Ilgiuosi tavęs, – sako jis. – Ilgiuosi viso šito. Noriu to daugiau.

Apsiverčiu, bučiuoju jį į lūpas kietai užmerkusi akis, mėgindama užslopinti gnybiantį kaltės jausmą, kad kreipiausi į policiją jam už nugaros.

– Manau, mums reikėtų kur nors išvažiuoti, – murma jis. – Tik mudviem. Bent trumpam pabėgti nuo viso šito.

O Evę paliktume... su kuo? – noriu klausti. Su tavo tėvais, su kuriais nesikalbi? Ar su mano mama, kuri jau tokia gležna, kad vos įstengia pasirūpinti pati savimi?

Nepasakau šito, išvis nieko nesakau, bučiuoju jį dar kartą, karščiau. Jo delnas slysta mano šlaunimi, paskui susigniaužia ir gnybia, stipriai.

– Ką manai? Kur norėtum nukeliauti? Gal į Mauricijų? Į Balį?

Aš juokiuosi.

– Rimtai kalbu, – taria jis atšlydamas nuo manęs ir žvelgdamas tiesiai į akis. – Mes nusipelnėme šito, Ana. Tu šito nusipelnei. Metai buvo nelengvi, ar ne?

– Bet...

– Kas – „bet"? – Jis nušvinta savo tobula šypsena. – Ką nors sugalvotume, kas sutiktų priglausti Evę, nesirūpink.

– Tomai, pinigai.

– Viskas bus gerai, išsiversime.

– Bet... – nenoriu šito sakyti, tačiau privalau. – Mes neturime tiek pinigų, kad galėtume bent apsvarstyti galimybę kraustytis gyventi kitur, bet turime pakankamai pinigų atostogoms Mauricijuje ar Balyje?

Jis išpučia skruostus, paskui lėtai iškvepia ir nusirita tolyn nuo manęs. Nereikėjo man šito sakyti. Sutreška kūdikio priežiūros prietaisas: Evė bunda.

– Paimsiu ją. – Jis lipa iš lovos ir išeina iš kambario.

Per pusryčius Evė ožiuojasi, kaip visada. Nevalgyti jai jau virto žaidimu: ji purto galvą atstačiusi smakrą, kietai sučiaupusi lūpas, kumštukais stumdama tolyn priešais stovinčią lėkštę. Tomo kantrybė greitai senka.

– Neturiu šitam laiko, – sako jis. – Teks tau ją pamaitinti.

Jis stojasi ir su skausminga išraiška veide atkiša šaukštą man.

Giliai atsikvepiu.

Nieko tokio, jis pavargęs, jis turi baisybę darbo, be to, suirzęs, nes aš šįryt nugesinau jo fantazijas apie atostogas.

Vis dėlto tai nėra nieko tokio, nes aš irgi pavargusi, aš norėčiau pasikalbėti apie pinigus ir apie mūsų padėtį čia, apie problemas, kurių jis anaiptol neišsprendžia paprasčiausiai išeidamas iš kambario. Žinoma, to aš nepasakau. Užtat sulaužau sau pačiai duotą pažadą ir prabylu apie Reičelę.

– Ji ir vėl trainiojosi aplinkui, – sakau. – Taigi, kad ir ką jai būtum kalbėjęs anądien, ir vėl nesuveikė.

Jis aštriai dėbteli į mane.

– Ką nori tuo pasakyti – „trainiojosi aplinkui“?

– Ji buvo čia vakar vakare, stypsojo gatvėje tiesiai priešais namus.

– Buvo su kuo nors?

– Ne. Viena. Kodėl klausi?

– Tai velnias, – tarsteli jis, jo veidas apsiniaukia, patamsėja, kaip būna, kai jis rimtai supyksta. – Sakiau jai, kad nesirodytų čia. Kodėl nepasakei vakar?

– Nenorėjau tavęs liūdinti, – sakau tyliai; jau norisi liežuvį nusikąsti, kam išvis apie tai prasitariau. – Nenorėjau, kad imtum nerimauti.

– Dievulėliau! – rikteli jis ir triukšmingai trinkteli kavos puodelį į kriauklę. Išsigandusi bildesio Evė pravirksta. Nuo to nė kiek ne geriau. – Nežinau, ką dar tau pasakyti, tikrai nežinau. Kai kalbėjausi su ja, viskas buvo gerai. Ji klausėsi, ką jai sakau, žadėjo čia nebesilankyti. Atrodė kuo puikiausiai. Atrodė sveika, iš tikrųjų – visai normali...

– *Atrodė* kuo puikiausiai? – klausiu, ir jis nusisuka, bet per vėlai – spėju įžvelgti jo veide: suprato įkliuvęs. – Regis, sakei, kad kalbėjai su ja telefonu?

Jis giliai įkvepia, sunkiai atsidūsta, vėl atsigręžia į mane, veidas jau visiškai neišskaitomas.

– Taigi, na taip, šitaip aš ir pasakiau tau, mieloji, nes žinojau: išgirdusi, kad buvau su ja susitikęs, susikrimsi. Taigi

man lieka iškelti rankas: pamelavau. Kad tik lengviau būtų gyventi.

– Tu gal juokus kreti?

Jis šypsosi man, linguodamas galvą žengia artyn, vis dar nuolankiai iškėlęs rankas.

– Atleisk man, atleisk man. Ji norėjo pasikalbėti akis į akį, o ir aš pamaniau, kad taip būtų geriausia. Apgailestauju ir atsiprašau, gerai? Mes tiesiog pasikalbėjome. Susitikome tokioje sušniaukštoje kavinėje Ašberyje ir pasikalbėjome dvidešimt minučių – pusvalandį, maksimum. Dabar gerai?

Jis apglėbia mane ir prisitraukia prie krūtinės. Mėginu priešintis, bet jis už mane stipresnis, be to, ir kvepia nuostabiai, o aš, šiaip ar taip, nenoriu barnio. Būtų geriau, jei paremtume vienas kitą.

– Atleisk, – kužda jis vėl man į plaukus.

– Viskas gerai, – sakau.

Nebebandau jo mygti, nes dabar jau šio rūpesčio ėmiausi pati. Vakar vakare pasikalbėjau su detektyve seržante Raili; vos pradėjus šnekėtis, tą pat akimirksnį supratau, kad teisingai pasielgiau jai paskambindama, mat kai pasakiau, kad mačiau Reičelę išeinančią iš Skoto Hipvelo namų bent „keletą kartų“ (tik trupučiuką perdėjau), ji, rodos, išsyk labai susidomėjo. Pageidavo sužinoti datas ir tikslų laiką (apie du atvejus galėjau pasakyti tiksliai, apie kitus kartus tik miglotai užsiminiau). Klausė, ar jiedu bendravo anksčiau, dar iki Meganai Hipvel dingstant, ar man atrodo, kad dabar juos sieja ir seksualinis ryšys. Turiu pripažinti, kad man net tokia mintis nebuvo atėjusi į galvą, sunku įsivaizduoti jį peršokant nuo Meganos prie Reičelės. Šiaip ar taip, juk jo žmonos kūnas dar net nespėjo dorai atšalti.

Papasakojau ir apie Evę – apie tai, kaip Reičelė bandė ją pagrobti, – dėl viso pikto, jei detektyvė būtų užmiršusi.

– Ji visiškai pakrikusi, – pasakiau. – Gal jums ir atrodo, kad aš per jautriai reaguoju, bet negaliu ir neketinu rizikuoti, juk kalbama apie mano šeimos saugumą.

– Ne, ne, visai man taip neatrodo, – patikino ji. – Labai ačiū, kad paskambinote. Jei pamatysite dar ką nors, kas jums pasirodys įtartina, tuojau man praneškite.

Net nenutuokiu, ko jie galėtų imtis – gal tiesiog perspės ją ir tiek? Šiaip ar taip, tai būtų pirmas žingsnis, jei vis dėlto tektų išsirūpinti oficialų draudimą jai artintis prie mūsų namų. Tikiuosi – Tomo labui, – kad iki šito nebus prieita.

Tomui išėjus į darbą, išsivedu Evę į parką, mudvi žaidžiame, supamės ant sūpuoklių, sodinu ją ant mažyčių linguojančių arkliukų, o paskui, kai įkeliu atgal į vežimėlį, ji beveik iškart užmiega, ir tai man – ženklas traukti į parduotuves. Į didįjį „Sainsbury's" prekybos centrą keliaujame šalutinėmis gatvelėmis. Tiesa, tai šioks toks lankstas, bet gatvelės tykios, automobilių beveik nepasitaiko, be to, tenka praeiti pro Kranhamo gatvės trisdešimt ketvirtąjį numerį.

Eidama pro tą namą iki šiol maloniai suvirpu, kažkur pilve ima plastėti drugeliai, lūpas nušviečia šypsena, skruostus – raudonis. Prisimenu, kaip protekine užkopdavau laiptais iki durų, vildamasi, kad kaimynai nepastebės manęs įsmunkant vidun, tada – tiesiai į vonią pasiruošti: pasikvepindavau, įlįsdavau į tokius apatinius, kokius paprastai velkiesi tik tam, kad kas nors tuojau nuvilktų. Tada sulaukdavau trumposios žinutės į telefoną – jis jau būdavo prie durų, ir mudu valandą ar dvi mėgaudavomės vienas kito draugija miegamajame antrame aukšte.

Reičelei jis pasakydavo užtrukęs su klientu ar nuėjęs su draugais išgerti po bokalą alaus. „Negi nė kiek nenuogąstauji, kad ji gali patikrinti?" – būdavo, klausiu jo, o jis tik papurto galvą, atmesdamas net tokią mintį. „Aš – geras melagis", – sykį

pasakė man plačiai išsišiepęs. O kitą kartą prasitarė: „Net jei ji ir patikrintų, taip jau yra su ta Reičele: kitą dieną ji vis tiek nebeprisimintų, kas atsitiko.“ Tada aš ir pradėjau po truputį suprasti, koks sumautas jo gyvenimas su ja.

Vis dėlto prisimenant tuos pokalbius šypsena mano veide gęsta. Atmenu, kaip Tomas juokėsi sąmokslininko juoku, slydo pirštais mano pilvu žemyn, kaip šypsojosi man sakydamas: „Aš – geras melagis.“ Jis iš tikrųjų geras melagis, talentingas iš prigimties. Esu mačiusi, kaip tai daro: tarkime, įtikina registracijos budintįjį, kad mes – jaunavedžiai, leidžiantys medaus mėnesį, ar išsisuka nuo viršvalandžių darbe neva dėl šeimoje susiklosčiusių nenumatytų aplinkybių. Tiesa, visi tai daro, aišku, kad visi, bet kai tai daro Tomas, juo patiki.

Galvoju apie tai, kas nutiko šiandien pusryčiaujant, – bet svarbiausia tai, kad aš sugavau jį meluojant, o įkliuvęs jis iškart ir prisipažino. Man visiškai nėra dėl ko nerimauti. Jis nesusitikinėja su Reičele man už nugaros! Pati mintis absurdiška. Gal kadaise ji ir buvo patraukli – išties buvo gana įspūdinga, kai jie susipažino, mačiau jos nuotraukų: didžiulės tamsios akys, gundantys apvalumai, – bet dabar tragiškai išstorėjusi. Šiaip ar taip, jis niekada pas ją nebegrįžtų, tikrai nebegrįžtų po to, ko ji yra pridariusi jam, mums – po visų užsipuldinėjimų, visų tų naktinių skambučių, žinučių, skambinėjimų ir nešnekėjimų.

Stoviu tarp lentynų su konservuotu maistu, Evė vis dar palaimingai miega vežimėlyje, ir staiga ima lįsti mintys apie tuos telefono skambučius, prisimenu tą kartą – o gal jų buvo ne vienas? – kai pabudusi naktį išvydau vonioje degant šviesą. Anapus uždarytų durų girdėjau ir jo balsą – tylų, švelnų. Jis ramindavo ją, žinau, kad ramindavo. Ne sykį yra sakęs, jog retkarčiais ji taip įdūkdavo, kad imdavo grasinti ateisianti į namus, ateisianti pas jį į darbą, pulsianti po traukiniu. Gal jis ir labai geras melagis, bet *aš* žinau, kada jis sako tiesą. Manęs jis neapmulkins.

Vakaras

Vis dėlto, kai pagalvoji, juk jis išties sėkmingai mane apmulkino, argi ne? Kai pasakė, kad kalbėjosi su Reičele telefonu, kad jos balsas skambėjo žvaliai, tad jam ir pasirodę, kad ji sveiksta, jaučiasi gerai, beveik laiminga – kai jis tai pasakė, man net į galvą neatėjo suabejoti. O kai pirmadienio vakarą grįžo namo ir aš paklausiau, kaip praėjo diena, jis ėmė porinti apie išties nuobodų rytinį susitikimą darbe – ir aš supratingai jo klausiausi, nė manyt nepamanydama, kad jokio susitikimo darbe nebuvo, kad rytą jis leido kavinėje Ašberyje su buvusia žmona.

Štai apie ką galvoju, kraustydama indus iš indaplovės, labai atsargiai, stengdamasi už nieko neužkliūti, nes Evė snūduriuoja, o peilių ir šakučių tarškėjimas į lėkštes ją iškart pažadintų. Ogi jis tikrai mane mulkina. Žinau, kad anaiptol ne visada būna šimtu procentų nuoširdus ir sąžiningas. Susimąstau apie tą istoriją apie jo tėvus: jis kvietęs juos į mūsų vestuves, bet jie atsisakę dalyvauti, nes smarkiai širdę, kam jis palikęs Reičelę. Man tai visąlaik atrodė keista, mat esu dusyk kalbėjusi su jo mama telefonu, ir abu kartus ji kalbėjo maloniai, neatrodė, kad griežtų dantį. Domėjosi, kaip sekasi man, kaip sekasi Evei.

– Norėčiau kuo greičiau ją pamatyti, viliuosi, kad pasitaikys proga, – sakė ji man, bet kai užsiminiau apie tai Tomui, jis tik numojo ranka.

– Ji mėgina pasiekti, kad pakviesčiau juos į svečius, – tarė. – Ir vien tik tam, kad galėtų atsisakyti. Tai tokie įtakos žaidimėliai.

Man ji visiškai neatrodė panaši į tokią, kuri žaistų įtakos žaidimėlius, bet per daug į tai nesigilinau. Ko tik nepasitaiko šeimose, dažnai nė nesupaisysi. Reikia manyti, jis ne be priežasties stengiasi neprisileisti jų per arti, aišku, kad yra

priežasčių, ir jos, neabejoju, labiausiai susijusios su jo noru apsaugoti mane ir Evę.

Tik kodėl dabar štai svarstau, ar tai buvo tiesa? Tai šitas namas, šita susiklosčiusi padėtis, visi tie aplinkui kunkuliuojantys įvykiai – visa tai verčia mane abejoti savimi, abejoti mumis abiem. Jeigu nepasisaugosiu, tai išvarys mane iš proto, galiausiai ir aš tapsiu tokia, kaip ji. Kaip Reičelė.

Sėdžiu ir tiek, laukiu, kol baigs suktis džiovyklė, kad galėčiau išimti skalbinius. Galvoju, bene vertėtų įsijungti televizorių – gal netyčia rodo kokią „Draugų" seriją, kurios dar nesu mačiusi tris šimtus kartų? Galvoju, gal reikėtų padaryti keletą jogos pratimų. Pagalvoju ir apie romaną, gulintį ant staliuko prie lovos, – per pastarąsias dvi savaites jo perskaičiau dvylika puslapių. Pagalvoju apie Tomo nešiojamąjį kompiuterį, stovintį ant staliuko svetainėje.

O tada einu ir darau tai, ko niekad nebūčiau iš savęs tikėjusis. Imu raudonojo vyno butelį, kurį atkimšome vakar per vakarienę, ir įsipilu taurę. Tada atvožiu Tomo kompiuterį, įjungiu ir imuosi spėlioti slaptažodį.

Darau tai, ką darydavo ir ji: geriu viena ir šnipinėju jį. Kaip tik tai, ką darydavo ji ir ko negalėjo pakęsti jis. Bet neseniai – visai neseniai, vos šįryt – šis tas pasikeitė. Jeigu jis leidžia sau meluoti, tuomet aš leisiu sau jį tikrinti. Sąžiningas sandoris, ar ne? Juk ir man priklauso truputis teisingumo, tiesa? Tai ir mėginu išgliaudyti slaptažodį. Išbandau vardus, įvairias kombinacijas: savo vardą ir jo, jo ir Evės, mano ir Evės, visų trijų, mėginu ir iš antro galo. Paskui – gimimo datas, irgi įvairias kombinacijas. Kitos svarbios datos: mūsų pirmojo susitikimo diena, diena, kai pirmąsyk mylėjomės. Skaičius trisdešimt keturi – namo Kranhamo gatvėje numeris, skaičius dvidešimt trys – šito namo numeris. Stengiuosi sugalvoti ką nors už įprastų rėmų – man rodos, daugelis vyrų slaptažodžiu

renkasi futbolo komandas ar žaidėjus, bet Tomas nėra pakvaišęs dėl futbolo; jam patinka kriketas, tad išbandau „Boikotas“, „Bothamas“, o gal turnyro pavadinimas – „Ashes“? Jokių šiandieninių žaidėjų pavardžių nežinau. Ištuštinu taurę, įsipilu dar pusę. Iš tiesų man netgi visai smagu mėginti išspręsti galvosūkį. Bandau prisiminti jo mėgstamas muzikos grupes, jam patikusius filmus, aktores, dėl kurių varvino seilę. Surenku žodį „slaptažodis“, surenku „1234“.

Iš lauko atsklinda kraupus žviegimas – Londono traukinys stoja prie semaforo, sakytum kas nagais bruožtų per mokyklinę lentą. Akimirką sukandu dantis, o paskui užsiverčiu taurę; kliukindama vyną atkreipiu dėmesį į laiką – dievulėliau, beveik septynios, Evė tebemiega, o jis gali pareiti bet kurią minutę. Ir kaip tik tą akimirksnį, kai pagalvoju, kad jis gali pareiti bet kurią minutę, suskrebena į spyną kišamas raktas, ir mano širdis nustoja plakti.

Pokšteliu kompiuterio dangtį ir pašoku, per skubrą užkliudau kėdę ir ji apvirsta. Bildėjimas pažadina Evę, ji pradeda verkti. Spėju padėti kompiuterį atgal ant staliuko anksčiau, nei pasirodo jis, bet vos įžengęs į kambarį jis išsyk susigaudo, kad kažkas dedasi, įbeda akis į mane ir klausia:

– Kas atsitiko?

Skubinuosi jį nuraminti:

– Nieko, nieko, netyčia nuverčiau kėdę.

Jis iškelia Evę iš vežimėlio, apglėbia, o mano žvilgsnis užkliūva už veidrodžio koridoriuje ir mano pačios atspindžio: veidas blyškus, lūpos – sodriai raudonos nuo vyno.

Reičelė

2013 rugpjūčio 15, ketvirtadienis

Rytas

Ketė suveikė man pokalbį dėl darbo. Jos draugė ką tik įkūrė nuosavą viešųjų ryšių firmą, tad jai reikia padėjėjos. Iš esmės tai ne kas kita, tik išliaupsintas sekretorės darbas, atlyginimas – ne ką daugiau nei nieko, bet tai ir nesvarbu. Ta moteriškė sutiko priimti mane pokalbio ir be rekomendacijų – Ketė surietė jai kažkokią istoriją, neva patyriau nervinę krizę, bet dabar jau esu visiškai pasveikusi. Pokalbis rytoj popiet, tos moters namuose – verslui ji vadovauja iš biuro, įrengto pašiūrėje sode, o gyvena, lyg tyčia, Vitnyje. Tad ši diena turėjo būti skirta gyvenimo aprašymo ir mano gebėjimų prisistatyti gludinimui. Kaip tik į tai ir ketinau kibti, bet paskambino Skotas.

– Vyliausi, kad galėsime pasikalbėti, – pasakė.

– Visai nereikia... tai yra tau nereikia nieko sakyti. Tai buvo... abu žinome, kad tai buvo klaida.

– Taip, žinau, – sutiko jis, balsas nuskambėjo taip liūdnai: tai ne piktasis Skotas iš mano košmarų, veikiau tasai palūžęs Skotas, kuris sėdėjo ant mano lovos ir kalbėjo apie savo žuvusį kūdikį. – Bet aš tikrai noriu su tavim pasikalbėti.

– Žinoma, – atsakiau. – Žinoma, galime pasikalbėti.

– Akis į akį?

– Ak... – išsprūdo man. Jei ko norėjau užvis mažiausiai, tai grįžti į tą namą. – Atleisk, bet šiandien negaliu.

– Prašau tave, Reičele. Tai svarbu. – Jo balsas skamba taip beviltiškai, ir man, nepaisant nieko, vėl jo pagailsta. Dar mėginu suregzti kokią nors dingstį, bet jis pakartoja: – Prašau...

Ir aš sutikau – ir pasigailėjau tą pat akimirką, kai „taip“ ištrūko man iš burnos.

Laikraščiuose paskelbta Meganos vaiko – jos pirmojo mirusio vaiko – istorija. Tiksliau, ne vaiko, o vaiko tėvo. Pavyko išsiaiškinti, kas jis. Toks Kreigas Makenzis – jis mirė Ispanijoje prieš ketverius metus, perdozavęs heroino. Vadinasi, žudikas – tikrai ne jis. Bet man, tiesą sakant, niekad ir neatrodė, kad vaiko mirtis – tikėtinas motyvas ją nužudyti. Jei kas nors būtų norėjęs ją nubausti už tai, ką ji padarė tada, būtų ir nubaudęs prieš daugelį metų.

Taigi, kas lieka? Tradiciniai įtariamieji: sutuoktinis, meilužis. Skotas, Kamalis. Arba koks nors atsitiktinis nepažįstamasis, pasičiupęs ją gatvėje, – galbūt turime bundantį naują serijinį žudiką? Gal ji bus tik pirmoji iš virtinės aukų – kaip Vilma Makan, kaip Polina Rid? Beje, o kas pasakė, kad žudikas – būtinai vyras? Ji buvo tokia smulkutė, Megana Hipvel. Miniatiūrinė, tikras paukščiukas. Jai nugalabyti daug jėgos nereikėjo.

Popietė

Vos jam atidarius duris, pirmiausia į mane siūbteli kvapas. Prakaito ir alaus, gižus raugo tvaikas, stelbiantis ir kažkokį kitą, dar bjauresnį. Trenkia kažin kuo pūvančiu. Jis mūvi treningo kelnes, vilki dėmėtus pilkus marškinėlius, plaukai riebaluoti, oda žvilga lyg karščiuojančio.

– Tu sveikas? – klausiu ir jis išsišiepia. Jau gerokai įkaušęs.

– Sveikutėlis. Užeik, užeik.

Visai netraukia eiti vidun, bet įeinu.

Užuolaidos iš gatvės pusės užtrauktos, svetainėje tvyro rauzgana prietema, regis, puikiai deranti su šutra ir dvoku.

Skotas nusiūbuoja į virtuvę, atidaro šaldytuvą, išima butelį alaus.

– Eikš, sėskis, – sako. – Išgerk. – Šypsena tarsi prilipinta prie jo lūpų, bedžiaugsmė, niauri. Nuo jo veido tvoskia kažkokiu tarsi ir žiaurumu. Ir panieka, ta pati, kurią įžvelgiau šeštadienio rytą, po to, kai permiegojome drauge, – ji irgi niekur neišnykusi.

– Negaliu ilgai užtrukti, – sakau jam. – Rytoj laukia pokalbis dėl darbo, man reikia pasiruošti.

– Tikrai? – Jis pakelia antakius. Sėdasi pats, paspiria kėdę mano pusėn. – Sėskis, išgerk, – sako; tai įsakymas, ne pasiūlymas.

Sėduosi priešais jį, jis pastumia man butelį alaus. Paimu, gurkšteliu. Lauke girdėti spygaujant – kažkur kieme žaidžia vaikai, – o iš dar toliau atsklinda duslus ir toks pažįstamas traukinio dundėjimas.

– Vakar buvo gauti DNR rezultatai, – praneša man Skotas. – Vakar vakare mane aplankė detektyvė seržantė Raili. – Jis lukteli, kad ką nors pasakyčiau, bet aš baiminuosi pasakyti ką nors ne taip, tad nepraveriu burnos. – Kūdikis ne mano. Buvo ne mano. Juokingiausia štai kas: ir ne Kamalio, – ir jis tikrai nusijuokia. – Vadinasi, buvo dar kažkas, visa eilė rikiavosi prie jos. Gali patikėti? – Jo lūpas vėl perkreipia ta kraupi šypsena. – Bet tu apie tai nežinojai, ar ne? Apie tą kitą vyrą? Ji tau nepakuždėjo apie dar vieną vyrą, ką? – Šypsena veide blėsta, ir mane suima bloga nuojauta, netgi labai bloga. Stojuosi, žengiu žingsnį durų link, bet jis pastoja man kelią, sugriebia už alkūnių, stumteli atgal ant kėdės.

– Nagi tupdyk užpakalį! – Nuplėšia man nuo peties rankinę ir teškia į kambario kampą.

– Skotai, nesuprantu, kas dedasi...

– Na jau! – užrinka palinkdamas viršum manęs. – Judvi su Megana juk buvote tokios geros draugės! Turėjai žinoti apie visus jos meilužius!

Jis žino. Vos ta mintis ateina man į galvą, veikiausiai atsispindi ir veide, ir jis tai įžvelgia, pasilenkia dar arčiau, tvoksteli į mane gaižiu kvapu ir pareikalauja:

– Nagi, Reičele. Pasakyk.

Aš purtau galvą, o jis mosteli ranka, užkliudo priešais mane stovintį alaus butelį. Šis nusirita nuo stalo ir ištyška į grindų plyteles.

– Tu niekad nė supistose savo akyse nesi jos mačiusi! – užstaugia jis. – Viskas, ko man priskiedei, – viskas buvo melas.

Panarinusi galvą aš vėl stojuosi lemendama:

– Atsiprašau... Atsiprašau...

Mėginu apeiti aplink stalą, pasiimti rankinę ir telefoną, bet jis vėl stveria mane už alkūnės.

– Kodėl taip padarei? – klausia. – Kas privertė tave šitaip elgtis? Koks velnias į tave įlindęs?

Jis žiūri į mane, žvilgsniu įsisiurbęs į akis, ir man širdis stingsta iš baimės, bet tuo pat metu žinau, kad jo klausimai visai pagrįsti. Aš iš tiesų turėčiau jam paaiškinti. Tad nebandau ištraukti rankos, leidžiu jo pirštams smigti į kūną, stengiuosi kalbėti ramiai ir aiškiai. Stengiuosi nepravirkti. Stengiuosi nepulti į paniką.

– Norėjau, kad žinotum apie Kamalį, – sakau jam. – Aš tikrai mačiau juos drauge, kaip ir sakiau tau, bet tu nebūtum nė klausęsis, jei būčiau pasirodžiusi tik kaip kažkokia mergina iš traukinio. Man reikėjo...

– Tau *reikėjo*! – Jis paleidžia mane ir nusigręžia. – Ir tu dabar man pasakoji, ko tau *reikėjo*... – Jo balsas skamba švelniau, jis rimsta. Aš giliai alsuoju, stengdamasi apmaldyti įsišėlusią širdį.

– Norėjau tau padėti, – sakau. – Žinojau, kad policija visada pirmiausia įtaria sutuoktinį, tad norėjau tau pasakyti... kad žinotum... kad buvo ir kitas...

– Taigi dėl to ir sukurpei istoriją, esą pažįsti mano žmoną? Ar bent nutuoki, kaip beprotiškai tai skamba?

– Taip.

Einu į virtuvę, atsinešu skudurą ir keturpėsčia imuosi šluostyti ištaškytą alų. Skotas sėdi alkūnėmis atsirėmęs į kelius, nusvarinęs galvą.

– Ji buvo visai ne ta, kuo maniau ją esant, – sako. – Net nenutuokiu, kas ji buvo.

Išgręžiu į kriauklę skudurą, paleidžiu šaltą vandenį ir kišu rankas po srove. Mano rankinė – vos už poros pėdų, mėtosi kampe. Krustelėiu jos pusėn, bet Skotas pasižiūri į mane, tad sustoju. Taip ir stoviu, nugara atsirėmusi į stalviršį, įsikibusi jo krašto, kad būtų tvirčiau. Kad būtų ramiau.

– Detektyvė seržantė Raili man pasakė, – vėl prašnenka jis. – Ji manęs klausinėjo apie tave. Klausė, ar esu užmezgęs su tavim *romaną*. – Jis nusijuokia. – Romaną su tavim! Dievulėliau. Paklausiau jos, ar yra mačiusi, kaip atrodė mano žmona. Juk skonio negalėjau prarasti taip greitai. – Mano veidas dega, pažastis ir strėnas pila šaltas prakaitas. – Atrodo, Ana pasiskundė dėl tavęs. Ji matė tave čia slampinėjančią. Šitaip viskas ir išplaukė paviršiun. Aš pasakiau Raili: mes neužmezgę jokio romano, ji tik sena Meganos draugė, dabar tik paremia mane sunkiu metu... – Jis vėl nusijuokia, tyliai, be jokio linksmumo. – O ji man atsakė: ji visai nepažinojo Meganos. Ji tik vargšė menka melagė, neturinti savo gyvenimo. – Šypsena dingsta iš jo lūpų. – Jūs visos melagės. Visos iki vienos.

Pypteli mano telefonas. Žingteliu rankinės link, bet Skotas mane aplenkia.

– Nagi palūkėk, – sako pakeldamas rankinę. – Mes dar nebaigėme. – Jis išverčia mano rankinės turinį ant stalo: telefonas, piniginė, raktai, lūpdažis, „Tampax“ tamponų dėžutė, kreditinių kortelių kvitai. – Noriu žinoti, kiek iš viso to, ko man prišnekėjai, buvo visiški triedalai. – Jis tingiai paima telefoną, pažvelgia į ekranėlį. Tada pakelia akis į mane – žvilgsnis staiga ledėja. Ir perskaito garsiai: – „Primename, kad jums paskirtas seansas pas daktarą Abdičių rugpjūčio 19-ąją, pirmadienį, 16.30. Jeigu negalėsite ateiti, mums apie tai turėtumėte pranešti likus 24 valandoms.“

– Skotai...

– Kas, po velnių, čia dedasi? – Jo balsas gergždžia, vos įmanoma suprasti, ką sako. – Ką tu dar padarei? Ko jam prišnekėjai?

– Nieko aš jam neprišnekėjau... – Jis jau numetęs telefoną ant stalo ir artėja prie manęs, kumščiai sugniaužti. Traukiuosi į kambario kampą, prisispaudžiu prie sienos šalia stiklinių durų. – Mėginau išsiaiškinti... Aš bandžiau padėti.

Jis pakelia ranką ir aš susigūžiu, įtraukiu galvą į pečius laukdama skausmo, ir tą pat akimirksnį sumoju, kad taip jau yra buvę, dariau tą patį judesį, jaučiau tą patį, tik neprisimenu kada ir dabar neturiu laiko galvoti apie tai, mat jis, nors ir nesmogia, bet sugriebia mane už pečių ir suspaudžia, jo nykščiai taip skaudžiai beda man į raktikaulius, kad neiškenčiu nesurikusi.

– Visą šį laiką, – košia jis pro sukąstus dantis, – visą šį laiką maniau, kad tu – mano pusėje, bet tu visąlaik veikei prieš mane. Tu šėrei jį informacija, tiesa? Pasakojai jam visokius dalykus apie mane, apie Megę. Tai tu, tu bandei užsiundyti ant manęs policiją. Tai tu...

– Ne. Prašau, nereikia. Viskas visai ne taip. Aš tik norėjau tau padėti. – Jo ranka slysta aukštyn, jis sugriebia mane

už plaukų viršum sprando, staigiai pasuka. – Skotai, prašau, nereikia. Prašau. Man skauda. Prašau.

Dabar jis jau velka mane – laukujų durų link. Siūbteli palengvėjimo banga. Jis ketina išmesti mane į gatvę. Ačiū Dievui.

Bet jis neišmeta manęs į gatvę, tempia toliau, spjaudydamasis ir plūsdamasis. Velka laiptais aukštyn, aš dar bandau priešintis, bet jis toks stiprus, man neužtenka jėgų. Aš jau verkiu.

– Prašau, nereikia. Prašau.

Žinau, kad tuojau atsitiks kažkas baisaus. Bandau surikti, bet negaliu, riksmas neišsiveržia iš gerklės.

Akina tiek ašaros, tiek ir siaubas. Jis bloškia mane į kambarį ir trenkia durimis. Spynoje pasisuka raktas. Stemple aukštyn kyla karštą tulžis ir išsivemiu ant kilimo. Tada laukiu, klausausi. Nieko neatsitinka, niekas neateina.

Aš mažajame kambaryje. Mano namuose tai buvo Tomo darbo kambarys. Dabar jis pertvarkytas į vaikų kambarį, pakabinta minkšta rausva užuolaida. Čia jis paverstas sandėliu, užgrioztas popieriais ir aplankais, riogso sudedamasis bėgtakis ir prieštvaninis „Apple“ kompiuteris. Dėžė, pilna skaičiais primargintų popierių – sąskaitos, galbūt kokie Skoto darbiniai dokumentai, dar viena dėžė, prikrauta senų atvirukų – be jokio laiškelio kitoje pusėje, tiktai su prikibusiais „Blu-tack“ lipnios masės gumulėliais, lyg kadaise buvę prilipinti prie sienos: Paryžiaus stogai, vaikai, važinėjantys riedlentėmis skersgatvyje, seni, samanoti geležinkelio pabėgiai, jūros peizažas, nufotografuotas iš kažkokio urvo. Kimbu knaisiotis po tuos atvirukus – nežinau kodėl, nežinau, ko ieškodama, tiesiog stengdamasi išlaikyti paniką pažabotą. Stengiuosi negalvoti apie tą reportažą, apie Meganos kūną, traukiamą iš dumblyno. Stengiuosi negalvoti apie jos sužalojimus, apie tai, kaip baisu jai turėjo būti, jei spėjo išvysti ir suvokti, kas jos laukia.

Naršau atvirukų dėžę, ir staiga kažkas man krimsteli, taip skaudžiai, kad rikteliu ir atšlyju. Smiliaus galas perrėžtas skersai, man ant džinsų varva kraujas. Sustabdau kraujavimą marškinėlių kraštu ir atvirukus imu sklaidyti jau kur kas atsargiau. Kaltininką aptinku iš karto: įrėminta nuotrauka įdaužtu stiklu, viršuje trūksta šukės, aštri briauna ištepliota mano krauju.

Tai nuotrauka, kokios iki šiol nesu mačiusi. Megana ir Skotas joje kartu, stambiu planu. Ji juokiasi, jis dievinamu žvilgsniu žiūri į ją. Pavydas? Stiklas įdaužtas kaip tik ties Skoto akimi, nuo jos į visas puses driekiasi įtrūkių siūleliai, tad jo veido išraišką įžiūrėti nelengva. Sėdžiu pasidėjusi nuotrauką priešais save ir galvoju, kiek daug daiktų nuolat netyčia sudūžta ir kaip kartais mes tiesiog neprisiruošiame jų suklijuoti. Galvoju apie visas lėkštes, dužusias per mūsų barnius su Tomu, apie tinko išdaužą antro aukšto koridoriuje.

Kažkur anapus užrakintų durų išgirstu juokiantis Skotą ir man atšąla visas kūnas. Sverdėdama atsistoju, puolu prie lango, atidarau jį, išsisveriu laukan ir tik pačiais kojų pirštų galiukais liesdama grindis imu šauktis pagalbos. Šaukiu Tomą. Tai beviltiška. Apgailėtina. Net jeigu jis netyčia būtų savo sodelyje už kelių namų, vis tiek neišgirstų – per toli. Pažvelgiu žemyn ir netenku pusiausvyros, bet prisitraukusi įvirstu atgal vidun; viduriai tęžta, rauda stringa galugerklyje.

– Prašau, Skotai! – šūkteliu. – Prašau...

Neapkenčiu savo pačios balso, meilikaujamų gaidelių, nevilties. Žvilgsnis užkliūva už iškruvintų marškinėlių, tada ir prisimenu, kad padėtis nėra visiškai beviltiška. Imu įrėmintą nuotrauką, apverčiu ant kilimo. Išsirenku pačią ilgiausią šukę ir atsargiai įkišu į užpakalinę kišenę.

Girdžiu artėjančius žingsnius laiptuose. Atsiremiu į sieną kaip tik priešais duris. Spynoje pasisuka raktas.

Vienoje rankoje Skotas nešasi mano rankinę, bloškia ją man po kojomis. Kitoje laiko popieriaus skiautę.

– Kaip iš akies traukta Nensė Driu*! – sako su šypsena. – Palaibinęs liežuvį, mėgdžiodamas mergaitės balselį, pragysta: – *Megana pabėgo su draugužiu, kurį nuo šiol vadinsiu B.* – Jis sukrizena. – *B padarė jai ką nors blogo... Skotas padarė jai ką nors blogo...* – Jis sumaigo popiergalį, sviedžia man po kojomis. – Viešpatie Dieve. Tu ir išties apgailėtina, ką? – Jis apsidairo, nužvelgia vėmalus ant grindų, kraują ant mano marškinėlių. – Po šimts velnių, ir ką tu čia darei? Bandei pati užversti kanopas? Norėjai nuveikti už mane mano darbą? – Jis ir vėl juokiasi. – Turėčiau nusukti tau sukruštą sprandą, bet žinai ką? Neverta į tave teptis rankų. – Jis pasitraukia į šalį nuo durų. – Nešdinkis iš mano namų.

Stveriu rankinę ir puolu prie durų, bet jis staiga išdygsta priešais apgaulinga boksininko poza; vieną akimirką jau pamanau, kad sulaikys mane, vėl sugriebs. Greičiausiai mano akys tvieskia siaubu, nes jis prapliumpa kvatoti, net baubia iš juoko. Jo kvatojimą vis dar girdžiu net užtrenkusi paskui save laukujes duris.

2013 rugpjūčio 16, penktadienis

Rytas

Beveik nemiegojau. Susiverčiau pusantro butelio vyno, vildamasi nusmigti ar bent priversti rankas nustoti drebėti, liautis krūpčioti, bet nepadėjo. Kaskart, kai tik jau grimzdavau į snaudulį, krūptelėdavau ir pašokdavau. Rodėsi, jaučiu, kad jis tikrai

* Nancy Drew – paauglė seklė mėgėja, knygų serijos (pradėtos 1930 m.) personažė; knygų serijos motyvais yra sukurta filmų, vaizdo žaidimų.

čia, kambaryje, su manim. Įjungiau šviesą, sėdėjau klausydamasi iš gatvės atsklindančio triukšmo, žmonių bruzdesio pastato viduje. Tiktai pradėjus švisti galiausiai atsipalaidavau tiek, kad užmigčiau. Sapnas ir vėl nubloškė mane į mišką. Drauge buvo ir Tomas, bet aš vis tiek bijojau.

Praėjusį vakarą palikau Tomui raštelį. Ištrūkusi iš Skoto, tekina nubėgau iki dvidešimt trečiojo numerio ir ėmiau kumščiais daužyti duris. Buvau tokia perklaikusi, kad man visiškai neberūpėjo, ar Ana bus namie, ar smarkiai susinervins, kad vėl pasirodžiau. Bet durų niekas neatidarė, tad pakeverzojau laiškelį ant popieriaus skiautės ir įbrukau į laiškų dėžutę. Man nusišvilpt, jeigu pamatys ji – ko gero, iš dalies netgi norėčiau, kad pamatytų. Parašiau gana miglotai – kad mums reikia aptarti tai, apie ką kalbėjomės aną dieną. Skoto vardo neminėjau, nenorėdama, kad Tomas nulėktų pas jį aiškintis – vienas Dievas žino, kas tada atsitiktų.

Į policiją paskambinau iškart, vos įžengusi į namus. Tiesa, prieš tai išmaukiau porą taurių vyno, kad apsiraminčiau. Sakiau, kad noriu pasikalbėti su detektyvu inspektoriumi Gaskilu, bet man atsakė, kad jo nuovadoje nėra, tad galiausiai teko šnekėtis su Raili. Ne šito iš tikrųjų norėjau, žinojau, kad Gaskilas būtų buvęs supratingesnis.

– Jis įkalino mane savo namuose, – išklojau jai. – Jis man grasino.

Ji paklausė, ar ilgai buvau „įkalinta“. Net telefonu jutau kabutes abipus pastarojo žodžio.

– Nežinau, – atsakiau. – Gal pusvalandį.

Stojo ilgoka tyla.

– Vadinasi, jis jums grasino. Galite tiksliai nusakyti, koks buvo grasinimo pobūdis?

– Jis sakė, kad nusuktų man sprandą. Jis sakė... sakė, kad turėtų nusukti man sprandą.

– Jis turėtų nusukti jums sprandą?

– Sakė, kad nusuktų man sprandą, tik neverta teptis rankų.

Tyla. Paskui:

– Gal jis jums smogė? Kaip nors sužalojo?

– Užgavo. Liko mėlynių. Tik mėlynių.

– Jis jums smogė?

– Ne, tik sugriebė.

Vėl stojo tyla.

Paskui:

– Ponia Votson, kodėl jūs buvote Skoto Hipvelo namuose?

– Jis mane pasikvietė. Sakė, kad mums reikia pasikalbėti.

Ji giliai atsiduso.

– Buvote įspėta į visa tai nesikišti. Jūs melavote jam, sakėte, kad esate jo žmonos draugė, porinote visokias pasakas ir – leiskite man užbaigti – mes kalbame apie asmenį, kuris, geriausiu atveju, išgyvena didžiulę įtampą ir ypatingą širdgėlą. Tai geriausiu atveju. Blogiausiu, jis gali būti pavojingas.

– Jis ir *yra* pavojingas, kaip tik tai jums ir sakau, dėl Dievo meilės!

– Tai niekam nenaudinga – tai, kad lendate tenai, meluojate jam, provokuojate. Mes čia tiriame žmogžudystės bylą. Jums derėtų šitai suprasti. Galite sukelti grėsmę visai tyrimo eigai, galite...

– Kokiai tyrimo eigai? – užrikau aš. – Jūs nė per sušiktą žingsnį nepasistūmėjote į priekį! Jis nužudė savo žmoną, sakau jums. Ten yra nuotrauka... jų abiejų įrėminta nuotrauka, sudaužyta. Jis įpykęs, jo nervai pakrikę...

– Taip, mes matėme tą nuotrauką. Namuose buvo padaryta krata. Tik vargu ar tai – žmogžudystės įkaltis.

– Tai neketinate jo suimti?

Ji dar sykį giliai atsiduso.

– Užeikite rytoj į nuovadą. Parašysite pareiškimą. Toliau jau bus mūsų rūpestis. Ir dar, žinote ką, ponia Votson? Laikykitės kuo atokiau nuo Skoto Hipvelo.

Sugrįžo Ketė ir užklupo mane geriančią. Toli gražu neapsidžiaugė. Ką aš galėjau jai pasakyti? Paaiškinti – visiškai neįmanoma. Tad tik atsiprašiau ir nuspūdinau laiptais viršun, į savo kambarį, visai kaip kokia surūgusi paauglė. Gulėjau stengdamasi užmigti ir neužmigau, laukiau Tomo skambučio. Jis nepaskambino.

Pabundu anksti, puolu tikrinti telefono (jokių praleistų skambučių), išsitrenku galvą, išsiskalbiu suknelę – ruošiuosi pokalbiui, o rankos dreba, skrandis susimetęs mazgais. Išeinu iš namų anksti – pirmiausia dar turiu užsukti į policijos nuovadą parašyti pareiškimo. Tiesa, nė nesitikiu, kad iš jo bus kokios naudos. Jie niekad nevertino manęs rimtai ir jau tikrai nepradės dabar. Net nenutuokiu, kas turėtų atsitikti, kad jie manyje įžvelgtų dar ir ką nors kita, ne vien nukvakusią fantazuotoją.

Pakeliui į stotį nejučia vis dirsčioju per petį; staiga užkaukus policijos sirenai, taip persigąstu, kad šokteliu tiesiogine to žodžio prasme. Peronu einu kuo arčiau tvorelės, slysdama pirštais geležiniu turėklu – dėl viso pikto, jei staiga prireiktų tvirtai įsikibti. Suvokiu, kaip tai absurdiška, bet dabar jaučiuosi tokia pažeidžiama – dabar, kai jau esu mačiusi, koks jis yra iš tikrųjų, kai tarp mūsų nebelikę jokių paslapčių.

Popietė

Ši byla man dabar jau turėtų būti baigta. Visą tą laiką maniau, kad esama kažko, ką turėčiau atsiminti, kažko, kas man vis išsprūsta. Bet iš tikrųjų nėra. Aš nieko svarbaus nemačiau, nepadariau nieko siaubingo. Tiktai netyčia buvau toje pačioje

gatvėje. Dabar jau žinau tai – ačiū rudaplaukiam vyriškiui. Ir vis tiek erzina kažkoks smegenų gilumoje įsimetęs niežulys, kurio niekaip negaliu pasikasyti.

Nei Gaskilo, nei Raili nuovadoje nebuvo, mano pareiškimą priėmė kažkoks uniformuotas, pažiūrėti – nusinuobodžiavęs pareigūnas. Tad, reikia manyti, pareiškimas bus užregistruotas ir pamirštas, nebent kas nors aptiktų mano lavoną, plūduriuojantį kokiame griovyje. Pokalbis dėl darbo – kitame miesto gale nuo Skoto namų, bet vis tiek iš nuovados važiuoju taksi. Neketinu rizikuoti. Pokalbis praėjo taip sėkmingai, kaip ir reikėjo tikėtis: pats darbas toli gražu neatitinka mano kvalifikacijos, bet tenka pripažinti, kad per pastaruosius metus ar dvejus ta mano kvalifikacija gerokai smuko. Taigi vėl teks keberiotis aukštyn nuo pačios apačios. Vienas rimtas minusas (neminint apverktino atlyginimo ir ne kažin kokio paties darbo) yra tas, kad dabar teks nuolat važinėti į Vitnį, vaikščioti šitomis gatvėmis, amžiais rizikuojant susidurti su Skotu arba Ana ir jos vaiku.

Mat taip jau išeina, kad šitam pasaulio lopinėly aš nieko kito ir nedarau, tik vis susiduriu su visokiais žmonėmis. Tai vienas tų dalykų, dėl kurių miestelis anksčiau man taip patikdavo: čia jautiesi lyg kaime, pačiame Londono pakraštyje. Galbūt visų vietos gyventojų ir nepažįsti, bet daugmaž visi veidai matyti.

Aš jau prie pat stoties, einu pro „Karūnos“ aludę, ir staiga kažkieno delnas paliečia man alkūnę; apsisuku taip staigiai, kad neišlaikiusi pusiausvyros nuslystu nuo šaligatvio krašto į gatvę.

– Ei, ei, atsiprašau! Atleisk. – Tai ir vėl jis, tasai rudaplaukis, vienoje rankoje – alaus bokalas, kitą pakėlęs melsdamas atleidimo. – Bet tu ir nervinga, ką? – Jis išsišiepia. Bet aš, matyt,

atrodau rimtai perklaikusi, tad jo šypsena blėsta. – Tau viskas gerai? Nenorėjau išgąsdinti.

Jis sako šiandien anksti baigęs darbą ir kviečia drauge išgerti. Aš atsisakau, bet tuojau persigalvoju.

– Turėčiau tavęs atsiprašyti, – sakau, kai jis – kaip paaiškėjo, vardu Endis – atneša man taurę džino su toniku, – už savo elgesį traukinyje. Turiu galvoj, praėjusį kartą. Bjauri buvo diena.

– Nesuk galvos, – sako Endis. Jo šypsena lėta, tingi; kažin, ar šitas bokalas jam – pirmas. Mudu sėdime vienas priešais kitą alaus sodelyje iš kiemo pusės, čia jaučiuosi saugiau nei iš gatvės pusės. Galbūt tas saugumo jausmas ir įkvepia man drąsos. Ryžtuos surizikuoti.

– Norėjau tavęs paklausti, kas iš tikrųjų atsitiko, – sakau, – aną vakarą, kai pirmąsyk susitikome. Tą patį vakarą, kai Meg... kai dingo toji moteris.

– Ak. Štai kaip. O kodėl? Ką nori tuo pasakyti?

Giliai atsikvepiu. Pati jaučiu, kaip raustu. Nesvarbu, kiek kartų tenka tai prisipažinti, visada būna baisiai nesmagu, norisi gūžtis.

– Buvau girta kaip lapas ir neprisimenu. Man reikia išsiaiškinti kelis dalykus. Tik norėčiau sužinoti, ar tu ką nors matei, gal matei mane kalbantis dar su kuo nors, na, ką nors panašaus... – Mano žvilgsnis įbestas į stalą, negaliu pažvelgti jam į akis.

Jis švelniai spirteli man.

– Nusiramink, nieko tu nepridirbai. – Pakeliu galvą: jis šypsosi. – Aš irgi buvau įkalęs. Mudu šnektelėjome traukinyje, nebeprisimenu apie ką. Paskui abu išlipome čia, Vitnyje, tu nelabai tvirtai laikeisi ant kojų. Kluptelėjai ant laiptų. Prisimeni? Padėjau tau atsistoti, o tu baisiausiai susinepatoginai, išraudai

visai kaip dabar. – Jis nusijuokia. – Mudu ir nužingsniavome kartu, paklausiau, gal norėtum prisėsti aludėje. Bet tu pasakei, kad turi susitikti su savo vyru.

– Ir viskas?

– Ne. Negi tikrai neprisimeni? Tai buvo jau trupučiuką vėliau, nežinau, gal po kokio pusvalandžio. Aš sėdėjau „Karūnoje“, bet paskambino draugelis, pasakė sėdįs bare kitapus geležinkelio, tad aš nupėdinau į požeminę perėją. Tu buvai pargriuvus. Jau mažumėlę susitaršius. Sugebėjai kažkur susižeisti. Truputytį sunerimau, sakau, palydėsiu tave namo, jeigu nori, bet tu nenorėjai net girdėti. Tu buvai... na, buvai žiauriai susigraužusi. Manau, susipliekei su saviškiu. Jis ėjo gatve tolyn ir aš paklausiau, gal norėtum, kad jį pasivyčiau, bet tu pasakei, kad nereikia. Paskui jis nuvažiavo. Jis buvo su... na... jis buvo ne vienas.

– Su moterim?

Jis linkteli, taip vos vos kinkteli galvą.

– Taigi, jie kartu sulipo į automobilį. Pamaniau, dėl to ir susiriejote.

– O kas paskui?

– Paskui tu nuėjai sau. Atrodei šiek tiek... suglumusi ar ką. Ir nuėjai sau. Vis kartojai, kad jokios pagalbos tau nereikia. Kaip jau sakiau, pats buvau mažumą apšilęs, tai per daug ir nesigilinau. Perėjau požemine perėja į kitą pusę ir susitikau su draugeliu bare. Tai ir viskas.

Lipdama laiptais namo, rodos, regiu šešėlius virš galvos, net neabejoju, kad girdžiu žingsnius priešais. Kažkas manęs laukia viršuje, laiptų aikštelėje. Kai pasiekiu ją, ten, aišku, nieko nėra, butas irgi tuščias: atrodo nepalytėtas, kvepia taip, kaip ir turėtų kvepėti tuščias butas, bet to man nepakanka, vis tiek apžiūriu visus kambarius, dirsteliu ir po savo, ir po Ketės lova,

patikrinu spintas ir virtuvės spintelę, kurioje net vaikas nepasislėptų.

Galų gale, apsukusi kokius tris ratus po visą butą, pasitenkinu ir liaujuos. Lipu į antrą aukštą, sėduos ant lovos ir galvoju apie pokalbį su Endžiu, apie tai, kad jo pasakojimas sutampa su mano prisiminimų nuotrupomis: mudu su Tomu susiginčijome gatvėje, aš pargriuvau ir susižeidžiau, jis nuskubėjo sau ir įlipo į automobilį su Ana. Vėliau grįžo manęs ieškoti, bet manęs ten jau nebebuvo. Spėju, kad pasigavau taksi arba vėl įlipau į traukinį.

Sėdžiu ant lovos, žiūriu pro langą laukan ir svarstau, kodėl nesijaučiu nė kiek geriau. Galbūt tik todėl, kad man vis tiek niekas nepaaiškėjo. O gal dėl to, kad, nors tai, ką prisimenu, sutampa su kitų žmonių prisiminimais, vis tiek atrodo, kad kažkur nesueina galai. Ir pagaliau dingteli: Ana. Negana to, kad Tomas nė neužsiminė važiavęs kur nors su ja automobiliu, kliūva dar viena smulkmena. Kai mačiau ją nueinančią ir sėdančią į automobilį, ji neturėjo su savim vaiko. Kur, kol visa tai dėjosi, buvo Evė?

2013 rugpjūčio 17, šeštadienis

Vakaras

Man reikia pasikalbėti su Tomu, surikiuoti viską galvoje, nes kuo daugiau apie tai galvoju, tuo labiau nesueina galai, o liautis svarsčiusi apie tai irgi negaliu. Šiaip ar taip, neramu: jau dvi dienos, kai palikau jam raštelį, o jis vis dar neskambina. Neatsiliepė vakar vakare, nekelia ragelio visą dieną. Kažkas negerai, ir aš neįstengiu atsikratyti nuojautos, kad tai susiję su Ana.

Žinau, jis irgi norės su manim pasikalbėti, tikrai norės, kai išgirs, kas atsitiko su Skotu. Žinau, jis norės padėti. Negaliu liautis galvojusi apie aną dieną, kai sėdėjome drauge automobilyje, apie tai, kaip jautėmės abu drauge. Tad imu telefoną ir vėl renku jo numerį, o skrandyje braižosi jaudulio gumulėliai, visai taip pat, kaip būdavo anksčiau – lūkestis išgirsti jo balsą toks pat aštrus, koks būdavo prieš keletą metų.

– Alio!

– Tomai, tai aš.

– Girdžiu.

Ana tikriausiai ten, šalia jo, tad jis nenori tarti mano vardo. Palūkėju: jam reikia valandėlės išeiti į kitą kambarį, atokiau nuo jos. Išgirstu jį atsidūstant.

– Na, kas?

– Na... norėjau su tavim pasikalbėti... Kaip užsiminiau raštelyje, aš...

– Ką? – jis aiškiai suirzta.

– Prieš porą dienų palikau tau raštelį. Maniau, reikėtų pasikalbėti...

– Negavau jokio raštelio. – Dar vienas gilus atodūsis. – Tai šūdas. Štai dėl ko ji siunta ant manęs. – Vadinasi, raštelį nučiupo Ana. Ir neatidavė jam. – Ko tau reikia?

Norisi nutraukti ryšį, skambinti dar kartą, pradėti iš pradžių. Pasakyti, kaip gera buvo pabūti su juo pirmadienį, kai drauge važiavome prie ežero.

– Aš tik norėjau kai ko tavęs paklausti.

– Ko? – drėbteli jis. Jau suirzęs kaip reikiant.

– Ar viskas gerai?

– Ko tu nori, Reičele? – Viskas pražuvę, nebelikę nė lašo švelnumo, kurį taip aiškiai jutau prieš savaitę. Tylomis plūstu save, kam palikau tą raštelį. Per mane namuose jam užkūrė pirtį.

– Norėjau kai ko tavęs paklausti apie aną vakarą – tą vakarą, kai dingo Megana Hipvel.

– O Dievulėliau. Juk jau kalbėjome apie tai, negali būti, kad spėjai užmiršti.

– Aš tik...

– Buvai prisiliuobusi, – sako jis garsiai, šiurkščiai. – Pasakiau tau, kad važiuotum namo. Tu net nenorėjai klausytis. Nuklajojai kažkur. Važinėjau šen ir ten tavęs ieškodamas, bet niekur neradau.

– O kur buvo Ana?

– Namie.

– Su kūdikiu?

– Su Eve, taip.

– Tai jos nebuvo automobilyje su tavim?

– Ne.

– Bet...

– O, dėl Dievo meilės. Ji ruošėsi kai kur išeiti, su vaiku turėjau likti aš. Tada prisistatei tu, tai ji ir atsisakė savo planų. O aš vėjais paleidau dar kelias savo gyvenimo valandas lakstydamas paskui tave.

Dabar jau norisi nagus nusigraužti, kad skambinau. Kai tau sužadina viltis, o tada vėl bloškia į purvyną, tas pat, kas sukiotų į vidurius įsmeigtą geležtę.

– Aišku, – sakau. – Tik štai kas, aš prisimenu šiek tiek kitaip... Tomai, kai pamatei mane, ar aš buvau sužalota? Ar man... man buvo sumušta galva?

Dar vienas gilus gilus atodūsis.

– Stebiuosi, kad tu išvis dar ką prisimeni, Reičele. Buvai girta kaip lapas. Negyvai prisisprogusi, visa peršvinkusi. Tripinėjai ir griuvinėjai šen ir ten. – Išgirdus tokius jo žodžius man užgniaužia gerklę. Jau esu girdėjusi jį panašiai šnekant anais senais blogais laikais, pačiomis bjauriausiomis dienomis, kai

jau lindau jam per gerklę, kai buvau jam šlykšti, kai jam darėsi bloga nuo manęs. Nuovargio kupinu balsu jis šneka toliau: – Buvai nugriuvusi gatvėje, buvai apsiašarojusi. Baisu buvo į tave ir žiūrėti. Kodėl staiga tau parūpo?

Skubomis nesugrabalioju žodžių ir suvėluoju atsakyti. Nesulaukęs atsakymo jis kalba toliau:

– Klausyk, man metas. Ir prašau man daugiau nebeskambinti. Juk jau kalbėjome apie visa tai. Kiek kartų turiu tavęs prašyti? Nebeskambinėk, nekaišiok raštelių, nesirodyk čia. Tai erzina Aną. Sutarta?

Ryšys nutrūksta.

2013 rugpjūčio 18, sekmadienis

Ankstyvas rytas

Visą naktį prasėdėjau apačioje, svetainėje, įsijungusi televizorių, kad turėčiau bent šitokią draugiją; baimė tai atslūgdavo, tai vėl plūstelėdavo iš naujo. Jėgos irgi tai nuslūgdavo, tai vėl užplūsdavo. Rodos, būčiau grįžusi laiku atgal; jis šitaip sužeidė mane prieš keletą metų, ir dabar toji žaizda vėl atsivėrė, vėl skauda ir kraujuoja. Žinau, tai kvaila. Buvau paskutinė kvaiša manydama, kad dar neprarasta paskutinė viltis jį susigrąžinti – viltis, įžiebta vos vieno pokalbio, vos kelių akimirkų, kurias palaikiau švelnumu ir kurios veikiausiai buvo ne daugiau nei valandėlė jausmingumo ir gnybiančios kaltės. Ir vis tiek skaudu. Ir aš privalau netrukdyti sau iškęsti tą skausmą iki dugno, nes jeigu nuolatos jį slopinsiu, niekad nuo jo neišsivaduosiu.

Lygiai tokia pat kvaiša buvau leidusi sau manyti, kad tarp manęs ir Skoto esama kažkokio ryšio, kad galiu jam padėti. Taigi, aš kvaiša. Aš prie to pripratusi. Bet neprivalau ir toliau tokia būti, ar ne? Taigi, nebebūsiu. Tysau ant sofos visą naktį

ir žadu sau, kad nuo šiol viską suimsiu į rankas. Išvažiuosiu iš čia, kur nors toli. Susirasiu naują darbą. Susigrąžinsiu mergautinę pavardę, nurėšiu visus ryšius su Tomu, pasistengsiu, kad mane būtų kuo sunkiau surasti. Jei kam nors šautų į galvą ieškoti.

Beveik nepamiegojau. Tysojau ant sofos, kūriau planus ir kaskart, kai jau pradėdavau grimzti į snaudulį, smegenyse suskambėdavo Tomo balsas – taip aiškiai, lyg jis būtų čia pat, šalia manęs, prikišęs lūpas man prie ausies. *Buvai girta kaip lapas. Negyvai prisisprogusi, visa peršvinkusi.* Ir iškart pašokdavau, gėda siūbtelėdavo ant manęs it banga. Gėda, bet drauge ir dar kai kas – nepaprastai stiprus *déjà vu* jausmas, mat tuos žodžius jau buvau girdėjusi, lygiai tuos pačius žodžius.

O tada prieš akis sumirgėdavo scenos, ir niekaip negalėjau nuvyti jų į šalį: pabundu – pagalvė kruvina, burnoje skauda, lyg būčiau iš vidaus įsikandusi skruostą, panagės priskretusios, galvą skelia, o Tomas išeina iš vonios kambario, ir ta jo išraiška – nuoskauda pramaišiui su pykčiu, – ir mane it potvynio vandenys ima semti siaubas.

– Kas atsitiko?

Tomas rodo man mėlynes – ant rankos, ant krūtinės, ten, kur aš jam užtvojau.

– Negaliu patikėti, Tomai. Aš niekada tau nesmogiau. Išvis niekam nesu smogusi per visą gyvenimą.

– Buvai visiškai nusišniojusi, Reičele. Ar prisimeni bent ką nors, ką darei praėjusį vakarą? Prisimeni, ką sakei?

Ir tada jis man pasako, o aš vis tiek negaliu patikėti, kadangi tai, ką jis pasakoja, taip nepanašu į mane, visiškai nepanašu. Ir dar ta istorija su golfo lazda, ta išdauža koridoriuje, pilka ir tuščia, lyg akla akis, dėbsanti į mane kaskart, kai tik einu pro šalį, o aš niekaip negaliu suderinti to smurto protrūkio, apie kurį jis man pasakoja, su baime, kurią prisimenu.

O gal aš tik manydavau, kad prisimenu? Ilgainiui išmokau neklausinėti, ko pridirbau, nesiginčyti, kai jis papasakodavo neklausiamas, kadangi nenorėjau išgirsti smulkmenų, nenorėjau žinoti paties blogiausio, ko pridarydavau ir prišnekėdavau būdama tokia, negyvai prisisprogusi, visa peršvinkusi. Kartais jis pagrasindavo mane nufilmuosiąs, o paskui parodysiąs man įrašą. Niekada to nepadarė. Vis šioks toks gailestingumas.

Ilgainiui įgudau: kai pabundi šitokios būklės, niekad neklausk, kas atsitiko, tiesiog atsiprašyk, atsiprašyk už viską, ko pridirbai, už tai, kokia esi, prisižadėk, kad daugiau niekad, niekad šitaip nesielgsi.

Ir štai dabar aš tikrai taip nesielgiu, tikrai tikrai ne. Ačiū Skotui už tai: aš pernelyg įsibaiminusi, kad pasiryžčiau vidury nakties eiti nusipirkti butelio. Aš pernelyg įsibaiminusi, kad paslysčiau, nes tada būčiau per daug pažeidžiama.

Nuo šiol turėsiu būti stipri, ir ką čia daugiau bepridursi.

Akių vokai vėl apsunksta, galva knapteli, smakras įsiremia į krūtinę. Išjungiu televizorių ir nebelieka beveik jokių garsų, apsiverčiu ant šono, veidu į sofos atlošą, užsitempiu ant savęs antklodę, susirangau po ja ir grimztu į snaudulį, jaučiu, tuojau užmigsiu... ir staiga – driokst! Žemė artėja, artėja link manęs, aš pašoku, širdis spurda gerklėje. Aš pamačiau. Pamačiau.

Buvau požeminėje perėjoje, o jis artėjo prie manęs. Vienas smūgis delnu per lūpas, o paskui – iškeltas jo kumštis, kumštyje sugniaužti raktai – ir veriantis skausmas, kai dantytas metalas įsirėžia į viršugalvį.

Ana

2013 rugpjūčio 17, šeštadienis

Vakaras

Neapkenčiu savęs dėl tų ašarų, verkti taip apgailėtina. Bet jaučiuosi visiškai išsekusi, šios pastarosios kelios savaitės buvo anaiptol nelengvos. Negana to, dar sykį susiriejome su Tomu dėl – o dėl ko gi kito – Reičelės.

Ko gero, tai nejučia tvinko. Kamavausi dėl to raštelio, dėl to, kad Tomas pamelavo man, neva jiedu nebuvo susitikę. Tvirtinau pati sau, kaip tai kvaila, bet užgniaužti nuojautos, kad tarp jųdviejų kažkas vyksta, niekaip negaliu. Ta pati mintis vis sukosi ir sukosi ratais galvoje: po viso to, ko ji jam – mums – pridirbo, kaip jis galėjo? Kaip galėjo įsileisti net mintį apie tikimybę vėl būti drauge su ja? Noriu pasakyti, jei sustatytumėte mudvi vieną šalia kitos, neatsirastų šioje žemėje nė vieno vyro, kuris pasirinktų ją, o ne mane. Ir tai dar nesigilinant į visas jos problemas.

Vis dėlto, kai pagalvoji, kartais juk taip atsitinka, ar ne? Jei su kokiu nors žmogumi tave sieja senas ryšys, kartais tas žmogus nenori tavęs paleisti, ir tu, kad ir kaip stengtumeis, niekaip negali išsipinklioti iš senų santykių, negali išsilaisvinti. Ir ilgainiui galbūt netgi nustoji stengtis.

Ji prisistatė čionai ketvirtadienį, pasiuto kumščiais trankyti duris ir šauktis Tomo. Aš įdūkau, bet atidaryti nesiryžau.

Kai šalia yra mažas vaikas, tampi pažeidžiama, tampi silpna. Jei būčiau buvusi viena, būčiau be jokių dvejonių stojusi su ja akis į akį – susitvarkyčiau su ja be didesnio vargo. Bet kai namuose yra ir Evė, rizikuoti negaliu. Ką žinosi, kas anai šaus į galvą.

Žinau, kodėl ji atsivilko. Susinervino dėl to, kad aš papasakojau apie ją policijai. Galvą guldau: atlėkė apsižliumbusi prašyti Tomo, kad lieptų man palikti ją ramybėj. Pakišo raštelį: „Mums reikia pasikalbėti, paskambink, kai tik galėsi, tai *svarbu*" („svarbu" – triskart pabraukta). Raštelis nukeliavo tiesiai į šiukšlių dėžę. Bet paskui jį iš ten paėmiau ir pasidėjau į stalčiuką prie lovos, šalia atspausdinto jos šlykštaus elektroninio laiško ir mano užsivesto žurnalo, kuriame fiksuoju visus jos skambučius ir pasirodymus netoliese. Priekabiavimo žurnalo. Įrodymų – jeigu man jų prireiktų. Paskambinau detektyvei seržantei Raili, palikau žinutę, kad Reičelė vėl trainiojosi apie mūsų namus. Raili kol kas dar neatskambino.

Reikėjo užsiminti Tomui apie tą raštelį, žinau, jog reikėjo, bet nenorėjau, kad jis suirztų dėl mano pokalbio su policija, tad tiesiog įgrūdau raštelį į stalčių vildamasi, kad ji užmirš apie jį. Neužmiršo, aišku. Šįvakar paskambino Tomui. Kalbėdamasis su ja jis tiesiog užkunkuliavo.

– Kokie dar supisti rašteliai? – karktelėjo.

Pasakiau jam, kad raštelį išmečiau.

– Nemaniau, kad norėsi jį skaityti, – tariau. – Juk tu nori ja atsikratyti taip pat, kaip ir aš.

Jis tik užvertė akis.

– Ne tai svarbiausia, ir pati žinai. Aišku, norėčiau, kad Reičelė išnyktų iš mūsų gyvenimo. Užtat ko visiškai nenorėčiau, tai kad pradėtum klausytis mano pokalbių telefonu ir slėpti man skirtus laiškus. Tu visai... – jis atsiduso nebaigęs sakinio.

– Aš – ką?

– Nieko. Tiesiog... kaip tik šitaip elgdavosi *ji*.

Šitaip negarbinga – tai buvo smūgis žemiau juosmens. Absurdas, bet iškart apsipyliau ašaromis ir nuskuodžiau laiptais aukštyn, į vonią. Laukiau, kad jis ateitų manęs paguosti ir pabučiuoti, kad pasistengtų susitaikyti, kaip visuomet ir padaro, bet po kokio pusvalandžio jis tik šūktelėjo iš apačios: „Išeinu porai valandų į sporto klubą“, – ir tuojau išgirdau trinktelint duris, tad net nespėjau susizgribti, ką atsakyti.

Ir štai dabar aš ir tikrai elgiuosi visai kaip ji: tuštinu pusbutelį raudonojo vyno, likusio nuo vakarienės, ir šmirinėju po jo kompiuterį. Kai jautiesi šitaip, kaip aš dabar, kur kas lengviau suprasti ir jos elgesį. Įtarimas – štai kas užvis skausmingiausia, štai kas ėda lyg rūgštis.

Galų gale man pavyko atspėti Tomo kompiuterio slaptažodį: „Blenheimas“. Toks visiškai nekaltas ir visiškai neįdomus slaptažodis – tiesiog gatvės, kurioje gyvename, pavadinimas. Neaptikau jokių inkriminuojančių elektroninių laiškų, jokių šlykščių nuotraukų, jokių aistringų žinučių. Gerą pusvalandį skaitinėjau jo susirašinėjimus darbo reikalais: tokia klaiki nuobodybė, kad apmalšino net pavydo gėlą – tad galiausiai išjungiau kompiuterį ir padėjau į vietą. Iš tikrųjų jaučiuosi netgi gana smagiai: pralinksmino tiek vynas, tiek ir nykus Tomo elektroninio pašto dėžutės turinys. Sėkmingai save įtikinau, kad esu kvaiša ir tiek.

Lipu į antrą aukštą išsivalyti dantų – nenoriu, kad grįžęs jis užjustų, jog vėl buvau įnikusi į vyną, – o paskui nutariu pervilkti patalynę: pašlakstysiu pagalves lašeliu „Aqua di Parma“ kvepalų, apsivilksiu juodąjį šilkinį apatinuką, kurį jis padovanojo man per praėjusį gimtadienį, ir šitaip atsilyginsiu jam už visus įtarinėjimus.

Traukdama nuo lovos paklodę vos neklupteliu už kažko užkliuvusi – už juodo krepšio, pakišto po lova. Tomo krepšio

su sportine apranga. Jis išėjo į sporto klubą, bet užmiršo sportinę aprangą. Išėjo jau prieš gerą valandą, bet taip ir negrįžo pasiimti krepšio. Jaučiu, kaip kažkas apsiverčia skrandyje. O gal jis tiesiog pamanė: et, galai nematė, ir nutarė verčiau pasėdėti kokiame bare. O gal sporto klubo spintelėje laiko atsarginę aprangą. O gal jis kaip tik dabar lovoje su ja.

Ima pykinti. Susmunku ant kelių, kimbu raustis po krepšį. Visa jo sportinė apranga čia: išskalbta, paruošta treniruotei. Čia ir jo „iPod Shuffle“ grotuvas, ir sportbačiai – vieninteliai, su kuriais jis bėgioja. Ir dar kai kas – mobilusis telefonas. Telefonas, kurio iki šiol nesu mačiusi.

Sėduosi ant lovos su telefonu rankoje, širdis daužosi it kūjis. Aš būtinai jį įjungsiu, iš anksto žinau, kad neįstengsiu atsispirti pagundai, ir taip pat iš anksto žinau, kad jį įjungusi būtinai pasigailėsiu, nes tai tikrai negali reikšti nieko gero. Juk nelaikysi atsarginio mobiliojo telefono, nugrūsto į sportinio krepšio dugną, jei neturi ką slėpti? Silpnas balselis mano galvoje kužda: *padėk jį atgal, tiesiog užmiršk apie tai*, – bet negaliu. Iš visų jėgų numygiu įjungimo mygtuką, laukiu, kol nušvis ekranas. Laukiu. Dar kiek palaukiu. Telefonas neatgyja. Gyslomis lyg morfinas siūbteli palengvėjimas.

Palengvėja dėl to, kad dabar niekaip nesužinosiu, bet ne tik dėl to. Juk išsikrovęs telefonas reiškia, kad jis nenaudojamas, nereikalingas – tai anaiptol ne vyriškio, įsitraukusio į aistringą meilės romaną, telefonas. Juk meilužę įsitaisęs vyriškis atsarginį telefoną visada laikytų prie savęs ir jis visada būtų įkrautas, ar ne? Gal tai koks senas Tomo telefonas, gal jau ištisus mėnesius mėtosi krepšyje, tik jis vis neprisiruošia išmesti. Gal telefonas netgi ne jo? Gal rado sporto klube ir paėmė ketindamas palikti budėtojui, bet užmiršo?

Palieku pusiau nuklotą lovą ir lipu žemyn į svetainę. Ten stovi staliukas, kurio pora stalčių prigrūsta visokiausio laikui

bėgant besikaupiančio buitinio šlamšto: lipniosios juostelės ritinių, kištukų adapterių, be kurių neišsiversi išvažiavęs į užsienį, matavimo metrų, adatinių su siūlais, senų mobiliųjų telefonų įkroviklių. Sugraibau visus tris įkroviklius, antrasis išbandytas tinka. Įjungiu krautis į lizdą prie lovos, paslepiu telefoną su visu įkrovikliu už staliuko. Tada sėdu ir laukiu.

Daugiausia – tik datos ir laikas. Netgi ne datos. Savaitės dienos. *Pirmadienį trečią? Penktadienį, 16.30.* Kartais atsisakoma: *rytoj negaliu. Ne treč.* Ir ničnieko daugiau: jokių meilės prisipažinimų, jokių atvirų intymių pasiūlymų. Tik trumposios žinutės, gal dvylika, visų siuntėjas savo numerį įslaptinęs. Adresinė – tuščia, jokių numerių, skambučių žurnalas ištrintas.

Tikslių datų man nė nereikia ieškoti, nes telefonas jas įrašo pats. Šitokie susitikimai trunka jau kelis mėnesius. Iš tiesų anksčiausia data – beveik prieš metus. Kai tai suvokiu, kai pastebiu, kad pirmoji žinutė gauta praėjusių metų rugsėjį, galugerklyje įstringa aštrus gumulas. Rugsėjį! Evei buvo šeši mėnesiai. Aš tebebuvau stora, išsekusi, kamuojama maudulių, ne kažin kas lovoje. Bet paskui prajunku: absurdas, šitaip negali būti, tai negali būti tiesa. Praėjusį rugsėjį mes buvome neapsakomai laimingi, taip mylėjome vienas kitą ir savo kūdikį. Neįmanoma, tiesiog visiškai neįmanoma, kad jis slapčia vis ištrūkdavo pasimatyti su ja, velniai rautų, visiškai neįmanoma, kad visą tą laiką jie būtų susitikinėję. Aš būčiau žinojusi. Tai negali būti tiesa. Telefonas ne jo.

Ir vis dėlto. Išsitraukiu iš staliuko stalčiaus priekabiavimo žurnalą, peržiūrinėju skambučių datas, lyginu jas su telefono žinučių datomis. Kai kurios sutampa. Kartais skambinta diena ar dviem anksčiau, kartais – diena ar dviem vėliau. Kai kurios datos – per toli viena nuo kitos, kad būtų galima kaip nors susieti.

Ar gali būti, kad jis išties visą tą laiką susitikinėjo su ja, vis skiedė man, kaip įkyriai ji kabinėjasi, kaip neduoda jam

ramybės, nors iš tikrųjų vis tardavosi su ja pasimatyti, slapukaudavo man už nugaros? Bet jeigu taip, kodėl tuomet ji skambinėdavo laidiniu telefonu, jei jis turėjo šitą, tik tam ir skirtą? Nesueina galai. Nebent ji *norėjo*, kad aš žinočiau? Nebent tyčia stengėsi mus sukiršinti?

Tomas išėjęs jau beveik prieš dvi valandas – kad ir kur buvo, netrukus grįš. Pakloju lovą, pasidedu žurnalą ir telefoną į spintelę prie lovos, lipu žemyn, įsipilu paskutinę taurę vyno, skubiai išgeriu. Galėčiau jai paskambinti. Galėčiau susiremti su ja akis į akį. Bet ką pasakyčiau? Neturiu jokio moralinio laiptelio, ant kurio galėčiau pasilypėti ir jaustis teisuole. Ir dar, nežinau, kaip ištverčiau jos piktdžiugą, kai ji praneštų man, kad tai *aš* visą tą laiką buvau kvailės vietoje. Jeigu jis išdavė kitą su tavim, jis išduos ir tave su kita.

Girdžiu artėjančius žingsnius gatvėje ir žinau: jis, atpažįstu jo eiseną. Statau vyno taurę į kriauklę ir lieku stovėti, atsirėmusi į virtuvės stalą, o pulsas taip ir griaudėja ausyse.

– Labas, – sako jis išvydęs mane. Atrodo šiek tiek suglumęs, trupučiuką svirduliuoja.

– Šiais laikais sporto klube vaišina alumi, ar ne?

Jis išsišiepia.

– Užmiršau pasiimti aprangą. Tai pasėdėjau bare.

Kaip tik taip aš ir maniau. O gal jis numatė, kad kaip tik taip ir pamanysiu?

Jis žingteli artėliau.

– O tu ką rezgei? – klausia šypsodamasis. – Atrodai prasikaltusi. – Jis abiem rankomis apglėbia mane per juosmenį, prisitraukia artyn. Užuodžiu jam iš burnos tvoskiantį alaus tvaiką. – Bene tikrai rezgei kokią išdaigą?

– Tomai...

– Šššš, – jis tildo mane, bučiuoja į lūpas, imasi segioti man džinsus. Apgręžia mane. Visai to nenoriu, bet nežinau, kaip

pasakyti „ne“, tad užsimerkiu ir stengiuosi negalvoti apie jį su ja, stengiuosi galvoti apie anas pirmąsias dienas, apie tai, kaip bėgte skubindavausi į tuščią namą Kranhamo gatvėje – uždususi, nepaisanti pavojaus, ištroškusi nuotykio.

2013 rugpjūčio 18, sekmadienis

Ankstyvas rytas

Pabundu nuo kažkokio neaiškaus išgąsčio, dar visai tamsu. Tarsi ir pasigirsta Evės verksmas, bet nuėjusi pasižiūrėti aptinku ją kietai miegančią, sugniaužusią kumštukais antklodės kraštą. Smunku atgal į lovą, bet užmigti nebegaliu. Neįstengiu galvoti apie nieką kita, tik apie telefoną spintelėje prie lovos. Dirsteliu į Tomą: jis guli atmetęs kairiąją ranką, atkraginęs galvą. Gilus, ritmingas alsavimas liudija: jis labai toli nuo sąmoningos būklės. Lipu iš lovos, atitraukiu stalčių, pasiimu telefoną.

Nulipusi žemyn, į virtuvę, vartalioju telefoną rankoje kaupdama drąsą. Noriu sužinoti, bet drauge ir nenoriu. Noriu įsitikinti, bet drauge taip karštai trokštu būti suklydusi. Įjungiu telefoną. Paspaudžiu vienetą, laikau nuspaudusi, sulaukiu, kol įsijungs balso paštas. Išgirstu, kad nėra jokių naujų žinučių, jokių išsaugotų žinučių. Gal norėčiau pakeisti pasisveikinimą? Atsijungiu nuo balso pašto, bet staiga surakina visiškai neprotinga baimė, kad telefonas gali suskambėti, kad Tomas antrame aukšte jį išgirs, tad kuo tyliausiai atstumiu prancūziško stiliaus duris ir ištykinu į kiemą.

Žolė po kojomis rasota, oras vėsus, pritvinkęs lietaus ir rožių kvapo. Girdžiu dundant traukinį – tiktai duslus grumėjimas, traukinys dar labai toli. Nužingsniuoju beveik iki pat tvoros, tik tada vėl prisijungiu prie balso pašto: gal norėčiau pakeisti pasisveikinimą? Taip, norėčiau. Telefonas pypteli, tada

stoja tyla, o paskui išgirstu jos balsą. Ne jo balsą – jos. *Sveiki, tai aš, palikite žinutę.*

Širdis, rodos, liovėsi plakusi.

Tai ne jo telefonas. Jos.

Paleidžiu įrašą iš naujo.

Sveiki, tai aš, palikite žinutę.

Jos balsas.

Neįstengiu nė krustelėti, gniaužia kvapą. Paleidžiu įrašą iš naujo, paskui – dar kartą. Gerklė užveržta, man rodos, tuoj nualpsiu, ir tada antrame aukšte įsižiebia šviesa.

Reičelė

2013 rugpjūčio 18, sekmadienis

Ankstyvas rytas

Viena prisiminimų nuotrupa susijungė su kita. Rodos, aklinoje tamsoje klupinėjau ištisas dienas, savaites, mėnesius – ir galų gale pavyko kažko įsitverti. Tarsi būčiau pirštų galais čiuopusi sieną, ieškodama kelio iš vieno kambario į kitą. Siūbuojantys šešėliai galiausiai ėmė tirštėti, lietis į aiškesnius pavidalus, akys apsiprato su tamsa ir jau galėjau šį tą įžiūrėti.

Tiesa, ne iš karto. Iš pradžių, nors ir atrodė, kad tai tikras prisiminimas, maniau, bus ne kas kita, tik sapnas. Sėdėjau ant sofos pastirusi, neatitokdama nuo smūgio, bemaž paralyžiuota, ir tikinau save, kad tai nebūtų pirmas kartas, kai atmintis apgaudinėja, nebūtų pirmas kartas, kai manau, kad įvykiai susiklostė vienaip, nors iš tikrųjų viskas pasisuko kitaip.

Taip, kaip anąsyk, kai dalyvavome Tomo bendradarbio surengtame vakarėlyje; aš labai prisigėriau, bet vakaras buvo šaunus. Prisimenu, kaip išeidama atsibučiavau su Klara. Klara buvo to bendradarbio žmona, labai miela moteris, šilta, geros širdies. Prisimenu ją sakant, kad reikėtų dar kada susieiti, prisimenu, kaip ji laikė mano ranką.

Visa tai prisiminiau labai aiškiai, bet mano prisiminimai buvo klaidingi. Kad tai netiesa, supratau kitą rytą, kai Tomas, man pamėginus jį prakalbinti, tik nusisuko į sieną. Žinau, kad

tai netiesa, nes jis man išdrožė, koks esąs nusivylęs, kokią gėdą aš jam užtraukusi, kaip apkaltinusi Klarą, neva ši flirtuojanti su juo, kokia aš buvusi arši, kaip puolusi į isteriją.

Užmerkusi akis labai aiškiai jutau jos delną, šiltai globiantį mano ranką, bet iš tikrųjų to nebuvo. Iš tikrųjų Tomas turėjo mane vilkte išvilkti iš tų namų, plyšojančią, apsiašarojusią, o vargšė Klara tuo metu gūžėsi virtuvėje.

Taigi, kai užmerkiau akis ir nugrimzdau į pusiaumiegį, kai atsidūriau požeminėje perėjoje, aš gal ir galėjau justi šaltį, užuosti gaižų sudususio oro kvapą, gal ir tikrai mačiau artyn žingsniuojantį pavidalą, tyškantį įniršiu, iškėlusį kumštį, bet visa tai netiesa, iš tikrųjų to nebuvo. Siaubas, kurį jutau, nebuvo tikras. Ir kai šešėlis smogė, o tada pasitraukė, palikęs mane susmukusią ant žemės, verkiančią ir plūstančią krauju, visa tai irgi nebuvo tikri įvykiai.

Tik štai bėda: tai išties buvo tikra, aš visa tai mačiau. Šokas toks stiprus, kad bemaž negaliu patikėti, bet žvelgiu į sklindančią saulėtekio šviesą ir apima jausmas, lyg sklaidytųsi rūkas. Viskas, ką man sakė jis, buvo melas. Jis tikrai man smogė, aš to neišsigalvojau. Prisimenu tai. Lygiai taip pat, kaip prisimenu, kad draugiškai atsisveikinau su Klara po ano vakarėlio, kad ji spaudė man ranką. Lygiai taip pat, kaip prisimenu baimę, kai atitokau ant grindų su šalia gulinčia golfo lazda, – dabar jau žinau, dabar neliko nė menkiausios abejonės: ja atsivėdėjusi buvau ne aš.

Nesumoju, ką dabar daryti. Bėgu laiptais aukštyn, užsitempiu džinsus, apsiaunu sportbačius, vėl bėgu žemyn. Surenku jų laidinio telefono numerį, bet po poros pyptelėjimų metu ragelį. Nežinau, ką daryti. Užsiplikau kavos, bet ji atšąla neišgerta, surenku detektyvės seržantės Raili numerį, bet ragelį metu iškart, nesulaukusi nė pirmo signalo. Ji nieku gyvu manim nepatikės. Žinau, nepatikės.

Išeinu laukan, traukiu į stotį. Traukiniai važiuoja sekmadienio grafiku, tad pirmasis atvyks tik po pusvalandžio, veikti nėra ką, tik sėdėti ant suoliuko ir malti tas pačias mintis, šokinėti nuo paprasčiausio negalėjimo patikėti į visišką neviltį ir atgal.

Viskas, viskas melas. Jis smogė man ne mano vaizduotėje. Ne vaizduotė pakišo ir reginį – jo, tolstančio skubriu žingsniu, sugniaužtais kumščiais. Mačiau, kaip jis atsigręžė, girdėjau, kaip užriko. Mačiau, kaip nuėjo gatve su moterimi, mačiau, kaip abu įsėdo į automobilį. Visa tai – anaiptol ne mano vaizduotės vaisius. Ir staiga suvokiu, kaip viskas paprasta, neįtikėtinai paprasta. Aš iš tikrųjų prisimenu, tik du prisiminimai susiplakė į vieną. Anos, vilkinčios mėlyną suknelę ir tolstančios nuo manęs, vaizdinį aš įbrukau į kitą sceną: Tomas ir moteris lipa į automobilį. Iš tikrųjų toji moteris vilkėjo anaiptol ne mėlyną suknelę. Buvo su džinsais ir raudonais marškinėliais. Tai buvo Megana.

Ana

2013 rugpjūčio 18, sekmadienis

Ankstyvas rytas

Sviedžiu telefoną per tvorą, kiek įstengdama toliau; jis nukrenta kažkur į akmenų nuobyryną bėgių pylimo šlaite. Man rodos, girdžiu, kaip ritasi bėgių pusėn. Ausyse vis dar skamba jos balsas. *Sveiki, tai aš, palikite žinutę.* Įtariu, skambės dar ilgai.

Kai sugrįžtu prie durų, jis jau stovi laiptų papėdėje. Ir stebi mane markstydamasis, pasmėlusiomis akimis, vis dar neišsivaduodamas iš miego.

– Kas čia dedasi?

– Nieko, – sakau, bet pati jaučiu, kaip dreba balsas.

– Ką veikei lauke?

– Man kažkas pasigirdo, – paaiškinu. – Kažkas mane pažadino. Nebegalėjau užmigti.

– Suskambėjo telefonas, – sako jis trindamasis akis.

Suneriu ir stipriai suspaudžiu pirštus, kad suvaldyčiau drebančias rankas.

– Ką? Koks telefonas?

– Telefonas, – jis žvelgia į mane taip, lyg būčiau staiga kuoktelėjusi. – Suskambėjo telefonas. Kažkas paskambino, bet padėjo ragelį.

– Aa. Aš nežinau. Nežinau, kas skambino.

Jis juokiasi.

– Aišku, kad nežinai. Gerai jautiesi? – Jis prisiartina, abiem rankomis apkabina per juosmenį. – Tu kažkokia keista. – Jis valandėlę pastovi, mane apkabinęs, nuleidęs galvą man ant krūtinės. – Jei ką nors išgirdai, reikėjo pažadinti mane, – sako. – Tau nedera vienai lėkti dairytis laukan. Tai mano darbas.

– Viskas gerai, – sakau, bet tenka stipriai sukąsti dantis, kad netarškėtų. Jis bučiuoja mane į lūpas, įbruka liežuvį man į burną.

– Eime atgal į lovą, – sako.

– Aš verčiau užsiplikysiu kavos, – sakau stengdamasi atšlyti nuo jo.

Jis manęs nepaleidžia. Tvirtai laiko apsivijęs rankomis, vienos pirštais sugniaužia sprandą.

– Nagi, eime, – sako. – Eikš su manim. Nenoriu girdėti jokių „ne".

Reičelė

2013 rugpjūčio 18, sekmadienis

Rytas

Pati dorai nežinau, ką reikėtų daryti, tad paspaudžiu skambučio mygtuką ir tiek. Svarstau, ar nereikėjo iš pradžių paskambinti telefonu. Juk nemandagu šitaip užgriūti ankstyvą sekmadienio rytą, ar ne? Nejučia imu kikenti. Jaučiu užslenkant šiokį tokį isterijos priepuolį. Pati nežinau, ką darau.

Niekas neprieina atidaryti durų. Isterijos priepuolis stiprėja, o aš žingsniuoju takučiu palei namo šoną. Užgriūva galingas *déjà vu* jausmas. Prisimenu aną rytą, kai atėjau į namus ir pasičiupau mergytę. Niekad neketinau jos skriausti. Dabar jau nė trupučio neabejoju.

Slinkdama vėsiu, namo šešėlio užklotu takučiu, išgirstu čiauškant mažylę. Bene vaidenasi? – spėju pagalvoti. Bet ne: štai, matau ją, čia pat ir Ana, sėdi kiemelyje. Šūkteliu jai ir persiritu per tvorą. Ji pažvelgia į mane. Rodos, turėtų būti šokiruota, turėtų įpykti, bet kažkodėl beveik nė nenustemba.

– Labas, Reičele, – sako. Stojasi, ima savo vaiką už rankos, prisitraukia prie savęs. Žiūri į mane nesišypsodama, rami. Jos akys paraudusios, veidas blyškus, lyg nuskalbtas, ji visiškai nepasidažiusi.

– Ko tu nori? – klausia.

– Aš skambinau į duris, – sakau jai.

– Negirdėjau, – atsako ji ir kilstelėjusi pasisodina mergytę ant klubo. Pasisuka, lyg norėdama eiti vidun, bet nežengia nė žingsnio. Nesuprantu, kodėl ji nepratrūksta rėkti.

– Kur Tomas, Ana?

– Išėjęs. Armijos laikų bičiulių susibėgimas.

– Mums reikia nešdintis iš čia, Ana, – sakau, ir ji prapliumpa juoktis.

Ana

2013 rugpjūčio 18, sekmadienis

Rytas

Nežinia kodėl, bet staiga viskas pasirodo taip juokinga. Vargšė storulė Reičelė stovi visa įraudusi, išprakaitavusi mano sode ir sako man, kad mums reikia nešdintis iš čia. *Mums* reikia nešdintis iš čia.

– O kur mes eisime? – klausiu nustojusi juoktis, o ji tik įsistebeilija į mane buku žvilgsniu, nesusizgribdama, ką sakyti. – Niekur aš su tavim neisiu.

Evė ima rangytis ir niaugzti, tad nuleidžiu ją atgal ant žemės. Mano oda vis dar jautri, vis dar dega, taip gremžiau šįryt duše visą kūną; burnoje viską skauda: liežuvį, skruostus iš vidaus, lyg būčiau susikandžiojusi.

– Kada jis turi grįžti? – klausia ji.

– Dar ne tuoj pat, nemanau, kad grįžtų greitai.

Iš tikrųjų net nenutuokiu, kada jis turėtų grįžti. Kartais gali ištisą dieną praleisti treniruodamasis kopti sienele. Ar veikiau aš manydavau, kad jis dienų dienas leidžia treniruodamasis. Dabar jau nebežinau.

Užtat žinau, kad šįsyk jis tikrai pasiėmė krepšį su sportine apranga, vadinasi, ilgai netruks, kol aptiks, kad nebėra telefono.

Aš ir pati svarsčiau, kad gal reikėtų pasiimti Evę ir laikinai prisiglausti pas seserį, bet tasai telefonas man neina iš galvos. O kas, jei kas nors jį aptiks? Šiame geležinkelio ruože nuolat

triūsia darbininkai, kuris nors jų visai nesunkiai gali rasti telefoną ir atiduoti policijai. O ant telefono – mano pirštų atspaudai.

O paskui pagalvoju, kad tikriausiai nebūtų taip sunku jį susigrąžinti, bet turėsiu sulaukti nakties, kad niekas manęs nepamatytų.

Sumoju, kad Reičelė vis dar kalba, kažko manęs klausia. Aš pamiršau klausytis. Jaučiuosi tokia pavargusi.

– Ana, – sako ji žengdama artyn; jos įdėmios tamsios akys taip ir siurbiasi į manąsias. – Ar tu bent vieną iš jų pažįsti?

– Ar pažįstu – ką?

– Ar pažįsti tuos jo armijos laikų draugus? Ar bent vieną jų buvai kada nors susitikusi?

Aš purtau galvą.

– Ar tau tai neatrodo keista?

Ir tada man dingteli, kas iš tikrųjų yra keista: jos pasirodymas mano kieme sekmadienį, iš pat labo ryto.

– Nelabai, – sakau. – Jie – iš ankstesnio gyvenimo. Iš vieno jo ankstesnių gyvenimų. Panašiai kaip ir tu. Tai yra kaip tu turėtum būti likusi jo ankstesniame gyvenime, bet mes, regis, niekaip negalime tavęs atsikratyti. – Ji krūpteli – mano žodžiai ją užgavo. – Ką tu čia veiki, Reičele?

– Juk tu žinai, kodėl aš čia, – sako ji. – Žinai, kad kai kas... na, kai kas dėjosi.

Jos veidas taip ir spinduliuoja nuoširdumu, gali pamanyti, kad ji iš tikrųjų sunerimusi dėl manęs. Kitomis aplinkybėmis tai gal netgi jaudintų.

– Gal norėtum puodelio kavos? – klausiu ir ji linkteli.

Užplikau kavos, ir mudvi tylėdamos sėdime kiemelyje viena šalia kitos, galėtum pamanyti – beveik draugiškai.

– Ką tu norėjai pasakyti? – klausiu. – Kad Tomas neturi jokių armijos laikų draugų? Kad jis juos išgalvojo? Kad iš tikrųjų jis leidžia laiką su kita moterimi?

– Nežinau, – sako ji.

– Reičele... – Ji pažvelgia į mane, ir iš akių matyti: jai baugu. – Ar tu nori man ką nors pasakyti?

– Ar tu pažįsti Tomo artimuosius? – klausia ji. – Ar buvai kada susitikusi su jo tėvais?

– Ne. Jie nesikalba. Tėvai liovėsi su juo kalbėję, kai jis metė tave ir susidėjo su manim.

Ji linguoja galvą.

– Tai netiesa, – sako. – Aš irgi nė karto jų nemačiau. Jie manęs net nepažįsta, tai kodėl jiems turėtų rūpėti, kad jis mane paliko?

Mano galvoje telkiasi tamsa, kažkur ties pakaušiu. Stengiausi išlaikyti ją užsklęstą nuo pat tos akimirkos, kai išgirdau jos balsą telefono ragelyje, bet dabar ji ima pampti ir gožti viską.

– Netikiu tavim, – sakau. – Kuriems galams jam apie tai meluoti?

– Jis meluoja apie viską.

Stojuosi, einu kelis žingsnius į šalį nuo jos. Nirštu ant jos, kad šitai man pasakė. Nirštu pati ant savęs, nes, rodos, iš tiesų tikiu ja. Ko gero, visada žinojau, kad Tomas be paliovos meluoja. Tik štai anksčiau jo melai mane dažniausiai tenkindavo.

– Jis – geras melagis, – sakau jai. – Juk tu visą amžinybę ničnieko nenutuokei, ar ne? Visus tuos mėnesius, kol mudu susitikinėjome ir krušomės iki beprotybės tame name Kranhamo gatvėje – tu ničnieko neįtarei, tiesa?

Ji nuryja seilę, prikanda apatinę lūpą.

– Megana, – taria. – O ką pasakysi apie Meganą?

– Žinau. Jie buvo užmezgę romaną. – Žodžiai skamba taip keistai – tai pirmas kartas, kai ištariu juos garsiai. Jis apgaudinėjo mane. Jis apgaudinėjo *mane*. – Neabejoju, kad tau smagu apie tai išgirsti, – sakau. – Bet jos nebėra, tad ir nebesvarbu, ar ne?

– Ana...

Tamsa vis labiau plečiasi, ji stumia mano kaukolę iš vidaus, pradeda drumstis akyse. Stveriu Evę už rankos, tempiu vidun. Ji įnirtingai priešinasi.

– Jie buvo užmezgę romaną. Tik tiek. Nieko daugiau. Tai dar nereiškia...

– Kad jis ją nužudė?

– Nesakyk to! – nejučia užrinku. – Nesakyk šito girdint mano vaikui!

Paruošiu Evei vėlyvus pusryčius, ir ji viską suvalgo neprieštaraudama – pirmąsyk po kelių savaičių valgymo kankynės. Bemaž gali pamanyti, kad supranta, jog man dabar galvą kvaršina kiti dalykai, ir mane užlieja šilumos banga. Kai vėl išeiname laukan, jaučiuosi nepalyginti ramiau, nors Reičelė vis dar čia: stovi sodelio gilumoje, prie tvoros, ir žiūri į pravažiuojantį traukinį. Po valandėlės, sumojusi, kad aš ir vėl kieme, prieina artyn.

– Tau jie patinka, ar ne? – klausiu. – Traukiniai. Aš negaliu jų pakęsti. Tiesiog visiškai suknistai jų nepakenčiu.

Ji šypteli man lūpų kampučiu. Pastebiu duobutę jos kairiajame skruoste. Iki šiol nesu jos mačiusi. Kita vertus, vargu ar dažnai esu mačiusi Reičelę šypsantis. Turbūt niekad.

– Dar vienas jo melas, – sako ji. – Man jis sakė, kad tau labai patinka šitas namas, kad tau čia patinka viskas, įskaitant netgi traukinius. Jis man sakė, kad tu nė girdėti nenorėjai apie persikraustymą kur nors kitur, kad troškai įsikelti gyventi čia su juo, nesvarbu, kad pirmiau čia su juo gyvenau aš.

Palinguoju galvą.

– Kodėl jam prireikė šitaip sakyti? – klausiu. – Skiedalai visiški. Ištisus dvejus metus stengiausi įkalbėti jį parduoti šitą namą.

Ji gūžteli pečiais.

– Todėl, kad jis melagis, Ana. Jis visada meluoja.

Tamsa skleidžia žiedus. Užsikeliu Evę ant kelių, ir ji sėdi mano glėby visai patenkinta, netrukus ima geibti – saulėkaitoje ją ima miegas.

– Tai visi tie skambučiai... – vėl prabylu. Tik dabar viskas ima dėliotis į vietas, viskas įgyja prasmę. – Iš tikrųjų skambinėdavai ne tu? Žinau, kartais skambindavai ir tu, bet kartais...

– Kartais skambindavo Megana? Manau, kad taip.

Kaip keista: dabar žinau, kad visą tą laiką mano neapykanta buvo nukreipta ne į tą moterį, bet žinodama tai nė kiek neatšylu Reičelės atžvilgiu. Net beveik priešingai: regėdama ją šitokią, ramią, susirūpinusią, blaivią, imu po truputį įžvelgti, kokia ji buvo kadaise, ir tai man rodosi tik dar užgauliau: aš jau matau tai, ką joje įžiūrėjo jis. Tai, ką jis mylėjo.

Dirsteliu į laikrodį. Jau po vienuoliktos. Jis, man rodos, išėjo apie aštuntą. Gal netgi dar anksčiau. Tad dabar, reikia manyti, jau žino apie telefoną. Galbūt jau gerą valandėlę žino. O gal jis mano, kad telefonas netyčia išslydo iš krepšio. Gal mano, kad liko gulėti po lova antrame aukšte.

– Seniai žinai? – klausiu jos. – Apie jų romaną?

– Aš nežinojau, – sako ji. – Iki pat šiandien. Tai yra aš nežinojau, kas dedasi. Žinau tik tiek, kad...

Laimė, ji nutyla. Kažin, ar ištverčiau jos šnekas apie mano vyro neištikimybę. Vien pati mintis, kad ji ir aš – stora nelaimėlė Reičelė ir aš – atsidūrėme viename vežime, tiesiog nepakeliama.

– Kaip manai, jis buvo jo? – klausia ji. – Tai yra kaip manai, kūdikis buvo jo?

Žiūriu į ją, bet iš tikrųjų nė nematau jos, nematau nieko, tik tamsą, negirdžiu nieko, tik griausmą ausyse: lyg jūros šniokštimą, o gal tiesiai virš galvos skrendančio reaktyvinio lėktuvo griaudėjimą.

– Ką tu pasakei?

– Apie... Ak, atleisk. – Ji staiga susijaudina, išrausta iki plaukų pašaknių. – Netyčia išsprūdo... Ji buvo nėščia. Megana. Ji buvo nužudyta nėščia. Atleisk, man labai gaila...

Galvą guldau, nei ji gailisi leptelėjusi, nei ką, o visiškai praskysti jos akivaizdoje man irgi nėmaž nesinori. Bet nudelbiu akis, žvilgsnis kliudo Evę, ir užgriūva toks liūdesys, kokio gyvenime dar nesu patyrusi, kliūsteli it galinga banga ir užgniaužia žadą. Evės broliukas, Evės sesutė. Nebėra. Reičelė sėdasi greta, viena ranka apglėbia mane per pečius.

– Man taip gaila, – kartoja, ir aš panūstu jai smogti. Kai jos oda prisiliečia prie manosios, visas kūnas nueina pagaugais. Noriu ją atstumti, noriu aprėkti, bet negaliu. Gerą valandėlę ji leidžia man verkti, o paskui sako – aiškiai, ryžtingai:

– Ana, manau, mums reikėtų nešdintis iš čia. Manau, tau reikėtų susidėti kelis daiktelius, sau ir Evei, ir einam iš čia. Kol kas galim važiuoti pas mane. Kol... na, kol viskas išaiškės.

Nusišluostau akis, atšlyju nuo jos.

– Aš nepaliksiu jo, Reičele. Jis įsitaisė meilužę, jis... juk tai jau nebe pirmas kartas, ar ne? – Mane suriečia juoko priepuolis, ir Evė taip pat prajunka.

Reičelė atsidūsta, stojasi.

– Juk žinai, kad ne vien tai, Ana. Romanas su meiluže – dar anaiptol ne viskas. Žinau, kad tu žinai.

– Nieko mes iš tikrųjų nežinome, – prieštarauju, bet išspaudžiu vos girdimą kuždesį.

– Ji įlipo į jo automobilį. Tą vakarą. Aš ją mačiau. Aš negalėjau prisiminti – iš pradžių maniau, kad ten buvai tu, – kalba ji. – Bet dabar aš prisimenu. Dabar jau viską prisimenu.

– Ne... – lipnus Evės delniukas prisispaudžia man prie lūpų.

– Privalome kreiptis į policiją, Ana, – ji žingteli mano pusėn. – Nagi, būk gerutė. Negali likti čia, su juo.

Nepaisant kaitrios saulėkaitos, aš visa virpu. Mėginu prisiminti paskutinį kartą, kai Megana buvo mūsų namuose, kokia buvo Tomo veido išraiška jai pasakius, kad pas mus nebedirbs.

Stengiuosi prisiminti, ar jis atrodė patenkintas, ar nusivylęs. Visai neprašomas man prieš akis stoja kitas vaizdinys: tai buvo vienas iš pirmųjų kartų, kai ji atėjo prižiūrėti Evės. Aš turėjau eiti susitikti su mergaitėmis, bet jaučiausi tokia pavargusi, kad užlipau į antrą aukštą pamiegoti. Tomas tikriausiai grįžo namo man bemiegant, mat kai nulipau žemyn, jiedu buvo virtuvėje kartu. Ji – atsišliejusi į stalviršį maistui ruošti, jis – truputytį per arti jos. Evė sėdėjo aukštoje kėdutėje ir verkė, bet nei vienas, nei kitas net nedirstelėjo į ją.

Mane kausto žvarba. Ar tada jau žinojau, kad jis geidžia jos? Megana buvo šviesiaplaukė, daili – panaši į mane. Taigi, taip, tikriausiai žinojau, kad jis geidžia jos, lygiai taip pat, kaip eidama gatve žinau, kad nemaža vedusių vyrų su žmonomis prie šalies ir mažyliais ant rankų prasilenkdami nužvelgia mane ir pagalvoja apie tai. Taigi, taip, turbūt žinojau. Jis geidė jos, jis ją gavo. Bet tik ne šitai. Šito jis negalėjo padaryti.

Ne, tik jau ne Tomas. Meilužis, dukart – sutuoktinis. Tėvas. Geras tėvas, aprūpinantis šeimą ir nemurmantis dėl to.

– Tu jį mylėjai, – primenu jai. – Ir dabar tebemyli, argi ne?

Ji papurto galvą, bet manęs tai neįtikina.

– Aišku, tebemyli. Ir tu žinai... žinai, kad tai neįmanoma.

Atsistoju, pakeldama Evę ant rankų, žingteliu arčiau viešnios.

– Jis nebūtų galėjęs, Reičele. Juk žinai, kad jis to negalėjo padaryti. Juk negalėtum mylėti vyro, galinčio šitaip pasielgti, ar ne?

– Ir vis dėlto mylėjau, – sako ji. – Mes abi mylėjome.

Ant jos skruostų sužimba ašaros. Ji nusibraukia jas, o kartu nusibraukia ir visą skruostų raudonį. Jos veidas pasikeičia, jame nelieka nė lašelio kraujo. Ji žiūri ne į mane, o kažkur man per petį, ir kai aš atsisukusi paseku jos žvilgsnį, virtuvės lange išvystu jį, stovintį ir stebintį mus.

Megana

2013 liepos 12, penktadienis

Rytas

Tai ji mane privertė. O galbūt jis. Bet nuojauta kužda: ji. O gal man taip kužda širdis, pati nežinau. Jaučiu ją, taip pat, kaip ir andai, susirangiusią, sėklelę ankštyje, tik ši sėklelė šypsosi. Kantriai laukia, kol ateis jos metas. Negaliu jos neapkęsti. Negaliu ir atsikratyti. Tiesiog negaliu. Maniau, kad galėsiu, maniau, nieko kito ir netrokšiu, tik ją iš ten išgrandyti, bet vos pagalvoju apie ją, tuojau išvystu Libės veiduką, jos tamsias akis. Užuodžiu jos odą. Vis dar jaučiu, kokia šalta ji buvo paskutinėmis akimirkomis. Negaliu jos atsikratyti. Ir nenoriu. Noriu ją mylėti.

Negaliu jos neapkęsti, bet ji mane baugina. Bijau to, ką ji gali padaryti man, ką aš galiu padaryti jai. Toji baimė ir pažadino mane šįryt pora minučių po penkių, permirkusią prakaitu, nors visi langai atviri, o lovoje aš viena. Skotas išvykęs į konferenciją Harfordšyre, o gal Esekse ar dar kur. Jis grįžta šįvakar.

Amžina mano kliautis, su kuria negaliu susidoroti: kai jis čia, trokštu būti viena, bet kai jis išvažiavęs, negaliu to ištverti. Nepakeliu tylos. Turiu garsiai šnekėtis pati su savim, kad ją išsklaidyčiau. Šįryt gulėdama lovoje vis galvojau: o kas, jeigu tai atsitiks ir vėl? Kas bus mudviem su ja likus vienoms? O kas nutiks, jei jis atstums mane, mus? Kas bus, jeigu jis įspės, kad ji – ne jo?

Aišku, dar gali būti ir taip, kad ji – jo. Aš nežinau, bet nujaučiu, kad ne. Lygiai taip pat, kaip jaučiu, kad tai – ji. Bet netgi jei ji – iš tikrųjų ne jo, iš kur jam tai žinoti? Jis ir nežinos. Negali sužinoti. Aš tikra kvaiša ir tiek. Jis bus toks laimingas. Jis pakvaiš iš džiaugsmo, kai jam pasakysiu. Jam niekad net mintis nešaus į galvą, kad ji – galbūt ne jo. Pasakyti jam tai būtų žiauru, jis nepakeltų širdgėlos, o aš visai nenoriu jo skaudinti. Aš niekada ir nenorėjau jo skaudinti.

Bet aš esu, kokia esu, ir nieko čia nepakeisi.

„Bet tai, kaip elgiesi, gali pakeisti." Šitaip sako Kamalis.

Truputį po šešių paskambinau Kamaliui. Visiškai pritrėkšta tylos buvau jau bepradedanti panikuoti. Pagalvojau, gal reikėtų paskambinti Tarai – žinau, ji tekina atlėktų, – bet suabejojau, ar ją ištverčiau: ji tokia kibi, tokia nepakenčiamai globėjiška. Nesugalvojau, ko dar galėčiau šauktis – tiktai Kamalio. Paskambinau jam į namus. Pasakiau, kad pakliuvau į bėdą, kad nežinau, ką daryti, kad baigiu iširti per visas siūles. Jis tuojau pat ir prisistatė. Negaliu sakyti, kad išvis be jokių klausimų, bet beveik. Galbūt iš mano šnekos galėjo pasirodyti, kad viskas daug blogiau, nei yra iš tikrųjų. Galbūt jis išsigando, kad ruošiuosi iškrėsti kai ką Labai Kvailo.

Mudu virtuvėje. Vis dar ankstyvas rytas, dar tik pusė aštuonių. Jam netrukus reikės eiti, kad suspėtų priimti pirmąjį šios dienos pacientą. Žvelgiu į jį, sėdintį priešais mane, kitapus mūsų virtuvės stalo: jo rankos, tvarkingai sunertais pirštais, guli ant stalviršio, gilios jo stirnos akys žiūri į manąsias – ir jaučiu meilę. Iš tikrųjų, myliu jį. Jis visąlaik man buvo toks geras, nepaisant mano pasibaisėtino elgesio.

Jis man atleido už viską, kas mano gyvenime įvyko anksčiau – atleido, kaip aš ir tikėjausi. Jis nubraukė šalin viską, nušlavė visas mano nuodėmes. Ir pasakė, kad privalau atleisti pati sau, kitaip šitai niekad nesibaigs, aš niekad nesugebėsiu liautis

bėgusi. O juk dabar bėgti nebegaliu, ar ne? Dabar, kai yra ji, niekaip nebegaliu.

– Man baisu, – sakau jam. – O kas, jei aš vėl susimausiu? Kas, jei kažkas negerai su manim pačia? Kas, jei nieko gero neišeis su Skotu? Kas, jeigu aš ir vėl liksiu viena? Nežinau, ar susidoročiau, aš taip bijau ir vėl likti viena – tai yra viena su vaiku...

Jis palinksta į priekį, uždeda delną man ant plaštakos.

– Tu nieko nepadarysi ne taip. Pamatysi – nepadarysi. Juk tu – nebe ana širdgėlos kamuojama paklydusi mergaitė. Tu – jau visai kitas žmogus. Stipresnė. Be to, suaugusi. Tau nėra ko bijoti likti vienai. Juk tai dar ne užvis blogiausia, ar ne?

Nieko nesakau, bet nejučia imu svarstyti, ar tikrai tai dar ne užvis blogiausia, mat užmerkusi akis nesunkiai galiu prisišaukti jausmą, kuris mane apninka jau grimztant į miegą ir bloškia atgal į bemiegę būseną. Tai jausmas, kad esu vienui viena tamsiame name, klausausi jos virkavimų, laukiu, kad apačioje nuo Mako žingsnių sugirgždėtų medinės grindys, nors ir žinau, kad niekada jų nebeišgirsiu.

– Negaliu tau pasakyti, kaip pasielgti su Skotu... nieko negaliu patarti dėl jųdviejų tarpusavio santykių. Ką gi, aš išsakiau, kas kelia man nerimą, bet ką daryti – šitai privalai nuspręsti pati. Privalai apsispręsti, ar juo pasitiki, ar *nori*, kad jis rūpintųsi tavim ir tavo vaiku. Sprendimas turi būti tavo pačios. Vis dėlto manau, kad savimi gali pasitikėti, Megana. Gali pasitikėti, kad pasielgsi teisingai.

Jis atneša man į kiemą puodelį kavos. Padedu puodelį, apsiveju Kamalio kaklą abiem rankomis, prisitraukiu jį artyn. Mums už nugarų sudunda traukinys – lėtėja, artėdamas prie semaforo. Traukinio dundėjimas – lyg kokia užtvara, mus supanti siena; jaučiuosi taip, lyg būtume išties tik mudu, vienudu. Jis apkabina mane, pabučiuoja.

– Ačiū, – sakau. – Ačiū tau, kad atėjai, kad esi čia.

Jis šypsosi; atšlyja nuo manęs, nykščiu perbraukia man skruostikaulį.

– Tu susidorosi, Megana, viskas bus gerai.

– Ar negalėtume mudu kur nors pabėgti, aš ir tu? Tu ir aš... negi negalėtume tiesiog pabėgti drauge?

Jis juokiasi.

– Aš tau nereikalingas. Ir tau visai nebereikia bėgti. Viskas bus gerai. Tau viskas bus gerai, tau ir tavo kūdikiui.

2013 liepos 13, šeštadienis

Rytas

Žinau, ką privalau padaryti. Vakar apie tai galvojau visą dieną, taip pat ir visą naktį. Beveik nesudėjau nė bluosto. Skotas grįžo namo pavargęs ir šlykščiai nusiteikęs, nenorėjo nieko, tik paėst, pasikrušt ir miegot, niekam kitkam neliko laiko. Be jokios abejonės – visai netinkamas metas kalbėtis apie visa tai.

Beveik visą naktį guliu neužmigdama, o jis, visas suplukęs, neramiai vartosi šalia, ir galų gale mano sprendimas priimtas. Pasielgsiu taip, kaip dera. Viską padarysiu teisingai. O jei viską darysiu teisingai, niekas nenukreivos kur nereikia. O net jei ir atsitiktų kas negero, tai bus ne mano kaltė. Aš mylėsiu šitą vaiką, auginsiu jį žinodama, kad iš pat pradžių pasielgiau teisingai. Gerai jau, gal ir ne nuo pat pradžių, bet nuo tos akimirkos, kai supratau, kad ji jau pakeliui. Aš privalau taip pasielgti – dėl šito kūdikio. Ir dėl Libės. Dėl jos privalau pasirūpinti, kad šįsyk viskas būtų kitaip.

Guliu ir galvoju apie tai, ką pasakė anas mokytojas, galvoju apie visa tai, kas aš buvau: vaikas, maištinga paauglė, pabėgusi iš namų, kekšė, meilužė, bloga motina, bloga žmona. Nesu

tikra, ar sugebėsiu pasikeisti iš blogos žmonos į gerą, bet būti gera motina – tai aš turiu pamėginti.

Tai bus nelengva. Galbūt – užvis sunkiausia iš visko, ką man yra tekę daryti, bet išklosiu visą tiesą. Pakaks melo ir slapstymosi, pakaks bėgti, pakaks šūdą malti. Atversiu viską, ir tada žiūrėsime. Jei jis nebegalės manęs mylėti, tebūnie taip.

Vakaras

Mano delnas remiasi jam į krūtinę, stumiu jį iš visų jėgų, bet man gniaužia kvapą, o jis daug stipresnis už mane. Jo dilbis spaudžia man trachėją, jaučiu, kaip kraujas tvinksi smilkiniuose, mirguliuoja akyse. Nugara prisiplojusi prie sienos bandau surikti. Sugriebiu jį už marškinėlių, kiek apgniaužia sauja, ir jis atšlyja. Nusigręžia nuo manęs, o aš susmunku ant virtuvės grindų pasienyje.

Aš kosėju ir spjaudausi, skruostais srūva ašaros. Jis stovi per kelis žingsnius nuo manęs, o kai atsisuka, mano ranka nejučia šokteli prie gerklės, kad ją apsaugotų. Regiu jo veidą perkreipusią gėdą ir noriu pasakyti, kad viskas gerai. Kad man nieko baisaus nenutiko. Prasižioju, bet žodžiai įstringa gerklėje, išsiveržia tik dar vienas kosulio pliūpsnis. Net neįsivaizdavau, kad gali šitaip skaudėti. Jis kažką man sako, bet aš negirdžiu, tarytum būtume panirę po vandeniu, garsai prislopinti, pasiekia mane išskydusiomis srovelėmis. Nieko negaliu suprasti.

Manau, jis sako man: atleisk.

Vargais negalais atsistoju, prasibraunu pro jį, užbėgu laiptais aukštyn, trinkteliu miegamojo durimis ir užsirakinu. Sėduosi ant lovos ir laukiu, klausausi, ar neišgirsiu jo žingsnių, bet jis neateina. Vėl stojuosi, išsitraukiu iš palovio kelionkrepšį, suku prie spintos įsimesti kelių drabužių, pakeliui akis užkliūva už mano pačios atspindžio veidrodyje. Pakeliu ranką prie veido:

ji atrodo bauginančiai balta, palyginti su įraudusiais skruostais, purpurinėmis lūpomis, krauju pasruvusiomis akimis.

Iš dalies jaučiuosi priblokšta: iki šiol jis niekad nėra šitaip manęs užsipuolęs. Bet, kita vertus, iš dalies šito ir tikėjausi. Kažkur savo esybės gelmėse visuomet žinojau, kad tokia tikimybė yra, kad ten link mes ir krypstame. Kad ten link aš jį ir kreipiu. Lėtai, lėtai imu traukti daiktus iš stalčių: apatinius, porą marškinėlių; kemšu juos į kelionkrepšį.

O juk dar nieko jam nepasakiau. Tiktai pradėjau. Pirmiausia norėjau iškloti viską, kas bloga, tik paskui pereiti prie gerų žinių. Negalėjau pirmiausia pranešti, kad laukiuosi, tik paskui pridurti, kad kūdikis galbūt ne jo. Tai būtų pernelyg žiauru.

Buvome lauke, kiemelyje. Jis kalbėjo kažką apie savo darbą ir netrukus pričiupo mane klausantis tik viena ausimi.

– Tau nuobodu? – paklausė.

– Ne. Na, gal truputėlį. – Jis nenusijuokė. – Ne, man tik sunku sutelkti dėmesį. Mat turiu tau kai ką pasakyti. Iš tikrųjų net kelis dalykus, ir kai kurie iš jų tau nepatiks, bet kai kiti...

– Kas man nepatiks?

Turėjau tą pat akimirksnį suvokti, kad metas tam netinkamas, kad jo nuotaika bjauri, visai netikusi tokiems dalykams. Iškart tapo įtarus, ėmė žvilgsniu skvarbyti mano veidą, ieškodamas užuominų. Turėjau iškart suprasti, kad visa užmačia – tiesiog siaubinga. Galbūt ir supratau, bet trauktis jau buvo vėlu. Šiaip ar taip, ir sprendimą jau buvau priėmusi. Pasielgti taip, kaip dera.

Atsisėdau greta jo ant grindinio krašto, įbrukau ranką jam į saują.

– Kas man nepatiks? – paklausė jis dar sykį, bet mano rankos nepaleido.

Pasakiau jam, kad myliu jį, ir pajutau, kaip įsitempė kiekvienas jo kūno raumenėlis, lyg jis iš anksto žinotų, ko laukti, ir

ruoštųsi narsiai pasitikti žinią. Juk iškart ir lauki ko nors blogo, kai kas nors šitaip pasako, kad myli, ar ne? Aš tave myliu, tikrai myliu, bet... *Bet.*

Pasakiau jam, kad esu padariusi klaidų, ir jis paleido mano ranką. Atsistojo, nudrožė kelis žingsnius bėgių link, tik tada atsisuko ir pažvelgė į mane.

– Kokių klaidų? – paklausė. Jo balsas skambėjo lygiai, bet buvo justi, kiek pastangų jam reikia kalbėti ramiai.

– Eikš, atsisėsk šalia manęs, – pakviečiau. – Būk geras.

Jis papurtė galvą.

– Kokių klaidų, Megana? – pakartojo. Šįsyk jau garsiau.

– Buvo... dabar jau viskas baigta, bet pirmiau... buvo... kitas, – kalbėjau panarinusi akis. Neįstengiau į jį pažvelgti.

Jis burbtelėjo kažką sau po nosimi, tik aš nesupratau ką. Dabar jau pakėliau akis, bet jis prispaudęs pirštų galus prie smilkinių nusisukęs vėl žvelgė į geležinkelį. Atsistojau, priėjau prie jo iš užnugario, priglaudžiau delnus jam prie klubų, bet jis atšoko nuo manęs. Apsisuko ketindamas eiti vidun ir nė nepažvelgęs į mane spjovė:

– Neliesk manęs, tu, kekšiuke.

Turėjau tada jį ir paleisti, palikti ramybėj, duoti truputį laiko tam suvirškinti – bet negalėjau. Troškau greičiau išsemti blogas žinias, kad galėčiau pranešti gerąsias, tad nusekiau paskui jį į namus.

– Skotai, prašau, tu tik paklausyk, viskas ne taip baisu, kaip tau atrodo. Viskas jau baigta. Visai, visiškai baigta, prašau, tik išklausyk, prašau...

Jis stvėrė mudviejų nuotrauką, kuri jam taip patinka – tą pačią, kurią jam įrėminau mūsų vestuvių antrųjų metinių proga, – ir atsivėdėjęs tėškė man į galvą. Nuotrauka ištiško į sieną man už nugaros, o jis šoko pirmyn, sugriebė mane už pečių, nustūmė per virtuvę ir bloškė į sieną. Loštelėjus galvai,

pakaušiu trenkiausi į tinką. Jis pasilenkė prie pat manęs, dilbiu spausdamas man gerklę, lenkėsi vis labiau ir labiau, netardamas nė žodžio. Užsimerkęs, kad nematytų, kaip aš dūstu.

Vos susikrovusi kelionkrepšį, suskantu traukti daiktus lauk iš jo, brukti atgal į stalčius. Jei pamėginsiu išeiti iš namų nešina kelionkrepšiu, jis manęs neišleis. Turiu išeiti tuščiomis rankomis, pasiėmusi nebent rankinę. Ir telefoną. Paskui vėl persigalvoju, vėl kimbu grūsti drabužius į krepšį. Pati nežinau, kur ketinu eiti, bet žinau, kad likti čia negaliu. Užsimerkiu ir iškart pajuntu jo rankas, gniaužiančias man gerklę.

Prisimenu, ką esu nusprendusi – užteks bėgti, užteks slapstytis, – bet pasilikti šiąnakt čia negaliu. Girdžiu žingsnius laiptuose – sunkius, lėtus. Jis užtrunka visą amžinybę, kol užkopia į antrą aukštą. Paprastai užlekia šuoliais, bet šiandien jis – žmogus, lipantis ant ešafoto. Tik nežinau, ar jis – pasmerktasis, ar budelis.

– Megana... – jis nė nebando atidaryti durų. – Megana, atleisk, kad tave užgavau. Labai, labai atsiprašau, kad tave užgavau.

Girdžiu ašaras jo balse. Ir tai mane uždūkina, norisi išpulti pro duris ir nagais išakėti jam veidą. *Tik nebandyk dabar man ašaroti, po to, ką padarei!* Įsiuntu kaip reikiant, noriu apstaugti jį, noriu rėkti, kad nešdintųsi velniop nuo durų, kad nešdintųsi velniop nuo manęs, bet prikandu liežuvį – nesu jau tokia kvaila. Jis turėjo ganėtinai svarią priežastį supykti. O aš privalau mąstyti racionaliai, privalau mąstyti aiškiai. Juk dabar aš galvoju už du. Šitas susirėmimas įliejo man stiprybės, nuteikė dar ryžtingiau. Girdžiu, kaip jis anapus durų meldžia atleidimo, bet šią akimirką apie tai galvoti negaliu. Kaip tik dabar man reikia nuveikti kai ką kita.

Pačioje spintos gilumoje, apatinėje iš trijų eilių batų dėžučių su kruopščiai pritvirtintomis etiketėmis, yra viena, tamsiai

pilka, su užrašu „raudoni batai su platforma“, o joje senas mobilusis telefonas, tikra iškasena su išankstinio apmokėjimo kortele – įsigijau jį prieš keletą metų ir vis dar tebelaikiau, šiaip, dėl viso pikto. Jau senokai neteko juo naudotis, bet kaip tik šiandien jis man pravers. Būsiu visiškai sąžininga. Atversiu visas kortas. Nuo šiol – daugiau jokio melo, jokio slapstymosi. Metas tėtukui susipažinti su savo pareigomis ir atsakomybe.

Sėdu ant lovos, įjungiu telefoną, tylomis melsdama, kad nebūtų visiškai išsikrovęs. Ekranėlis nušvinta, o į mano kraujotaką plūsteli adrenalino srautas, nuo jo svaigsta galva ir truputėliuką pykina, jaučiuosi maloniai sudirgusi, lyg būčiau ko apsirūkiusi. Po truputį imu smagintis, man ima patikti tas lūkestis, kada pagaliau viską išklosiu atvirai, kada žersiu visą tiesą į akis jam – jiems visiems, – kada paaiškės, kas mes iš tikrųjų esame ir kur link traukiame. Dienai baigiantis kiekvienas jau žinosime savo poziciją.

Skambinu jo numeriu. Kaip ir reikėjo tikėtis, iškart įsijungia balso paštas. Nutraukiu ryšį, sumaigau trumpąją žinutę: *Man reikia su tavim pasikalbėti. SKUBU. Paskambink.* Tada sėdžiu ir laukiu.

Peržvelgiu skambučių žurnalą. Paskutinį kartą šiuo telefonu naudojausi balandį. Daugybė skambučių balandžio pradžioje ir kovo pabaigoje, visi neatsakyti. Aš skambinau ir skambinau, ir skambinau, o jis nekreipė į mane jokio dėmesio, nereagavo net į grasinimus ateiti pas jį į namus, pasikalbėti su jo žmona. Vis dėlto, manau, dabar jis mane išklausys. Dabar aš jį priversiu klausytis.

Iš pat pradžių tai buvo tik žaidimas. Tik pramoga, būdas prasiblaškyti. Retsykiais jį matydavau. Jis užsukdavo į galeriją, šypsodavosi ir flirtuodavo, ir tai buvo visiškai nekalta – daugybė vyrų užsukdavo į galeriją, šypsodavosi it flirtuodavo. Bet galeriją teko uždaryti ir tada jau aš nuolat kiurksodavau čia,

namie, nusinuobodžiavusi ir nerimstanti. Man trūks plyš reikėjo ko nors kitko, kokios nors permainos. Kartą, kai Skotas buvo išvykęs, netyčia susidūriau su juo gatvėje, mudu sustojome paplepėti, tada pasikviečiau jį puodelio kavos. Iš to, kaip jis į mane žvelgė, buvo visiškai aišku, kokios mintys sukasi galvoje, tad viskas atsitiko tiesiog nejučia. Paskui atsitiko ir dar kartą, o aš nė nemaniau, kad tai galėtų vesti kur nors toliau. Tiesiog jaučiausi geidžiama ir mėgavausi tuo, man patiko jausti, kad padėtį valdau aš. Išties tai buvo taip paprasta – ir taip kvaila. Aš visai nenorėjau, kad dėl manęs jis paliktų žmoną, tik norėjau, kad jis *norėtų* ją palikti. Kad geistų manęs šitaip stipriai.

Neprisimenu, kada po truputį man ėmė rodytis, kad tai galėtų būti šis tas daugiau, kad mes vienas kitam turėtume būti šis tas daugiau, kad mudu puikiai derame vienas prie kito. Bet vos ėmiau apie tai galvoti, iškart pajutau, kad jis stengiasi trauktis. Nebesiųsdavo man žinučių, nebeatsakydavo į skambučius, o aš lig tol nė karto nebuvau šitaip atstumta, niekad. Tai man visiškai nepatiko. Galiausiai visa išaugo į dar kai ką kita: į tikrą apsėdimą, maniją. Dabar tai suprantu. Iš tikrųjų net į pat pabaigą maniau, kad sugebėsiu iš tos balos išlipti sausa, tiesiog eiti ir nueiti, gal kiek ir apsibrozdinusi, bet rimčiau nesužalota. Deja, viskas nebe taip paprasta.

Skotas tebetūno už durų. Girdėti negirdžiu nieko, bet jaučiu jį ten. Einu į vonią, darsyk renku jo numerį. Vėl įsijungia balso paštas, tad nutraukiu ryšį ir skambinu dar kartą. Ir dar. Galiausiai kuždomis palieku žinutę. „Atsiliepk arba ateinu pas tave į namus. Šįsyk tikrai taip ir padarysiu. Būtinai turiu su tavim pasikalbėti. Negali šitaip manęs ignoruoti."

Valandėlę stoviu vonios kambaryje, telefonas guli ant kriauklės krašto. Mintimis raginu jį suskambėti. Bet ekranėlis atkakliai lieka pilkas ir tuščias. Susišukuoju, išsivalau dantis,

pasidažau. Veido spalva jau beveik normali. Akys vis dar paraudusios, gerklė vis dar peršti, bet pažiūrėti atrodau visai pakenčiamai. Pradedu skaičiuoti. Jei telefonas nesuskambės, kol suskaičiuosiu iki penkiasdešimties, eisiu tiesiai tenai ir pasibelsiu į duris. Telefonas nesuskamba.

Įkišu jį į džinsų kišenę, sparčiai nužingsniuoju per kambarį, atlapoju duris. Skotas sėdi ant viršutinės laiptų pakopos, rankomis apglėbęs kelius, panarinęs galvą. Nepakelia akių į mane, tad aš praneriu pro jį ir protekine pasileidžiu laiptais žemyn, nors gniaužia gerklę ir sunku kvėpuoti. Baiminuosi, kad jis stvers mane iš užnugario ir pastums. Išgirstu, kaip jis stojasi, paskui šūkteli:

– Megana! Kur eini? Eini pas jį?

Pasiekusi laiptų papėdę atsigręžiu.

– Nėra jokio *jo*, aišku tau? Viskas baigta.

– Palauk, Megana, prašau. Prašau, neišeik.

Nenoriu girdėti jo maldaujant, nenoriu klausytis unkštimo jo balse, jo savigailos. Nieko panašaus nenoriu girdėti, kol gerklė vis dar peršti taip, lyg kas būtų kliūstelėjęs į ją rūgšties.

– Tik nesliūkink man iš paskos, – sukarkiu. – Jei seksi iš paskos, niekada nebegrįšiu. Supratai? Jei atsisukusi išvysiu tave už nugaros, tai bus paskutinis kartas, kai regi mano veidą.

Užtrenkdama namų duris dar spėju išgirsti jį šaukiant mane vardu.

Pastoviniuoju kelias sekundes lauke prie durų norėdama įsitikinti, kad jis tikrai nesiveja, tada nudrožiu Blenheimo keliu – iš pradžių sparčiai, o paskui vis lėčiau ir lėčiau. Pasiekiu dvidešimt trečiąjį numerį, ir staiga visa mano narsa kažkur išgaruoja. Aš dar nepasirengusi sukelti tokią sceną. Man reikia dar valandėlės susitelkti. Tik kelių minučių. Žingsniuoju pirmyn, praeinu jo namus, praeinu požeminę perėją ir stotį. Einu toliau, kol pasiekiu parką, tada dar sykį surenku jo numerį.

Įsijungus balso paštui pasakau, kad esu parke ir laukiu jo čia, bet jeigu jis neateis, tuomet viskas – pasibelsiu į namų duris. Tai jo paskutinis šansas.

Vakaras toks malonus, jau po septynių, bet vis dar šilta ir šviesu. Pulkelis vaikų vis dar siaučia sūpuoklėse ir ant šliaužynių, susibūrę pakraštyje gyvai šnekučiuojasi jų tėvai. Toks mielas vaizdas, viskas atrodo taip normalu, ir žiūrint į juos mane apima šleikštulį kelianti nuojauta, kad mudu su Skotu niekad neatsivesime čionai savo dukters pažaisti. Negaliu net įsivaizduoti mūsų drauge, tokių laimingų ir atsipalaidavusių. Jau nebe. Po to, ką šiandien padariau, – jau niekad.

Šįryt buvau taip tvirtai įsitikinusi, kad viską iškloti atvirai – pati geriausia išeitis. Ne tik pati geriausia, netgi vienintelė. Nuo šiol – jokio melo, jokio slapstymosi. Kai jis mane užpuolė, tas įsitikinimas tik dar labiau sustiprėjo. Bet dabar, sėdėdama čia viena pati, palikusi Skotą ne tik įniršusį, bet neapsakomai įskaudintą, aš taip nebemanau, dabar jau atrodo, kad taip pasielgti toli gražu nebuvo teisinga. Buvau anaiptol ne stipri, tik beatodairiška, ir kas dabar pasakys, ar dar įmanoma atitaisyti, ką sugadinau.

Galbūt man taip reikalinga narsa visiškai nesusijusi su tiesos atskleidimu, galbūt man reikia narsos pasitraukti. Tai ne šiaip nerimas – kur kas daugiau. Dabar metas išeiti – ir jos, ir savo pačios labui, metas palikti juos abu, pasitraukti nuo visko. Galbūt bėgti ir slėptis yra kaip tik tai, ką turiu daryti.

Stojuosi, apeinu parką – tik vieną kartą. Tuo pat metu ir įtikinėju telefoną suskambėti, ir bijau, kad tik nesuskambėtų; galų gale lieku patenkinta, kai jis taip ir nesuskamba. Tegul tai bus man ženklas. Suku atgal tuo pačiu keliu, kuriuo atėjau, namų linkui.

Praeinu stotį, ir staiga pamatau jį. Jis drožia sparčiai: skubriu žingsniu išnyra iš požeminės perėjos – pasikūprinęs,

sugniaužtais kumščiais, ir aš šūkteliu jį anksčiau, nei susizgrimbu prikąsti liežuvį.

Jis atsigręžia.

– Megana! Kokio velnio...

Jo veidas perkreiptas gryniausio įniršio, bet jis pamoja man prieiti.

– Eikš, – taria, kai atsiduriu arčiau. – Čia negalime šnekėtis. Mano automobilis štai ten.

– Man tik reikia...

– Negalime čia šnekėtis! – amteli jis. – Eime! – Jis trūkteli mane už rankos. O paskui priduria, jau švelniau: – Nuvažiuosime kur nors, kur ramu, gerai? Kur nors, kur galėsime pasikalbėti.

Lipdama į automobilį dar atsigręžiu per petį, dirsteliu ten link, iš kur jis atėjo. Požeminėje perėjoje tamsu, bet mane apninka stiprus jausmas, kad ten, šešėliuose, kažką regiu – kažką, žiūrintį mums pavymui.

Reičelė

2013 rugpjūčio 18, sekmadienis

Popietė

Vos jį išvydusi, Ana tą pat akimirksnį apsisuka ant kulno ir tekina puola į namus. Mano širdis daužosi taip, kad, rodos, tuojau pralauš šonkaulius, bet vis tiek atsargiai seku Anai iš paskos ir sustoju prie pat stumdomųjų durų. Viduje jie stovi apsikabinę, jis apglėbęs ją abiem rankomis, vaikas įspraustas tarp jų abiejų. Anos galva palenkta, pečiai krūpčioja. Jo lūpos prispaustos prie jos viršugalvio, bet akys sminga į mane.

– Tai kas gi čia dedasi? – klausia jis, lūpose šmėkšteli šypsena. – Turiu prisipažinti, kad judvi, ponios, šnekučiuojančios sodelyje – anaiptol ne tas reginys, kurį grįždamas namo tikėjausi išvysti.

Kalba nerūpestingai, bet manęs taip lengvai neapmulkinsi. Jis išvis manęs nebeapmulkins. Prasižioju ko nors sakyti, bet susizgrimbu, kad neturiu žodžių. Nenutuokiu, nuo ko pradėti.

– Reičele... gal vis dėlto pasakysi, kas čia dedasi?

Jis paleidžia Aną iš glėbio, žingteli mano pusėn. Aš žengiu žingsnį atatupsta, ir jis pradeda juoktis.

– Kas, po šimts, dabar negerai? Tu vėl girta? – klausia jis, bet matau iš akių: žino, kad aš blaivi, ir, galvą guldau, šį vieną kartą tikrai norėtų, kad verčiau būčiau prisisprogusi. Kyšteliu ranką į užpakalinę džinsų kišenę: telefonas ten, kietas, nedidelis daiktelis, kurį palietusi pasijuntu drąsiau, tik, nors nagus

nusigraužk – kodėl nepaskambinau anksčiau? Nesvarbu, ar jie būtų manim patikėję, ar ne, bet jei būčiau pasakiusi, kad esu kartu su Ana ir jos vaiku, policija tikrai būtų prisistačiusi.

Tomas jau per porą pėdų nuo manęs: jis – prie pat durų viduje, aš – prie pat durų lauke.

– Aš tave mačiau, – ištariu galų gale, ir mane užlieja euforija, pati tikriausia, nors trukusi tik akimirksnį – vis dėlto man pavyko prabilti. – Tu manai, kad aš nieko neprisimenu, bet aš prisimenu. Aš tave mačiau. Tu smogei man ir palikai susmukusią ten, požeminėje perėjoje...

Jis prapliumpa juoktis, bet dabar aš matau jį kiaurai – net nuostabu, kodėl anksčiau niekad nesugebėdavau taip lengvai jo perkąsti? Jo akys tvieskia panika. Jis skubiai dirsteli į Aną, bet ši net nepažvelgia į jį.

– Ką tu čia šneki?

– Požeminėje perėjoje. Tą vakarą, kai dingo Megana Hipvel...

– Pliurpalai, – meta jis mostelėdamas ranka. – Nei aš tau smogiau, nei ką. Tu pargriuvai. – Jis siekteli Anos rankos ir prisitraukia ją arčiau savęs. – Brangioji, ar tai dėl to tu tokia nusiminusi? Nesiklausyk jos, ji paisto niekus. Aš jai nesmogiau. Nė pirštu jos nepaliečiau, nė karto gyvenime. Niekad nesu jai užvožęs. – Jis apglėbia Aną per pečius, prisitraukia ją dar arčiau. – Nagi. Juk daugybę kartų esu tau sakęs, kaip su ja atsitinka. Prisigėrusi ji nebesusigaudo, kas vyksta, išsigalvoja visokius...

– Tu įsėdai į automobilį, įsėdo ir ji. Mačiau, kaip nuvažiavote drauge.

Jis vis dar šypsosi, bet šypsena jau visiškai nebeįtikinanti; nenutuokiu, galbūt man tik vaidenasi, bet jis atrodo net kiek pablyškęs. Vėl paleidžia Aną iš glėbio. Ji sėdasi prie stalo, nugara į vyrą, duktė rangosi jai ant kelių.

Tomas delnu persibraukia burną, atsišlieja į virtuvės darbastalį, suneria rankas ant krūtinės.

– Taigi, tu matei, kaip aš įsėdau į automobilį – su kuo?

– Su Megana.

– O taip, teisingai! – Jis vėl užsikvatoja, garsiai, iš visų jėgų. – Kai mes apie tai kalbėjomės praėjusį kartą, tu buvai mačiusi mane sėdant į automobilį su Ana. Dabar – jau su Megana, ar ne? Su kuo aš būsiu sėdęs į automobilį kitą savaitę? Su princese Diana?

Ana pakelia akis į mane. Regiu jos veide šmėstelint abejonę... viltį.

– Tai tu negali pasakyti, kad tikrai žinai?

Tomas susmunka ant kelių šalia jos.

– Aišku, ji nieko tikrai nežino. Visa tai kurpia jos vaizduotė – kaip visada. Brangioji, paklausyk. Gal užliptum valandėlei į antrą aukštą, gerai? Aš aptarsiu visa tai su Reičele. Ir jau šįsyk, – jis pažvelgia į mane, – tvirtai pažadu: pasirūpinsiu, kad ji daugiau niekad nebedrumstų mums ramybės.

Ana svyruoja, plika akimi matyti – žiūri į jį, naršo žvilgsniu jo veidą ieškodama tiesos, o jis žvilgsniu įsisiurbęs jai į akis.

– Ana! – rikteliu, mėgindama susigrąžinti jos dėmesį. – Juk tu *žinai*. Tu *žinai*, kad jis meluoja. Tu žinai, kad jis dulkindavosi su ja.

Akies mirksnį niekas netaria nė žodžio. Anos žvilgsnis nuo Tomo nuslysta prie manęs, paskui – vėl atgal. Ji prasižioja, bet iš burnos neištrūksta nė garselio.

– Ana! Ką ji bando pasakyti? Tarp manęs ir Meganos Hipvel nieko nėra... nebuvo.

– Aš suradau telefoną, Tomai, – sako ji; jos balsas toks tylus, kad beveik išvis negirdimas. – Prašau tik... nereikia. Tik nemeluok. Nemeluok man.

Mažylė pradeda verkšlenti ir inkšti. Tomas labai švelniai paima ją iš Anos glėbio. Eina prie lango sūpuodamas dukterį, kažką jai kuždėdamas. Žodžių aš nenugirstu. Anos galva nuleista, ašaros varva nuo smakro ant virtuvės stalo.

– Kur jis? – klausia Tomas atsigręždamas į mus; juoko jo veide nelikę nė žymės. – Kur telefonas, Ana? Ar tu atidavei jį jai? – Jis krypteli galvą mano pusėn. – Ar tebeturi jį?

– Nieko nežinau apie jokį telefoną, – sakau; labai gaila, kad Ana neužsiminė apie tai anksčiau.

Į mane Tomas nekreipia jokio dėmesio.

– Ana... ar tu atidavei jį jai?

Ana purto galvą.

– Tai kur jis?

– Išmečiau, – sako ji. – Numečiau kažkur už tvoros. Prie geležinkelio.

– Gera mergaitė. Gera mergaitė, – išsiblaškęs kartoja jis. Akivaizdu: skubiai mėgina susiorientuoti, karštligiškai svarsto, kur link judėti toliau iš taško, kuriame atsidūrė. Pažvelgia į mane, tuojau nukreipia akis į šalį. Tai trunka vos akimirksnį, bet dabar jis atrodo sugniuždytas.

Galiausiai atsisuka į Aną.

– Tu visąlaik buvai tokia pavargusi, – sako jai. – Tavęs niekas nebedomino. Viskas sukosi apie kūdikį, tik apie kūdikį. Argi ne tiesą sakau? Vien tik tavo poreikiai... tik jie buvo svarbūs. Viskas – vien tam, kad liktum patenkinta tu! – Štai jis ir vėl atkutęs, vėl suėmęs vadžias į savo rankas, nutaiso juokingą išraišką dukteriai, kutena jai pilvuką, mažylė šypsosi. – O Megana buvo tokia... na, ji tiesiog buvo po ranka.

Iš pradžių tai vykdavo jos namuose, – kalba jis. – Bet ją buvo apėmusi tikra paranoja, kad gali sužinoti Skotas. Tad pradėjome susitikinėti „Gulbėje“. Tai buvo... na, tu juk prisimeni,

kaip tatai būna, ar ne, Ana? Kaip buvo iš pat pradžių, kai mudu įjunkome lankytis tame name Kranhamo gatvėje. Tu supranti. – Jis pažvelgia per petį į mane, mirkteli. – Tai ten mudu su Ana susitikinėdavome anais senais gerais laikais.

Jis perkelia dukterį nuo vienos rankos ant kitos, dabar jos galva remiasi jam į petį.

– Tu manai, kad elgiuosi žiauriai, bet iš tikrųjų taip nėra. Sakau tiesą. Juk šito tu ir norėjai, Ana, ar ne? Prašei manęs nemeluoti.

Ana nepakelia akių. Pirštais ji įsikibusi stalo krašto, visas kūnas pastiręs.

Tomas garsiai atsidūsta.

– Tiesą pasakius, akmuo nuo širdies nusirito, toks palengvėjimas, – tai jis sako man, žvelgdamas tiesiai į akis. – Net nenutuoki, kaip tatai sekina – susitvarkyti su tokiomis kaip jūs. Velniai rautų, aš juk stengiausi. Stengiausi iš visų jėgų jums padėti. Jums abiem. Judvi... noriu pasakyti, aš jus mylėjau, abi, tikrai mylėjau, bet jūs abi kartais sugebate būti tokios beviltiškos ištižėlės.

– Užsikrušk, Tomai, – rėžia Ana stodamasi. – Nedrįsk drėbti manęs į vieną katilą su *ja*.

Žvelgiu į ją ir staiga suvokiu, kaip puikiai jie iš tikrųjų dera vienas prie kito, Ana ir Tomas. Ji jam kur kas geresnė pora negu aš, nes štai kas jai yra tikra rakštis panagėj: ne tai, kad jos vyras – melagis ir žudikas, o tai, kad ką tik palygino ją su manim.

Tomas žingteli prie jos ir prabyla įtaikiu tonu:

– Atleisk, brangioji. Išties buvo neteisinga taip sakyti. – Ji tik numoja, ir jis įbeda žvilgsnį į mane. – Juk pati žinai, kad stengiausi, kaip įmanydamas. Buvau tau geras vyras, Reiče. Taiksčiausi su daug kuo, pakęsdavau tavo išgertuves ir depresiją. Taiksčiausi su visu tuo išties labai ilgai, kol galiausiai nuleidau rankas.

– Tu man melavai, – sakau ir jis nustebęs atsigręžia į mane. – Vis tvirtindavai, kad dėl visko kalta aš. Privertei pasijusti visiška netikėle. Tiesiog sėdėjai ir žiūrėjai, kaip kankinuosi, tu...

Jis gūžteli pečiais.

– Ar bent nutuoki, kokia nuoboda galiausiai virtai, Reičele? Kokia buvai bjauri? Pernelyg suniurusi, kad rytą išsiropštum iš lovos, pernelyg pavargusi, kad nusipraustum po dušu ar išsitrinktum savo supistus plaukus? Dievulėliau. Juk nenuostabu, kad galiausiai net man trūko kantrybė, ar ne? Nė kiek nekeista, kad buvau priverstas ieškoti būdų atsipalaiduoti. Gali kaltinti tik pati save, niekas kitas nekaltas.

Jo išraiška mainosi, panieką keičia rūpestis, mat dabar jis kreipiasi į žmoną:

– Ana, su tavim viskas buvo kitaip, prisiekiu. Visa tai, kas atsitiko su Megana, tai buvo tik... na, tik šiokia tokia pramoga. Nieko daugiau nė negalėjo būti. Prisipažįstu, tikrai nėra čia kuo girtis, bet tuo metu man reikėjo šiek tiek nuleisti garą. Štai ir viskas. Tai nei turėjo, nei galėjo tęstis ilgai. Tai niekaip neturėjo sujaukti mūsų gyvenimo, mūsų šeimos gyvenimo. Privalai tai suprasti.

– Tu... – Ana stengiasi kažką pasakyti, bet nepajėgia išspausti daugiau nė žodžio.

Tomas uždeda delną jai ant peties, spusteli.

– Ką, mylimoji?

– Tu ją pasikvietei prižiūrėti Evės, – teškia ji. – Ar krušai ją ir tada, kai ji dirbo čia? Kol ji prižiūrėjo mūsų vaiką?

Jis patraukia ranką nuo jos peties, jo veidas – tikras atgailos ir gėdos paveikslas.

– Tai buvo siaubinga. Aš maniau... maniau, tai būtų... Tiesą sakant, nė pats nežinau, ką maniau. Tikriausiai išvis nieko negalvojau. Taip neturėjo būti. Elgiausi neapsakomai

šlykščiai. – Jo kaukė keičiasi dar kartą: dabar jis – tikras nekaltybės įsikūnijimas, žvelgiantis į ją išplėstomis akimis, maldaujantis: – Anuomet aš nežinojau, Ana. Privalai patikėti: aš tikrai nežinojau, kas ji tokia. Nieko nežinojau apie kūdikį, kurį ji nužudė. Jei būčiau žinojęs, niekad nebūčiau nė artyn prileidęs jos prie Evės. Turi manim patikėti.

Be jokio perspėjimo Ana staiga pašoka, atstumia kėdę – ši drioksteli ant virtuvės grindų ir pažadina jų dukterį.

– Duok ją man, – sako Ana tiesdama rankas. Tomas atšlyja. – Nagi, Tomai, duok ją man. *Duok ją man.*

Bet jis nepaklūsta, žengia tolyn nuo jos, sūpuodamas mažylę, vėl kažką jai kuždėdamas, neleisdamas išsibudinti, ir tada Ana paleidžia gerklę. Iš pradžių tik kartoja: *duok ją man, duok ją man,* bet netrukus žodžiai susilieja į nesuprantamą įniršio ir sielvarto kauksmą. Mergytė jau irgi klykia. Tomas stengiasi ją nuraminti, į Aną nekreipia dėmesio, tad aš pasinaudoju proga ją pastverti. Išsitempiu laukan ir suskantu berti žodžius – tyliai, primygtinai.

– Privalai nusiraminti, Ana. Ar supranti, ką sakau? Man reikia, kad nusiramintum. Man reikia, kad užkalbintum jį, kad nukreiptum jo dėmesį bent kelioms akimirkoms, kol paskambinsiu į policiją. Gerai?

Ji purto galvą, purtosi visu kūnu. Stveria mane už rankų, susmeigia nagus.

– Kaip jis galėjo taip padaryti?

– Ana! Paklausyk. Privalai kelias akimirkas jį sulaikyti.

Galų gale ji pažvelgia į mane, iš tikrųjų žiūri ir mato mane, ir tada linkteli.

– Gerai.

– Tiesiog... na, net nežinau. Pasistenk, kad jis pasitrauktų nuo šitų durų, kad trumpam sutelktų dėmesį į ką nors kitką.

Ji žengia vidun. Aš giliai atsikvepiu, žingteliu galiuką atokiau nuo stumdomųjų durų. Ne per toli, tik iki vejos krašto. Grįžteliu, pažvelgiu atgal. Jie vis dar virtuvėje. Žengiu dar žingsnelį tolyn. Vėjas stiprėja: karščiai netrukus atslūgs. Čiurliai šmaižioja žemai, kone pačia pažeme, užuodžiu besitelkiantį lietų. Man taip patinka tas kvapas.

Kyšteliu ranką į užpakalinę kišenę, išsitraukiu telefoną. Tirtančiomis rankomis stengiuosi atrakinti klaviatūrą – kartą, kitą. Iš trečio karto pavyksta. Pirma mintis – skambinti detektyvei seržantei Raili, ji mane bent jau pažįsta. Slenku žurnalo sąrašu žemyn, bet jos numerio nerandu, tad numoju ranka – tiesiog paskambinsiu 999. Spėju nuspausti antrą devynetą, ir tą akimirką man į strėnas įsirėžia jo batas – visomis keturiomis teškiuosi ant žolės, užgniaužia kvapą. Telefonas išsprūsta man iš saujos – atsiduria jo rankoje anksčiau, nei aš spėju pasikelti ir atsikvėpti.

– Nagi, nagi, Reiče, – sako jis stverdamas mane už žasto ir be jokių pastangų pastatydamas ant kojų. – Kad man jokių kvailysčių.

Jis vedasi mane vidun, ir aš leidžiuosi vedama, žinau, šiuo metu nėra prasmės priešintis, čia aš iš jo nagų neištrūksiu. Jis įgrūda mane į virtuvę, užstumia stiklines duris, užrakina. Mesteli raktus ant virtuvės stalo. Prie jo stovi Ana. Ji šypteli man, o aš susimąstau, ar ji jam išpliurpė, kad ketinu skambinti į policiją.

Ana imasi ruošti pietus dukteriai, užkaičia ir virdulį, ketindama užplikyti mums visiems arbatos. Šitoje neįtikėtinai keistoje tikrovės kopijoje man ima rodytis, kad galėčiau tiesiog mandagiai atsisveikinti, pereiti virtuvę ir ištrūkti į saugią gatvę. Pagunda pamėginti tokia stipri, kad iš tikrųjų žengiu porą žingsnių ton pusėn, bet Tomas tuojau užtveria kelią. Deda ranką man ant peties, jo pirštai slysteli mano gerkle, vos vos spustelėdami.

– Ir ką man dabar su tavim daryti, Reiče?

Megana

2013 liepos 13, šeštadienis

Vakaras

Tiktai įsėdusi į automobilį pastebiu, kad jo ranka kruvina.

– Susižeidei, – sakau jam.

Jis tyli, tik gniaužia vairą – net krumpliai boluoja.

– Tomai, man reikia su tavim pasikalbėti, – sakau. Stengiuosi kalbėti kuo taikiau, stengiuosi elgtis kaip suaugusi, bet tokiems dalykams, ko gero, jau šiek tiek per vėlu. – Apgailestauju, kad taip įkyriai lindau į akis, bet... dėl Dievo meilės! Tu manęs tiesiog visiškai neprisileidai. Tu...

– Nieko tokio, – sako jis ramiai. – Aš visai ne... Mane tikrai negyvai užkniso, bet tai visai kas kita. Ne tu. – Jis krypteli galvą į mane, pabando nusišypsoti, bet nelabai pavyksta. – Buvusioji kelia rūpesčių, – sako. – Juk žinai, kaip būna.

– Kas nutiko tavo rankai? – klausiu.

– Buvusioji kelia rūpesčių, – pakartoja jis, ir jo balsas nuskamba grėsmingai. Likusią kelio dalį iki Korli Vudo važiuojame tylėdami.

Įsukame į automobilių stovėjimo aikštelę, privažiuojame patį jo pakraštį. Čia jau esame buvę. Vakarais čia dažniausiai nesutiksi nė gyvos dvasios, nebent kartais kiurkso keletas paauglių su alaus skardinėmis, bet tai ir viskas. Šįvakar mes vienui vieni.

Tomas išjungia variklį, atsigręžia į mane.

– Na štai. Tai apie ką norėjai pasikalbėti?

Pyktis vis dar neatslūgęs, bet dabar jau tik smilksta, jau nekunkuliuoja, netyška per kraštus. Vis dėlto po to, kas jau atsitiko, aš nejaukiai jaučiuosi uždaroje erdvėje su įpykusiu vyriškiu, tad siūlau išlipti pasivaikščioti. Jis užverčia akis ir sunkiai atsidūsta, bet neprieštarauja.

Vis dar šilta; po medžiais sūkuriuoja pulkai mašalų, šlakstydami taką keista požemių šviesa, pro medžių lajas smelkiasi saulės spinduliai. Mums virš galvų piktai tarška šarkos.

Tylomis paeiname galiuką taku, aš – priekyje, Tomas – porą žingsnių atsilikęs. Ieškau žodžių, bandau sugalvoti, kaip visa tai pasakyti. Nenoriu visko tik dar labiau sugadinti. Tenka vis pačiai sau priminti, kad stengiuosi pasielgti taip, kaip dera.

Sustoju ir atsigręžiu į jį – jis stovi labai arti.

Jis uždeda delnus man ant klubų.

– Čia? – klausia. – Ar tai šito tu nori? – Jo veide – vien nuobodulys.

– Ne, – sakau atšlydama nuo jo. – Ne šito.

Takelis čia vos leidžiasi žemyn. Sulėtinu žingsnį, jis padaro tą pat.

– Tuomet – ko?

Giliai atsikvepiu. Vis dar skauda gerklę.

– Aš nėščia.

Jis išvis niekaip nereaguoja, veide – jokios išraiškos. Tarsi būčiau pasakiusi, kad pakeliui į namus man reikėtų užsukti į „Sainsbury's“ apsipirkti ar kad esu užsirašiusi pas dantų gydytoją.

– Sveikinu, – galiausiai taria jis.

Dar sykį giliai atsikvepiu.

– Tomai, sakau tau tai todėl, kad... na, todėl, kad tas vaikas gali būti ir tavo.

Jis įsistebeilija į mane, paskui nusijuokia.

– Štai kaip? Tai bent nuskilo man. Ir kas dabar bus? Mes kur nors pabėgsime, visi trys? Tu, aš ir kūdikis? Palauk, kur mes ketinome keliauti? Į Ispaniją?

– Maniau, turėtum žinoti, nes...

– Pasidaryk abortą, – sako jis. – Tai yra jei vaikas tavo vyro, elkis kaip išmanai. Bet jeigu mano, atsikratyk jo. Nagi, surimtėk, apsieikime be kvailysčių. Aš visai nenoriu dar vieno vaiko. – Jis perbraukia pirštais man veidą. – Ir dar, atleisk, bet pasakysiu tiesiai: nemanau, kad tu sukurta būti motina, Mege. Kaip tau pačiai atrodo?

– Galėsi dalyvauti tiek, kiek norėsi...

– Ar negirdėjai, ką pasakiau? – karkteli jis, apsisuka ir ima žingsniuoti taku aukštyn, automobilio link. – Būtum siaubinga močia, Megana. Atsikratyk jo ir tiek.

Seku jam iš paskos, iš pradžių – skubriu žingsniu, paskui pasileidžiu tekina, pasiveju jį ir tvoju jam į nugarą. Plyšoju iš visos gerklės, rėkiu, stengiuosi nagais pasiekti jo supistą, savim patenkintą snukį, o jis juokiasi ir be vargo nubloškia mano rankas šalin. Pratrūkstu žerti pačius bjauriausius dalykus, kokie tik ateina į galvą. Užgaulioju jo vyriškumą, jo nuobodą žmoną, jo bjaurų vaikpalaikį.

Nė pati nežinau, kodėl taip uždūkstu – ko aš iš tikrųjų tikėjausi? Gal kad jis supyks ar susirūpins, kad susikrims. Bet tikrai nesitikėjau šito. Jis ne šiaip mane atstūmė – paprasčiausiai *atmetė* kaip kažką nereikalingą. Jis tetrokšta vieno: kad aš išnykčiau, aš ir mano vaikas, tad sakau jam, rėkte išrėkiu: *Niekur aš nedingsiu ir nesitrauksiu. Priversiu tave už tai sumokėti. Tu dar sumokėsi man už tai, mokėsi visą savo suknistą gyvenimėlį.*

Jis jau nebesijuokia.

Jis artėja. Kažką laiko rankoje.

Aš pargriuvau. Tikriausiai paslydau. Į kažką susitrenkiau galvą. Man rodos, tuojau vemsiu. Akyse viskas raudona. Atsikelti nepajėgiu.

Viena – liūdesio tik lauk, dvi – daug džiaugsmo skirta tau, trys – mergaitei skirtos bus... Trys – mergaitei skirtos bus. Čia ir įstringu. Nebeprisimenu, kaip toliau. Galva išsipūtusi nuo garsų, burnoje kliuksi kraujas. Trys – mergaitei skirtos bus. Girdžiu šarkų klegesį, jos juokiasi, šaiposi iš manęs, nesiliaujantis triukšmingas čerškimas. Žinia. Bloga žinia. Dabar jau matau jas, juodas dėmes saulės nutviekstame fone. Ne paukščiai, kažkas kita. Kažkas ateina. Kažkas prabyla, kreipiasi į mane. *Tik pažiūrėk. Žiūrėk, ką privertei mane padaryti.*

Reičelė

2013 rugpjūčio 18, sekmadienis

Popietė

Mes sėdime svetainėje, išsidėstę trikampiu: Tomas ant sofos, mylintis tėvas ir pareigingas vyras su dukterimi ant kelių ir žmona prie šalies. O priešais – buvusi žmona, ji gurkšnoja arbatą. Viskas labai kultūringa. Aš sėdžiu odiniame fotelyje, tame pačiame, kurį beveik iškart po vestuvių įsigijome „Hilz“ parduotuvėje – tai buvo pirmas baldas, kurį nusipirkome susituokę: aptrauktas minkšta, glotnia rusva oda, brangus, ištaigingas. Prisimenu, kokia saugi ir laiminga jaučiausi susirangiusi jame, prisimenu, kaip galvojau: *štai koks iš tikrųjų yra santuokinis gyvenimas – saugus, šiltas, patogus.*

Tomas stebi mane, kaktoje susimetusios raukšlės. Jis gremžia smegenis, ką dabar daryti, kaip išsikapanoti iš padėties. Dėl Anos jis nesuka galvos, tas aišku. Galvosopis esu aš.

– Ji buvo truputį panaši į tave, – staiga sako jis. Atsilošia, atsiremia į sofos atlošą, patogiau pasisodina dukterį ant kelių. – Tai yra šiek tiek panaši, bet drauge ir nepanaši. Ji buvo tokia... na, žinai, susijaukusi. Štai kam aš negaliu atsispirti. – Jis vypteli mano pusėn. – Riteris su spindinčiais šarvais, aš.

– Nei tu riteris, nei ką, – tykiai sakau aš.

– Ak, Reiče, tik nebūk tokia. Negi nebeprisimeni? Tu – tokia susisielojusi, mat ką tik numirė tėvelis, o tu tetroškai pas ką nors prisiglausti, troškai, kad tave kas nors mylėtų. O paskui

pati nusprendei nuleisti visa tai į kanalizaciją, bet negali dėl šito kaltinti manęs.

– Tave galiu kaltinti dėl labai daug ko, Tomai.

– Ne, ne, – jis pagrūmoja man pirštu. – Tik nemėgink perrašyti istorijos. Buvau tau geras. Kartais... na, kartais pati priversdavai mane pasielgti šiurkščiau. Bet aš visada buvau tau geras. Visada tavim rūpinausi...

Ir tik dabar, jam kalbant, suvokiu iki galo: pats sau jis meluoja lygiai taip pat, kaip meluoja man. Jis *tiki* tuo, ką sako. Jis iš tikrųjų tiki, kad buvo man geras.

Mažylė netikėtai garsiai pravirksta ir Ana pašoka.

– Reikia pakeisti jai sauskelnes, – sako.

– Ne dabar.

– Ji permirkusi, Tomai. Reikia pakeisti sauskelnes. Nebūk žiaurus.

Jis aštriai dėbteli į Aną, bet verkiantį vaiką jai atiduoda. Mėginu sugauti jos žvilgsnį, bet ji vengia net pažvelgti į mane. Ji suka prie laiptų ir mano širdis šokteli į gerklę, bet tuojau pat vėl nugrimzta į savo vietą, nes Tomas jau stovi, ir jo delnas liečia jos ranką.

– Perrenk ją čia, – sako. – Gali perrengti ją ir čia.

Ana pėdina į virtuvę, ant stalo keičia mažylei sauskelnes. Į kambarį plūsteli išmatų tvaikas, man susuka skrandį.

– Gal pasakysi mums – kodėl? – klausiu jo. Ana sustingsta vidur judesio, žiūri į mus. Kambaryje įsiviešpatauja tyla, girdėti tik kūdikio veblenimas.

Tomas linguoja galvą, lyg pats negalėtų patikėti.

– Kartais ji būdavo visai tokia kaip tu, Reiče. Kai įsikibdavo į ką nors, niekaip nenorėdavo paleisti. Nesuprasdavo, kada su ja viskas baigta. Ji tiesiog... ji *nesiklausydavo*. Prisimeni, kaip pati nuolat ginčydavaisi, kaip visuomet siekdavai, kad paskutinis žodis būtų tavo? Megana irgi buvo tokia. Nenorėjo klausytis.

Jis pasijudina, palinksta į priekį, alkūnėmis atsiremia į kelius – galėtum pamanyti, kad seka man pasaką.

– Iš pat pradžių tai buvo tik pramoga, tik paprasčiausi pasidulkinimai. Ji privertė mane patikėti, kad ir pati nieko kito nesiekia. O paskui apsigalvojo. Nežinau kodėl. Ji pati nenutuokė, ko nori, toji mergiotė. Tai susikivirčijo su Skotu, tai šiaip nuobodulys užgraužė, žiūrėk ir pradeda suokti, kaip mudu drauge kur nors iškeliausime, kaip pradėsime viską iš naujo, kaip man reikėtų palikti Aną ir Evę. Tarsi aš galėčiau bent pagalvoti apie tai! O jei aš neprisistatydavau pagal pareikalavimą, kai ji manęs įsigeisdavo, tuojau įniršdavo, imdavo skambinėti čia, grasindavo, sakydavo ateisianti į namus ir papasakosianti apie mus Anai.

Bet paskui visa tai liovėsi. Trūksta žodžių apsakyti, kaip man palengvėjo. Vyliausi, ji galiausiai sugebėjo suprasti, kad nebenoriu turėti su ja jokių reikalų. Bet tą šeštadienį ji ir vėl paskambino, pareiškė, esą reikia pasikalbėti, esą turinti man pasakyti kai ką svarbaus. Nieko jai neatsakiau, tad ji ir vėl ėmė grasinti – neva ateisianti į namus ir panašiai. Iš pradžių tikėjausi, kad nėra ko per daug nerimauti, kadangi Anos tą vakarą neturėjo būti namie. Prisimeni, brangioji? Tu buvai sutarusi eiti pavakarieniauti su mergaitėmis, o aš turėjau likti namie su mažiuke. Pagalvojau, gal viskas susiklostys ne taip ir blogai – ji ateis ir aš viską su ja išsiaiškinsiu. Pasistengsiu, kad ji suprastų. Bet tada pasirodei tu, Reičele, ir suknisai viską.

Jis atsilošia, pusiaugula išsidrebia ant sofos plačiai pražergęs kojas – stambus vyriškis, kuriam reikia daug erdvės.

– Niekas kitas nekaltas, tik tu. Iš tikrųjų dėl visko, kas nutiko, kalta vien tik *tu*, Reičele. Ana taip ir nenuėjo vakarieniauti su draugėmis – grįžo namo po penkių minučių, susinervinusi ir įpykusi, mat susidūrė su *tavim* – tu, kaip visada prisišniojusi, šlitinėjai palei stotį su kažin kokiu vyruku. Ana sunerimo, kad brauksi tiesiai čionai. Ji išsigando dėl Evės.

Taigi, užuot išsiaiškinęs su Megana, turėjau imtis tavęs. – Jo lūpa išsiriečia. – Dievulėliau, na ir gražios būklės buvai. Atrodei šūdinai, visa peršvinkusi vynu... bandei mane pabučiuoti, prisimeni? – Jis apsimeta springstąs, paskui pradeda juoktis. Ana irgi sukrizena, ir aš nesuprantu, ar jai tikrai juokinga, ar ji bando įsiteikti jam.

– Privalėjau kaip nors įkalti tau į galvą, kad esi nepageidaujama: aš nenoriu, kad artintumeis prie manęs – prie mūsų. Nusivedžiau tave atgal stoties link, į požeminę perėją, kad nesumanytum ištaisyti man scenos vidury gatvės. Ir pasakiau tau, kad laikytumeis nuo mūsų kuo atokiau. Tu žliumbei, bandei kažką ingzti – teko tau pliaukštelėti, kad užsičiauptum, bet tu ir toliau žliumbei ir bandei kažką ingzti. – Jis košia žodžius pro sukąstus dantis, matau, kaip po žandikauliu sutrūkčioja raumuo. – Buvau sudirgęs kaip reikiant, norėjau tik vieno: kad tu skradžiai prasmegtum ir paliktum mus ramybėj, ir tu, ir Megana. Aš juk turiu šeimą. Mano gyvenimas klostosi sklandžiai. – Jis pažvelgia į Aną, kuri mėgina pasodinti mergytę į jos aukštą kėdutę. Anos veidas be jokios išraiškos. – Aš susikūriau gražų gyvenimą – nepaisant tavęs, nepaisant Meganos, nepaisant visko.

Vos spėjęs išsiskirti su tavim, – jis kalba toliau, – išvydau ateinančią Meganą. Ji traukė Blenheimo kelio pusėn. O aš juk negalėjau leisti, kad užgriūtų pas mane į namus, ar ne? Negalėjau leisti jai kalbėtis su Ana, tiesa? Pasakiau jai, kad galėtume nuvažiuoti kur nors pasikalbėti – sakiau tai visiškai nuoširdžiai, nieko kita ir neketinau daryti. Tad susėdome į automobilį ir nuvažiavome į Korlį, į mišką. Ten kartais važiuodavome ir anksčiau, jei nepavykdavo gauti kambario. Pasismagindavome automobilyje.

Netgi sėdėdama krėsle jaučiu, kaip krūpteli Ana.

– Privalai manim patikėti, Ana: aš nė manyt nemaniau, kad viskas gali susiklostyti šitaip. – Tomas žiūri į ją, paskui

pakumpsta, nuduria žvilgsnį į delnus. – Ji užsivedė šnekėti apie kūdikį – pati nežinojo, ar vaikas mano, ar jo. Norėjo viską ištraukti į viešumą, o jeigu paaiškėtų, kad kūdikis mano, ji neva netrukdytų man jo lankyti... Aš jai pasakiau: manęs tavo kūdikis nedomina, tai ne mano reikalas. – Jis linguoja galvą. – Ji baisiausiai nusiminė, bet kai Megana nusimena... tada jau ji – nė iš tolo ne Reičelė. Jokio ašarojimo, jokio niauzgimo. Ji pratrūko rėkti, drabstėsi prakeiksmais, taškėsi visokia bjaurastim, grasino eisianti tiesiai pas Aną, nesileisianti ignoruojama, neleisianti, kad jos vaikas būtų atstumtas. Dievulėliau, ji niekaip neužčiaupė savo supistos srėbtuvės. Taigi... na, nė pats nežinau... trūks plyš turėjau priversti ją liautis. Sugraibiau ant žemės akmenį... – Jis įsistebeilija į dešinę ranką, lyg vis dar matytų ja sugniaužtą akmenį. – Ir... na... – Jis užsimerkia ir giliai atsidūsta. – Vos vienas smūgis, bet ji... – Jis išpučia skruostus, lėtai iškvepia. – Visai nenorėjau, kad taip atsitiktų. Norėjau tik vieno: kad ji liautųsi. Pasipylė kraujas, tiek daug kraujo. Ji verkė, leido kažkokius klaikius garsus. Mėgino ropoti tolyn nuo manęs. Nebuvo kas daryti. Turėjau tai pabaigti.

Saulė jau nusileidusi, kambaryje tamsu. Ir visiškai tylu, girdėti tik Tomo alsavimas – negilus, trūksmingas. Jokio triukšmo iš gatvės. Neprisimenu, kada paskutinįsyk girdėjau pradundant traukinį.

– Įkėliau ją į automobilio bagažinę, – kalba jis. – Nuvažiavau kiek giliau į mišką, atokiau nuo kelio. Buvau visiškai vienas, jokio žmogaus aplinkui. Kasti teko... – alsavimas dar labiau greitėja, trūkčioja. – Duobę kasti teko plikomis rankomis. Buvo taip baisu. – Jis pasižiūri į mane, vyzdžiai išsiplėtę, milžiniški. – Bijojau, kad kas nors gali mane užeiti. Skaudėjo pirštus, rausdamas žemę nusilaužiau nagus. Truko ilgai. Ir dar turėjau sustoti ir paskambinti Anai, pasakyti, kad važinėju ieškodamas tavęs.

Jis atsikrenkščia.

– Žemė, tiesą sakant, buvo gana minkšta, bet man vis tiek nepavyko iškasti tokios gilios duobės, kokios norėjau. Aš taip bijojau, kad kas nors gali eiti pro šalį. Maniau, gal dar pasitaikys proga grįžti kada nors vėliau, kai viskas aprims. Maniau, galėsiu ją perkelti kur nors kitur, į kokią... geresnę vietą. Bet netrukus prasidėjo lietūs ir apie tokią galimybę nebebuvo ko nė galvoti.

Suraukęs antakius jis žiūri į mane.

– Beveik neabejojau, kad policija įtars Skotą. Ji buvo man sakiusi, kad jis tiesiog apsėstas įtarimų apie galimus jos meilužius, kad tikrina jos elektroninį paštą, seka kiekvieną žingsnį. Pamaniau... na, ketinau nutaikęs progą pakišti jos telefoną kur nors jo namuose. Pats nežinau kaip. Svarsčiau, kad reiktų užsukti kokį kartą išgerti alaus ar dar ko, kaip ir derėtų draugiškam kaimynui. Nežinau. Neturėjau jokio konkretaus plano. Nebuvau nieko gerai apmąstęs. Būtų buvę visai kitaip, jei būčiau turėjęs kokių ketinimų, apgalvojęs viską iš anksto. Bet tai nebuvo suplanuota, tai tik kraupus nelaimingas atsitikimas.

Čia jo elgsena vėl staiga keičiasi. Tarytum dangumi skriejantys vėjo genami debesys: čia aptemsta, čia vėl nušvinta. Jis stojasi, lėtai pėdina į virtuvę, kur prie stalo Ana maitina Evę. Jis bučiuoja žmoną į viršugalvį, tada iškelia dukrelę iš kėdutės.

– Tomai... – žiojasi prieštarauti Ana.

– Viskas gerai, – jis nusišypso žmonai. – Aš tiktai noriu prisiglausti. Argi ne taip, širdele?

Su dukrele glėbyje jis eina prie šaldytuvo, išsitraukia butelį alaus. Dirsteli į mane.

– Nori? – klausia.

Aš purtau galvą.

– Taigi, turbūt verčiau nereikia.

Beveik nė negirdžiu, ką jis sako. Mėginu apskaičiuoti veiksmus: kažin, ar pavyktų pasiekti laukujes duris anksčiau, nei jis

mane pastvertų? Jei man tereiktų atitraukti velkę, gal ir pavyktų. Jeigu jis duris užrakino, tada bus blogai. Driuokteliu pirmyn ir pasileidžiu, kiek kojos neša. Pasiekiu koridorių, jau netgi ištiesiu ranką prie durų rankenos, ir tada pajuntu, kaip man į pakaušį rėžiasi butelis. Galvoje sprogsta skausmas, viską priešais mane nudažydamas baltai, aš plojuosi ant kelių. Jo pirštai įsisuka man į plaukus: jis sugriebia visą saują ir pešdamas tempia mane atgal į svetainę, tenai paleidžia. Ir lieka stūksoti viršum manęs, apsižergęs, jo pėdos ties mano klubais. Dukterį vis dar laiko ant rankų, bet Ana išdygsta šalia jo, timpteli mažylę.

– Duok ją man, Tomai, prašau. Tu ją užgausi. Prašau, atiduok ją man.

Jis atiduoda įsiverkusią Evę Anai.

Girdžiu Tomą kalbant, bet jo balsas atsklinda tarytum iš toli, o gal lyg iš gelmės, per vandenį. Suvokiu žodžius, bet su manim jie, regis, niekaip nesusiję – nei su manim pačia, nei su tuo, kas vyksta. Viskas dedasi kažkur šalia, su kažkuo kitu.

– Lipk viršun, – sako jis. – Eik į miegamąjį ir užsidaryk duris. Ir niekam neskambink, sutarta? Kalbu rimtai, Ana. Iš tikrųjų verčiau nė negalvok kam nors skambinti. Pati to nenorėtum, kai Evė čia. Mums visiškai nereikia, kad įvykiai pasisuktų grėsminga linkme.

Ana net nepažvelgia mano pusėn. Priglaudžia vaiką prie krūtinės, peržengia mane ir išskuba iš kambario.

Tomas pasilenkia, subruka pirštus už mano džinsų juosmens, sugriebia jį ir velka mane grindimis į virtuvę. Spardausi kaip įmanydama, stengiuosi ko nors įsitverti, bet nepavyksta. Beveik nieko nematau: akyse raibuliuoja, jas graužia ašaros. Galva bumbsi grindimis, skausmas varsto toks, kad, rodos, neištversiu, jaučiu, tuojau vemsiu. O paskui kažkas rėžiasi man į smilkinį, dar pajuntu karšto balto skausmo pliūpsnį ir daugiau nieko.

Ana

2013 rugpjūčio 18, sekmadienis

Vakaras

Ji tyso virtuvėje ant grindų. Galva kruvina, bet nemanau, kad būtų rimtai sužalota. Šįkart jis to nepabaigė. Nelabai suprantu, ko laukia. Tikriausiai jam nelengva. Juk kadaise ją mylėjo.

Buvau antrame aukšte, guldžiau Evę ir galvojau, kad kaip tik šito visuomet ir troškau – argi ne taip? Reičelė pagaliau dings iš mūsų gyvenimo, dings visiems laikams ir niekada nebegrįš. Šitaip ilgai svajojau, kad taip atsitiktų! Na, ne visai šitaip, žinoma. Bet iš tikrųjų norėjau, kad ji išnyktų. Svajojau apie gyvenimą be Reičelės – ir štai dabar galiu gauti kaip tik tai, ko troškau. Mes būsime vieni, tiktai mes trys: aš, Tomas ir Evė – kaip ir turėtų būti.

Trumpą valandėlę leidžiu sau pasimėgauti fantazija, bet paskui pažvelgiu į užmigusią dukrelę ir suprantu, kad kaip tik tai šitai ir yra. Fantazija. Pabučiavau sau pirštą, juo paliečiau jos tobulas lūpytes ir supratau, kad mes niekad nebūsime saugios. *Aš* niekada nebūsiu saugi, nes aš žinau, ir jis jau niekad manimi nepasitikės. Negana to, kas galėtų užtikrinti, kad neprasisuks kita Megana? Ar – dar blogiau – kita Ana, kita aš?

Nulipau laiptais žemyn; jį radau virtuvėje sėdintį prie stalo ir gurkšnojantį alų. Jos iškart nepastebėjau, bet paskui žvilgsnis užkliuvo už kojų, ir pirmiausia pagalvojau, kad viskas baigta, bet jis patikino, kad jai nieko baisaus nenutiko.

– Tik šioks toks gumbas, – tarė jis. Bet pavadinti to nelaimingu atsitikimu jis jau niekaip negalės.

Tad mudu sėdėjome ir laukėme. Aš irgi pasiėmiau butelį, mudu gurkšnojome alų drauge. Jis atgailavo, tikino, kaip smarkiai gailisi dėl visko, kas atsitiko su Megana, dėl jų romano. Bučiavo mane, žadėjo už viską atlyginsiąs, tvirtino, kad mes gražiai gyvensime, kad viskas bus gerai.

– Mes išsikraustysime iš čia, kaip tu visąlaik ir norėjai. Persikelsime kitur, bet kur, kur tik panorėsi.

Paskui jis paklausė, ar galėsiu jam atleisti, ir aš atsakiau, kad galėsiu, man tik reikia šiek tiek laiko. Jis manim patikėjo. Manau, kad patikėjo.

Kaip ir buvo žadėta, pratrūko audra. Perkūnijos grumėjimas ją pažadina, priverčia atitokti. Ji ima leisti kažkokius garsus, rangytis ant grindų.

– Tau reikėtų eiti iš čia, – taria jis man. – Lipk atgal viršun.

Bučiuoju jį į lūpas ir išeinu, bet į antrą aukštą nelipu. Pasiimu iš dėklo koridoriuje telefoną, atsisėdu ant apatinės laiptų pakopos ir įsiklausau; gniauždama ragelį rankoje laukiu tinkamos progos.

Girdžiu jį kalbant, jis kažką sako jai, negarsiai, ramiai. Paskui išgirstu ją. Man rodos, ji verkia.

Reičelė

2013 rugpjūčio 18, sekmadienis

Vakaras

Kažką girdžiu, kažkas tarytum šnypščia. O paskui plyksteli šviesa ir aš sumoju: pila lietus, netgi tikra liūtis. Lauke tamsu, siaučia audra. Akimirką viską aplinkui nutvieskia žaibas. Neprisimenu, kaip sutemo. Skausmas galvoje padeda atitokti, ir širdis tuojau suspurda gerklėje. Aš tysau ant grindų. Virtuvėje. Ne be vargo atplėšiu nuo grindų galvą, pasikeliu remdamasi alkūne. Jis sėdi prie virtuvės stalo, žvelgia laukan, į audrą, abiem rankomis apglėbęs alaus butelį.

– Ir ką dabar reikės daryti, Reiče? – klausia jis pamatęs, kad pakėliau galvą. – Sėdžiu čia štai jau... beveik pusvalandį, vis gromuliuodamas tą patį klausimą. Ką man dabar su tavim daryti? Kokių pasirinkimo variantų tu man palieki?

Jis užsiverčia butelį, ilgai kliukina, paskui mąsliai įsistebeilija į mane. Aš pasikeliu ir šiaip taip atsisėdu, nugara atsiremiu į indaują. Galva svaigsta, burnoje tvenkiasi seilės. Ima pykinti, rodos, tuojau vemsiu. Prikandu lūpą, suleidžiu nagus į delnus. Privalau išsikapstyti iš šito stingulio, negaliu leisti sau ištižti. Laukti pagalbos nėra iš kur. Žinau tai. Ana į policiją neskambins. Nė už ką nerizikuos savo dukters saugumu dėl manęs.

– Turėtum tai pripažinti, – kalba Tomas. – Pati prisidirbai, ne kas kitas. Tik pagalvok: jei būtum palikusi mus ramybėj, nebūtum atsidūrusi šitokioj padėty. *Aš* nebūčiau atsidūręs

šitokioj padėty. Nebūtų ir niekas kitas. Jeigu nebūtum dvaklinėjusi aplinkui aną vakarą, jei Ana nebūtų parlėkusi namo, vos išvydusi tave stotyje, tuomet aš veikiausiai būčiau sugebėjęs sutvarkyti visus reikalus su Megana. Nebūčiau buvęs toks... susierzinęs. Nebūčiau praradęs savitvardos. Nebūčiau jos sužalojęs. Ir nieko baisaus nebūtų atsitikę.

Jaučiu galugerklyje besitvenkiantį verksmo kamuoliuką, bet prisiverčiu jį nuryti. Šitaip jis daro visada – visada taip ir darydavo. Jis tikras šios srities meistras, tobulai sugeba priversti mane pasijusti dėl visko kalta, pasijusti beviltiška netikėle.

Jis užbaigia alų, parita tuščią butelį stalviršiu. Liūdnai palingavęs galvą stojasi, prieina prie manęs, ištiesia rankas.

– Eik šen, – taria. – Stverkis man už rankų. Nagi, Reiče, stokis.

Leidžiuosi jo pastatoma ant kojų. Nugara glaudžiuosi prie virtuvės darbastalio, o jis stovi priešais mane, įsirėmęs į mane, klubais prisispaudęs man prie klubų. Ištiesia ranką, nykščiu nubraukia ašaras, pakibusias man ant skruostikaulių.

– Tai ką man dabar su tavim daryti, Reiče? Kaip manai, ką aš turėčiau daryti?

– Tau nereikia nieko daryti, – sakau ir mėginu nusišypsoti. – Juk žinai, kad aš tave myliu. Vis dar tebemyliu. Žinai, kad aš niekam nieko nesakysiu... negalėčiau šitaip su tavim pasielgti.

Jis nusišypso – ta pačia plačia, gražia šypsena, nuo kurios visada ištirpdavau, – ir aš pradedu kūkčioti. Negaliu tuo patikėti, negaliu patikėti, kad viskas susiklostė šitaip, o didžiausia mano kada nors patirta laimė – gyvenimas su juo – tebuvo iliuzija.

Valandėlę jis leidžia man verkti, bet netrukus jam veikiausiai pasidaro nuobodu, mat tojį akinanti šypsena dingsta, lūpas iškreipia pašaipus vypsnys.

– Na jau, Reiče, pakaks, – sako jis. – Liaukis snarglėtis. – Jis atsitraukia ir iš dėžutės ant virtuvės stalo ištraukia visą saują „Kleenex" servetėlių. – Išsipūsk nosį, – paliepia, ir aš darau tai.

Jis stebi mane su tobula paniekos išraiška veide.

– Tądien, kai buvome nuvažiavę prie ežero, – vėl prabyla. – Juk manei, kad dar turi šansų, ar ne? – Jis juokiasi. – Tikrai taip manei, tiesa? Žiūrėjai į mane tokiomis maldaujančiomis gazelės akimis... Galėjau tąsyk tave paimti, juk taip? Su tavim viskas taip lengva.

Aš smarkiai prikandu apatinę lūpą. Jis vėl žingteli arčiau manęs.

– Tu – visai kaip vienas tų niekam nereikalingų šunų, su kuriais šlykščiai elgtasi visą jų gyvenimą. Gali juos spardyti ir spardyti, bet jie vis tiek grįš pas tave nusižeminę ir vizgindami uodegą. Maldaudami. Vildamiesi, kad galbūt šįsyk viskas bus kitaip, kad jie galbūt bent ką nors padarys teisingai ir susilauks tavo meilės. Juk lygiai tokia pat ir tu, ar ne, Reiče? Tu – visai kaip tas šuo.

Viena ranka jis apglėbia mane per juosmenį, lūpas prispaudžia prie mano lūpų. Leidžiu jo liežuviui įslysti man į burną, spaudžiuosi prie jo klubais. Jaučiu, kaip stojasi jo kotas.

Nežinau, ar viskas iki šiol sudėta tose pačiose vietose kaip ir anuomet, kai čia gyvenau aš. Nenumanau, ar Ana ką nors pertvarkė spintelėse, ar laiko spagečius kitame inde, ar perkėlė svarstykles iš kairiojo apatinės lentynos kampo į dešinįjį. Šito aš nežinau. Galiu tik viltis, vogčia kišdama ranką į stalčių sau už nugaros, kad kai kurie daiktai liko ten, kur ir buvę.

– Žinai, gal tu ir tiesą sakai, – tariu užsibaigus bučiniui. Pakeliu galvą, žvelgiu jam į veidą. – Jei aną vakarą nebūčiau atvažiavusi į Blenheimo kelią, galbūt Megana ir tikrai tebebūtų gyva.

Jis linkteli, o mano dešinioji ranka apgniaužia pažįstamą daikčiuką. Aš jau šypsausi ir linkstu arčiau jo, vis arčiau, vis labiau glausdamasi, kairiąja ranka globdama per juosmenį. Kuždu tiesiai jam į ausį:

– Bet negi tikrai manai, kad atsakomybė tenka man – juk tai tu sutižinai jai kiaušą?

Jis staigiai krypteli galvą atšlydamas, ir tada aš metuosi pirmyn, užgriūvu jį visu svoriu – netekęs pusiausvyros jis

žingteli atatupstas, atsiremia į virtuvės stalą. Kilsteliu koją ir iš visos sveikatos minu jam ant pėdos, o kai jis nuo skausmo visu kūnu svirteli į priekį, sugriebiu jį už plaukų pakaušyje, kiek apimu sauja, ir trūkteliu į save, tuo pat metu rėždama sulenktu keliu jam į veidą. Išgirstu kremzlės trakštelėjimą ir tuojau pat – jo riksmą. Pastumtas jis plojasi ant grindų, o aš stveriu raktus nuo stalo ir spėju išpulti pro prancūziško stiliaus duris anksčiau, nei jis pasikelia keliaklupsčias.

Bėgu tiesiai prie tvoros, bet paslystu tižėje, žemė išsprūsta iš po kojų, ir jis užgriūva mane nespėjus pasiekti tvoros, sučiumpa, tempia atgal, velka už plaukų, nagais kabina veidą, spjaudosi krauju ir prakeiksmais: *tu kvaila, kvaila kale, tau tik reikėjo nesiartinti prie mūsų, kodėl niekaip negali palikti manęs ramybėj?* Man ir vėl pavyksta išsprūsti iš jo gniaužtų, bet bėgti nėra kur. Per namą niekaip neišnirsiu, persiristi per tvorą irgi nespėsiu. Surinku, bet žinau, kad niekas neišgirs: mano riksmą gožia lietaus šniokštimas, griaustinis ir artėjančio traukinio dundėjimas. Bėgu į patį sodelio galą, geležinkelio pusėn. Aklavietė. Stoviu kaip tik toje vietoje, kur prieš metus ar daugiau stovėjau su jo vaiku glėbyje. Apsisuku nugara į tvorą, žiūriu į jį, tikslingai drožiantį artyn. Jis persibraukia ranka burną, spjauna žemėn kraujo krešulį. Nugara jaučiu, kaip virpčioja tvora, atvažiuojantis traukinys jau visai čia pat, rodos, ne dunda, o spiegia. Tomo lūpos juda, jis kažką man sako, bet žodžių negirdžiu. Įdėmiai stebiu jį artėjantį, stebiu ir nė nekrusteliu, kol jis atsiduria visai čia pat, o tada užsimoju ir suvarau rangytą kamščiatraukio smaigą jam į kaklą.

Jo akys išsiplečia ir jis susmunka nebeišleidęs nė garselio. Pakelia rankas prie gerklės, akimis įsisiurbęs į mano akis. Man pasirodo, kad verkia. Žiūriu į jį tol, kol pajuntu, kad dar ilgiau žiūrėti nebepajėgsiu, tada nusigręžiu. Traukinys gruma pro šalį, matau veidus skaisčiai apšviestuose languose, matau

galvas, palinkusias prie knygų ar mobiliųjų telefonų, matau keleivius, šiltai ir saugiai važiuojančius namo.

2013 rugsėjo 10, antradienis

Rytas

Tai tiesiog justi ore, panašiai kaip elektrinių lempų dūzgimas: traukiniui artėjant prie raudono semaforo signalo ir mažinant greitį, nuotaika vagone keičiasi. Dabar jau ne aš viena dairausi pro langą. Nemanau, kad ir anksčiau dairydavausi tik aš. Turbūt tai daro visi – žvalgosi į slenkančius pro šalį namus – tik visi matome juos skirtingai. Visi *matydavome* juos skirtingai. Dabar visi mato tą patį. Kartais gali nugirsti žmones kuždantis apie tai.

– Štai ten, štai, šitas, Ne, ne, tas, kairėje, ana ten. Kur prie tvoros žydi rožės. Tai atsitiko ten.

Patys namai stovi tušti, ir penkioliktas numeris, ir dvidešimt trečias. Nors pažiūrėti taip ir neatrodo: žaliuzės pakeltos, durys atlapotos, bet aš žinau – taip yra tik todėl, kad abu namai rodomi galimiems pirkėjams. Abu jie parduodami, bet tikriausiai turės praeiti nemažai laiko, kol bent vienam jų atsiras rimtas pirkėjas. Įsivaizduoju, kaip nekilnojamojo turto agentai vedžioja po tuos kambarius gaujas kapų plėšikų, smalsuolių, netveriančių savame kailyje iš arti pamatyti vietą, kur jis krito, kur žemė sugėrė jo kraują.

Skaudu galvoti apie juos, šmirinėjančius po namus – mano namus, kur aš kadaise puoselėjau viltis. Stengiuosi negalvoti apie tai, kas buvo paskui. Stengiuosi negalvoti apie tą naktį. Iš tiesų stengiuosi, bet niekada nepavyksta.

Sėdėjome ant sofos viena greta kitos, abi permirkusios jo krauju: Ana ir aš. Žmonos, laukiančios, kol atvyks greitoji pagalba. Medikus iškvietė Ana – ji paskambino ir į policiją, ji darė viską. Ji viskuo pasirūpino. Atskubėjo greitosios pagalbos

medikai, nors Tomui padėti buvo jau per vėlu, iškart po jų – uniformuoti pareigūnai, o paskui juos ir detektyvai, Gaskilas su Raili. Išvydus mus, abiem net apatinis žandikaulis atkrago – tiesiogine prasme. Jie kažko klausė, bet aš nesupratau, ką reiškia jų žodžiai. Vos įstengiau pasijudinti, vos įstengiau alsuoti. Kalbėjo Ana, ramiai ir užtikrintai.

– Tai buvo savigyna, – pasakė ji policijai. – Aš viską mačiau. Pro langą. Jis puolė ją, užsimojęs kamščiatraukiu. Būtų nusmeigęs. Ji neturėjo kitos išeities. Aš mėginau... – tai buvo vienintelis kartas, kai ji užsikirto, vienintelis kartas, kai išvydau jos ašaras. – Aš mėginau sustabdyti kraujavimą, bet nepavyko. Nepavyko.

Vienas uniformuotų pareigūnų paėmė Evę, kuri, stebuklai neregėti, ramiai pramiegojo visus įvykius, ir mus visas nusivežė į policijos nuovadą. Aną pasodino viename kabinete, mane – kitame, ir dar kažko klausinėjo abi atskirai, bet aš klausimų nebeprisimenu. Iš paskutiniųjų stengiausi sutelkti dėmesį, ką nors atsakyti. Išvis nebuvo lengva formuluoti žodžius. Pasakiau, kad jis mane puolė, kad smogė buteliu. Pasakiau, kad vijosi užsimojęs kamščiatraukiu. Pasakiau, kad man pavyko išplėšti ginklą jam iš rankos ir kad bandžiau juo apsiginti. Jie mane apžiūrėjo: prakirstą galvą, rankas, nagus.

– Nelabai panašu į gynybinius sužalojimus, – abejodama ištarė Raili.

Jie išėjo, o mane paliko sėdėti su uniformuotu policininku – tuo pačiu, su spuogu ant kaklo, kuris dar aname gyvenime buvo atvykęs į Ketės namus Ašberyje; jis stypsojo prie durų, vengdamas mano žvilgsnio. Šiek tiek vėliau Raili sugrįžo.

– Ponia Votson patvirtino tavo versiją, Reičele, – tarė. – Dabar jau gali eiti. – Ji irgi negalėjo žiūrėti man į akis.

Uniformuotas policininkas nuvežė mane į ligoninę, ir čia man užsiuvo galvoje žiojinčią žaizdą.

Laikraščiai paskelbė daugybę informacijos apie Tomą. Sužinojau, kad jis niekada netarnavo armijoje. Dukart bandė į ją

pakliūti ir dukart jo kandidatūra buvo atmesta. Pasakėlė apie jo tėvą irgi buvo melas – Tomas viską apvertė aukštyn kojom. Tai jis pasisavino tėvų santaupas ir viską prarado. Tėvai atleido jam, bet kai tėvas nesutiko dar sykį užstatyti namo, kad vėl galėtų paskolinti jam pinigų, jis nutraukė su jais visus ryšius. Tomas melavo visą laiką, apie viską. Net tuomet, kai to visiškai nereikėjo, kai nebuvo jokios prasmės meluoti.

Labai aiškiai prisimenu, kaip Skotas, kalbėdamas apie Meganą, pratarė: *Net nenutuokiu, kas ji buvo.* Aš jaučiuosi lygiai taip pat. Visas Tomo gyvenimas buvo suręstas ant melo pamato – ant pusiau teisybės ir įvairiausių pramanų, kuriuos jis porindavo, norėdamas pasirodyti esąs geresnis, stipresnis, įdomesnis, nei buvo iš tikrųjų. Ir aš jais tikėjau, visi jo melai susuko man galvą. Taip pat ir Anai. Mes abi jį mylėjome. Svarstau, ar būtume mylėjusios silpnesnį, netobulą, nepagražintą jo variantą. Manau, kad aš būčiau mylėjusi. Būčiau atleidusi jam jo klaidas ir nesėkmes. Pati esu pridariusi pakankamai klaidų.

Vakaras

Aš – mažo Norfolko miestuko viešbutyje, pačioje jūros pakrantėje. Rytoj važiuoju toliau į šiaurę. Galbūt į Edinburgą, o gal ir dar šiauriau. Kol kas dar tvirtai neapsisprendžiau. Noriu tik vieno: nutolti nuo visko kuo didesniu atstumu. Turiu šiek tiek pinigų. Sužinojus viską, ką man teko išgyventi, mamą ištiko dosnumo priepuolis, tad kol kas galiu nesirūpinti. Ir dar kurį laiką galėsiu nesukti galvos dėl pinigų.

Šią popietę išsinuomojau automobilį ir nuvažiavau į Holkhamą. Prie pat miestelio stovi bažnyčia, o šalia esančiose kapinaitėse palaidoti Meganos pelenai – greta jos dukrelės, Libės, kaulų. Skaičiau apie tai laikraščiuose. Būta šiokių tokių nesutarimų dėl laidojimo vietos – dėl įtarimų Meganą prisidėjus prie vaiko mirties. Bet galiausiai buvo leista jas laidoti šalia, ir

tai atrodo teisinga. Kad ir ką būtų padariusi Megana, ji už viską buvo pakankamai skaudžiai nubausta.

Kai nuvažiavau ten, kaip tik pradėjo lyti, aplink nebuvo matyti nė gyvos dvasios, bet aš vis tiek pastačiau automobilį aikštelėje ir apėjau kapinaites. Jos kapą radau atokiausiame kampe, beveik pasislėpusį po vešlių eglių eile. Niekad ir neužeitum jo, nebent tamtyč ieškotum. Ant paminklinio akmens iškaltas tik vardas, pavardė, gimimo ir mirties datos. Jokio prierašo apie liūdinčią šeimą ar mylimą žmoną, dukterį, motiną. Jos dukters kapą ženklinantis akmuo – išvis tik su vardu – „Libė". Šiaip ar taip, dabar jos kapelis bent deramai paženklintas, ji nebeguli visų apleista, vienui viena prie seno geležinkelio.

Lietus įsismarkavo, o aš, žingsniuodama per šventorių atgal, pastebėjau žmogų, stovintį koplyčios tarpduryje. Sekundę net nutirpau – man pasirodė, kad tai Skotas. Širdis nusirito į kulnus, bet kai nusibraukiau lietaus čiurkšles nuo akių ir pažvelgiau dar kartą, įsitikinau, kad tai tik kunigas. Jis kilstelėjo ranką sveikindamasis.

Protekine pasileidau prie automobilio, apimta visai nepagrįstos baimės. Galvojau apie įniršio persunktą paskutinį susitikimą su Skotu, apie tai, koks tada jis jau buvo – paklaikęs, apimtas paranojos, ant beprotybės slenksčio. Jis jau niekad neberas ramybės. O kaip galėtų ją rasti? Galvoju apie tai, galvoju, koks jis buvo, kokie *jie* buvo, kokį įsivaizduodavau jų gyvenimą, – ir mane nusmelkia praradimo širdgėla. Jų netektį jaučiu ir aš.

Parašiau Skotui elektroninį laišką, atsiprašiau už viską, ko buvau jam primelavusi. Norėjau atsiprašyti ir už Tomą – juk turėjau žinoti. Jei visus tuos metus nebūčiau buvusi nuolat apsvaigusi, ar būčiau žinojusi? Galbūt ir man jau niekad nebeteks rasti ramybės.

Skotas į laišką neatsakė. Aš, tiesa, ir nesitikėjau atsakymo.

Sėdu į automobilį, važiuoju į viešbutį, užsiregistruoju, ir tam, kad išsigelbėčiau nuo minčių, kaip neapsakomai gera

būtų sėdėti odiniame krėsle su vyno taure rankoje jaukaus jų baro prietemoje, išeinu pasivaikščioti į uostą.

Galiu labai tiksliai įsivaizduoti, kaip nuostabiai jausčiausi įpusėjusi pirmąją taurę. Stengdamasi nuvyti tą jausmą, skaičiuoju dienas, praėjusias nuo paskutinės taurelės. Dvidešimt. Įskaitant šiandieną – dvidešimt viena. Lygiai trys savaitės – jau daugelį metų nesu patyrusi tokio ilgo sausros laikotarpio.

Kad ir kaip keista, paskutinę taurelę man įpylė ne kas kitas, o Ketė. Kai policija parvežė mane namo, mirtinai išblyškusią ir kruviną, kai pasakė jai, kas atsitiko, ji atsinešė iš kambario „Jack Daniel's" butelį ir šliūkštelėjo mums abiem po gerą gurkšnį. Niekaip negalėjo sulaikyti plūstančių ašarų, vis kartojo, kaip jai gaila dėl visko, kas atsitiko, lyg nežinia kaip pati būtų dėl to kalta. Aš vienu mauku prarijau viskį ir tuojau pat išvėmiau. Ir po to nebeėmiau nė lašo į burną. Bet tai nereiškia, kad nesinori.

Pasiekusi uostą suku į kairę, žingsniuoju jo pakraščiu paplūdimio link – pakrantės ruožu panorėjusi galėčiau nueiti iki pat Halkhamo. Jau beveik visiškai sutemę, prie pat vandens žvarbiai šalta, bet aš atkakliai žingsniuoju pirmyn. Noriu eiti tol, kol kaip reikiant pavargsiu, – kad nebeįstengčiau net galvoti, ir gal tada man pavyks užmigti.

Paplūdimys visiškai tuščias, taip šalta, jog turiu sukąsti dantis, kad netarškėtų. Sparčiai žingsniuoju gargžduota pakrante, pro paplūdimio namukus, tokius dailius saulėkaitoje, bet dabar virtusius grėsmingomis slėptuvėmis – kiekviename jų galėjo kas nors tūnoti. Smarkėjant vėjui jie atgyja, ima slaptingai girgždėti lentos, o jūros ošimas gožia judėjimo šnaresį: kažkas, gyvas ar negyvas, vis artėja.

Apsigręžiu ir pasileidžiu tekina.

Žinau, kad nieko ten nėra, kad nėra ko bijoti, bet nevaldoma baimė vis tiek šliaužia iš skrandžio aukštyn į krūtinę, iš ten – į gerklę. Bėgu kiek kojos neša. Nesustoju, kol įpuolu atgal į uostą, į skaisčią gatvės žibintų šviesą.

Grįžusi į kambarį sėduosi ant lovos, prisėdu rankas, laukiu, kol nustos drebėti. Atsidarau mini barą, išsitraukiu butelį vandens ir pakuotę makadamijų. Vyną palieku neliestą, taip pat ir mažyčius džino buteliukus, nors jie ir padėtų man užmigti, padėtų sušilti ir už nieko nekliuvinėjant nuslysti į užmarštį. Jie man net leistų valandėlei užmiršti, kaip atrodė jo veidas, kai atsigręžiau pasižiūrėti į jį mirštantį.

Traukinys jau buvo pravažiavęs. Išgirdau šnaresį už nugaros ir atsisukusi išvydau Aną, išeinančią pro duris. Ji sparčiai atžingsniavo iki mūsų, suklupo greta jo, ištiesė rankas jam prie gerklės.

Jo veide atsispindėjo sukrėtimas, nuoskauda. Norėjau sakyti jai: *Nieko nebus, tu jau niekuo nebegali jam padėti*, – bet tuojau supratau, kad ji net nebando stabdyti kraujavimo. Ji norėjo, kad neliktų jokių abejonių. Suko kamščiatraukį vis gilyn, gilyn jam į gerklę, ir visą laiką kažką kalbėjo, tylut tylutėliai. Negirdėjau, ką sakė.

Paskutinįsyk ją mačiau policijos nuovadoje, kur buvome nuvežtos apklausti. Mus nuvedė į skirtingus kabinetus, bet prieš pat išsiskiriant ji dar palietė man ranką. „Rūpinkis savimi, Reičele“, – ištarė, ir jos žodžiai nuskambėjo kaip perspėjimas. Dabar mes surištos amžiams, mus sieja mūsų papasakotos istorijos: kad aš neturėjau kitos išeities, tik smeigti kamščiatraukį jam į kaklą, kad Ana kaip įmanydama dar stengėsi jį išgelbėti.

Krentu į lovą, išjungiu šviesą. Užmigti neužmigsiu, bet reikia bent pamėginti. Kada nors, viliuosi, košmarai atsitrauks, aš liausiuos sukusi ir sukusi lyg kino juostą vaizdus prieš akis, bet dabar žinau, kad naktis laukia ilga. O rytoj rytą privalau anksti atsikelti, kad nepavėluočiau į traukinį.

Padėkos

Daugybė žmonių talkino man rašant šitą knygą, bet bene daugiausia pagalbos sulaukiau iš savo nuostabiosios išmintingosios agentės Lizzy Kremer. Taip pat nuoširdžiai dėkui Harriet Moore, Alice Howe, Emmai Jamison, Chiarai Natalucci ir visiems iš „Davig Higham“ agentūros, taip pat Tine Neilsen ir Stellai Giatrakou.

Labai dėkinga savo nuostabioms redaktorėms abipus Atlanto: Sarah Adams, Sarah McGrath ir Nitai Pronovost. Taip pat dėkoju Alison Barrow, Katy Loftus, Billui Scottui-Kerrui, Helen Edwards, Kate Samano ir fantastiškai „Transworld“ grupei – jūsų pernelyg daug, kad galėčiau paminėti visus.

Ačiū, Kate Neil, Jamie Wildingui, mamai, tėčiui ir Richui už paramą ir paskatinimus.

Ir pagaliau ačiū visiems londoniečiams, kasdien važinėjantiems traukiniais į darbą ir atgal, – už įkvėpimo kibirkštėlę.